

Đá Quý Không Nói Dối

Contents

Đá Quý Không Nói Dối	2
1. Chương 1: Nghe Nói Tình Yêu Đã Trở Lại	2
2. Chương 2: Ngụy Cơ Gia Tộc	6
3. Chương 3: Âm Mưu Bất Thành	14
4. Chương 4: Buổi Lễ Bán Đấu Giá	20
5. Chương 5: Một Cô Gái Khác	25
6. Chương 6: Tâm Kế Nặng Nề	32
7. Chương 7: Thắng Được Ngọc Quý Thua Trận Tình Yêu	37
8. Chương 8: Chiến Đấu Cùng Thú	42
9. Chương 9: Nhìn Vết Thương Báo Thù Của Em	50
10. Chương 10: Cùng Nhau Đau Thương	53
11. Chương 11: Tín Nhiệm Thế Nào?	58
12. Chương 12: Trái Tim Đã Lạnh	62
13. Chương 13: Khúc Nhạc Đoạn Hồn	66
14. Chương 14: Lấy Anh Nhé!	71
15. Chương 15: Khúc Nhạc Trước Hôn Lễ (1)	76
16. Chương 16: Số Mệnh Của Tình Yêu (2)	82
17. Chương 17: Cho Dù Em Nhìn Thế Nào Tôi Cũng Coi Như Không Thấy	84
18. Chương 18: Điều Kiện Của Bà Ấy	86
19. Chương 19: Mỗi Người Một Suy Nghĩ (1)	89
20. Chương 20: Mỗi Người Một Suy Nghĩ (2)	91
21. Chương 21: Mỗi Người Một Suy Nghĩ (3)	93
22. Chương 22: Một Trận Bi Kịch	97
23. Chương 23: Đã Là Quá Muộn (1)	101
24. Chương 24: Đã Là Quá Muộn (2)	104
25. Chương 25: Bên Bờ Sông Nile Nguyên Bên Anh Suốt Đời	106
26. Chương 26: Lời Nguyên Rửa Của Ai? (1)	112
27. Chương 27: Chân Tướng Rõ Ràng	115
28. Chương 28: Đi Về Hướng Bắc	118
29. Chương 29	121
30. Chương 30: Áo Ảnh Tan Vỡ	128
31. Chương 31: Tình Duyên Đá Quý	132
32. Chương 32: Trang Điểm Đêm Về Đêm	136
33. Chương 33: Mộng Cảnh Bọt Biển	141
34. Chương 34: Đoạn Tuyệt Với Anh	146
35. Chương 35: Sôi Sục Kiểm Chế Phúc Giây Đây	150
36. Chương 36: Trao Đổi Thân Phận	155
37. Chương 37: Cô Đơn Một Mình	160
38. Chương 38: Thỏa Hiệp Hiện Thực	166
39. Chương 39: Đôi Mắt Của Anh Dưới Chiếc Mặt Nạ	168
40. Chương 40: Mặt Nạ Carnival(*)	172

41. Chương 41: Anh Muốn Gặp Em	177
42. Chương 42: Đừng Lừa Dối Em	180
43. Chương 43: Suốt Đời Suốt Kiếp	184

Đá Quý Không Nói Dối

Giới thiệu

Khi một nhà giám định đá quý gặp một kẻ nói dối trời sinh, một mối tình thảm họa bắt đầu. Khi m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-quy-khong-noi-doi>

1. Chương 1: Nghe Nói Tình Yêu Đã Trở Lại

Lô đá quý này là những viên kim cương mới được chuyển về từ châu Phi, qua năm lần giám định mới đưa những viên đá đẳng cấp nhất đến tay cô kiểm tra. Cô là con gái của Ngôn Khởi Thước, là nhà giám định đá quý mà ông yên tâm nhất, tin tưởng nhất.

Phần 1: Vợ chồng thật giả

Hương thơm của cốc cà phê đen, đặc, nóng đang lan tỏa trong không gian, hương bay lên đôi má và ẩm ướt nơi khốe môi cô.

Một tay Ngôn Thiên Hạ cẩn thận cầm đĩa, một tay nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đọc sách, hương thơm tươi mới của cây xanh như xua tan hương vị thơm nóng của cà phê nơi sống mũi. Cô bước vào trong, những bước chân nhẹ nhàng lướt trên tấm thảm và dừng lại sau lưng một chàng trai.

Chàng trai khoảng hai lăm hai sáu tuổi, gương mặt gầy, chiếc cằm thanh tú, tóc xõa lòa xòa trên hàng mi, đôi mắt đen thăm thẳm như đêm tối. Anh đang ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da thật, đôi mắt không rời màn hình máy tính, tay phải đang bấm chuột tanh tách.

Ngôn Thiên Hạ nhẹ nhàng đặt cốc cà phê vào tay trái anh ấy, cố gắng không gây ra tiếng động, sau đó chắp hai tay ra sau rồi lùi lại hai bước. Tất cả giống như cái hôm cha đặt tay cô vào tay anh và nói: “Phải làm một người vợ hiền thảo”.

Chàng trai vẫn tiếp tục nhìn bản báo cáo, tay không ngừng sử dụng thanh cuộn chuột, tay trái cầm cốc cà phê, tuyệt nhiên không hề nhìn cô lấy một cái.

“Châu Cẩn Du....” Thiên Hạ nói không lớn nhưng đủ để Cẩn Du nghe thấy, “Chúng ta hủy bỏ hôn ước đi”.

Những ngón tay trái dài và trắng của anh luồn qua quai cốc cà phê, anh cầm cốc đưa lên miệng như không có chuyện gì, thế nhưng cà phê đến môi rồi lại ngập ngừng không uống, chỉ có bề mặt cốc đang lăn tăn gợn sóng không che giấu nổi các ngón tay đang run rẩy.

“Đính hôn hơn nửa năm rồi, em đã rất cố gắng làm người vợ sắp cưới của anh, chỉ là em sợ chúng ta thật sự không hợp nhau.....”.

“Được!” Cuối cùng anh cũng đặt cốc cà phê xuống và trả lời một cách bình thản, mắt vẫn không ngước lên nhìn.

Thiên Hạ cũng không nghĩ rằng mọi việc lại thuận lợi đến thế, có thể Châu Cẩn Du cũng đã dự đoán trước được ngày này.

Cô xấu hổ mấp máy môi rồi quay người bước đi, rời khỏi căn phòng tràn đầy mùi hương cây xanh và mùi đặc biệt trên quần áo của anh.

Giây phút đóng cửa lại cô có cảm giác như xa cách. Có người sẽ tin sao? Ngày lễ đính hôn, anh đã từng cầm chặt tay cô và nói: “Thiên Hạ, anh sẽ mang lại hạnh phúc cả đời cho em!”

Choang! Tiếng cốc vỡ phát ra phía sau cánh cửa, đột nhiên như muốn bóp nghẹt các dây thần kinh của cô.

“Cô chủ, vừa rồi có chuyện gì thế?” Chú Tàn nghe thấy tiếng động liền chạy lại hỏi, chú đã làm quản gia ở nhà họ Châu 40 năm.

“Không có gì, chú không phải lo đâu”. Thiên Hạ cười và nói với chú Tàn, cô luôn kính trọng chú Tàn như bậc cha chú của mình.

Cô trở về chiếc giường trong căn phòng cô độc đã gần nửa năm nay. Cả đêm, cô nằm nghe tiếng nước xô bờ đá bên ngoài cửa sổ, giống như những âm thanh riêng tư đang dồn về bên tai rồi dừng lại không biết từ bao giờ.

Luật sư riêng của Châu Cẩn Du đã giải quyết xong hợp đồng. Thiên Hạ đặt bút ký tên, khôi phục tự do cho bản thân mình.

Ngày chiều hôm đó, Thiên Hạ xách chiếc va ly du lịch ra đi trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cô trở về nhà họ Ngôn.

“Con dễ dàng bỏ cuộc hôn nhân này sao?” giọng cha của Thiên Hạ vang đến mỗi góc phòng, từng câu chắc như đá, “Lấy Châu Cẩn Du con oan ức lắm hay sao?”

Thiên Hạ im lặng không nói gì cả, cô cũng không có ý cãi lời ba.

“Có thể hai đứa nó cãi nhau thôi”. Lâm Hề Nhị, vợ hai của Ngôn Khởi Thước đứng bên nói đỡ lời. Ánh mắt bà đột nhiên nghiêm lại: “Nhưng mà Thiên Hạ à, con cũng phải nghĩ đến lợi ích nhà họ Ngôn chứ, con nghĩ xem cái tin con và Cẩn Du hủy hôn mà loan ra ngoài thì sẽ có ảnh hưởng lớn thế nào đến việc làm ăn và thể diện nhà họ Ngôn ta!”

“Con và Cẩn Du đã bàn với nhau rồi, sẽ giữ bí mật chuyện này trong vòng nửa năm, mọi người cứ yên tâm”. Hai hàng mi của cô khẽ sụp xuống, cô cười nhạt và nói tiếp: “Con sẽ cố gắng trong vòng nửa năm tới sẽ lấy được chồng”.

“Được đấy, hóa ra con đã tính sẵn con đường sau này rồi”.

Đối diện với những lời chỉ trích của ba cô chẳng thể nói nhiều lời được, cô chỉ cười mệt mỏi và nói: “Con mệt rồi, con về phòng trước đây”.

“Khởi Thước, anh đừng tức giận... Thiên Hạ, con ăn cơm tối đã chứ?” bà Lâm Hề Nhị dịu dàng hỏi.

Thiên Hạ chẳng nói nhiều, cô nặng nề kéo va li lên tầng hai.

Ánh trăng tràn ngập vào phòng qua ô cửa sổ. Căn phòng vẫn giống như nửa năm trước. Thiên Hạ không bật đèn, cô quay lưng đóng cửa rồi thả cơ thể mệt mỏi xuống chiếc giường mềm mại.

Căn phòng đột nhiên bị một tia sáng trắng chiếu qua rồi lại trở về về đen tối trong nháy mắt. Bỗng “đùng” một tiếng, dấu hiệu của những cơn mưa lớn mùa hè bắt đầu giáng xuống. Tiếng sấm như khiến cho cả cơ thể giãy lên một hồi, Thiên Hạ nằm chặt xuống giường, ngay từ nhỏ cô đã sợ sấm chớp.

Không phải là không yêu sao? Tại sao cô lại nhớ rõ ràng đã từng có một ngày mưa, cô với Châu Cẩn Du nói chuyện cả đêm qua vách tường. Cho dù sấm to thế nào, cho dù mưa lớn thế nào nhưng anh vẫn đứng bên ngoài cửa để nói chuyện với cô, lúc đó Châu Cẩn Du nói chuyện mới dịu dàng làm sao.

Cô tự nhiên cười một cái, khoe mắt rơm rớm lệ, trong lòng tự nghĩ: Ngôn Thiên Hạ à Ngôn Thiên Hạ, mày đã thành công khi đuổi luôn cả người cuối cùng quý trọng mày. Tuy vậy, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ thật lòng yêu anh.

Khi còn nhỏ Thiên Hạ thường vào trộm phòng đọc sách của cha, lục khắp các hòm, giá để tìm những viên đá xinh đẹp ra để chơi bắn bi hoặc gài chúng lên người. Cô không nhớ là đã làm vỡ của ba biết bao nhiêu chiếc vòng cổ - là của mẹ, người đã sinh ra cô.

Lúc đó ba cô thường bước qua và đau đớn nhìn những viên đá vỡ, còn mẹ cô xoa đầu cô và nói: “không sao”.

Sau này khi lớn lên cô mới biết những viên đá trong phòng đó đều là những viên đá hiệu “Cảnh Thụy” có từ trăm năm trước và quý giá nhất của nhà họ Ngôn.

Những năm gần đây, “Cảnh Thụy” xuất hiện ngày càng ít trong mắt mọi người, mà phần lớn là chuyển hướng kinh doanh những lô đá phát sáng. Có người nói băng quơ, nhà họ Ngôn sắp đổ rồi, thế nhưng buổi lễ đính hôn long trọng và hoành tráng của cô và Châu Cẩn Du đã xóa tan sự nghi hoặc của tất cả mọi người.

Những ngày yên bình không sóng gió cũng qua trong một tháng, ánh nắng gay gắt của những ngày hè nóng bức cuối cùng cũng tắt dần, những cơn gió heo may se lạnh của mùa thu cũng đã tới. Cành cây rung lên không ngừng trước gió, những quả nặng rã sát mặt đất như muốn tự sát, muốn quét mặt đất một lượt.

Ngôn Thiên Hạ mệt mỏi buông viên đá quý trong tay, lô đá quý này là những viên kim cương mới được chuyển về từ châu Phi, qua năm lần giám định mới đưa những viên đá đẳng cấp nhất đến tay cô kiểm tra. Cô là con gái của Ngôn Khởi Thước, là nhà giám định đá quý mà ông yên tâm nhất, tin tưởng nhất.

Cô ngả người nghỉ ngơi một chút ở văn phòng, tự cho đôi mắt thư giãn một hồi. Khi mở mắt ra, thứ ánh sáng như muốn xuyên thủng cái lạnh băng giá của mùa đông chiếu vào mắt cô. Đó là chiếc nhẫn kim cương cô đeo trên ngón trỏ, cô vẫn còn đeo nó, cô quên trả lại cho Cẩn Du rồi.

Cô dùng tay phải cẩn thận lau chùi viên kim cương sắc nhọn, đó là viên đá quý cô yêu nhất khi còn nhỏ, màu trắng trong suốt, ánh sáng đang phát ra óng ánh. Tương ứng với nó phải là tiếng chuông nhà thờ, là chiếc áo cưới trắng muốt, là hôn lễ hoành tráng. Cho đến ba năm trước cô mới bắt đầu thích Hạc Huyết Hồng, đó là một viên đá quý màu đỏ như giọt máu.

Đột nhiên chuông điện thoại di động đổ một hồi dài, là chú Tần gọi, Thiên Hạ ngạc nhiên một hồi, cô nghe điện thoại bằng giọng nói nhả nhận: “Có chuyện gì thế, chú Tần?”

“Cô chủ....”

“Gọi cháu là cô Ngôn được rồi”, cô khẽ cười.

“Cô Ngôn à, tôi gọi lên cho cô đấy. Tình hình sức khỏe của bà chủ có vẻ không ổn rồi...”

Những gì chú Tần nói làm cô thất thần một hồi. Bà Châu, người mà cô đã từng gọi là “mẹ”, người đã từng chải đầu cho cô, tự tay đan áo len cho cô, khi cô ốm còn đút cháo cho cô, người coi cô như con gái ruột của mình, làm sao có thể không ổn chứ?

Bà Châu thường nghỉ ngơi ở một thị trấn nhỏ ở miền Nam nước Pháp, nơi sơn thủy hữu tình, nửa năm trước đây bà bị liệt thân dưới, hầu như tháng nào Thiên Hạ cũng đi thăm bà.

“Tháng trước, cậu Du một mình đi thăm bà, không thấy cô đến bà rất đau buồn. Tuần này ngày nào bà cũng dặn cô phải đi thăm bà. Sức khỏe của bà gần đây không tốt, cứ mơ mơ hồ hồ, tình cảm luôn bị kích động. E rằng bà ấy... không còn chống cự được bao lâu nữa...”

Thiên Hạ cảm thấy vô cùng đau xót. Tuy cô không yêu Châu Cẩn Du, thế nhưng cô luôn kính trọng mẹ anh, người vô cùng yêu quý cô, bà khiến cô nhớ lại tình mẹ âm ập.

“Được rồi, cháu biết rồi”. Thiên Hạ chào chú Tần và gác máy.

Cho dù cô đã hủy hôn ước với Châu Cẩn Du rồi, thế nhưng nếu như tách riêng đi thăm bà Châu khác gì nói cho bà biết “vợ chồng bất hòa”. Cô cười chua chát rồi bấm số điện thoại của Châu Cẩn Du. Cách đây không lâu mỗi buổi tối, cô gọi điện thoại vào số của anh và hỏi: “Tối nay anh có về nhà ăn cơm không?” Cảm giác ấy bây giờ sao vẫn còn thân thuộc thế.

“Xin chào!” Giọng nói đầy tính công việc của Cẩn Du vang lên bên tai, từ trước đến giờ anh không có thói quen nhìn màn hình hiển thị và thời gian.

“Cẩn Du, là em... em muốn đi thăm bác. Cuối tuần này anh có đi Pháp không? Em đi cùng anh nhé!” Thiên Hạ thấy có chút ngượng ngập khi thay đổi cách xưng hô, cô không gọi mẹ nữa mà gọi bác. Cô cười gượng gạo.

“Không cần thiết”. Quả nhiên, Cẩn Du từ chối, đến lúc này rồi mà còn cứng rắn như thế.

“Em rất nhớ bác ấy, hơn nữa cũng đã hẹn bác ấy rồi”.

“..... Vậy thì tùy em”. Cẩn Du không chào tạm biệt mà cúp máy luôn. Điều này không phù hợp với tác phong đứng đắn hàng ngày của anh chút nào. Thiên Hạ cũng gác máy, cô tháo chiếc nhẫn trên ngón trỏ ra rồi nghĩ, cuối tuần tiện thì trả luôn nhẫn đính hôn cho anh ấy.

Châu Cẩn Du không nhìn cô lấy một cái cho dù chỗ hai người ngồi trên trực thăng chỉ cách nhau một không gian nhỏ hẹp.

Trời bên ngoài tối om, theo dự đoán thì máy bay sẽ hạ cánh xuống thành phố Akers lúc ba giờ chiều.

Thiên Hạ nhìn chiếc nhẫn trên tay rồi quay sang nhìn gương mặt tuấn tú của Cẩn Du, cô nói: “Quên trả nhẫn đính hôn cho anh, bây giờ trả lại e không tiện lắm. Trên đường về em sẽ trả anh”.

Châu Cẩn Du gật đầu, gương mặt không chút biểu cảm, anh quay mặt sang nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách điềm tĩnh nói: “Mẹ anh sức khỏe gần đây không tốt, cảm ơn em đã đến thăm”.

“Bác luôn quan tâm tới em, đi thăm là lẽ đương nhiên...”.

“Còn nữa”, Thiên Hạ bị Cẩn Du ngắt lời: “Sau khi về nước chúng ta không nên gặp nhau nữa”.

Dường như có ai đó đang bóp nghẹt cổ họng, cô lặng người.

“Được, nếu như anh muốn thế...” Thiên Hạ cười một cách ngượng ngùng. Cô chẳng có gì để oán trách cả, tất cả mọi chuyện này không phải do mình cô tự chuốc lấy hay sao?

Cả hai người chẳng nói gì trên suốt quãng đường đi. Đúng ba giờ chiều bọn họ xuống máy bay. Cả hai cùng đáp xe về thị trấn nơi bà Châu đang an dưỡng.

Xe dừng lại bên cạnh một vườn hoa.

Xuống xe, những bông cúc phù dung tàn úa và lá rụng, từng phiến từng phiến phủ đầy mặt đất làm ngợp mắt người. Những bông hoa màu tím nhạt vừa đi qua mùa hoa đang cố gắng tỏa những hương thơm cuối cùng trong không khí. Dưới bầu trời xanh, những ngôi nhà kiểu Tây được bao bọc bởi màu hoa tím càng hiện rõ vẻ ưu tư, tĩnh mịch.

Giữa hai ngôi nhà có một lối đi nhỏ, bà Châu đang ngồi trên xe lăn và mỉm cười với hai người, phía sau là quần gia và người hầu đứng thành một hàng ngay ngắn. Thiên Hạ cười rạng rỡ, cô đang định bước nhanh về phía trước thì đột nhiên lại dừng lại, bởi vì đột nhiên cô cảm thấy, cô và Châu Cẩn Du đứng bên nhau một cách quá gượng gạo, chẳng khác gì hai người hoàn toàn xa lạ.

Cô dẫn lòng, khoác tay Châu Cẩn Du, rồi cười thật tươi với anh. Giây phút trước còn như hai người xa lạ mà lúc này đã như một đôi vợ chồng mới cưới, cả hai cùng bước về phía trước.

“Mẹ”. Thiên Hạ quỳ xuống một bên xe lăn, và nâng cánh tay lạnh lẽo của bà Châu lên áp vào má mình: “Làm sao mẹ lại ra ngoài đợi chúng con chứ? Vào thu rồi, trời lạnh lắm, gió to nữa. Chúng ta vào nhà nhé!”

Ánh mắt bà Châu dần dần sáng lên, bà nhìn Thiên Hạ âu yếm, rồi hỏi một cách chậm rãi: “Tháng trước, sao con không đến thăm mẹ?”

“Con xin lỗi, tháng trước con bị cảm nặng, con sợ truyền bệnh cho mẹ”. Nói xong, cô quay sang nhìn Cẩn Du trách móc: “Cẩn Du, sao anh không giải thích rõ ràng với mẹ?”

Châu Cẩn Du cười: “Là con quên mất. Mẹ, chúng ta vào nhà đi”. Anh đẩy xe lăn cho bà Châu, Thiên Hạ theo sau, tất cả cùng bước vào trong phòng.

Châu Cẩn Du đỡ bà lên giường, đắp chăn cho bà, cẩn thận tỉ mỉ, đôi mắt tràn đầy sự ấm áp.

Ba người cùng nói chuyện nhà một cách rôm rả. Khi ăn tối, Thiên Hạ và Cẩn Du cùng ngồi bên giường đút cơm cho bà.

“Thiên Hạ à, Cẩn Du có đối tốt với con không? Nếu như nó bắt nạt con, con nhất định phải nói với mẹ nhé!”

“Không đâu mẹ ạ! Cẩn Du luôn đối tốt với con”. Thiên Hạ vừa nói vừa bón canh cho bà, cô kể lại một số chuyện cũ cho bà nghe.

“Ngày nào anh ấy cũng đến đưa đón con”. Cho dù sự thật là cô đã từ chối anh, luôn tự mình ra khỏi nhà thật sớm.

“Cuối tuần còn đi phố với con, giúp con xách đồ nữa”. Cho dù sự thật là khi anh không thấy cô ở nhà, vội vàng đi tìm và khó khăn lắm mới tìm được cô tự mình ra ngoài mua đồ ăn.

“Con sợ sấm chớp nên anh ấy nói chuyện cả đêm với con”. Cho dù sự thật là cô chưa bao giờ để anh bước vào phòng.

“Con sợ cô đơn nên anh ấy đã tặng con một con búp bê bằng nhung rất to”. Cho dù sự thật là ngày thứ hai nó đã bị cô ném ra trước cửa phòng anh.

“Anh ấy là một người đàn ông tốt khó tìm”. Còn cô, cô là một người con gái xấu xa hiểm có.

Bà Châu nghe xong vô cùng vui vẻ, bà hỏi tiếp: “Vậy hai đứa định bao giờ kết hôn? Ta còn có thể chứng kiến không?”

Thiên Hạ và Cẩn Du quay sang nhìn nhau, sau đó anh vòng tay qua vai ôm cô vào lòng, má cô áp chặt vào lồng ngực anh: “Chúng con định mùa xuân sang năm sẽ chính thức tổ chức ạ!”

“Thật vậy không, Thiên Hạ?” Bà Châu quá xúc động, bà vội cầm lấy tay Thiên Hạ và hỏi dồn.

Thiên Hạ gật đầu, cô nói theo nhịp tim đang đập chậm rãi và ổn định của anh: “Vâng ạ, chúng con sẽ kết hôn nhanh thôi...”.

Tối hôm đó bà Châu ngủ rất nhanh và ngon giấc. Sáng hôm sau nghe tổng quản nói, hôm qua là hôm bà ngủ ngon nhất say nhất trong hai tháng trở lại đây.

Bà nói, bà muốn đi thăm thành phố, nhìn ngắm mùa thu tuyệt vời ở Provence(*). Thật không thể nhìn ra bệnh bà nặng đến mức nào, bởi vì khi bà cười, nụ cười còn rất tươi và ấm.

2. Chương 2: Ngụy Cơ Gia Tộc

Con đường Mirabeau ở Provence được coi là con đường bóng râm đẹp nhất trong toàn nước Pháp, nó chia Arkers làm hai khu nam, bắc: Hai bên khu phố mới của khu nam là những dãy ngân hàng, tòa nhà cao, tiệm ăn, đêm hội, khu bắc là khu phố cũ gồm những nhà thờ cổ kính và di tích từ thời La Mã cổ.

Những cây ngô đồng cao lớn hai bên đường đang xòe bóng, cây lá um tùm, che hết bóng nắng. Những chùm quả chín lủng lẳng treo trên cây đang tỏa hương thơm.

Dưới bóng cây, nhiều họa sĩ đường phố đang vẽ tranh cho người qua đường, có một số nghệ nhân lang thang đang thổi những khúc sáo trữ tình, lãng mạn. Một đám học sinh đang thảo luận bài tập, thỉnh thoảng còn nhìn thấy người cưỡi ngựa đi qua. Ở đây, thời gian dường như bị làm phép, trôi thật chậm, thật chậm.

Cần Du đẩy chiếc xe lăn của bà Châu đi dưới những hàng cây rợp bóng trên đường Mirabeau, Thiên Hạ đi bên cạnh tỏ ra là một người vợ ngoan hiền.

Lâu lâu không nghe thấy bà Châu nói gì, Thiên Hạ thấy thật kỳ lạ. Thiên Hạ liếc nhìn bà, thấy bà ngủ rất ngon giấc, cô mới khẽ nói với Cần Du: “Mẹ đã ngủ say rồi”.

Ánh nắng lướt qua chiếc cầm thanh tú của Cần Du, đôi mắt anh khẽ nheo lại, ánh sáng lướt qua thân anh như bị vỡ vụn ra thành những ánh nắng màu vàng.

Người con trai này, lúc nào cũng hoàn mỹ, chẳng hề nói quá chút nào. Trên người anh lúc nào toát ra một vẻ cao quý không diễn tả bằng lời được.

Anh trả lời cô: “Ừ”.

“Vậy chúng ta cũng không cần đi khu bắc nữa, chúng ta ăn luôn ở khu nam, sau đó về nhà nhé!”. Thiên Hạ nói, đôi mắt cô cười của cô tựa làn gió nhẹ ấm áp, không khí vui vẻ như lan tỏa khắp không gian. Cần Du gật đầu đồng ý.

Cả ba đến một nhà hàng nổi tiếng đặc biệt về đồ biển ở miền nam, quán gia đã đặt chỗ xong xuôi rồi. Canh nóng, thịt bò hầm, bánh ga tô hạnh nhân, salad, hải sản đặc biệt... từng món từng món đã được bày sẵn trên bàn.

Sáu giờ tối, mọi người đang vui vẻ dùng bữa. Mọi người vừa cười vừa nói khiến cho không khí bữa ăn càng thêm ấm cúng.

“Thiên Hạ à, các con định khi nào sinh cháu cho ta bế đây?” Những lời bà Châu nói khiến Thiên Hạ suýt nữa bị sặc canh. Cô và Châu Cần Du còn chưa động phòng nói gì đến có em bé.

Đúng lúc đó tay trái Chu Chấn Du nắm chặt lấy tay phải của cô và tỏ ra rất tình cảm, anh nhìn mẹ và hỏi: “Mẹ, mẹ thích cháu trai hay cháu gái?”

“Điều này” Không khí bỗng chốc rộn ràng hẳn lên. Nói đến cháu trai cháu gái, gương mặt bà Châu vui vẻ và hiền từ hẳn. Thiên Hạ không dám nói gì, cô cúi thấp đầu, hình như là ngại ngùng, trong lòng dội lên cảm giác tội lỗi. Xét cho cùng đó là sự mơ tưởng của bà, thế nhưng cô chẳng bao giờ mang lại được. Sau khi về nước Cô và Cần Du sẽ đường ai nấy đi, đây là lần cuối cùng cô gọi bà là “mẹ”. Trước khi đi, Cần Du nhất định sẽ tìm ra một lý do hợp lý để cô không bao giờ cần xuất hiện nữa.

Mọi người cùng bước khỏi quán ăn và đi đến một khu phố ồn ào náo nhiệt. Ánh điện hồng đậm màu ánh trắng, mông lung mà kì ảo.

“Mọi người đợi ở đây, con đi lấy xe”. Cần Du quay sang nói với Thiên Hạ rồi biến mất sau ánh trắng. Anh không bao giờ để cho người khác động vào chiếc Gallardo của mình.

Thiên Hạ đẩy chiếc xe lăn cho bà Châu, im lặng ngắm nhìn dòng người đang ngược xuôi vội vã.

Lúc này, một chiếc Lamborghini chói mắt lao qua rồi dừng lại ở một khu đất trống phía trước mặt. Từ trên xe, một chàng trai bước xuống, sau đó đưa tay đỡ một cô gái xinh đẹp, mặc bộ quần áo bó sát, thân hình gợi cảm.

Chàng trai ôm chặt eo cô gái, mái tóc dài màu nâu của cô tung bay trong gió muộn. Hai người đang bước về phía Thiên Hạ.

Chàng trai mặc một chiếc áo len màu đen, áo sơ mi ca rô màu xanh, tay áo và vạt áo không có vẻ gì là chính tề, giống như hỗn hợp giữa phong cách của những kẻ lang thang đầu đường với phong cách quý phái của hoàng tử quý tộc. Từ mái tóc đen và màu da trắng có thể thấy chàng trai là một người châu Á có tướng mạo rất đẹp trai.

Tuy nhiên, khi cô nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của chàng trai giống như những khu rừng rậm ở chân núi Alps...

Khoảnh khắc ấy gương mặt cô trắng bệch như tờ giấy.

Thiên Hạ quay người và cúi đầu xuống, cô để những sợi tóc che bớt khuôn mặt mình, những ngón tay đang đẩy xe lăn của cô trở nên xanh xao, cả người như cứng lại, cho đến khi hai người đó bước qua mình. Rõ ràng đã quay lưng lại nhưng không hiểu sao cô vẫn có cảm giác rằng cô và chàng trai giáp mặt bước qua.

Một lát sau, rất lâu sau, Châu Cẩn Du đón lấy xe lăn và đỡ bà Châu vào ngồi ghế sau, sau đó gập chiếc xe lăn cho vào trong cốp. Làm xong mọi việc anh mới phát hiện ra Thiên Hạ đang đứng ngay người ở đó, đầu cúi thấp không nói gì, cũng chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

“Thiên Hạ, sao thế?” Châu Cẩn Du đứng ngay trước mặt hỏi cô.

“Em vừa nhìn thấy ma...” Giọng cô nhỏ dần, nhẹ dần.

Cẩn Du cười và nói: “Nói linh tinh gì thế? Lên xe đi”. Anh cầm tay cô một cách tự nhiên đi về phía trước xe của anh.

Cô thực sự không nói linh tinh, chàng trai ấy thật sự là một bóng ma, một bóng ma đang bước đi trong nhân gian...

Ngôn Thiên Hạ và Châu Cẩn Du ở lại khu biệt thự đó cùng với bà Châu trong một tháng. Khi hai người tạm biệt ra về thần thái bà vẫn rất tốt, hồng hào.

Vẫn là con đường nhỏ đầy hoa ở cửa chính của biệt thự, bà Châu ngồi trên chiếc xe lăn dáng vẻ hiền từ đang đưa tay vẫy vẫy tạm biệt hai người.

Thiên Hạ và Cẩn Du nắm chặt tay nhau bước đi, khi vừa thoát khỏi tầm mắt của bà Châu cả hai lập tức buông tay.

“Anh tính sau này sẽ dùng lý do gì để nói dối bác?” Cô nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh và hỏi.

“Em mang thai rồi, không đi đường xa được”. Anh nói giọng điềm tĩnh, gương mặt vẫn thanh tú như thế.

“Nhưng chín tháng sau thì sao?”

“E rằng mẹ anh không qua được chín tháng nữa...”.

Thiên Hạ im lặng. Sau khi lên máy bay cô tháo chiếc nhẫn kim cương ở tay ra và đặt lên bàn trước mặt Cẩn Du. Anh không nói gì, cũng không cất nó đi. Cứ để chiếc nhẫn kim cương đại diện cho “thiên trường địa cửu”(*) ấy tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo trên mặt bàn, cho đến lúc máy bay hạ cánh.

Sau khi rời sân bay Cẩn Du tiện đường nên đưa cô về nhà luôn, theo sau chiếc xe Gallardo của anh là hai chiếc xe Nanny màu đen.

Không khí trong xe có phần ngọt ngào. Thiên Hạ hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang càng khiến cô có cảm giác ngây ngất.

Một tiếng sau xe dừng lại, cô về đến nhà rồi.

“Cảm ơn”. Cô xuống xe và bước thẳng về phía cổng, không quay đầu lại, từng bước, từng bước rất chậm.

Đột nhiên, có tiếng mở cửa xe. Cẩn Du xuống xe và tiến về phía cô. Sau đó dừng lại. Cô quay đầu, nhìn ánh nắng lướt qua bờ vai, chiếu trên mái tóc anh. Giống như lần đầu hai người gặp nhau ánh nắng tràn đầy trong đáy mắt anh, trong vắt.

Hôm đó, Ngôn Khởi Thuộc nói với cô: “Thiên Hạ, đó là con trai nhà họ Châu, con phải lấy anh ấy”.

Ánh nắng trốn chạy, vô tình lướt qua.

Thiên Hạ cười rồi hỏi Cẩn Du: “Có chuyện gì không?”

“Nhẫn cho em, anh không bao giờ tặng ai đồ gì đã dùng, vì thế giữ lại cũng chẳng có ích gì”. Tay phải của anh vẫn còn đeo chiếc nhẫn kim cương đang phát sáng, còn ngón trỏ trên tay trái của cô, sớm đã chẳng có gì ràng buộc, mười ngón tay dài trắng muốt chẳng có vật gì vướng bận.

Thiên Hạ nhìn ánh nắng chói mắt chiếu thẳng vào cô và đưa tay nhận lấy chiếc nhẫn đính hôn của hai người.

“Sau này không nên gặp nhau nữa”. Giọng anh vang lên bên tai cô. Thiên Hạ không ngẩng đầu lên, cũng không nói gì cả. Cô chỉ im lặng nhìn chiếc bóng dài của anh dần dần tan biến đi, mấy chiếc ô tô bắt đầu chuyển bánh.

Trong tay cô là chiếc nhẫn kim cương trong suốt đang phát sáng.

Lát sau đó cô ném nó vào bụi cỏ được cắt tỉa ngay ngắn trước cửa nhà họ Ngôn.

Có nhiều thứ nếu đã ném đi rồi có nghĩa là sẽ tạm biệt nó một cách triệt để. Đã nói rồi mà, bây giờ cô chỉ thích Hạc Huyết Hồng Gorgeous xinh đẹp mà thôi.

Khi cô vừa đẩy cửa bước vào thì mọi thứ chờ đợi cô khiến cô ngạc nhiên tột độ, cô đứng ngay người như khúc gỗ.

Trong nhà không thấy bóng một người hầu, khắp nơi lộn xộn cứ như đã xảy ra một vụ cướp bóc, chắc chắn là cha cô vừa nổi cơn thịnh nộ rồi.

“Ba, dì ơi”. Tiếng gọi của cô vọng rõ trong ngôi nhà vắng tanh. Cô hốt hoảng chạy lên tầng hai, vào phòng ngủ cô thấy bà Lâm Hề Nhị đang ngồi trên ghế thái sư, một tay bóp trán, gương mặt vô cùng đăm chiêu.

“Dì, tại sao chẳng thấy một người nào ở nhà thế?”

“Ta để họ rời đi vài hôm, tránh ta nhìn thấy mà chán nản”. Giọng bà Lâm vô cùng mệt mỏi.

“Nhà mình đã xảy ra chuyện gì thế?” Dường như cô có linh tính không hay.

“Thuyền đắm rồi, 18 con thuyền lớn chở 2/3 số đá quý nhất của nhà họ Ngôn, tất cả đều đắm rồi...”

“Tại sao trước đây con không nghe thấy ba nói gì?” Hình như một cơn sấm giữa ban ngày đánh thẳng xuống đầu cô.

“Đây là một cuộc giao dịch lớn nhất với bên Nga. Vốn định vận chuyển bằng hàng không thế nhưng gần đây bên sân bay Moscon xảy ra hai vụ cướp, vì vậy đã thay đổi bằng đường thủy.

Không ngờ...” Bà Lâm Hề Nhị thở dài và nói: “Dì đã gọi Khuru Lạc về nước ngay rồi”.

“Dì gọi anh ta về làm gì?” Giọng Thiên Hạ đột nhiên lên cao mấy độ. Bà Lâm giật mình cái thót, ánh mắt bà lấy lại vẻ sắc sảo thường ngày và nói: “Đến cái nước này rồi tất nhiên là gọi Khuru Lạc về cùng nghĩ cách. Dù sao nó cũng có học vị của Mỹ, quản lý việc buôn bán của “Cảnh Thụy” ở nước ngoài khá tốt”.

Anh ta đâu có ở Mỹ!

“Thôi, cứ để anh ta ở nước ngoài đi. Việc này con với ba sẽ nghĩ cách.” Thiên Hạ nói xong định quay người bước ra cửa, đột nhiên nghe tiếng gọi sau lưng: “Đợi đã”.

Thiên Hạ mệt mỏi quay người lại.

Bà Lâm không vòng vo nữa mà nói luôn: “Ba con đã cầu cứu mấy ngân hàng rồi, hơn nửa tháng rồi mà không rút được tiền, e rằng chuyện này cần có trợ lực, nếu không thì tiền bồi thường với bên Nga sắp phải trả đến nơi rồi, lửa đã cháy đến lông mi rồi đây này”.

Được rồi, coi như bà đã ra hiệu với cô về bối cảnh của nhà họ Châu. Thiên Hạ cười lạnh lùng và nói: “Dì không phải lo đâu, “Cảnh Thụy” nhất định sẽ vượt qua được chuyện này.” Cô ngập ngừng một hồi để nén sự tức giận trong lồng ngực và nói tiếp: “Con hy vọng Khuru Lạc mãi mãi không bao giờ trở về!”

Tuy cô nói là sẽ nghĩ cách thế nhưng việc lấy được tiền từ ngân hàng luôn khó hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

“Cảnh Thụy” là một món đồ độc đáo trong giới đá quý Trung Quốc. Gần mười năm nay hai nhà “Phong Trạch”, “Đông Tường” đang đuổi theo gấp rút. “Phong Trạch” có trong tay một nền tảng vững chắc cũng như kinh nghiệm thương trường dày dặn, còn “Đông Tường” là thương hiệu do hãng truyền thông STK và hãng xe hơi Dia hợp tác đầu tư, STK là hãng truyền thông có sức tuyên truyền lớn còn xe hơi Dia càng khiến người ta phải bồi hồi khi kết hợp xe hơi và đá quý – hai thứ xa xỉ này lại với nhau.

Thế nhưng khiến người ta lo lắng lại là “Lý Ngự Thành” – một hãng lấy tên mình để đặt cho tên sản phẩm trong thời gian gần đây du nhập từ nước ngoài vào Trung Quốc. Nghe nói “Lý Ngự Thành” đã hơn 60 tuổi

nhưng vẫn chưa lấy vợ, có trong tay vô số tài sản, nhân viên dưới quyền đều là những nam thanh nữ tú. Đá quý là sự đầu tư nhất thời của ông, thế nhưng càng làm càng lớn, gần đây lượng tiêu thụ càng ngày càng ép “Cảnh Thụy”, có điều một khối tài sản lớn như thế lại chẳng có ai kế thừa.

Bị ba nhà chèn ép như thế thì tin tức về “Cảnh Thụy” nhất định không được lọt ra ngoài. Có điều, trong tình hình 2/3 gia sản đều cầm cố rồi nếu thuận lợi lấy được tiền đầu tư từ ngân hàng, nhận được khoảng mười triệu nhân dân tệ từ hai ngân hàng e rằng phải mất ba tháng. Thế nhưng, nếu trả tám triệu nhân dân tệ tiền vi phạm hợp đồng cho bên Nga thì trong một tháng có thể giải quyết được.

Từ nhỏ Thiên Hạ đã cho rằng đá quý là thứ tài sản đảm bảo an toàn nhất, đáng tin nhất trên thế giới, đá quý có tiếng chỉ có thể tăng giá trị chứ không bao giờ xuống giá. Thế nhưng bây giờ những viên đá cô có trong tay lại không thể đấu giá, chẳng phải đã đẩy nguy cơ kinh tế nhà họ Ngô tới mức phải công khai trước mọi người sao?

Nói thẳng không được thì đành phải nói bóng gió vậy. Trong vòng mười ngày Ngôn Khởi Thước và Ngôn Thiên Hạ cùng chia nhau đàm phán riêng lẻ với bên ngân hàng. Cả hai đều không để lọt tin về mấy lô đá quý ra ngoài. Hai người vất vả một vòng cũng gom được hơn một triệu nhân dân tệ.

“Nếu cứ như thế này mãi không được. “Cảnh Thụy” sẽ không xong mất”. Ông Khởi Thước đi đi lại lại, dáng vẻ lo lắng bất an.

“Còn có hai mươi ngày...” Thiên Hạ thở dài, ngay lập tức cô nhận ngay cái nhìn trừng trừng của cha mình. Ánh mắt ông đột nhiên dịu lại, ông bước lại gần và ngồi xuống cạnh cô, rồi vỗ vỗ vai cô nói: “Con gái, muốn rút được tiền ngân hàng, không có sự trợ lực của nhà họ Châu không xong con ạ!”

“Ba, con và Cẩn Du đã hủy hôn rồi, chúng con bây giờ không còn quan hệ gì nữa. Hơn nữa việc này không thể để lộ ra ngoài, cho dù với Cẩn Du cũng không nói được”.

“Con với nó ở cùng nhau nửa năm liền chả nhẽ lại để nó được lợi sao?” Bà Lâm Hề Nhị ngồi đọc báo ở chiếc ghế trước mặt buông một câu lạnh lùng như thế, ông Khởi Thước lườm một cái, bà ấy nói tiếp: “Đúng thế còn gì, con nhất định phải có cách khiến nhà họ Châu giúp chúng ta”.

“Mấy hôm trước Châu Cẩn Du còn nói với con: Sau này không nên gặp mặt nữa, cho dù anh ấy thích con thật thì sao chứ? Chúng con đã hủy hôn, tuy tin này đã giấu kín ba tháng với bên ngoài rồi...” nói được một nửa Thiên Hạ đột nhiên dừng lại, cô mím chặt môi, không để tiếp tục bị kích động mà nói ra nữa.

“Thiên Hạ, con có cách rồi phải không? Ta biết mà”. Ngôn Khởi Thước nói lớn, mỗi lần Thiên Hạ nghĩ được chủ ý gì đó ông đều có biểu hiện như thế.

“Hay quá, việc này giao cho con nhé, Thiên Hạ”. Khởi Thước ôm lấy Thiên Hạ và vỗ vỗ vai cô, sau đó ông quay sang hỏi bà Hề Nhị: “Có cần phải gọi Khuê Lạc về nữa không?”

“Không cần. Việc “Cảnh Thụy” cứ để con lo, nhất định không được gọi Khuê Lạc về”. Cô bóp chặt hai lòng bàn tay vào với nhau và cười thầm trong bụng.

Ngôn Thiên Hạ à Ngôn Thiên Hạ, biện pháp độc ác như thế mà cô cũng nghĩ ra được!

Thế nhưng Châu Cẩn Du à, ai bảo anh lại có nhiều tiền, có quyền có thế như vậy, chỉ cần anh cho em một chút ánh sáng huy hoàng là cũng đủ chống đỡ cho nhà họ Ngôn rồi.

Ngoài việc gỡ thủ đoạn với anh ra, còn có ai nữa đây? Em không còn sự lựa chọn nào khác.

Phần 3: Tỉ thí tâm kế

Ngày mười chín tháng mười một cách kì hạn cuối cùng phải bồi thường hợp đồng cho bên Nga chỉ còn mười bảy ngày.

Ráng chiều giăng kín trên trời, ánh chiều màu cam đỏ xuyên qua bức rèm cửa nơi phòng ngủ của Thiên Hạ.

Thiên Hạ ngồi trước bàn trang điểm, cô xác định mình phải trang điểm thật hoàn mỹ, cô cài lên đầu một chiếc cặp đá kim cương nhỏ, rất hợp với bộ lễ phục hiệu Chanel màu hồng.

Màu hồng, cô cho rằng đó là màu cô không bao giờ mặc nữa. Thế mà bây giờ bộ váy áo liền màu hồng cùng với áo khoác ngoài caro màu hồng đang được khoác trên người cô, mái tóc màu nâu được xõa đều, giống như từng lớp sóng đang xô trên lồng ngực. Xịt thêm chút nước hoa nữa, cô cầm lấy chiếc nhẫn kim cương trên bàn chiếc nhẫn đính hôn mà cô tìm lại từ bụi cỏ trước cửa. Ngập ngừng một lúc, cô mới đeo nó lên tay sau đó cầm túi và chìa khóa xe ra ngoài.

Hôm nay đại gia đức cao vọng trọng trong giới bất động sản là nhà họ Từ bày tiệc rượu mừng con gái đầy tháng, nhà họ Từ không chỉ có tiềm lực lớn mà còn tâm huyết với các hoạt động xã hội, rất được lòng giới thượng lưu.

Thiên Hạ lái xe một mình về hướng nhà họ Từ.

Dưới ánh điện màu cam ngói biệt thự lớn nhà họ Từ càng thể hiện sự quý phái, khác thường. Từ trong cửa lớn cho đến một trăm mét phía ngoài đều đậu kín các loại xe. Thiên Hạ kiếm chỗ đậu xe xong từ từ tiến vào nhà họ Từ.

Người nhà họ Từ đứng dưới đón khách khi thấy Thiên Hạ đến liền vội vã xuống dưới đón cô, bỏ lại đám khách phía sau.

“Thiên Hạ, cô đến rồi!”

“Vừa nãy Cẩn Du nói cô không được khỏe, bây giờ đỡ chút nào chưa?”

“Thật là, Cẩn Du nhất định cưng em lắm phải không, nhìn da em này, thật là nõn nà”.

Cô cảm thấy cái tên “cô Châu” thật là có duyên.

Thiên Hạ cúi đầu cười rồi đi theo mấy người nhà họ Từ vào phòng khách. Cô nhìn khắp một lượt, tất cả đều là những người có máu mặt, lúc này Châu Cẩn Du đã bị vây quanh bởi rất nhiều các tiểu thư cảnh vàng lá ngọc khác.

“Cẩn Du, Thiên Hạ đến rồi”. Không biết ai hét lên như thế khiến cho tất cả mọi người chú ý đến cô. Mọi người đều biết Châu Cẩn Du và Thiên Hạ đã ba tháng rồi chưa hề cùng nhau xuất hiện, vì thế sự xuất hiện của cô ngày hôm nay không thể không nói là việc ngoài ý muốn.

Châu Cẩn Du tay phải đang nâng chiếc ly thủy tinh, rượu trong cốc chòng chành một hồi, anh lướt mắt nhìn bộ đồ màu hồng của cô một lượt sau đó đón lấy tay Thiên Hạ rồi quay sang nói với người nhà họ Từ: “Làm phiền rồi”.

Xem ra, anh ấy quả nhiên chưa hề công khai cái tin hai người đã hủy hôn.

Anh cầm tay cô cùng bước tới trước các bậc trưởng bối người nhà họ Từ, hai người vừa đi vừa nói chuyện, giọng nhỏ nhẹ.

“Em tới đây làm gì?” Anh hỏi.

“Em không thể đến sao?”

“Anh nói rồi, chúng ta không nên gặp nhau nữa”.

“Nhưng em muốn gặp anh”.

Anh bóp mạnh tay cô, cảm giác như xương lồng bàn tay cô muốn tan ra từng mảnh. Cô ngược nhìn cơn giận dữ trong mắt anh, cô khẽ cười: “Vui vẻ đi anh, Châu Cẩn Du, lẽ nào anh không muốn gặp em?”

Hai người cùng nói chuyện một lúc với trưởng bối nhà họ Từ, Thiên Hạ còn trêu đùa cô con gái của họ một lúc, Châu Cẩn Du cũng cười nhưng lực xiết bàn tay cô dường như không hề giảm đi.

Buổi tiệc đã bắt đầu. Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ. Nhân lúc mọi người đang vui vẻ huyên náo, Châu Cẩn Du kéo Thiên Hạ ra ngoài ban công có buồm rèm trắng để nói chuyện, tránh không khí ồn ào bên trong.

“Tối nay rốt cuộc em muốn làm cái gì?” Anh hất tay cô ra rồi nói, ánh mắt tràn đầy sự giận giữ.

“Ha ha...” Thiên Hạ cúi đầu cười, hai tay chấp ra đằng sau. Ánh trăng như đang bao bọc lấy cô, gương mặt cô lúc này giống như một đóa sen trắng dưới trăng, thanh tú, dịu dàng, cô nói giọng chắc nịch: “Châu Cẩn Du, anh cưới em đi!”

Ánh mắt anh dội lên đầy sự căm ghét: “Ngôn Thiên Hạ, cô nghĩ tôi là ai? Có thể bị cô đá qua đá lại sao? Cô nghĩ cô là ai?”

“Cẩn Du”. Cô ngắt lời anh, “Cưới em đi”. Cô cười, giống như ngày đầu tiên hai người gặp nhau, khoảnh khắc yên lặng mà đẹp đẽ.

“Tôi đã từ bỏ cô rồi, tại sao cô lại đến quấy nhiễu tôi?” Anh ngập ngừng nói.

“Đúng thế, tại sao nhỉ...” Ánh mắt cô chùng xuống, “Anh thật sự không thể cho em cơ hội cuối cùng sao? Cẩn Du, không có anh em không sống được...”

“Cảnh Thụy” nếu như không sống được thì cô có muốn cũng không sống được. Cô cười thầm, làm thế này cũng đâu phải là lừa dối anh, trong lòng cô nghĩ như thế nhưng gương mặt lại tràn đầy sự đau đớn.

Châu Cẩn Du cuối cùng cũng không chống cự được tình cảm của cô, anh đưa tay ôm cô vào lòng.

“Lần này, em có rời xa anh nữa không?” Có thể là do gió đêm thổi to quá cho nên những gì anh nói đã bị gió thổi đi tứ phương. Rất lâu rồi, Thiên Hạ chưa được cảm nhận sự ấm áp như thế khi ở trong vòng tay anh. Hương thơm từ tóc cô đã khiến cho lý trí của anh bị tan chảy.

Thiên Hạ ôm lại anh, cô kề má vào phía cổ anh và nói: “Em chỉ muốn ngày mai anh sẽ cưới em ngay. Trên thế giới này không có ai tốt với em hơn anh nữa!”

Châu Cẩn Du, cái tin em và anh cưới nhau chính là tấm kim bài miễn tội chết cho “Cảnh Thụy”. Xin lỗi anh, đây là cách duy nhất, nếu như trước khi cưới ngân hàng đồng ý cho rút tiền hàng thì vết thương em mang lại cho anh sẽ giảm xuống mức nhỏ nhất. Trả tiền bồi thường cho Nga trong thời gian quy định thì bên Nga chẳng có lý do gì để chèn ép họ Ngôn cả.

Hãy nhìn xem, ánh sáng rạng rỡ của tin kết hôn sẽ cứu cả nhà họ Ngôn.

Nếu như anh đã ghét em rồi, thì từ nay về sau anh càng hận em, căm thù em vậy!

Gió đêm thổi bay làn tóc cô, chẳng có ai nhìn thấy đôi bông tai Hạc Huyết Hồng đang đung đưa của cô, đôi bông tai hình giọt máu đỏ giống như một vụ mưu sát tình yêu hoa lệ đến tột cùng...

Quả nhiên cô không dự đoán sai. Tin hai người kết hôn giống như một thánh dụ, ngân hàng không chỉ đồng ý cho vay tiền mà thậm chí còn bỏ qua việc xác định khối tài sản nhà cô. Họ nói: “Tài sản nhà họ Châu làm sao mà tính được chứ!”

Tuy nhiên, cô không ngờ được đó là chiều ngày mùng bốn tháng 12 hai ngân hàng đồng loạt cho nhà họ Ngôn vay tiền, thì sáng hôm sau chính là hôn lễ của cô và Cẩn Du.

“Thiên Hạ, quả nhiên con có cách cứu “Cảnh Thụy””. Ông Ngôn Khởi Thước và bà Lâm Hề Nhị sung sướng ôm lấy nhau. Sau đó quay sang hỏi Thiên Hạ: “Con định gọi cho ai thế?”

“Châu Cẩn Du”. Cô nói và bấm số của anh.

“Lúc này con gọi cho Châu Cẩn Du để làm gì?” Bà Lâm Hề Nhị cảnh giác hỏi.

“Hủy bỏ đám cưới”. Cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, cho dù Châu Cẩn Du mắng mỏ cô thế nào, hận cô thế nào, châm biếm cô thế nào thậm chí giầy vò cô thế nào cô cũng không quan tâm. Chỉ cần hủy bỏ hôn lễ trước khi nó chính thức diễn ra là có thể giảm được nỗi đau trong lòng anh đến mức thấp nhất.

“Con điên rồi”. Ngôn Khởi Thước quát lớn, rồi ông bước sấn tới chỗ cô định giằng lấy cái điện thoại, nhưng cô tránh được. Ông nói: “Lần này “Cảnh Thụy” qua được không phải là nhờ thế lực của họ Châu hay sao? Ngân hàng khó khăn lắm mới cho rút tiền, con lại dám hủy đám cưới với Châu Cẩn Du, lẽ nào lấy cớ ấy con thiệt thòi lắm sao?”

“Cho dù con có tội với Cẩn Du thì anh ấy cũng không nói chuyện “Cảnh Thụy” ra ngoài, ba lo lắng điều gì? Làm người không nên quá tham lam, nếu không thế thì lần này làm gì có chuyện chất nhiều đá quý

đến mức hại “Cảnh Thụy”! Hơn nữa, cho dù con có tham lam, có lấy Châu Cẩn Du thật thì “Cảnh Thụy” thuận buồm xuôi gió rồi nhưng Cẩn Du không vui, bởi vì con không yêu anh ấy!”

Những lời của Thiên Hạ khiến ông Khởi Thước đứng lặng.

Thiên Hạ vội vàng gọi cho Cẩn Du, điện thoại tắt máy, cô lại gọi tới máy bàn người nhà nói đêm nay Cẩn Du làm thêm. Cô vẫn không từ bỏ, cô gọi tiếp đến công ty, thư ký nói Cẩn Du đang họp, hôm nay hội đồng quản trị họp, bàn chuyện quan trọng, e rằng sẽ bận đến đêm khuya.

Nếu kéo dài đến ngày mai, e rằng... Lẽ nào phải bỏ giữa buổi hôn lễ? Nếu mà như thế thì Cẩn Du sẽ hận cô cả đời mất.

Thiên Hạ nhẩn lại với thư ký rằng cho dù muộn thế nào cũng nhắn Cẩn Du gọi lại cho cô. Cô nắm chặt cái điện thoại, đợi đến một giờ đêm mà không có tin tức gì. Cô lại gọi đến nhà họ Châu, chú Tằn nói anh đã ngủ rồi.

Ông trời đang trêu đùa cô hay sao?

Cô chìm vào giấc ngủ trong tâm trạng bức bối, chán nản sáng sớm hôm sau nửa tỉnh nửa mê đã có người lôi dậy chải đầu, trang điểm, cô choàng mắt, bao nhiêu người vây quanh.

“Đợi đã, tôi phải gọi điện cho Cẩn Du”. Ngón Thiên Hạ nói.

“Không được, cô dâu làm sao có thể gọi cho chú rể lúc này chứ? Thôi nào, mau trang điểm nào, sớm muộn chả gặp được anh ấy!” Một đám người quây lại ấn cô vào bàn trang điểm, trong tim cô thực sự đã vô cùng tuyệt vọng.

Khi gặp Châu Cẩn Du đã là lúc hai người ở trong nhà thờ nghiêm trang rồi. Họ hàng của hai nhà Châu, Ngón đã đến đầy đủ. Bà Châu do sức khỏe không tốt, lại ở Pháp xa xôi cho nên không có mặt tại nhà thờ. Tất cả mọi người đều ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị chúc phúc cho hai người.

Ba cầm tay cô, từ từ dẫn cô vào lễ đường trên tấm thảm đỏ trải dài. Đầu kia là Châu Cẩn Du đẹp trai, nho nhã và thanh lịch trong bộ vest trắng. Anh cười và đón tay cô từ tay ông Khởi Thước, cả hai hướng mặt về phía cha sứ.

Bức tượng thánh mẫu Maria trang nghiêm đứng đằng sau cha sứ, ánh mắt ông vô cùng hiền từ, bắt đầu hỏi: “Trước khi buổi lễ được bắt đầu, xin hỏi mọi người có ai có việc gì cần hỏi thì hỏi ngay, nếu không có xin mọi người giữ yên lặng”.

Lễ đường im phăng phắc, Thiên Hạ cảm thấy mình như bị rơi xuống đáy biển.

“Vậy thì, Châu Cẩn Du, con có muốn lấy cô Ngón Thiên Hạ làm vợ con không? Con có hứa sẽ yêu thương, chăm sóc cô ấy, cho dù vui buồn, sướng khổ, giàu nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh, luôn yêu thương nhau, mãi mãi không rời, chỉ có cái chết mới có thể chia rẽ được hai con không?”

Châu Cẩn Du cười nhạt, anh buông tay Thiên Hạ và nói to: “Con không đồng ý!”

Lễ đường dường như nổ tung, đầu đầu cũng rào rào bàn tán: Anh ấy nói không đồng ý, sao lại nói không đồng ý chứ!

Thiên Hạ sững người nhìn Châu Cẩn Du, cô nhìn thẳng vào đôi đồng tử màu hổ phách sâu thẳm của anh, không dám nói gì. Anh lại cười, cười như ong tìm thấy hoa có mật: “Ngón Thiên Hạ, cô nhớ lấy, đây là bài học dành cho cô”.

Cô hiểu rồi.

Với thế lực lớn mạnh nhà họ Châu, cho dù nhà họ Ngón có bùng nổ tin tức thế nào đi nữa thì Cẩn Du cũng có cách để biết “Cảnh Thụy” xảy ra chuyện, vì thế, việc cô có đã tâm khi nói muốn lấy anh, anh đã biết từ sớm.

“Đừng nghĩ rằng tôi là một quân cờ dễ điều khiển!” Nói xong, anh quay người bước đi.

Cô đứng ngây người trong giây lát rồi bật cười.

Anh khiến cho cả nhà họ Ngôn không còn chỗ mà giấu mặt, nhưng đêm trước anh vẫn để cho họ rút được tiền từ ngân hàng. Châu Cẩn Du, anh đứng là chàng trai vừa nhấn tâm vừa mềm lòng!

Thiên Hạ cười nhìn theo bóng Cẩn Du, ánh mắt cô lướt qua chàng trai mặc áo vest trắng ấy, cô nhìn thấy một chiếc bóng dài mặc áo choàng đen, đang dựa lưng vào cửa nhà thờ. Đầu gối phải chàng trai hơi co lại, và bắt chéo lên chân trái, hai tay đút túi quần. Gió thổi tung mái tóc đen của anh, chiếc cà vạt dài như cùng bay theo vũ điệu của gió vậy.

Lúc này, dường như cô nhìn thấy bờ môi cong cong của anh, nhìn thấy ánh sáng của ngọc lục bảo trong đáy mắt của anh.

Cuối cùng anh ấy cũng đã trở về.

Trò chơi chính thức bắt đầu.

3. Chương 3: Âm Mưu Bất Thành

Hóa ra, bề ngoài cứng rắn của cô chẳng qua vì muốn che giấu đi sự tự ti của nội tâm, cho dù tiền bạc có nhiều đi chăng nữa cũng không thể lấp đi sự trống rỗng trong trái tim...

Mỗi người đều có những vết sẹo mà người ngoài không biết, chỉ là không may bị lộ ra mà thôi.

Phần 1: Liên quan gì đến tôi

Nhà họ Ngôn lần này coi như lỗ lớn, không có lỗ mà chui xuống đất. Có điều hôm đó tại lễ đường toàn người nhà hai bên, không có người ngoài, hơn nữa tiền ở ngân hàng cũng đã rút được rồi, cho nên Ngôn Khởi Thước cũng không bắt măn lắm, sau khi về nhà cũng không trách cứ gì Thiên Hạ, càng không dám mắng nhà họ Châu một lời.

Nhà cửa họ Ngôn lại bắt đầu nhộn nhịp trở lại, người hầu, đầu bếp, lái xe, quản gia, tất cả đều đã quay lại. Ánh đèn được thắp sáng mỗi ngõ ngách, tất cả đều trở lại bình thường.

Ngôn Khởi Thước ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, lật đi lật lại tờ báo, xem xem báo chí truyền thông có đăng tin hôm đám cưới lên không. Trên thực tế, Châu Cẩn Du đã bịt hết thông tin, chỉ có trong giới thượng lưu may ra có chút tin tức mà thôi. Tin trang nhất của một tờ báo lớn có đưa tin viên một loạt đá quý có tên “Thất tâm thất kiếm” nổi đình nổi đám ở nước ngoài của “Lý Ngự Thành” đã đến Trung Quốc khiến mọi người đang phát điên lên. Ông hừm một tiếng lạnh lùng rồi ném tờ báo sang một bên.

Vương quản gia thông báo bữa tối đã chuẩn bị xong.

Thiên Hạ từ trên gác đi xuống, cô mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng, nhìn giống như một cô sinh viên đại học vậy.

Hôm nay cô thực sự vô cùng mệt mỏi, từ nhà thờ về, tẩy trang xong là ngủ một mạch hết chiều.

“Ông chủ... cậu Khuru Lạc về rồi”. Tiếng Vương quản gia vang lên khiến căn nhà như bị chấn động.

“Khuru Lạc về thật rồi à?” Gương mặt khó coi của Ngôn Khởi Thước lúc này đã được thay bằng một nụ cười thật tươi.

Nhìn đi, Khuru Lạc vừa trở về mà mọi người trong nhà đã trở nên kích động như thế này. Thiên Hạ nhếch mép cười, cô quay sang nói với cô hầu gái: “Mang bữa tối lên phòng cho tôi”. Nói xong cô quay lên tầng hai về phòng.

Thiên Hạ dùng xong bữa tối ở lì trên giường đọc sách, cho đến khi màn đêm buông xuống, mọi thứ trở nên mơ hồ. Cô buông sách xuống, tắt đèn bàn, rồi vùi đầu trong chăn ấm. Không hiểu sao trong đầu cô cứ hiện lên hình ảnh bao nhiêu người đang di chuyển, những hình ảnh đan xen nhau, ý thức càng lúc càng rõ ràng....

Tiếng mở cửa phòng nhẹ nhẹ nhưng trong đêm tối vô cùng rõ ràng. Thiên Hạ mở to mắt nhìn ánh đèn mờ mờ in lên bức tường trắng muốt, một chiếc bóng dài cũng được in trên đó.

Cô nhắm chặt mắt, coi như không nhìn thấy gì.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến đến gần hơn, cô có cảm giác như người đó đã đến bên cạnh giường, cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa và mùi rượu vang hỗn hợp sộc vào mũi, mùi hương càng lúc càng nồng hơn, hơi thở càng lúc càng gần hơn...

“Anh biết em giả vờ ngủ thôi”.

Thiên Hạ mặc kệ, cô tiếp tục giả vờ ngủ.

“Nếu đã giả vờ thì nên giả vờ cho giống một chút”. Anh ta cười nhạt, mùi rượu càng lúc càng nồng nặc, cho đến khi cảm giác dịu dàng ấy tràn đến bờ môi... Thiên Hạ có cảm giác lồng ngực như bị nén chặt, chân tay cô bị đè chặt xuống giường, cứ thế, cứ thế...

Hình ảnh bị chôn chặt trong tim hiện lên càng ngày càng rõ ràng.

Khi cô tập đàn piano, anh ở bên cạnh kéo violon hợp tấu.

Khi cô đạt giải, anh ôm cô xoay mấy vòng.

Khi cô tổ chức sinh nhật, anh cùng với cô đốt pháo hoa đầy trời.

Thật đáng ghét! Những việc này sớm đã phải vứt vào thùng rác trong quá khứ rồi, mãi mãi quên đi, tại sao lúc này lại nhớ chứ? Thiên Hạ không giả vờ nữa, cô ngồi dậy và đẩy anh ra ngoài. Anh đã sớm đoán được điều đó cho nên đã ghì chặt tay cô và hôn tới tấp, môi kề môi, răng kề răng, dường như họ đang ném thứ hương vị ngon nhất trên đời...

Khi cô đang định cắn vào lưỡi anh ta một phát thì Khuê Lạc đã quay người và ngồi lên giường của cô, anh giương giương thưởng thức gương mặt tức giận của cô.

“Ra ngoài!”, cô ngồi dậy dựa vào đầu giường và chỉ tay ra phía cửa.

“Ba năm rồi chúng ta không gặp nhau, em không muốn ôn lại chuyện cũ sao?” Ánh mắt màu xanh, gương mặt đầy tự tin, vẻ đẹp thanh tú pha trộn giữa nét đẹp phương Tây và phương Đông, vô cùng hấp dẫn và quyến rũ, ai có thể tưởng tượng được đằng sau gương mặt ấy là một linh hồn vô cùng ghê tởm và tà ác.

“Không muốn một chút nào. Mời anh ra khỏi phòng tôi ngay bây giờ”. Gương mặt và giọng nói vô cùng điềm tĩnh, ánh mắt lạnh như băng.

“Được thôi. Mai gặp lại. Thiên Hạ, ngủ ngon!”. Khuê Lạc cười rồi quay người bước ra khỏi cửa, chiếc bóng dài của anh khuất dần theo tầm mắt.

Thiên Hạ thở phào, chuyện ban nãy giống như một cơn ác mộng vậy.

Cô đảo mắt và thấy một cái lọ pha lê rất đẹp trên đầu giường, trên cổ lọ còn dây ruy – băng gói quà. Thiên Hạ cầm lọ nước hoa và xịt khắp phòng, hương thơm bay nhẹ nhẹ, chốc lát đã tràn đầy sống mũi.

Cô cười một cách lạnh lùng rồi ném lọ nước hoa vào một góc.

Ba năm không gặp, anh ta không hề thay đổi gì cả, ngay cả thủ đoạn để lấy lòng cô vẫn y như ngày trước.

“Chỉ có điều, Khuê Lạc à...” Đêm khuya lạnh lẽo, cô trầm giọng cười “Một người luôn dừng lại ở quá khứ như anh làm sao có thể đấu với tôi của bây giờ được chứ? Tôi không bao giờ... để anh chơi một lần nữa đâu”.

Sáng sớm hôm sau, dùng xong bữa sáng Thiên Hạ cầm chìa khóa xe và cặp tài liệu chuẩn bị ra ngoài, đằng sau vang lên tiếng gọi: “Đợi đã”.

Cô tiếp tục bước đi coi như không nghe thấy gì, Ngôn Khởi Thức thấy vậy liền gọi lớn: “Thiên Hạ, con đợi một chút”.

“Sao vậy?” Cô quay lại hỏi hai người.

“Khứu Lạc mới trở về, xe vẫn chưa chuẩn bị được, cả hai đứa đều phải đến tổng bộ “Cảnh Thụy” nên đi cùng nhau luôn”. Ông Khởi Thước cười ra điệu một người cha hiền từ.

Làm sao anh ta lại không có xe chứ? Thiên Hạ nghĩ thầm trong bụng vì biết nói câu này ra kiểu gì cũng không có lợi.

“Có thể được. Có điều...”, cô cười và nhìn Khứu Lạc: “Mong ba ngày tới anh sẽ tự chuẩn bị xe cho mình”.

Trên đường đi cô lái với tốc độ chóng mặt, chỉ khi nào gặp đèn đỏ mới dừng lại.

Anh cũng khó bắt chuyện.

Đợi đèn đỏ, Thiên Hạ nhìn qua gương, vừa may bắt gặp đôi mắt màu xanh nửa cười nửa không của anh, mái tóc đen lòa xòa trước mặt, ánh sáng của viên ngọc quý dường như luôn đi cùng với ánh mắt anh.

Bíp. Xe đằng sau bắt đầu bóp còi. Cô phi xe càng nhanh hơn, “Khứu Lạc...”, cô đang định nói chuyện thì bị Khứu Lạc ngắt lời: “Trước đây em không gọi anh như thế”. Giọng nói anh dường như có ý cười cợt.

Cô mặc kệ, cô vẫn tiếp tục nói: “Trong vòng ba ngày tự anh chuẩn bị xe. Nếu không tôi sẽ ném anh xuống dọc đường”.

Khứu Lạc vẫn cười và không đáp lại.

Đến tổng bộ “Cảnh Thụy” cô lập tức đi hướng khác với anh, đi thẳng tới phòng giám định.

Trên bàn là một lô đá quý đã thông qua quy trình mài dũa.

Cả ngày hôm đó cô ngồi lì trong phòng giám định, sử dụng kính phóng đại gấp mười lần và kính thấu sắc để so sánh, kiểm tra lô đá quý này, thời gian nghỉ ngơi thì tranh thủ uống chút nước, ăn chút bánh mì, cô muốn trước khi mọi người tan ca phải kiểm tra xong.

Trong lô sản phẩm mẫu này có ba viên có phần eo rất dày, e rằng khi cắt và ra lửa không tốt. Cô định hôm sau sẽ trả lại bộ phận kỹ thuật để làm lại, sau đó lấy sản phẩm khác cùng loại để kiểm tra.

Đương nhiên cô không hề có ý muốn về nhà cùng với Khứu Lạc thế nhưng khi cô vừa bước ra khỏi phòng giám định thì thấy hoa cả mắt, người trong phòng giám định biến mất một nửa. Nhìn ra bên ngoài mới thấy một đám con gái đang vây quanh một chàng trai. Màn này thật quen thuộc, chàng trai ấy ngoài Khứu Lạc ra thì còn ai cơ chứ.

Những cô gái chưa chồng trong phòng giám định e rằng đều ra ngoài hết rồi. Chẳng có cách nào cả. Cảnh này giống như cảnh một ông sư phụ già dẫn theo mấy đồ đệ, mà phần lớn là nữ đồ đệ. Nam nhân viên phòng thiết kế khá nhiều nhưng lại cách một tầng lầu vì thế rất khó để giao lưu.

Thiên Hạ chậm bước lại gần và phát hiện ra Khứu Lạc chẳng hề nhiệt tình với mấy cô gái ấy, ngược lại anh dựa lưng vào tường một cách uể oải, anh luôn có bộ dạng như chưa tỉnh ngủ vậy. Những cô gái này đều không kịp thay những bộ quần áo công sở ra, tóc vẫn xòa và các mùi nước hoa hỗn hợp bay trong gió, thật là....

Những cô gái ngốc nghếch này, cứ nghĩ làm như vậy có thể lọt vào mắt Khứu Lạc sao? Cứ nghĩ rằng ăn mặc đẹp, đeo nhiều đồ trang sức, xúc lên người mùi nước hoa nức mũi, Khứu Lạc sẽ động lòng sao?

Những cô gái ngốc nghếch, cũng ngốc như cô ngày xưa mà thôi.

“Thiên Hạ”. Cuối cùng anh ta cũng phát hiện ra cô. Đôi mắt màu xanh ấy lại cười “Chúng ta cùng về nhé!” Khứu Lạc thoát khỏi vòng vây của mấy cô gái đó rồi cầm tay cô rời khỏi tổng bộ. Còn cô, không muốn cho người ngoài biết anh em nhà họ Ngôn có chiến tranh nên cứ để yên cho anh ta cầm tay mình.

Bỏ lại đằng sau ánh mắt, ngưỡng mộ của những cô gái.

Những ánh mắt đó giống như hồi học đại học khi Khứu Lạc đến đón cô, cô vui vẻ khoác tay anh, khắp cả con đường các bạn học đều nhìn hai người với ánh mắt ngưỡng mộ khiến cho cô cảm thấy vô cùng hãnh diện và tự hào. Đây là một chàng trai khiến người ta không thể quên được, là anh trai của Ngôn Thiên Hạ. Thế nhưng anh ta là một con quỷ có vỏ bọc thiên thần.

Về đến nhà họ Ngôn, dùng cơm xong ông Khởi Thước gọi hai người vào phòng bàn công chuyện.

Hai lô đá quý mới ra mắt thị trường tuần trước của hai nhà “Phong Trạch” và “Đông Tường” nhận được phản hồi khá tốt, lại có tin “Lý Ngự Thành” muốn đẩy mạnh việc phát triển ở thị trường Trung Quốc, mười mấy triệu nhân dân tệ vay ngân hàng không có nghĩa là không phải trả, tình hình của “Cảnh Thụy” lúc này đúng là bên trong lo lắng mà bên ngoài bị tấn công tứ phía.

“Con nghĩ, chúng ta nên tiến hành gia công lô đá quý chuyển về từ Nam Phi, yêu cầu bộ phận thiết kế lấy chủ đề nhẵn đôi, để chào đón lễ tình nhân vào hai tháng sau”. Thiên Hạ đưa ra ý kiến của mình, cả thời gian, hiệu ứng và thị trường đều hợp lý.

“Có thể thử xem”. Ngôn Khởi Thước trầm ngâm một hồi rồi quay sang hỏi Khưu Lạc: “Khưu Lạc, con vừa từ nước ngoài trở về, khả năng thao túng thị trường cao, con với Thiên Hạ cùng phụ trách công việc này nhé!”.

“Vâng, con nhất định sẽ cố gắng”. Khưu Lạc cười, trong mắt ông Khởi Thước và bà Hề Nhị thì Khưu Lạc giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn, nghe lời vậy.

Hai người xin phép về phòng, bỏ lại mình ông Khởi Thước đang ngồi châm điếu xì gà.

“Thiên Hạ, hợp tác vui vẻ”. Khưu Lạc nheo mắt cười với cô.

Cô cười nhạt và nói: “Khả năng thao túng thị trường rất cao? Ba năm nay, “Cảnh Thụy” ở thị trường nước ngoài chỉ phát triển ở mô hình nhỏ, nếu như anh thực sự có thực lực như lời ba nói, thì tại sao “Cảnh Thụy” không thể tạo sức đột phá ở nước ngoài chứ?”

“Những lời em nói quả thực đã làm tổn thương anh đấy, được, vậy thì anh phải học em nhiều rồi”. Anh ta cười một cách không hề tử tế, tay rút túi quần và về phòng.

Cô nhìn theo bóng anh nhún vai cười.

Đối với Khưu Lạc, anh hồ hững với mọi thứ, đá quý, gái đẹp đều không thiếu. Rốt cuộc anh ta muốn cái gì? Đang theo đuổi cái gì?

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã đến cuối tháng 12 rồi, ngoài việc số năm tăng thêm 1 ra, Thiên Hạ chẳng cảm thấy không khí năm mới đến gì cả.

Điện thoại reo một hồi ngắt quãng dòng suy nghĩ đang tập trung cao độ của cô, cô đặt chiếc kính phóng đại xuống làm việc, nhắc điện thoại: “Xin chào, tôi là Ngôn Thiên Hạ”.

“Cô Ngôn...” Là giọng của chú Tần, cô vô cùng ngạc nhiên. Hình ảnh Châu Cẩn Du quay người bước đi trong lễ đường lại quay lại trong đầu cô. Vẫn là dáng vẻ ấy.... sau này không nên gặp nhau nữa.

“Chú Tần à, có chuyện gì thế ạ?”

“Bà Châu qua đời mười ngày trước rồi...” Mười ngày trước? Hai tháng trước cô đi thăm bà vẫn còn khỏe lắm cơ mà... Thiên Hạ không nói được gì, cô thấy lòng mình như nghẹn lại, vô cùng nặng nề.

“Cô Ngôn có thể đến nhà họ Châu một chuyến được không, đến thắp hương cho bà”.

“Cháu rất muốn đi... thế nhưng cháu nghĩ không tiện gặp lại người nhà họ Châu”. Thực ra cô không muốn xuất hiện một lần nữa trước mặt Châu Cẩn Du...

“Người nhà họ Châu viếng thăm đã xong rồi, hy vọng cô Ngôn có thể mang một bó hoa đến mộ cho bà Châu... đây cũng là ý của cậu chủ”. Những lời của chú Tần khiến trái tim cô như ngừng lại một hồi, chắc là do anh ấy yêu quý mẹ mình mà thôi.

“Vâng, cháu đi đặt vé ngay. Hai hôm nữa cháu sẽ đến”.

Gác máy, văn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh. Tiếng gió bắc rít bên ngoài giống như đang hát một khúc ca bi thương vậy. Mùa đông này lại ảm đạm đến thế.

Một giờ chiều hôm sau, Thiên Hạ chuẩn bị ít hành lý đơn giản, cô nói với ba là phải đi vài ngày, sau đó vội ra đi cho kịp chuyến bay lúc hai giờ ba mươi phút.

Đúng lúc đó Khửu Lạc từ ngoài đi vào thấy cô và túi hành lý liền chặn lại và hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Cô ngẩng đầu cười và nói: “Hình như không liên quan đến anh”. Nói xong cô đẩy anh ta ra rồi đi thẳng ra phía sân bay.

Xuống máy bay, bầu trời trong xanh đã chuyển thành u ám và tù mù, ánh nắng đổ trên vai thế nhưng cô chẳng hề cảm thấy chút ấm áp.

Thiên Hạ ôm một bó hoa bách hợp và đi về phía biệt thự nhà họ Châu ở ngoại thành. Đây là loại hoa mà bà Châu yêu thích nhất khi còn sống.

Thời gian trôi nhanh không ngờ, ánh chiều đã bao phủ khắp nơi. Hai mảnh đất bên con đường nhỏ lộ hẳn ra, chẳng có một loại hoa nào được trồng cả, chú Tần đứng ở một đầu đang đợi cô.

Chú Tần dẫn cô ra mộ, cô kính cẩn đứng trước tấm bia mộ như muốn nói những lời chân thành nhất từ đáy lòng.

Bó hoa bách hợp ngát hương đặt trên mộ, chú Tần lặng lẽ rời khỏi nơi này. Cô đứng trước mộ, cảm thấy không khí đau thương đang dần lan tỏa. Sự bi thương như muốn đâm vào da thịt cô, bắt giác những dòng nước mắt lăn xuống khiến cô không kiềm chế được.

Bên tai cô như vọng lại lời của bà Châu năm xưa – Cẩn Du có đối xử tốt với con không? Nếu nó bắt nạt con con nhất định phải bảo ta... Khi nào hai đứa định sinh con?

Không đợi được rồi, ngay cả năm mới bà cũng không kịp đón.

Hồi lâu, mặt trời cũng đã lặn, bóng tối bao trùm khắp nơi giống như lời kết cho một cuộc luân hồi.

Thiên Hạ lau khô vệt nước mắt rồi quay lưng ra về, trong nước mắt nhạt nhòa cô nhìn thấy Châu Cẩn Du đứng cách xa cô tầm mười mét, anh mặc một chiếc áo lông trắng, thân hình vẫn đẹp thế, nhưng tất cả không thể che giấu được ánh mắt bi thương của anh.

Hai người nhìn nhau một hồi, chẳng ai nói gì, Thiên Hạ không còn con đường nào khác để đi nên chỉ còn cách đi về phía anh.

Cô dừng lại trước mặt anh và nhỏ nhẹ: “Em đến thăm bác, mong bác an nghỉ nơi chín suối. Anh cũng đừng quá đau buồn!”

Anh khẽ “ừ” nhẹ một tiếng, cô nói tiếp: “Vây em đi đây, không làm phiền anh nữa”.

Cô bước qua mặt anh, anh không phản ứng gì. Đến lúc cô sắp bước đi xa thì nghe thấy tiếng anh gọi giật lại: “Thiên Hạ”.

Cô quay lại: “Có chuyện gì à?”

Gương mặt anh quay ngang với gương mặt cô, gió bắc thổi qua khiến những lời anh nói như bị vỡ vụn, hình như anh nói: “Ở lại một đêm đi, đi đêm không tiện lắm”.

Cô cười và tìm bừa lấy một cái cớ: “Em đặt vé về tối nay rồi”.

Im lặng một hồi, cô rõ ràng nghe thấy anh có ý muốn níu kéo: “Anh muốn em ở lại”.

Cô, Ngón Thiên Hạ làm gì có chuyện vì một câu níu kéo của anh mà mềm lòng chứ? Làm sao có thể vì một phút đau lòng của anh mà yếu mềm chứ? Nếu mà như thế, thì ban đầu đã không từ bỏ hôn ước, tuy vậy, cô luôn dùng vẻ bề ngoài phục tùng để che giấu đi sự phản kháng bên trong của mình.

Nhưng cô không nói ra câu từ chối được cô không thể nói không được, bởi vì ngay giờ này phút, hai người đang đứng trước bia mộ của bà Châu.

Bóng tối bao trùm, gió thổi hiu hiu trên những bia mộ, Ngón Thiên Hạ nói: “Vây em lại phiền anh rồi”.

Cô nghĩ, Châu Cẩn Du là một người quân tử, cho dù cô đã từng lợi dụng anh, cho dù cô đã từng hủy bỏ cuộc hôn nhân giữa hai người thì anh vẫn rất lịch sự mời cô ở lại một đêm, chỉ vì đêm đó tuyết rơi rất dày.

Sau khi tắm xong Thiên Hạ vào phòng ngủ, ngoài cửa sổ tuyết đã rơi, những bông tuyết bay lác đác trên nền trời đất đen tối. Bất giác cô ngủ say lúc nào không biết, trong đầu lại vọng về những mảnh vỡ của ngày xưa...

Khi đó, Châu Cẩn Du vừa xa cách vừa lạnh lùng, lần thứ hai gặp nhau cô vẫn chẳng hề có ấn tượng gì về anh cả..

Sau khi hỏi rõ sở thích của Châu Cẩn Du, cô đã cố gắng để trở thành một người con gái hiền thực, dịu dàng, khiến anh phải có cái nhìn khác về cô. Sau đó cô tìm cách lấy lòng bà Châu, gọt hoa quả cho bà, cùng bà nói chuyện, cùng bà đi bộ...

Cô cố gắng như vậy là muốn để bản thân mình yêu Châu Cẩn Du, cô mê muội pha cà phê, nấu cơm, là quần áo cho anh. Cô cũng thực sự quý mến bà Châu. Cho đến tối hôm đính hôn, hai tay cô ôm chặt lấy mình và quỳ xuống đất, co ro, cô muốn tránh xa những ngón tay dịu dàng của anh...

Hóa ra, tất cả đều quá xa xỉ, muốn yêu một người chẳng qua chỉ là lừa mình, gạt người mà thôi, cho dù người đó có ưu tú, xuất sắc và hoàn mỹ thế nào đi nữa...

Tuyết rơi cả đêm, khi cô mệt mỏi chui ra khỏi khăn thì ánh nắng nhạt đã chiếu bên cửa sổ. Thiên Hạ gấp chăn màn một cách xộc xệch rồi đeo ba lô chuẩn bị chào nhà họ Châu một cái là đi ngay. Nhưng người nhà họ Châu mời cô ở lại dùng bữa sáng, Châu Cẩn Du đã đợi sẵn ngoài bàn ăn ở vườn hoa.

Trong vườn hoa những bông tuyết trắng vẫn còn đọng lại trên cỏ, Cẩn Du đang ngồi uống sữa nóng ở đó. Trên chiếc bàn ăn kiểu Tây vẫn còn một ly sữa nóng nữa, đó là phần chuẩn bị cho cô.

Thiên Hạ ngồi đối diện với anh và bắt đầu uống sữa nóng. Hai người không nói gì, cũng không nhìn nhau. Cô uống xong ly sữa và chuẩn bị chào tạm biệt thì đột nhiên quản gia thông báo: “Cô Ngôn, anh trai cô hiện đang ở phòng khách, anh ấy nói đến đón cô về nhà”.

“Mời anh ấy ra đây”. Châu Cẩn Du nói, giọng lạnh lùng.

Tất cả mọi chuyện khiến cô không kịp trở tay.

Một lát sau, một bóng người quen thuộc bước vào khu vườn, anh đứng cách xa một mét, vừa cười vừa nói với Cẩn Du: “Cảm ơn anh Cẩn Du đã chăm sóc cho em gái tôi, thật là ngại quá!”. Sau đó Khưu Lạc quay sang nhìn cô và nói: “Đi thôi, ba mẹ đang đợi em về đón Tết, anh đến đón em”. Đằng sau ánh mắt màu xanh ấy là cả một sự ục hiếp hiện lên vô cùng rõ ràng.

Xe vút rất nhanh, hai hàng cây bên đường xiêu vẹo qua cửa kính.

“Thế nào, muốn ôn lại chuyện cũ với Châu Cẩn Du à?” Anh ta cười nhạt.

Cô ngồi ghé lái phụ và cười thầm trong bụng.

“Em định ở lại đây bao lâu?” Anh tiếp tục hỏi.

Lần này cô cười nhẹ và trả lời: “Anh lấy thân phận gì mà hỏi tôi? Anh trai tôi? Xin lỗi, ba tôi rất thích tôi và anh ấy ở bên nhau. Tư cách bạn bè? Thế nhưng giọng anh đầy thù hận, hay là...”

Giả thiết cuối cùng cả hai người đều hiểu chỉ là không nói ra mà thôi.

Thiên Hạ cũng chẳng muốn hỏi rõ ràng xem anh ta chất vấn để làm gì, nghĩ đến việc một ngày anh ta có thể thay đổi hàng trăm bộ mặt thì làm sao mà cô có thể biết được đây không phải đang bắt đầu một trò chơi khác chứ?

Chiếc xe phi thăng ra sân bay. Đoạn đường cuối cùng có chiếc xe đỗ bên đường, khiến cho con đường đã hẹp lại càng hẹp hơn.

Thiên Hạ tưởng hai chiếc xe đó bị dính dính đang đợi xe khác đến kéo, nhưng kết quả là Châu Cẩn Du từ trong xe bước ra, điềm tĩnh nhìn cô.

Ban này khi Khưu Lạc dẫn cô đi, Châu Cẩn Du không nói gì cả, chỉ đứng bên nhìn với ánh mắt lạnh lùng, tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Khuru Lạc đỗ xe xong và cùng với Thiên Hạ đi về phía trước, Thiên Hạ hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Châu Cẩn Du cười với cô, nụ cười như ánh nắng có thể làm tan chảy băng tuyết, giống như mộng cảnh, không hề có cảm giác chân thực chút nào.

“Ngôn Thiên Hạ, anh nghĩ thông rồi, cứ giằng co với quá khứ chẳng bằng bắt đầu lại, từ giây phút này, anh sẽ theo đuổi em một lần nữa”.

Ngôn Thiên Hạ giật mình, cô không nghĩ Châu Cẩn Du lại thay đổi thái độ nhanh đến thế, lẽ nào bởi vì sự xuất hiện của Khuru Lạc sao? Cho dù anh ta đã mạo danh thân phận anh trai cô? Nghĩ đến đây cô liền quay sang nhìn Khuru Lạc, không ngờ cô lại bắt gặp đôi mắt xanh như hồ nước, không chút ngạc nhiên, nửa cười nửa không, thế nhưng ánh mắt lại như đâm vào tận xương tủy.

“Uhm...” cô cười nhạt, khi Châu Cẩn Du thích cô một lần nữa thì cô đã quyết định từ bỏ cuộc sống của một bà nội trợ bình thường: “Việc anh theo đuổi em có liên quan gì đến em không?”

Thiên Hạ mãi mãi mắc nợ Cẩn Du, nhưng món nợ ấy không thể dùng tình yêu để trả được. Cuối cùng cô đã cởi bỏ chiếc áo ngoài ấm áp để lộ ra những vết xăm sắc nhọn.

Chiếc xe màu vàng đã lao đi, hình ảnh Châu Cẩn Du đứng sững trong gương phản chiếu, ánh mắt sâu thẳm, giống như một cây kim cứ cắm sâu vào trong trái tim cô.

Có thể thế giới này có vòng luân hồi nhân quả. Năm đó Khuru Lạc đã phụ cô, bây giờ cô phụ lại Châu Cẩn Du, câu chuyện giữa ba người dường như không có hồi kết đẹp.

4. Chương 4: Buổi Lễ Bán Đấu Giá

Thiên Hạ và Khuru Lạc đã về đến cửa nhà họ Ngôn, một không khí ấm áp tràn ngập không gian, khắp nơi đều treo đèn đoàn viên, sáng chói lên đối lập hẳn với sắc trời sau lưng.

“Hai đứa giờ này mới về đấy!” Bà Lâm Hề Nhị vui vẻ ra cửa đón hai người rồi nói: “Mau vào phòng ăn, ba đợi hai con lâu lắm rồi, đêm nay là giao thừa đấy!”

Khuru Lạc đưa hành lý của hai người cho người ở rồi đến bên bà Lâm Hề Nhị, vừa nói cười vừa đi vào phòng ăn, Thiên Hạ cũng lặng lẽ theo sau.

Đêm giao thừa, trên bàn bày bao nhiêu là thức ăn, đủ màu đủ vị, hương thơm ngào ngạt khắp nơi. Đột nhiên cô cảm thấy buồn cười, ba năm Khuru Lạc không ở đây, đêm giao thừa chẳng bao giờ bày vẽ to như thế này.

Bữa cơm giao thừa chuẩn bị sắp xong, ông Khởi Thước nói: “Ta về phòng đọc sách trước, Thiên Hạ, Khuru Lạc, lát nữa hai con cùng tới phòng đọc, ta có việc dặn dò”. Hai người im lặng đồng ý.

“Thiên Hạ, đêm giao thừa phải đốt pháo hoa chứ, anh đã chuẩn bị rồi. Lát nữa cùng nhau đốt nhé!”. Khuru Lạc vừa nói vừa nháy mắt với cô.

Cô không thèm để ý, cô buông đũa đứng dậy, đi về phía phòng đọc sách.

Nhìn theo bóng cô, Khuru Lạc nói: “Ngay cả việc đốt pháo hoa cùng anh cũng không dám sao?”

Cô dừng bước và nói: “Mười phút. Đốt xong pháo hoa đến phòng đọc sách ngay”.

Hai người cùng ra ngoài. Thiên Hạ ngồi bên bậc thềm, hai tay đút túi áo khoác, cô nhìn Khuru Lạc và nói: “Anh đi đốt pháo hoa đi, tôi nhìn là được rồi. Nhanh lên một chút”.

Khuru Lạc tiến lên trước mặt cô và đốt pháo hoa, anh đốt từng cây từng cây một để thu hút cô, nhưng cô lại thờ ơ nhìn những bông pháo hoa bắn lên không trung, tóe ra, quay tròn rồi biến thành cát bụi.

“Thiên Hạ” Khuư Lạc gọi cô, bóng đêm như cắt hình dáng anh ra làm nhiều mảnh, mùi nước hoa quyện với mùi rượu vang và mùi pháo hoa cứ âm thầm cuốn hút xúc giác của cô.

“Nhìn kỹ cây pháo tiếp theo nhé!” Anh cười thật tươi, lộ hàm răng trắng bóng, sau đó anh quay người đốt mười cây pháo hoa xung quanh mặt đất thành hình tròn rồi chạy đến ngồi cạnh bên cô.

Lát sau mười cây pháo hoa cùng bay vọt lên không trung và “bùng” lên một tiếng, một quần thể đủ màu sắc hồng, vàng, xanh, lục cùng quay tròn, giống như sao băng đang chảy xuống thành thác, từng vệt dài chia đôi bầu trời, chúng tỏa sáng trong chớp nhoáng rồi vụt tắt, thế giới lại quay lại về tối tăm thường nhật.

Bất chợt Thiên Hạ nhớ lại đêm giao thừa khi cô 18 tuổi. Hôm đó cô mặc bộ quần áo mới, buộc tóc và xức nước hoa, sau đó khoác tay Khuư Lạc ra ngoài vườn đốt pháo hoa. Khi đó, mười cây pháo hoa được đốt cùng lúc và bay lên bầu trời thấp sáng cả một vùng không gian, thấp sáng cả mắt cô. Đúng lúc cô đang chìm đắm trong khung cảnh lãng mạn và mờ ảo ấy thì mùi hương quen thuộc bên cạnh xộc vào mũi cô, Khuư Lạc đã hôn cô như thế. Trên trời là những cây pháo hoa vẫn đang cháy, chúng dùng cuộc đời ngắn ngủi của mình để chiếu sáng những giây phút huy hoàng.

Giây phút đó, Khuư Lạc ôm cô vào lòng và nói: “Thiên Hạ, anh yêu em”.

Gió thổi mạnh nhưng cô lại cảm thấy ấm áp lạ thường, tim đập rộn rã, mỗi lần tim đập đều mang lại xúc cảm thật khó diễn tả, xúc động đến nỗi một câu cũng không thốt ra được.

Đêm cuối cùng của năm, vẫn là những cây pháo bông cháy, cô lại cảm thấy mình năm xưa thật là ngây thơ, ngây thơ đến mức tin lời tỏ tình của Khuư Lạc, rõ ràng anh ta là một con quỷ không có tình cảm.

Bây giờ, đôi mắt xanh của anh đang nhìn những bông pháo, giống như năm xưa: “Thế nào? Đẹp không?”

“Rất đẹp, có điều chúng ta không có nhiều thời gian để ngắm nó đâu, vào phòng đi không ba đợi”. Cô đứng lên bỏ anh lại một mình.

“Ngôn Thiên Hạ”. Anh gọi giật lại, nghe giọng pha chút tức giận.

Cô không quay người lại, có cơn gió thổi qua làm bay lớp tuyết mỏng trên mặt đất.

“Không phải anh đã quay về rồi sao?”

Cô cười nhếch mép, lạnh lùng như băng tuyết: “Khuư Lạc, anh nghĩ rằng tôi sẽ cho anh một cơ hội nữa để làm tổn thương tôi sao?”

Cho dù cả đời này cô chẳng có cách nào yêu một người khác thì cũng không bao giờ muốn ném một lần nữa cảm giác vui vẻ, tràn đầy hy vọng mà sau đó lại là tuyệt vọng đến tột cùng.

Trên thế giới này sao lại có thứ ma quỷ như anh ta chứ? Gương mặt tự cao, che giấu nội tâm, lưỡi biếng, lạnh lùng ngay thẳng, trầm tĩnh – một ngày thay đổi cả trăm gương mặt. Anh ta không có nước mắt, thỉnh thoảng thể hiện thái độ bất mãn đã là mức độ tồi tệ nhất của tâm trạng xấu của anh ta, ví dụ như thái độ biểu cảm khi đang nhìn Thiên Hạ bây giờ.

Thiên Hạ và Khuư Lạc người trước người sau bước vào phòng đọc sách. Ngôn Khởi Thuộc đang ngồi sau chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, khi thấy hai người vào ông vội dập đầu chào.

Ba người ngồi bàn chuyện liên quan đến chủ đề lễ tình nhân. Nhấn đôi lễ tình nhân dự định phát hành vào ngày 10/2, hôm nay đã là ngày 29/1. Việc đẩy mạnh PR phát hành đã dùng vượt số tiền dự định, vấn đề cốt yếu bây giờ chính là thiếu tiền.

“Hay lại phải lót tay bằng vài món đá quý?” Lần trước khi cần gom tiền, nhà họ Ngôn đã phải âm thầm lót tay vài món đá quý rồi, chạy đông chạy tây mới gom được một triệu nhân dân tệ.

“Nếu như lần này mà làm thế nữa e rằng sẽ thu hút sự chú ý”. Ngôn Khởi Thuộc trầm tư nói.

Biết là như thế nhưng ngay lúc này chẳng nghĩ ra cách nào khác cả. Nhà họ Ngôn đã mất đi 2/3 số đá quý giá trị nhất, những thứ còn lại không thể tổ chức đấu giá rầm rộ được, vậy làm thế nào mới chờ đợi được một khoản tiền mới đến đây?

Cả ba người cùng im lặng suy nghĩ.

Lúc này quản gia gõ cửa bước vào, đưa cho ông Khởi Thước thiệp mời tham dự “Buổi đấu giá đá quý Châu Dụ Sinh”.

Nếu như âm thầm làm không tiện vậy tại sao không làm minh bạch chứ?

Ba người cùng im lặng ngược mắt nhìn nhau sau đó cùng cười hiểu ý.

Châu Dụ Sinh là một nhà từ thiện lớn, buổi đấu giá này sẽ công khai 1/3 những gì đạt được để làm từ thiện. Ông không nghiên cứu đá quý, cũng không thường xuyên lộ diện, có điều ông này là một người có thể lực trong gia tộc họ Châu, nếu xét về vai vế thì Châu Cẩn Du còn phải gọi ông này là bác.

Nếu như Châu Dụ Sinh đã xuất hiện thì e rằng Châu Cẩn Du cũng đã đến...

Ngày 1 tháng 2, Thiên Hạ mặc đồ dạ hội hiệu Chanel, Khưư Lạc mặc đồ hiệu Armani đen trắng, đúng 6 giờ tối hôm đó cả hai có mặt tại tầng 3 khách sạn Paris Xuân Đại.

Cả hai cùng làm thủ tục ở cửa ra vào và lấy tư liệu thông tin về 30 sản phẩm đấu giá, lấy được biển cạnh tranh đấu giá số 7.

Sau khi vào trong cả hai đều chọn chỗ ngồi khuất bên góc trái. Hội trường có thể chứa được 80 người đã bị hai màu đen trắng bao phủ, tất cả mọi người đều ăn mặc vô cùng long trọng và lịch lãm.

Đại diện của “Phong Trạch” là một người phụ nữ xuất sắc mới hơn 40 tuổi – Trình Lê Huyền, cả ba người con gái của bà đều đã gả cho những người có vị trí cao trong giới chính trị, người con trai duy nhất đang học đại học ở nước ngoài, khả năng kinh doanh của bà thuộc hàng siêu đẳng, lại có chỗ dựa vững chắc, “Phong Trạch” không phát triển mạnh mới lạ.

Người đại diện pháp nhân của “Đông Tường” là tổng giám đốc hãng xe hơi Dia – Triệu Hằng Chi, 34 tuổi, chỉ mới qua cái tuổi “tam thập nhi lập” một chút, đôi mắt nhỏ và dài, giống như con cáo luôn giữ vẻ mặt trầm tư. Sở dĩ STK và Dia liên thủ với nhau chính là nhờ sức mạnh của cuộc hôn nhân, con gái độc nhất của tổng giám đốc STK sắp được gả vào nhà họ Triệu rồi.

Mấy năm nay cuộc nội chiến trong thị trường đều là do “Lý Ngự Thành”, một tay đều do Lý Ngự Thành sáng tạo và phát triển, mở rộng một cách bí mật, tốc độ chóng mặt, chưa đến 10 năm thương hiệu “Lý Ngự Thành” đã nổi khắp thế giới. Có thể càng khiến người ta chú ý hơn chính là chuyện giữa một người đàn ông 60 tuổi và cô tình nhân 27 tuổi...

Vào lúc này, giữa hội trường toàn màu đen trắng thì những màu sắc rực rỡ sẽ dễ dàng thu hút cái nhìn của mọi người. Một chiếc áo lông cáo màu trắng, một chiếc váy liền thân màu đỏ hiệu Prada, kết hợp với đôi bốt dài hiệu Jimmy Choo, trên cổ tay trắng ngần còn khoác thêm chiếc túi nhỏ xinh, tay cầm bằng cạnh tranh số 10. Trần Giai Vân 27 tuổi là một người đẹp bẩm sinh, cô bước từng bước nhỏ, ngồi xuống trên hàng ghế đầu tiên, tay trái nhẹ nhàng hất nhẹ mái tóc xoăn màu đen.

Người tình chẳng phải thế này sao? Cô ấy có thể không thèm để ý ánh mắt của mọi người xung quanh mà cứ sống trong thế giới đầy ham muốn riêng tư của mình. Đối với loại con gái này Thiên Hạ coi không ra gì. Còn Trần Giai Vân không chỉ là một “ăn bám” mà còn là thư ký của “Lý Ngự Thành”, thường xuyên thay ông ấy xuất hiện ở nhiều nơi. Không thể không nói rằng cô ấy cũng là một người rất khó đối phó.

Người chủ trì đã đến hội trường và tuyên bố buổi lễ đấu giá bắt đầu, sau đó giới thiệu sơ qua tình hình buổi đấu giá trước khi chính thức bắt đầu cuộc cạnh tranh.

Từng món đồ quý giá một được chiếc xe nhỏ đẩy lên trên sân khấu, tiếp nhận ánh đèn chiếu rọi và sự chú ý của ánh mắt mọi người. Từng biển số được giơ lên liên tục, Khưư Lạc móc túi lấy một điều thuốc và nói: “Cơn thèm thuốc của anh lên rồi”, sau đó rời hội trường.

Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện riêng tư kể từ ba ngày nay, thậm chí anh ấy còn không cho cô cơ hội trả lời.

Thiên Hạ cười nhạt, và tiếp tục chú ý vào buổi đấu giá, vật đấu giá tiếp theo là chiếc quạt cổ tinh xảo.

“Bốn mươi năm trước công tước Anh Layton đã tốn mười năm để sưu tầm 8 viên ngọc lam còn lại của “Thập nhị xạ tinh quang” (12 ngôi sao phát sáng), trong đó 6 viên màu trắng, 6 viên màu lam. Coi trung tâm là

điểm tựa, các ngôi sao màu trắng và màu lam cùng chiếu sáng góc 30 độ. Sau đó lấy lông chim làm nguyên liệu và mời 14 nghệ nhân tiêu tốn 3 năm để làm thành chiếc quạt này, nó chỉ to bằng lòng bàn tay. Sau khi chiếc quạt màu đen được mở ra thì quý vị sẽ phát hiện 8 viên ngọc lam được đính trên xương quạt, ánh sáng của ngôi sao và lông chim tước cùng nhau tỏa sáng. Chiếc quạt này 50 năm trước được hậu nhân của công tước Layton bán ra với giá vô cùng cao là 37 vạn bảng Anh". Lời giới thiệu đầy đủ và rõ ràng đã thu hút tất cả ánh mắt của mọi người, cao trào đầu tiên của buổi đấu giá đã bắt đầu.

"Năm triệu".

"Năm triệu tám trăm nghìn".

"Sáu triệu ba trăm nghìn".

"Bảy triệu".

"Tám triệu ba trăm nghìn".

"Chín triệu".

"Mười triệu". Trần Giai Vân giơ bảng số 10, giọng điệu vẫn tỏ thái độ lười biếng.

Cả hội trường im lặng không ai lên tiếng.

Người chủ trì gõ một tiếng: "Mười triệu lần thứ nhất".

"Mười ba triệu". Một giọng đàn ông vang lên và giơ tám biển trong tay.

Một tiếng gõ phát ra từ chiếc búa gõ: "Mười ba triệu lần thứ nhất"

Đúng như mọi người dự đoán, Trần Giai Vân lại giơ bảng một lần nữa, thái độ tỏ ra đã hết kiên nhẫn: "Ba mươi triệu".

Tất cả mọi người trong hội trường đều kinh ngạc trước giọng điệu của cô ta. Người chủ trì lặng đi một hồi sau đó mới sực tỉnh gõ chiếc búa: "Ba mươi triệu lần thứ nhất, thứ hai, thứ ba. Đồng ý!".

Ngôn Thiên Hạ cười rồi rời khỏi hội trường ra nhà vệ sinh. Sau khi chỉnh lại đầu tóc và nhan sắc cô nghe thấy một loạt âm thanh yếu điệu vang lên. Cô nép vào bên và nhìn ra ngoài. Quả nhiên là một cảnh quen thuộc: Khưu Lạc đứng dựa vào tường, dáng vẻ lười nhác, miệng cười mà như không, cà vạt đã bị kéo xuống, cúc áo cũng đã bung hai cái, trên tay vẫn còn cầm ly vang đỏ, quen thuộc hơn đó là xung quanh anh lúc nào cũng có một bầu oanh oanh yến yến.

Hèn chi ra ngoài mãi không thấy quay vào, hóa ra là ở đây gỡ món cũ.

Khưu Lạc nhìn Thiên Hạ một cái rồi cười, sống mắt màu xanh dịu dàng đến lạ, còn cô thì nhìn thấy trong mắt anh một sự khiêu khích rõ ràng.

Thiên Hạ cúi đầu bước đi, đằng sau lại vọng lên một chuỗi âm thanh điệu đà.

"Khưu Lạc, anh chưa bao giờ cười với em như thế!"

"Khưu Lạc, cô ấy là ai? Anh có bạn gái rồi sao?"

"Đáng ghét! Khưu Lạc thay lòng đổi dạ rồi!".

Hóa ra, anh cười ngẫu nhiên một cái thế mà bọn họ lại coi đó là một vinh hạnh. Còn cô không bao giờ coi trọng nụ cười giả tạo như mặt nạ ấy.

Thiên Hạ vào lại hội trường, buổi đấu giá đã gần kết thúc, chỗ ngồi bên cạnh cô trống hươ trống hoắc như nhắc nhở cô tên ma quỷ vừa đi ra ngoài lúc nãy.

Món đồ cuối cùng đã được đẩy ra. Mồ hôi tay cô túa ra lạnh toát.

Đó là một viên Tổ Mẫu Lục loại to, người ta đều nói nói sống cả đời nhưng chưa bao giờ nhìn thấy viên ngọc màu xanh to đến thế! Viên ngọc phát ra thứ ánh sáng mê hoặc tất cả mọi người, giống như có một từ trường thu hút mọi ánh mắt.

“Đây là một viên Tổ Mẫu Lục được đính trên “Ngai vàng Khổng Tước”(*) của vương triều Mughal(*), trọng lượng đạt 43 Carat. Sau đó nó rơi vào tay Sa hoàng Nga và được làm thành một chiếc ghim cài áo vô cùng tinh xảo. Màu xanh của viên ngọc giống như màu xanh của mắt, tượng trưng cho sự cao quý và vinh quang không gì so sánh được. Năm 1976, “Cảnh Thụy” bỏ ra 380 vạn nhân dân tệ mua lại nó ở Áo và bảo quản cho đến nay”.

Nếu như hôm nay không có cơ hội tốt thì “Cảnh Thụy” làm gì có cơ hội đấu giá một vật phẩm đáng giá như thế này. Mọi người trên thế giới đều biết viên Tổ Mẫu Lục thuộc hạng tuyệt phẩm này ở trong tay “Cảnh Thụy”, là vật đáng giá nhất của nhà họ Ngôn, nếu không đến nước vạn bất đắc dĩ thì không đời nào chuyển nhượng cho người khác. Tuy nhiên, còn cách thời hạn Châu Cẩn Du công bố chuyện hôn nhân đã hủy vẫn còn một tháng, hôm nay lại là do nhà họ Châu đứng ra tổ chức từ thiện, vì vậy chẳng ai nghi ngờ chuyện tiền bạc của nhà họ Ngôn.

Tám triệu, mười triệu, mười bảy triệu, hai mươi triệu, ba mươi triệu.... từng mức giá được đẩy lên cao dần.

“Năm mươi triệu”. Là giọng của chàng trai tranh giành cái quạt cổ lúc này.

Năm mươi ba triệu, năm mươi lăm triệu, năm mươi tám triệu, sáu mươi một triệu... từng con số không ngừng được nâng cao, mồ hôi tay Thiên Hạ càng lúc càng nhiều, cô cảm nhận được trái tim mình đang đập loạn xạ, cảm giác nghẹt thở dâng lên mỗi lúc một nhanh.

“Tám mươi triệu”. Có người giơ cao bảng.

Người chủ trì gõ mạnh chiếc búa, dường như không gian đã bị cảm nhiễm, tất cả hô to: “Tám mươi triệu lần thứ nhất”.

Nhạc chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí căng thẳng. Tất cả điện thoại của mọi người trước khi bước vào hội trường đều đã được yêu cầu tắt chuông. Người dám phá luật e rằng chỉ còn Trần Giai Vân. Cô ta đưa mắt ẩn nút nghe, những ngón tay sơn móng đỏ chót được khoe ra.

“A lô...” Chỉ có thể là ngôn ngữ dịu dàng của một người phụ nữ khi nói với một người đàn ông.

“Tám mươi triệu lần thứ 2”. Người chủ trì tiếp tục gõ chiếc búa, và nhìn một vòng, dường như không còn ai có ý muốn giơ bảng nữa, đúng lúc người chủ trì đang định gõ chiếc búa lần thứ ba...

“Đợi một chút”, giọng nhẹ nhàng của Trần Giai Vân vang lên lại khiến cả hội trường nghiêng ngả. Cô gác máy rồi lại ngả nghiêng ra ghế, và giơ bảng: “Một trăm triệu”.

Cả hội trường lại một lần nữa xôn xao – người phụ nữ này không biết có bao nhiêu tiền nữa!

“Một trăm lẻ năm triệu”. Vẫn là giọng người con trai lúc này, xem ra cuộc cạnh tranh ngày càng khốc liệt.

Người phụ nữ xinh đẹp này khẽ cười thêm, mái tóc đen xõa xuống bộ đầm liền thân màu hồng đỏ, cô khẽ nhếch môi: “Ý tôi nói là dollars”.

Kết cuộc đã được định đoạt.

Cuộc đấu giá lần này hoàn toàn đập đổ ấn tượng ban đầu của Thiên Hạ đối với Trần Giai Vân.

“Lý Ngự Thành” là một thương nhân cực kỳ thông minh, còn cô ta lại dám ngang nhiên đốt tiền của ông ấy sao?

Sau khi cuộc đấu giá kết thúc hai người cùng đến phòng khách để làm các thủ tục bàn giao sản phẩm đấu giá.

Một người đứng làm chứng, còn những người khác muốn đến gần đều bị ngăn ở bên ngoài.

Thiên Hạ mở chiếc hộp đựng viên đá quý được phủ bằng một tấm vải gấm, cô cười và đưa cho Giai Vân: “Đây là viên Tổ Mẫu Lục mà cô đã đấu giá được”.

“Tôi thì không có hứng thú gì với nó, chỉ là Lý Ngự Thành đột nhiên muốn có nó. Ông ấy muốn thì chẳng có lý gì mà không có được cả”. Trần Giai Vân cười, những lời của Giai Vân khiến Thiên Hạ đỏ khốc đỏ cười, có điều lần này cô cũng bị thiệt nhiều.

Thiên Hạ lấy chiếc kính phóng đại ra và vừa kiểm tra vừa giải thích cho Giai Vân, bên cạnh có một thư ký ghi lại: “Viên Tổ Mẫu Lục hoàn toàn là tự nhiên, trọng lượng 34 carat, độ cứng 7.75, không một vết xước....” Nói xong Thiên Hạ kết luận một câu: “Tuyệt thế vô song”.

Trần Giai Vân gật đầu, sau khi hai người ký hợp đồng xong việc thanh toán tiền được giao cho trợ lý, Giai Vân một tay cầm hộp gấm một tay cầm túi quay người bước đi.

Mồ hôi tay Thiên Hạ vã ra như tắm, ban nãy khi kiểm tra viên Tổ Mẫu Lục cô đã phát hiện ra một góc có tạp chất! Tổ Mẫu Lục mà nhà họ Ngôn cất giữ không có tạp chất, ko một vết bẩn, nguyên nhân duy nhất chỉ có thể là nó đã bị đánh tráo. Một viên Tổ Mẫu Lục đáng giá như thế lại bị đánh tráo trong buổi đấu giá!

Đây nhất định là một vụ *** hại có tổ chức, âm mưu, nếu chỉ là ăn trộm đơn thuần thì làm gì phải tráo bằng một viên Tổ Mẫu Lục cao cấp chứ? Rõ ràng là muốn vu oan cho “Cảnh Thụy” đấu giá đồ giả.

Bây giờ cô không làm to chuyện, không ai có thể chứng minh được là viên ngọc đã bị đánh tráo trong buổi đấu giá, cô muốn bảo vệ danh dự của nhà họ Ngôn nên quyết định điều tra trước. Có điều Lý Ngự Thành liệu có bị ngọc giả lừa không nhỉ? Cô nhất định phải giành lại viên ngọc giả từ tay Trần Giai Vân.

Thiên Hạ lựa chọn một con đường nguy hiểm nhưng biết đâu có cơ may giành lại được viên ngọc ấy.

Kết cục xấu nhất là cái tin nhà họ Ngôn đấu giá đồ giả bị bung ra, và phải bồi thường tất cả tiền bạc, danh dự và tổn thất cho đối phương.

Kết cục tương đối xấu đó là nhà họ Ngôn thu lại đồ vật giả đó một cách riêng tư và trả lại số tiền đã đấu giá.

Kết cục bình thường đó là hai nhà họ Lý – Ngôn cùng hòa giải, nhà Ngôn trả lại một phần tiền đấu giá, còn nhà họ Lý thì mua lại vật vô giá trị đó.

Kết cục tương đối tốt đó là nhà họ Ngôn tìm được viên ngọc thật và giao cho Lý Ngự Thành, hai nhà không có liên quan gì.

Kết cục lý tưởng đó là nhà họ Ngôn không chỉ tìm được viên ngọc thật mà còn tìm được kẻ đứng sau vụ này, giao ngọc thật cho Lý Ngự Thành và hai bên bắt tay với nhau, kẻ gây chuyện sau lưng họ, nhất định phải trả giá thê thảm.

Lúc này Trần Giai Vân đang trên đường rời khỏi buổi đấu giá, đôi giày cao gót phát ra những âm thanh điệu đà, giống như những chú mèo đang nhón chân nhẹ nhàng trên mái nhà vậy.

Cô nhìn thấy một chàng trai tuấn tú đang đứng bên cửa sổ.

Anh mặc một chiếc áo đen hiệu Armani, chiếc quần tây, chiếc áo đã bung hở hai cúc để lộ làn da trắng, mái tóc bay lùa xòa trong gió, tay trái đưa điều thuốc lên miệng phì phèo, làn khói thuốc bay hướng về phía Trần Giai Vân.

Trần Giai Vân để lộ nụ cười mê hồn và đi từng bước về phía anh, thấy sắc mặt anh vô cùng kém nên cô húng lên trên anh: “Sao thế? Baby, nhìn anh này, thất thần vì yêu à?”

Khuu Lạc nhìn chiếc hộp gấm mà cô ta cầm trên tay liền cười khẩy rồi hít một hơi thuốc rồi phả khói vào mặt Giai Vân. Cho đến khi gió thổi bay hết khói thuốc Giai Vân mới sực tỉnh, cô cũng không nói gì. Khuu Lạc hạ giọng: “Cầm ngay viên đá và biến đi”.

5. Chương 5: Một Cô Gái Khác

Tin viên đá quý bị đánh tráo được nhà họ Ngôn phong tỏa mọi ngõ ngách, chỉ có người trong nhà biết mà thôi.

Khi biết tin này Ngôn Khởi Thước lạnh cả sống lưng. Bà Lâm Hề Nhị thì vẫn bình thường và quyết đoán như mọi lần: “Chúng ta chia làm ba đường. Khu Lạ đi tìm lại viên đá thật. Thiên Hạ đi lấy viên đá giả về. Ta và cha các con sẽ quan hệ với giới truyền thông, dù việc có thực sự phát giác, thì cũng hạn chế hết mức có thể. Nội gián của chúng ta ở “Phong Trạch” và “Đông Tường” cũng bắt đầu hành động rồi...”

“Trong “Phong Trạch” và “Đông Tường” cũng có người của chúng ta?” Thiên Hạ biết chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên thế nhưng cô vẫn muốn xác nhận lại lần nữa.

“Nội bộ chúng ta tất nhiên cũng có người của họ. Các ngành thương nghiệp ngày nay nơi đâu chả có nội gián, huống hồ là trong giới đá quý rộng lớn thế này?”. Bà Lâm Hề Nhị nói, còn ông Khởi Thước chỉ ngồi bên gật đầu.

Bà Hề Nhị tiếp lời: “Nếu như con không hủy hôn với Châu Cẩn Du thì nhà ta đã có điểm tựa vững chắc là nhà họ Châu, “Cảnh Thụy” có thể ở vị trí bất bại, “Phong Trạch” và “Đông Tường” cũng chỉ là con cờ để chúng ta điều khiển mà thôi...”

Không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt hẳn. Thực tế “Cảnh Thụy” không có chỗ dựa, bây giờ lại mất đi tiềm lực tài chính. Có điều, lạc đà chết đói vẫn còn to hơn ngựa, vì thế mới có thể vững như đỉnh ba chân. Nhưng sự xuất hiện của Lý Ngự Thành đã hoàn toàn đập đổ đỉnh ba chân này.

“Nội bộ “Lý Ngự Thành” có người của chúng ta không?” Thiên Hạ hỏi.

Bà Hề Nhị lắc đầu: Lý Ngự Thành là người làm việc rất cổ quái. Chúng ta đã đẩy vào đó mấy quân cờ, thành tích làm việc vô cùng xuất sắc, cũng không có biểu hiện gì đáng ngờ, thế mà cuối cùng vẫn bị loại, lý do đơn giản là có người xuất sắc hơn thay thế vị trí đó”.

“Lý Ngự Thành”... một công ty có thể phô trương thanh thế đến mức này cũng là một cuộc truyền kỳ rồi...

Lúc này Thiên Hạ mới cảm thấy Lâm Hề Nhị còn giống người chèo lái “Cảnh Thụy” hơn là ông Khởi Thước. Bà ấy thái độ lạnh lùng, phân tích tình hình một cách rõ ràng, xử lý mọi chuyện không hề có kẽ hở. Tại sao lúc ấy bà cũng hồ đồ nhỉ, tại sao lại đồng ý đặt bút ký hợp đồng với Nga? Có thể, đó là ý trời.

Bốn người dường như đều đang cố gắng để “Cảnh Thụy” có cơ hội phản kích.

Sáng hôm sau Ngôn Thiên Hạ đích thân đến nhà họ Lý ở trung tâm thành phố. Cô muốn lấy cơ đến bảo dưỡng viên ngọc để lấy viên ngọc giả về, đợi khi nào Khu Lạ tìm được viên ngọc thật thì sẽ nhân lúc không ai biết để trao lại.

Trong khu biệt thự to lớn toàn những ngôi nhà cao tầng và lộng lẫy. Những nơi đất đỏ nhất lại chẳng có bóng người, chỉ có một số người tiền nhiều như cát bụi ở đây mà thôi.

Thiên Hạ ấn chuông cửa và đợi, màn hình tinh thể lỏng 10inch ở cửa lóe sáng, một gương mặt phụ nữ xuất hiện, một âm thanh từ mic không dây vang lên: “Xin chào, xin hỏi cô tìm ai? Cô có hẹn trước không?”

Thiên Hạ cười và nói: “Tôi tìm cô Trần Giai Vân, sáng sớm hôm nay tôi có nói chuyện điện thoại với cô ấy”.

Một lát sau cửa sắt tự động mở, người làm dẫn Thiên Hạ vào phòng chính. Không khí trong phòng vô cùng ẩm áp, cô nhìn thấy một hàng người phục vụ, người nào cũng xinh đẹp như hoa, dáng người cao ráo. Đường nhiên, bọn họ chưa thể sánh được với chủ nhân của mình.

Trần Giai Vân đang nằm trên ghế da cáo, cô mặc một chiếc váy ngủ tơ tằm có chữ V, mái tóc dài xõa ra, gương mặt “mộc” nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô. Cô không có ý ngồi dậy, trên miệng vẫn phì phèo điếu thuốc, gạt tàn đã đầy đầu thuốc từ bao giờ.

Không khí vô cùng ngột ngạt, sặc mùi khói thuốc và mùi nước hoa nồng nặc.

“Ngồi”. Trần Giai Vân đã ngồi thẳng người một chút, đùi trái gác lên đùi phải để lộ đôi chân dài trắng muốt.

Thiên Hạ ngồi xuống và nhìn khắp phòng một lượt: “Căn phòng bố trí thật đẹp”.

“Cũng được”. Trần Giai Vân tiếp tục hút thuốc, điệu bộ vô cùng cao ngạo.

“Không biết ông Lý có vừa lòng với viên Tổ Mẫu Lục không?” Thiên Hạ cười một cách tự nhiên nhưng thực chất là đang thăm dò.

“Cuối tháng ông ấy mới về”.

Đối với Thiên Hạ mà nói thì đây là một tin không thể tốt hơn. Trước cuối tháng, chỉ cần Khưu Lạc tìm được viên đá thật thì chuyện này không khó giải quyết. Thiên Hạ cố gắng dùng giọng nói vui vẻ để nói chuyện với Giai Vân: “Chắc chị nhớ ông ấy lắm nhỉ?”

“Không nhớ”. Đối phương phủ định câu hỏi của cô một cách không suy nghĩ.

“Thế à?” Thiên Hạ lặng người, cho dù là không nhớ thì ít nhất cũng nên giả vờ rất nhớ trước mặt người khác chứ?

“Có gì mà nhớ chứ, tôi chỉ là tình nhân chứ đâu phải vợ”. Trần Giai Vân tỉnh bơ nói, cảm giác như đang kể một đạo lý không thể đơn giản hơn: “Con người nên ở đúng với vị trí của mình, chẳng phải sao?”

“Ha ha”. Thiên Hạ cười và không hề phủ nhận.

Trần Giai Vân là người cô chưa bao giờ tiếp xúc, bây giờ cô lại phải tạo mối quan hệ thật tốt với cô ta, nhanh chóng lấy lại viên Tổ Mẫu Lục giả. Nếu đã còn thời gian hơn hai mươi ngày thì cô quyết định tạm thời không hành động để tránh đánh rạn động cơ. Đúng lúc Thiên Hạ đang muốn có cơ hội siết chặt mối quan hệ với Giai Vân thì cô ấy nói: “Chẳng mấy khi cô đến đây, chúng ta ra ngoài đi một vòng. Ở mãi trong phòng đến nỗi nếp nhăn cũng dài ra rồi. Tôi đi thay quần áo, cô ở đây đợi tôi”. Giai Vân không cho Thiên Hạ cơ hội lôi kéo, Thiên Hạ cũng vui vì có cơ hội tiếp cận với Giai Vân nên đương nhiên không phản đối rồi.

Trên tường ở phòng khách chiếc đồng hồ quả chuông cổ kính đổ một giờ hai mươi phút, ngày hôm nay còn thời gian.

Trần Giai Vân ăn vận đẹp như hoa và đi từ trên gác xuống, gương mặt được trang điểm kỹ càng, đôi mắt được đánh viền tím thật lộng lẫy. Thiên Hạ mặc bộ quần áo màu nâu đi bên cạnh chẳng khác gì một người hầu.

Hai người rời khỏi biệt thự, Thiên Hạ cuối cùng cũng đã được thở trong bầu không khí tươi mới, hương hoa thơm nhẹ nhàng bao phủ khắp xung quanh biệt thự, hình như còn có thêm mùi nước hoa đặc biệt nữa.

“Giai Vân, mùi nước hoa của chị thật đặc biệt”. Đối với những người phụ nữ cao ngạo thì việc cung phụng họ là cách tốt nhất.

Trần Giai Vân cười nhạt và nói: “Đây là loại nước hoa đặc chế. Có thể kích thích hoocmon của những người đàn ông xung quanh. Nếu như cô có người yêu thì tôi có thể tặng cô một lọ”. Giai Vân lấy ra trong túi xách một lọ nước hoa màu hổ phách chừng 10ml.

Thiên Hạ cười lắc đầu: “E rằng tôi không dùng đến”. Trong câu nói có chút gì đó bị thương thế nhưng nụ cười thì vẫn tươi như thế.

“Không sao, tôi tặng cô trước, chắc sẽ có cơ hội dùng thôi”.

Hai người con gái đi với nhau thì sẽ xem này xem kia và đi mua sắm một cách vô thức.

Thiên Hạ vốn không phải là người con gái có ham muốn shopping mạnh mẽ, đi shopping cả buổi chiều, đi hết hai con phố mua sắm, cô chỉ mua được một chiếc váy ngắn mới ra của Chanel và một chiếc khăn lụa của Hermes. Trần Giai Vân thì khác, cô mua từ áo khoác cho đến nội y, từ mũ cho đến dép lê, tất cả đều là mẫu mới của mùa hè năm nay, tính tiền đến mỗi cả tay, cuối cùng còn mua thêm hai cái cavat Paul Smith nữa, hai cái này mua cho Lý Ngự Thành.

Khi ăn tối Trần Giai Vân còn rót rượu cho Thiên Hạ, hai người uống cũng không ít, mặt đều ửng hồng cả. Sau khi cơm no rượu say, Trần Giai Vân yêu cầu lái xe đưa ra ngoài bờ sông, nói ra đi hóng gió cho già rượu.

Hai người cùng ngồi bệt bên bờ sông, trên tay mỗi người còn cầm một cốc bia.

Gió muộn thổi nhẹ, các vì sao xa xôi, mặt sông gợn lăn sóng. Hai người vừa uống bia vừa nói chuyện.

“Thiên Hạ, cuộc sống khi còn nhỏ của cô thế nào?” Trần Giai Vân cười, cả hai cùng dựa vào nhau say sưa.

Thiên Hạ nhớ lại và kể: “Mẹ tôi mất sớm, trong ký ức chỉ có ba. Khi 10 tuổi thì ba tôi lấy vợ hai, còn dẫn về theo một ông anh nữa. Thực ra trong ký ức của tôi thời thơ ấu cũng rất hạnh phúc...”

“Khi còn nhỏ, cô có bị ép học múa, học đàn, học cắm hoa không?”

“Đàn là phải học, còn những thứ khác thì không. Ba tôi từ nhỏ đã dạy tôi phân biệt đá quý. Chị thì sao?”

“Khi tôi còn nhỏ...” Trần Giai Vân uống một hớp bia rồi nói: “Ngay từ nhỏ tôi đã muốn lấy một người có nhiều tiền”.

“Ha ha...” Thiên Hạ cười phá lên, cô cảm thấy Giai Vân nói rất thật, đây chẳng phải cũng là ước mơ của nhiều cô gái hay sao?

“Thế nhưng, câu chuyện công chúa và hoàng tử chỉ là lừa đảo mà thôi”. Trần Giai Vân bóp bẹp lon bia và ném đi, bia chảy đầy mặt đất: “Cho dù có cố gắng học hành thì cũng chẳng có hoàng tử nào lấy tôi...”

“Bởi vì chị yêu cầu cao quá đấy!”.

“Không, cái thế giới này khi xuất thân đã quyết định tất cả rồi. Cô xuất thân như thế nào thì sẽ sống trong cái vòng với những người có xuất thân như thế ấy. Dân thường mà muốn bước vào nhà giàu, đó chỉ là giấc mơ. Cô nhìn tôi đi, cho dù có thế nào thì cũng chỉ là tình nhân của Lý Ngự Thành. Còn cô có thể danh chính ngôn thuận bước vào nhà họ Châu”.

Thiên Hạ im lặng không nói gì.

Trần Giai Vân nhìn cô, tay phải khẽ chạm vào mặt cô, những ngón tay sơn màu đỏ chót dưới ánh trắng càng trở nên vô cùng quyến rũ: “Vì thế, nên cô cứ ngoan ngoãn mà làm một cô vợ ngoan hiền đi. Phải khoan dung độ lượng, nhân từ lương thiện, có khổ nữa mệt nữa cũng không được kêu than. Còn tôi thì sẽ làm một tình nhân hoang phí, tôi muốn làm cho trò chơi này vui hơn nữa”. Nói xong cô ấy đổ gục vào lòng Thiên Hạ và ôm chặt lấy cô, không lâu sau đã ngủ say.

Gió đêm thổi càng lạnh Thiên Hạ càng lúc càng thấy tỉnh, cô nhìn Giai Vân ngủ mà thở dài.

Hóa ra vẻ bề ngoài khoa trương của cô ấy chỉ để che giấu đi sự tự ti bên trong, tiền bạc có nhiều đến mấy cũng không thể bù đắp được sự trống rỗng bên trong trái tim, chỉ có thể tham lam tiền bạc hơn nữa, tê liệt bản thân đi, mãi mãi trốn tránh hiện thực.

Một người phụ nữ đáng thương.

Còn bản thân mình thực sự may mắn sao?

Mỗi một người đều có những vết thương mà người khác không biết, chỉ là không dễ để lộ cho người khác biết mà thôi.

Phần 4: Trò chơi tình yêu

Ngày 10 tháng 2. Nhấn đôi tình nhân của “Cảnh Thụy” đồng loạt tung ra thị trường, kéo theo đó là cơn mua sắm điên cuồng. Cho dù là chất lượng sản phẩm hay là vẻ bề ngoài thì lô đá quý này đều là hàng chất lượng cao.

Năm ngày liền các đại lý lớn của “Cảnh Thụy” đều tiếp vô số cuộc hỏi thăm của khách hàng, tạm thời nhà họ Ngôn đang chìm đắm trong không khí vui vẻ.

Đến bây giờ Khưu Lạc mới chỉ điều tra được hôm đó “Đông Tường” và “Phong Trạch” đều không có ai đi vào hậu trường, chỉ có mấy người trong nhà họ Châu vào kiểm tra sản phẩm đấu giá mà thôi. Bây giờ đã là 15 tháng 2, tung tích của viên Tổ Mẫu Lục thật vẫn chưa tìm ra.

Do thiếu người ở bộ phận bán hàng và ở quầy nên cần điều động các nhân viên ở bộ phận khác, các nữ nhân viên phòng giám định hiện đang nhàn rỗi đều được điều động ra quầy trước. Phòng giám định giảm đi hơn phân nửa. Thiên Hạ không có việc gì nên cô tự thưởng cho mình nghỉ ngơi một buổi chiều.

Thiên Hạ hẹn Trần Giai Vân ra ngoài uống trà, cô đợi cô ấy trong quán trà kiểu Hồng Kông. Không ngờ, hơn hai mươi phút sau Trần Giai Vân gọi điện thoại nói có việc gấp nên chỉ còn cách lỡ hẹn mà thôi.

Thiên Hạ một mình rời khỏi quán, đến quảng trường đang tập trung rất nhiều người. Các trung tâm mua sắm lớn đều ở hai bên đường, mọi người đi lại tấp nập. Phần lớn đều là các cô gái đang khoác tay các chàng trai, tình tứ bước đi, nhìn họ thật là hạnh phúc và tình cảm.

Màn hình tinh thể lỏng trên tòa nhà công nghiệp lớn đang phát tin tức đã hoàn toàn khiến tâm trạng Thiên Hạ rối bời.

“Hôm nay trên tờ Báo trưa phương Nam và Báo trưa Kim Thành đồng loạt đưa tin tức chấn động về một vụ giao dịch đá quý bê bối. Viên Tổ Mẫu Lục 34 carat của tập đoàn “Cảnh Thụy” được bán đấu giá cho “Lý Ngự Thành” với giá trên trời một trăm linh năm triệu dollars. Hôm nay các báo đồng loạt tiết lộ viên Tổ Mẫu Lục này là hàng giả!”.

Chiếc túi mua đồ trong Thiên Hạ rơi bịch xuống đất, tờ giấy gói đồ màu vàng nhạt rơi ra từ bộ váy áo liền thân bị người đi đường dẫm lên không thương tiếc.

“Đài chúng tôi đã liên lạc với thư ký Trần Giai Vân của tập đoàn “Lý Ngự Thành”, cô cho biết hiện nay mọi việc vẫn chưa xác định được. Trong ba ngày tới “Lý Ngự Thành” và ba nhà giám định sẽ về đến thành phố. Đây là thông tin mới nhất có liên quan đến vụ này”.

Ba ngày... Khuư Lạc không có tiến triển gì cả! Cô đã cá cược nhầm, cô quá tự tin, cô luôn cho rằng nhất định sẽ có cơ hội xoay chuyển. “Cảnh Thụy” bây giờ đúng là thân bại danh liệt rồi...

“Đài chúng tôi cũng đã phỏng vấn người phụ trách của “Cảnh Thụy” – bà Lâm Hề Nhị, bà nói: Ông Lý Ngự Thành cũng chưa hề xác nhận chuyện này, nhưng hai tờ báo đã chắc chắn như thế, quả là trùng hợp và cũng quá là hay.” Đồng thời bà cũng tỏ ý hy vọng ông Lý Ngự Thành không nên tin vào những tin đồn thất thiệt thế này”.

Sau khi tin tức được tung ra, rất nhiều người ở quảng trường đều xôn xao bàn tán: ““Cảnh Thụy” thật sự đấu giá hàng giả sao?”

“Trời ơi, hôm qua tớ còn mua một cặp nhẫn của họ”.

“Chắc không phải đâu, bà Lâm nói cũng có lý mà”.

“Vây chỉ biết đợi ông Lý xác nhận thôi”.

Mỗi người tranh luận một ý khiến đám đông như cái chợ vỡ, cứ dồn dập đổ bên tai cô. Ba ngày, nếu trong ba ngày không giải quyết xong vấn đề này thì “Cảnh Thụy” chết thật.

Khuư Lạc vẫn chưa tìm được viên ngọc thật, nhà họ Ngôn đã cố gắng bưng bít giới báo chí truyền thông đến mức thấp nhất, còn Lý Ngự Thành thì sẽ dẫn theo các nhà giám định đá quý về cùng.

Vây thì, bây giờ ai có thể cứu “Cảnh Thụy” đây?

Lần thứ hai cô quay lại tìm Châu Cẩn Du, cũng vẫn là vì “Cảnh Thụy” .

Thiên Hạ đứng trước cửa nhà họ Châu nhưng cứ chần chừ không vào. Người thì đã đến đây nhưng tim vẫn đang đấu tranh.

Cánh cửa sắt màu đen tự động mở, bên trong là những hàng hoa rực rỡ, có một hồ phun nước lớn. Biệt thự nhà họ Châu long lanh dưới trời xanh mây trắng. Đây là nơi mà cô đã từng sống nửa năm trời.

Châu Cẩn Du chắc chắn đã nhìn thấy cô rồi? Còn sao nữa, cửa cũng tự động mở rồi còn gì.

Cô phải vào sao?

Lần nữa gặp lại Châu Cẩn Du sẽ là cảnh như thế nào nhỉ? Một bóng hình dài, bộ Âu phục nho nhã, chiếc cầm ngạo mạn, đôi đồng tử màu hổ phách... có thể anh ấy sẽ lạnh lùng nhìn cô, hoặc sẽ cười dịu dàng với cô, điều không thay đổi chính là sự nồng ấm trong ánh mắt của anh.

Sau đó, cô sẽ cầu cứu anh ấy.

Cầu cứu thế nào? Cô sẽ quỳ xuống? Hay là hy sinh bản thân mình? Không, Châu Cẩn Du là một người cao ngạo, anh sẽ không dễ dàng để cô làm thế.

Ngôn Thiên Hạ cuối cùng cũng đã quyết tâm, cô hướng về nơi đã từng là “nhà” cô, cô nhoẻn miệng cười rồi quay người bước đi.

Xin lỗi, Châu Cẩn Du, thứ anh cần em không mang lại được.

Bóng Ngôn Thiên Hạ bước đi được hiển thị trên màn hình tinh thể lỏng. Rất nhanh sau đó chiếc màn trở lại trạng thái chờ ban đầu.

Đôi tay dài và trắng ném cái điều khiển sang một bên.

Châu Cẩn Du đứng dậy và đi ra phía cửa sổ.

Quản gia bước vào nhìn chiếc bóng lạnh lùng của anh rồi nói: “Cậu chủ...” Ông định nói cô Ngôn đã về rồi, nhưng chỉ cần nhìn phản ứng của Cẩn Du ông đã rõ anh đã biết từ sớm.

“Thời gian hẹn đến rồi”. Anh không quay người lại, ánh nắng chiếu lên bộ quần áo và mái tóc của anh, càng làm nó sáng thêm. Anh khẽ nhếch mép và cười lạnh lùng: “Sáng sớm ngày mai sẽ thông báo với bên ngoài, hai nhà Ngôn Châu đã hủy bỏ hôn ước”.

Trái tim đàn ông, chẳng phải là thứ khó đoán nhất trên thế gian này?

Thiên Hạ mệt mỏi trở về nhà họ Ngôn, trong đầu mọi thứ đều hỗn loạn. Không ngờ cô vừa đặt chân vào cửa đã nghe thấy tiếng bước chân vội vàng truyền từ trong ra. Bà Lâm chạy trước, ông Khởi Thuộc chạy sau, dường như có chuyện gì đó xảy ra.

“Con đi gặp Châu Cẩn Du chưa?” bà Lâm đứng lại trước mặt cô, đôi mắt bà như muốn nhìn vào tận đáy lòng cô.

“Đi rồi..” Thiên Hạ chớp mắt.

“Anh ấy có đồng ý giúp chúng ta không?”

Thiên Hạ im lặng, đôi mắt cô sụp lại.

Bà Lâm nhìn cô và nói gần giọng: “Ngôn Thiên Hạ, con phải biết rằng bây giờ người duy nhất có thể giúp chúng ta vượt qua cửa ải này chỉ có Châu Cẩn Du. Ở hội bán đấu giá chỉ có họ mới biết được. Chỉ cần cậu ấy nói một câu là “Cảnh Thụy” có thể sống được. Con nghĩ rằng ban đầu khi chúng ta muốn gả con vào nhà họ Châu là vì cái gì?”

Thiên Hạ cười nhạt, cô hạ thấp giọng nói: “Dì nghĩ Châu Cẩn Du sẽ mắc lừa con lần thứ hai sao? Dì nghĩ con đủ hấp dẫn để điều khiển trái tim anh ấy sao?” Cô học được thái độ máu lạnh của bà Lâm, cô tiếp tục nói: “Nếu con có sức hấp dẫn đến thế thì con còn phải lo sự sống chết của “Cảnh Thụy” sao? Cả nhà họ Châu chẳng phải đã là của con rồi sao, không phải thế sao?”

Bà Lâm lùi lại một bước rồi nhìn cô một lượt, bà nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng ban đầu: “Được lắm, được lắm, lớn rồi, học được thái độ máu lạnh của ta rồi. Ta cứ nghĩ rằng con sẽ luôn luôn coi “Cảnh Thụy” là nhất cơ đấy”.

“Cảnh Thụy” từ trước đến giờ đều là số một trong lòng cô, chỉ là cô không thể đi lừa anh ấy một lần nữa, không thể lừa Châu Cẩn Du cũng như không thể lừa bản thân mình. Ngay từ đầu cô đã không thể đón nhận tình cảm của anh ấy, cho dù cô cố gắng đến mức nào nữa...

“Được, nếu đã như thế thì chúng ta chẳng còn gì để nói cả”. Bà Lâm nhìn ông Khởi Thuộc rồi quay đi. Ông Khởi Thuộc chặn bà lại và hỏi: “Hề Nhị, bà thực sự muốn đi sao? Nguyên nhân là do tôi không thể mang lại vinh hoa phú quý cho bà sao?”

“Buông tôi ra, Ngôn Khởi Thuộc, tốt nhất là ông nên ngoan ngoãn đồng ý li hôn với tôi, nếu không lười rách cá chết thì nhất định tôi cũng không liên quan gì đến “Cảnh Thụy” cả”.

Hai người giằng co nhau một hồi, sức mạnh của phụ nữ chẳng thể nào bằng đàn ông được, bà Lâm dùng ngón tay bấu chặt vào cổ ông Khởi Thuộc và nói: “Cảnh Thụy” sắp sụp rồi, ông dựa vào cái gì mà bắt tôi trả nợ cùng ông. Tôi còn trẻ, tôi còn có nhan sắc, tôi không muốn nửa đời còn lại của mình khốn khổ trong tay ông”.

“Hề Nhị, Hề Nhị, tôi yêu em...” Người đàn ông 50 tuổi này khóc như một đứa trẻ, ông ôm chặt lấy bà Hề Nhị. Những ngón tay dài của bà cào lên mặt ông, máu bắt đầu nhỏ ra và rơi trên vạt áo trắng.

Thiên Hạ quá mệt mỏi rồi nên cô im lặng bước qua hai người đi vào nhà. Đang định lên tầng hai nghỉ ngơi thì cô nghe thấy tiếng Khưu Lạc và tiếng kéo va li.

Chiếc áo sơ mi màu xám, cà vạt hồng, vẫn ăn mặc tùy ý như thế. Cuối cùng thì anh cũng không cần phải ăn mặc những bộ quần áo nghiêm chỉnh Busberry hay Armani nữa rồi, anh có thể trở lại bản tính lười nhác của anh rồi.

Khưu Lạc nhìn cô và cười.

Cô nhìn lại và cười, thản nhiên và thân thiện.

Bây giờ giữa hai người họ, sự liên quan duy nhất là quan hệ anh em cũng không còn nữa rồi.

“Khưu Lạc, mang hành lý xuống đây. Chúng ta đi”. Bà Lâm hét lên.

Hai người không được đi”.

Khưu Lạc càng cười một cách mê hồn, giống như lần đầu tiên gặp mặt, nụ cười ấy giống như gió xuân thổi bay những hạt cát bụi trong trái tim khô cằn của các thiếu nữ, làm cho nó trở nên ướt đẫm. Anh kéo hành lý qua mặt Thiên Hạ và nói nhẹ nhàng: “Anh phải đi đây”.

“Không tiễn”.

Khưu Lạc quay lại nói: “Anh và mẹ đi Mỹ sẽ không quay lại nữa. Nếu em nhớ anh thì hãy đến NewYork tìm anh nhé!”

Thiên Hạ cười nhạt, nếu như “Cảnh Thụy” sụp đổ thật thì cô chẳng còn gì cả, ngày ngày phải nghĩ xem tìm cách trốn nợ thế nào, có thời gian làm gì rồi rồi đến Mỹ chứ? Lần này anh ấy đi, coi như cả đời không có cơ hội gặp lại nữa.

Nhìn xem, Khưu Lạc quả nhiên là một người máu lạnh cực độ, hoàn toàn kế thừa bản tính từ mẹ – một người chạy theo đồng tiền, một người không biết tình là cái gì.

Chẳng phải cô nên vui sao? Chẳng phải gốc ghéech yêu anh ta lần thứ hai, để anh ta tấn công trái tim thì chẳng bằng để cô ném trái nõi đau ấy?

Tình yêu của anh ta, đến nhanh, đi còn nhanh hơn, giống như hoa anh nở tươi thắm rạng rỡ, bung một cái say đắm lòng người, ai cũng nghĩ đó là hoa nở vì mình, khi đang mơ tưởng đến đỉnh điểm thì bung một cái nữa, hoa rụng, chẳng để lại dấu chân vì ai cả.

Thế nhưng trên thế gian này những người đã từng chứng kiến hoa nở tươi đẹp, những người đã từng rơi vào trầm luân thì ai có thể quên được khoảnh khắc ấy?

Nhìn bóng anh rời đi, có thể cả đời này sẽ chẳng bao giờ có cơ hội gặp lại nữa, chỉ có thể để quá khứ và hồi ức quay lại rồi dần dần phong hóa...

“Khưu Lạc”. Cô nghe thấy bản thân mình đã thay đổi cách xưng hô với anh.

Anh dừng bước, quay người lại nhìn cô và nhún mày, cảm thấy có điều gì đó bất thường từ cô.

Trời sáng, mặt trời cũng sắp lên.

“Khưu Lạc, ôm em một lần nữa được không?” Trong lồng ngực cô như có một luồng cảm xúc, nó dồn lên chân tay, khiến cô không thể khống chế lý trí của mình được. Cô hoàn toàn không biết được tại sao bản thân mình lại nói ra yêu cầu đấy...

Khưu Lạc lặng người một hồi rồi bước đến trước mặt cô, nhìn thấy trước mặt mình là một Thiên Hạ vô cùng yếu đuối, anh nhẹ nhàng ôm eo cô từ phía sau, thế nhưng cái ôm không chặt...

Mùi nước hoa trên người anh nhẹ bay vào mũi cô. Mùi hương đó không biết cô đã và thầm nhớ bao nhiêu lần.

Thiên Hạ cũng ôm chặt anh rồi giấu mặt vào ngực anh. Tại sao... tại sao lại có nước mắt rơi? Giọt nước từ đáy mắt cô rơi nhẹ xuống vạt áo anh.

Ba năm trước, ngày thứ hai sau khi nói lời yêu cô, anh đã ra đi không một lời từ biệt.

Ba năm sau, hai người dùng một cái ôm để kết thúc một cuộc gặp gỡ, sau này không gặp nhau nữa.

“Khuru Lạc, anh là một con quỷ không có trái tim”. Cô nói thấp giọng, cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt của mình. Khuru Lạc vuốt nhẹ lưng cô an ủi: “Thiên Hạ, đừng khóc”.

“Khuru Lạc... anh là mùa thu, em là mùa hè, cả đời em đã định mệnh phải kết thúc trong tay anh”. Cô cười nhẹ, Khuru Lạc ôm cô vào lòng chặt hơn.

“Khuru Lạc, con còn ở trên gác làm gì thế hả? Xuống đây cho mẹ, chúng ta lập tức rời khỏi đây”. Giọng Lâm Hề Nhị vang lên, cắt đứt cái ôm cuối cùng của hai người. Thiên Hạ giống như người bị đâm một nhát, cô túm chặt vạt áo anh và nói: “Đợi em vài ngày nữa được không? Em nhất định sẽ thuyết phục được “Lý Ngự Thành”. “Cảnh Thụy” không thể đổ được, nhất định là như thế”.

Khuru Lạc không nói gì, anh chỉ nhẹ nhàng dùng tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô. Đôi mắt của anh dường như có thể nhìn xuyên vào đáy tim cô.

Khuru Lạc rút tay lại và nói: “Anh đi đây”. Nói xong, anh quay người xuống gác.

Tầng hai rộng mênh mông chỉ còn lại mình cô.

Anh ấy vẫn đi, còn cô chỉ biết đứng đây khóc một cách thảm thương, nước mắt xóa nhòa tất cả.

Có phải đa tình thường bị vô tình? Trận chiến tình yêu, ai lún càng sâu thì chỉ có thương vong mà thôi. Ai càng lý trí vô tình thì mới có thể không bị thất bại. Nếu như thế thì yêu làm gì? Hoặc là chẳng qua chỉ là một chuyện đã được tính toán kỹ mà thôi.

Thiên Hạ đột nhiên hiểu ra, trò chơi tình yêu chẳng phải cũng là một trận tính toán hay sao? Vậy thì ngay từ giây phút bắt đầu phải giành lấy quyền chủ động trong trò chơi này.

6. Chương 6: Tâm Kế Nặng Nề

Nhà họ Châu mở cuộc họp báo, thu hút sự chú ý các giới giải trí, chính trị, tài chính toàn thành phố. Phòng họp báo hơn năm trăm chỗ ngồi không còn một chỗ trống, có rất nhiều đài truyền hình trực tiếp.

Thiên Hạ vừa ăn sáng xong, bật ti vi lên thì thấy cảnh này, đột nhiên cô có cảm giác bất an. Tiếp theo là lời phát biểu của trợ lý Cận Du đã chứng minh cho dự đoán của cô.

“Hôm nay tôi thay mặt anh Châu Cận Du tuyên bố hôn ước của cậu Châu Cận Du và cô Ngôn Thiên Hạ chính thức hủy bỏ”.

Hội trường bắt đầu bàn tán râm ran, ống kính lóe sáng khắp nơi. Trợ lý tiếp lời: “Ngoài vấn đề này ra tôi xin phép không trả lời câu hỏi nào khác. Buổi họp báo xin kết thúc tại đây”.

Ngôn Thiên Hạ chớp mắt rồi tắt ti vi, cô vào phòng thay quần áo.

Ông Ngôn Khởi Thuộc mấy hôm nay đều đi sớm về muộn, giờ này đã không còn ở nhà. Ngôn Thiên Hạ nói với mấy người hầu: “Hôm nay nghỉ ngơi, mọi người thay quần áo và về nhà đi”.

Khi mọi người đã về, Thiên Hạ liền tắt hết đèn, đóng cửa sổ, kéo rèm cửa, sau đó cô cầm túi đi ra khỏi nhà.

Cô quay lại nhìn ngôi nhà của mình, không một bóng người, tĩnh lặng như ngôi nhà chết. Cô vừa ý cười.

Thiên Hạ ngồi vào xe và đi ra ngoài theo cửa sau, nhưng bước trước bước sau nhà họ Ngôn đã bị cánh nhà báo bao vây.

Châu Cẩn Du thật tàn nhẫn.

Khi một người con trai đã quen bị quyền lực và tiền bạc vây chặt, thì tất nhiên anh ấy sẽ dùng cách của mình để chi phối vận mệnh người khác, huống hồ Châu Cẩn Du giỏi hơn bất kỳ ai ở chuyện sai khiến bằng quyền lực.

Nhưng cô không bao giờ thỏa hiệp người khác và càng không bao giờ cúi đầu trước vận mệnh.

Thiên Hạ tính toán thời gian, nhanh nhất là tối nay Lý Ngự Thành sẽ về đến sân bay. Cô suy nghĩ một hồi để tìm xem nên đàm phán với ông ấy thế nào, trong tay cô có gì? Cô phải làm thế nào để có thể đảm bảo an toàn cho danh tiếng của “Cảnh Thụy” ?

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, chẳng biết từ lúc nào màn đêm đã buông xuống. Thiên Hạ liền bấm số gọi cho Trần Giai Vân.

“Giai Vân, chị đang ra sân bay à?”

“Sân bay? Không, tôi đang ở câu lạc bộ”.

Đó chắc là một quán rượu thiết kế trang nhã theo kiểu Nhật, mỗi một phòng đều được bài trí rất đẹp, dùng cửa kéo kiểu Nhật. Bên trong có ca kĩ, vũ công và những cô gái tiếp rượu, là nơi mà những người đàn ông giàu có thường hay lui tới.

Vậy, Lý Ngự Thành có ở đó không?

“Không, chị cứ vui đi”. Thiên Hạ cúp máy, cô còn nghe thấy Giai Vân a lên một tiếng sau cùng.

Cô không thể đánh rần động cỏ được.

Thiên Hạ bắt đầu trang điểm, cô chưa bao giờ nghiêm túc đến thế. Mất một tiếng sau cô mới hài lòng với gương mặt của mình. Lý Ngự Thành xưa nay đều sử dụng nhân viên là những người đẹp trai, xinh gái, chắc là yêu cầu này sẽ được đáp ứng.

Toàn thành phố chỉ có ba câu lạc bộ, cô chọn câu lạc bộ sang nhất của thành phố.

Phục vụ ở tầng một yêu cầu cô xuất trình thẻ VIP. Cô cười và hỏi: “Tầng trên cùng dùng thẻ gì?”

Phục vụ thận trọng trả lời: “Thẻ VIP”.

Nghe xong cô liền lấy thẻ tín dụng ra và nói: “Anh làm thẻ VIP ngay bây giờ cho tôi”.

Đường lên tầng trên cùng, hành lang được làm bằng gỗ nhỏ, người phục vụ bước nhanh nữ đến trước cửa, cung kính ngồi xuống và nhẹ nhàng đẩy cửa, hơi cúi người vào trong. Trong phòng có tiếng sáo, có tiếng cười, nhưng tuesdayj đối không có chút thô tục nào, như bữa nào.

Thiên Hạ gọi cho Giai Vân một lần nữa, nhưng chỉ cầm điện thoại ở tay chứ không đưa lên nghe, cô vẫn cúi người và chăm chú lắng nghe. Cô thấy Trần Giai Vân bước ra từ căn phòng thứ ba ở đầu kia hành lang, Giai Vân vắn tóc lên cao, mặc một bộ wafuku(*) (trang phục dân tộc của Nhật Bản), trên áo có họa tiết hoa sen.

“Gì thế? Thiên Hạ? Tôi đang bận! Thiên Hạ?... Thiên Hạ?” Trần Giai Vân thấy không ai đáp lời nên cô tắt máy, khi quay lại cô thấy Thiên Hạ đứng ở đầu hành lang, cô giật mình mở to mắt, cô lùi lại phía sau lúc nào không biết.

Thiên Hạ chạy lên phía trước và nói khẩn khoản: “Tôi muốn gặp Lý Ngự Thành, phiền chị giúp...”.

“Cô điên rồi”. Trần Giai Vân gằn giọng rồi nói tiếp: “Thiên Hạ, tôi không thể dẫn cô gặp Lý Ngự Thành được, một khi ông ấy nổi nóng thì tôi không thể khống chế được đâu. Nếu đâu óc cô còn sáng suốt thì bây giờ cô không nên đi gặp ông ấy, chỉ tốn công sức mà thôi”. Nói xong Giai Vân lừ mắt cảnh cáo Thiên Hạ, sau đó cô cùng với cô hầu mặc quần áo truyền thống bước vào trong phòng.

Thiên Hạ đi theo và ngồi ngoài cửa nói: “Ngón Thiên Hạ tập đoàn “Cảnh Thụy” có việc muốn bàn bạc cụ thể với ông Lý Ngự Thành.

Trong phòng không có tiếng đáp lại, cô cũng không dám tự tiện đẩy cửa bước vào, như vậy quá vô lễ, nếu mà làm như vậy chẳng khác nào đập đổ cơ hội nói chuyện ngày hôm nay.

Bóng cô ca kỹ đang múa in lên cửa, bên trong tiếng nói cười rôm rả.

Còn cô cứ phải ngồi bên ngoài hành lang lạnh lẽo, hai vai đã cứng đờ vì mỏi, cô ngồi đợi cơ hội được vào bên trong.

Một lát lâu sau có mấy cô gái mang bàn đồ ăn lên, trên đĩa chỉ có mấy món ăn điểm tâm đơn giản kiểu Nhật Bản. Bọn họ bước qua Thiên Hạ nhưng không thèm đưa mắt nhìn cô một cái, cửa tự động hé ra một nửa để họ đưa thức ăn vào.

Từ nửa cánh cửa hé mở cô nhìn thấy bóng cô ca kỹ lả lướt múa đi múa lại. Trần Giai Vân ngồi đối diện với hướng nhìn của cô, Giai Vân lừ mắt cảnh cáo cô không được chọc giận Lý Ngự Thành. Một bên bị cửa che khuất, cô đoán đó là “Lý Ngự Thành” ngồi cùng với một vài cô gái khác nữa.

Mùi thơm, một mùi thơm nồng nặc, là mùi của nước hoa, mùi hoa tươi, mùi xì gà, mùi rượu vang....

“Oa” tiếng của một cô gái ngồi góc khuất không nhìn thấy được ở bên cạnh kêu lên: “Chiếc quạt đẹp quá”.

“Đó là viên đá gì thế? Đẹp quá”, tiếng của hai cô gái cùng thốt lên.

Đột nhiên có tiếng cười trầm trầm truyền ra ngoài, tiếng cười vừa tươi lại vừa có cảm giác khiến người ta sợ hãi, giống như tiếng nước róc rách trong đêm vừa có cảm giác dữ dội vừa có cảm giác mê li.

Mấy cô hầu mang thức ăn đến đã rời đi, cửa được đóng vào, còn cô ngồi đờ người trên mặt đất, giống như bị người ta niệm chú vậy.

Tim đột nhiên đập dồn dập, hơi thở cũng gấp gấp hơn, Thiên Hạ đứng dậy chậm chậm tiến về phía cửa kéo, cô đặt tay lên cánh cửa, trong đầu không ngừng vang lên tiếng cười đó, đến cửa, cô đi vào từ trường đã khiến tim cô đập liên hồi...

Vang lên một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Trong căn phòng khép kín, một chàng trai mặc áo sơ mi trắng có hoa văn chìm, chiếc cavat màu bạc được tháo lỏng lẻo, đang ngồi nghiêng dựa vào tường, áo sơ mi đã bung sẵn hai cúc, anh mặc chiếc quần tây màu đen, bên cạnh còn có ba cô gái xinh đẹp đang vây quanh. Một tay anh cầm cái quạt, một tay đang chỉ những cánh quạt bằng lông chim, trên mỗi cái lông chim trên cánh quạt đều gắn mười hai viên đá xanh, ánh sáng cứ lan dần lan dần nhưng không che giấu được ánh mắt màu xanh biếc của anh đang phản chiếu.

Hóa ra là như thế.

Hèn gì tai mắt của “Cảnh Thụy” cài trong công ty “Lý Ngự Thành” đều bị phát hiện.

Hèn gì “Lý Ngự Thành” đang phát triển ở nước ngoài lại chuyển hướng đến Trung Quốc.

Hèn gì anh ta luôn cần Trần Giai Vân đại diện có mặt ở tất cả các hoạt động.

Hèn gì viên Tổ Mẫu Lục mất tích không để lại dấu vết.

Hèn gì tối qua anh ta ra đi nhẹ nhàng như gió...

Tối qua còn nghĩ ngay cả quan hệ anh em với anh ta cũng không còn tồn tại nữa rồi, hoàn toàn trở thành hai người xa lạ. Vậy mà hôm nay lại một lần nữa hai người phải đối mặt với nhau, trở thành thù địch của nhau.

“Tôi có nên chúc mừng ông không, Lý Ngự Thành?” Cô rất muốn cười, hóa ra quanh đi quẩn lại rốt cuộc vẫn rơi vào tay anh ta. Khưu Lạc gấp quạt lại rồi nháy mắt cười. Tất cả mọi người trong phòng đều cảm thấy không khí vô cùng ngột ngạt, đó đây có tiếng rì rầm.

“Chúc mừng anh đã đập đổ được “Cảnh Thụy”, đập đổ nhà họ Ngôn”. Viên Tổ Mẫu Lục thật, giả đều ở trong tay anh ta, trừ phi anh ta thay đổi ý định, nếu không thì chẳng có chút cơ hội chiến thắng nào. “Tôi chỉ thắc mắc là tại sao anh phải làm như thế? Ba năm nay ba tôi đã rút về để cho anh quản lý tất cả. Ba

tôi cũng đã nói tất cả tài sản sau này đều sẽ do anh, tôi, mẹ anh thừa hưởng. Xem ra, anh còn hứng thú với 1/3 số tài sản của tôi hay sao?”

“Em nghĩ rằng anh vì tiền? Em quá coi thường anh đấy!” Anh cười nhạt.

“Vậy anh tốn công tốn sức như vậy để làm gì?” Cô truy hỏi, mắt cô trợn lên: “Nếu như không phải vì tiền, tài sản, quyền lực, vậy thì tại sao anh lại quan tâm đến chuyện ba năm qua, tại sao lại bắt bà Lâm Hề Nhị phải ra đi, tại sao lại khiến danh tiếng “Cảnh Thụy” tan tành, tại sao...” cô nói một thôi một hồi, ánh sáng trong mắt như muốn vỡ vụn ra, anh ta thực sự muốn cắt đứt hoàn toàn quan hệ anh em giữa hai người sao?

Vì thế mà ba năm trước, khi cô hoàn toàn mở rộng trái tim mình và trao nó cho anh, thì ngày hôm sau anh ta đi Mỹ. Ba năm sau, khi anh ta đã chuẩn bị mọi thứ và quay về để đạp đổ “Cảnh Thụy”.

“Cảnh Thụy không phải hoàn toàn do anh đạp đổ”. Anh cười khẩy, tay anh cầm chiếc quạt có viên đá quý màu xanh, ánh sáng phát ra sắc nhọn: “Cảnh Thụy vốn đã có vấn đề về tài chính từ lâu rồi, vì vậy Ngôn Khởi Thuộc mới muốn nhanh chóng gả em vào nhà họ Châu. Sau này khi em hủy hôn với Cẩn Du, ông ấy chỉ còn cách mạo hiểm. Mười tám thuyền đá quý ấy vốn không phải chuyển sang Nga. Em nghĩ xem thời gian gấp gáp đến nỗi không kịp mua bảo hiểm hay sao? Chuyến tàu chở toàn đá quý hiểm và kỳ lạ ấy là muốn chuyển đến A rập (The United Arab Emirates). Sau này do xảy ra sự cố chìm tàu nên đã chọc giận đến quốc vương. Anh chẳng qua chỉ là thuận tay đẩy thuyền mà thôi, chỉ nhân cơ hội trong đau ngoài đón mà tiễn Cảnh Thụy đi Tây Thiên”.

Xem đi, quả nhiên chỉ có cô là tự mình nghĩ nhiều mà thôi. Làm gì có chuyện Khuư Lạc là loại đàn ông đa tình chứ? Anh ta đúng là con quỷ không có trái tim.

“Cảnh Thụy có lỗi với anh sao? Tại sao anh lại ngụy tạo thân phận Lý Ngự Thành rồi lại để cô ấy”, Thiên Hạ chỉ Trần Giai Vân và nói tiếp: “giả làm người tình của anh”.

Khuư Lạc lặng người một lúc rồi nhìn Trần Giai Vân cười khiến cô ta khẽ run người: “Là em nói với cô ấy? Em giả vờ là tình nhân?”

“Xin lỗi, mấy hôm trước anh không về nhà nên em giận anh nên mới nói thế...” Trần Giai Vân nói giọng đầy oan ức khiến người nghe động lòng thương cảm.

“Chắc là em nhầm rồi, Ngôn Thiên Hạ”, Khuư Lạc nhìn cô và cười khẩy: “Cô ấy không phải là người tình của anh mà cô ấy là người yêu của anh”.

Vậy em là cái gì? Câu này mắc nghẹn trong trái tim cô, cô không thể hỏi một câu ngu ngốc thế được, nhưng nắm tay cô càng ngày càng chặt và càng ngày càng run rẩy. Tối qua bản thân mình còn dụi đầu vào lòng anh ta và khóc lóc, mình thật là ngu xuẩn, chắc chắn lúc đó trong lòng anh ta đang cười nhạo cô...

“Ngôn Thiên Hạ, đừng tỏ ra bộ dạng đáng thương thế nữa”, ánh mắt Khuư Lạc đột nhiên tràn đầy tức giận, tay phải anh cầm cái quạt mà như muốn bóp nát nó. “Sống cùng với Châu Cẩn Du nửa năm trời, cô làm gì còn tư cách nhìn tôi với ánh mắt ấy”.

Một dòng máu như xộc lên cổ họng cô.

Cô có nên nói không? Cô có nên nói cô không bao giờ cho phép Châu Cẩn Du động vào mình không? Cho dù biết mệt mỏi, cho dù biết không có ý nghĩa gì thế nhưng cô vẫn hết sức giữ mình trong sáng...

Ngôn Thiên Hạ cũng quỳ xuống mặt đất như Giai Vân, hai tay cô đặt hai bên thân, một lát sau cô khẽ cúi đầu, đôi môi mấp máy: “Nói đi, phải thế nào anh mới buông tha Cảnh Thụy?”

“Tổ Mẫu Lục thật, giả đều trong tay tôi, tại sao tôi phải bỏ qua cơ hội đạp đổ Cảnh Thụy? Tôi có lợi gì chứ?” Khuư Lạc uể oải nằm dựa vào tường rồi nhếch cằm lên nhìn Thiên Hạ.

“Sao phải thế chứ? Chẳng phải anh muốn tôi quỳ gối khom người sao?” Cô ngẩng cao đầu, ánh mắt đã trở nên vô cùng sáng suốt.

“Bây giờ cô đang quỳ ở đây là quỳ gối khom người sao? Ngôn Thiên Hạ, tại sao cô luôn tự cao tự đại thế?”

Thiên Hạ im lặng không nói gì mà cứ trân trân nhìn anh ta, những ngón tay đã thu lại thành nắm đấm. Rốt cuộc phải làm thế nào Khuư Lạc mới có thể buông tha cho “Cảnh Thụy” đây? Bây giờ bà Lâm đã rời

xa nhà họ Ngôn, vậy thì anh ta còn được cái gì nữa? Tiền bạc? Phú quý? Không, cô biết anh ta không chỉ muốn có thể. Có thể trong mắt anh ta chuyện này chẳng qua chỉ như một trò chơi, anh ta chẳng qua chỉ muốn hưởng thụ cảm giác vui vẻ của trò chơi mà thôi.

“Như thế này”, Khuê Lạc đột nhiên như nhớ ra nhiều gì, anh nói: “Đồng Tường bị Cảnh Thụy chèn ép bao năm nay rồi, Triệu Hằng Chi vô cùng hận hai cha con cô. Tín viên Tổ Mẫu Lục giả lần này cũng là do anh ta tung ra. Có điều anh ta không có chứng cứ, anh ta chỉ nói bừa mà thôi. Triệu Hằng Chi có một viên đá Ánh Trăng rất có giá trị, viên đá có màu xanh mắt mèo, đương nhiên về lĩnh vực này cô giỏi hơn tôi. Triệu Hằng Chi luôn cho rằng vận may của cả gia tộc họ Triệu đều là do viên đá này phù hộ, nó đã được di truyền ba đời. Cô phải lấy viên đá này cho tôi, thế nào?”

Lấy viên đá tuyệt phẩm ấy từ tay Triệu Hằng Chi? Khác gì nhổ lông hổ đầu chứ!

Ngôn Thiên Hạ ngược nhìn Khuê Lạc, cô nhìn thấy trong mắt anh ta tràn đầy sự toan tính. Anh đang xòe chiếc quạt lông chim gấn đá quý đang phát ra thứ ánh sáng xanh kiêu ngạo, lạnh lùng như băng đá đâm vào da thịt.

“Tôi cần thời gian mười ngày”. Thiên Hạ trình trọng chấp nhận điều kiện của anh ta.

“Năm ngày” Khuê Lạc gấp quạt “phạch” một cái, “trong vòng năm ngày không cần biết cô dùng cách nào chỉ cần cô có thể lấy được viên ngọc ấy cho tôi thì tôi sẽ buông tha Cảnh Thụy. Giai Vân, tiễn khách”. Anh ta không thèm nhìn cô một cái mà quay sang cười với cô gái bên cạnh rồi ôm cô ta vào lòng.

Trần Giai Vân đưa Thiên Hạ ra ngoài, cho đến lúc đi ra ngoài đầu hành lang Giai Vân mới buông một câu: “Khuê Lạc không thích tôi”.

Thiên Hạ không nói gì cả.

Giai Vân cười đau đớn và nhạt nhẽo: “Trên thực tế, tôi chỉ là một ả người tình”.

“Tôi biết”. Thiên Hạ đáp lại. Năm tháng trước khi gặp Khuê Lạc ở Pháp, người anh ta ôm trong lòng chẳng phải là cô gái lúc này hay sao?

“Tôi không dám đối đầu với anh ta”. Trần Giai Vân cảm thấy như có cơn gió vừa lướt qua, khiến người mình run rẩy: “Anh ấy là một người vô cùng kín đáo. Cho dù cả ngày ở bên tôi cũng không biết được anh ấy đang nghĩ gì. Ở buổi đấu giá hôm đó, anh ấy muốn có chiếc quạt trước, còn viên đá thì giấy cuối cùng mới gọi điện cho tôi để đấu giá nó. E rằng, anh ta vẫn không tin tưởng tôi”.

“Bình thường mà”. Thiên Hạ nhếch môi.

“Vì thế những gì mà tôi có thể làm là sẽ tung hoành trong phạm vi khả năng mà anh ta cho phép, nếu không thì cuộc sống có quá nhiều áp lực mất”. Trần Giai Vân nhìn Thiên Hạ rồi khuyên thật lòng: “Tôi khuyên cô không nên đối đầu với Khuê Lạc. Nếu như ban nãy cô nhẹ lời một chút thì có lẽ chuyện này sẽ không phức tạp như bây giờ”.

Nhẹ lời một chút?

“Ha ha”. Thiên Hạ đột nhiên cười nhạt một tiếng rồi bước thật nhanh rời khỏi nơi này, Trần Giai Vân vẫn nghe thấy tiếng cô vọng lại: “Tôi tuyệt đối không bao giờ cúi đầu trước anh ta...”

Trần Giai Vân túm chặt lấy tay áo để tránh gió lạnh đang lùa vào, cô nhanh chóng quay lại phòng. Đám con gái trong phòng đã đi hết, chỉ có bóng Khuê Lạc một mình đứng bên cửa sổ, chiếc bóng vừa cao vừa dài, trên tay vẫn nắm chặt chiếc quạt.

Cửa sổ mở tung, gió lạnh tràn vào xua tan đi hơi ấm trong phòng.

Trần Giai Vân cẩn thận bước đến phía sau anh rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi đã tiễn cô ấy về rồi”.

Khuê Lạc không quay người lại, anh vẫn dựa người vào cửa sổ tay nắm lấy thanh cửa, chiếc cằm tì nhẹ lên đầu quạt, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ dường như đang chờ đợi bóng ai đó bước qua.

Lát sau, anh cười và hỏi: “Thế nào? Không định nói gì với tôi sao?”

“Xin lỗi, tôi không nên thân với cô ấy, thế nhưng tôi không hề tiết lộ bất cứ điều gì về anh cả. Chỉ là do cô ấy rất dễ lời cuốn, hơn nữa trên người cô ấy có điều gì đó rất đặc biệt khiến người khác muốn tiếp cận, gần gũi với cô ấy...”.

Nếu không thì Khuê Lạc cũng không thích cô ấy đâu nhỉ? Trần Giai Vân nghĩ thế nhưng không dám nói ra.

Điện thoại bỗng dừng đổ chuông, tiếng chuông vui vẻ như phá tan đi cái lạnh lẽo trong căn phòng. Trần Giai Vân nghe điện thoại, sau khi nghe báo cáo xong cô nói: “Ban này Ngôn Khởi Thước về nhà thấy một đám nhà báo đang vây quanh đó, ông ấy bị đám ký giả bủa vây hỏi nhiều quá nên đã bị ngất, cảnh nhà báo đã gọi xe cấp cứu và xe cảnh sát đến”.

Khuê Lạc không chờ đợi để nhìn thấy bóng hình ấy nữa, anh nhìn bóng đêm đen kịt trong buổi tối tĩnh lặng, đôi môi cong đầy quyến rũ và tàn nhẫn. Nụ cười đó khiến người ta cảm thấy trời không lạnh nhưng vẫn thấy run rẩy.

7. Chương 7: Thắng Được Ngọc Quý Thua Trận Tình Yêu

Anh ấy vẫn đến, anh ấy từ bỏ sự cao ngạo, sự tự phụ, sự lo lắng, sự hoài nghi, sự đau đớn, vì cô mà đến tầng thứ mười tám, vì cô mà không quản tất cả...

Khoảnh khắc ấy, Thiên Hạ cười với Châu Cận Du, nước mắt cứ thế mà trào ra.

Phần 1: Viên đá Ánh Trăng

Chiếc xe đi tới bên ngoài cửa sau biệt thự nhà họ Ngôn, Thiên Hạ dừng xe ở ngay trên đường.

Tháng hai sắp kết thúc, nhưng mùa xuân dường như vẫn còn rất xa xôi.

Trời lát phát mưa bay, cô xốc lại áo khoác rồi trùm kín mũ áo lên đầu, cố gắng che kín khuôn mặt rồi vào nhà bằng lối cửa sau. Cô đến khu cách nhà hai dãy hàng rào rồi nấp dưới hàng cây rậm rạp và len lén nhìn vào nhà. Một đám nhà báo, một loạt máy ảnh đang bấm liên hồi, lại còn có cảnh sát vây xung quanh nhà nữa. Xe truyền hình, xe cảnh sát, xe cấp cứu cùng tập trung ở đây khiến cho con phố tắc cứng. Ánh đèn lướt qua đám người dày đặc.

Thiên Hạ cố gắng nhìn để xem có chuyện gì xảy ra thì thấy một chiếc cáng được khênh ra. Cảnh sát đang cố gắng dẹp gọn đám phóng viên quá khích để đưa người lên xe cấp cứu. Xe cấp cứu rời khỏi đó, xe cảnh sát cũng đi theo sau.

Lúc này phóng viên mới hướng về phía máy quay và nói: “Tổng giám đốc tập đoàn Cảnh Thụy do quá mệt mỏi về vấn đề ngọc thật ngọc giả nên khi về nhà đã bị ngã, đã được đưa đi cấp cứu. Chuyện thật giả về viên Tổ Mẫu Lục đến nay vẫn là một ẩn số”

Thiên Hạ nghe xong liền khụy xuống tại chỗ, cô thu mình lại, hai tay ôm gối. Mưa không ngừng rơi, ngấm dần vào chiếc áo khoác, khiến nó càng nặng và lạnh thêm. Mưa ướt hết mái tóc mái của cô, chúng luồn qua những chiếc lông mi rồi rơi xuống như nước mắt.

Trong lòng cô có cảm giác lạnh lẽo chưa từng thấy.

Viên Tổ Mẫu Lục thật giả, viên Ánh Trăng tuyệt phẩm, Lâm Hề Nhị bỏ rơi Ngôn Khởi Thước, báo chí truyền thông truy hỏi không ngừng, một lần nữa cô lại bị Khuê Lạc điều khiển như con rối... Tất cả mọi việc đổ dồn đến như nước chảy ra biển, còn cô thì trôi nổi trên mặt biển, va chạm tự do, nhưng chẳng nắm được lấy một cọng cỏ trôi nổi.

Không, có người đang đợi cô, có người muốn giúp cô, có người thật lòng muốn giúp cô.

Chỉ là người đó, cô không muốn lừa gạt anh ấy một lần nữa.

Chiếc áo khoác ngoài đã hoàn toàn bị ướt đầm và dính chặt vào hai vai. Cô ngẩng cao đầu và thở sâu một cái. Mọi chuyện nên kết thúc sớm đi. Thương cảm nên dừng lại ở đây thôi, nếu như thương cảm có thể giải quyết tất cả thì thế giới này đã sớm bị nước mắt nhấn chìm rồi.

Thiên Hạ lấy trong túi ra cái điều khiển từ xa, hai chiếc còi lắp trên xe bắt đầu kêu inh ỏi, từng tiếng còi như muốn phá tan màn đêm tĩnh lặng. Cô bước ra ngoài bóng tối quay lưng lại hướng phóng viên và chỉ về phía cửa sau: “Đó là xe của Ngôn Thiên Hạ”.

Trong nháy mắt tất cả cánh nhà báo đã chạy lại phía cửa sau, máy ảnh chen nhau lên và bấm liên hồi, ai cũng sợ mình không chụp được tin hot. Cô cúi thấp mặt xuống, tóc mái che xòa gần hết phía trước, cô đứng gọn vào một bên nhường đường cho cánh nhà báo.

Cho đến khi tất cả mọi người đều đi hết Thiên Hạ mới khẽ ngược cầm, đôi môi màu tường vi khẽ nở nụ cười nhạt.

Một mình cô lặng lẽ bước vào nhà họ Ngôn, chẳng có điều gì ngăn chặn cô cả, mọi âm thanh huyền ảo như bị cách biệt ở bên ngoài.

Đêm đó, Thiên Hạ tắm thật sảng khoái và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cô phải cố gắng hồi phục lại sức khỏe và tinh thần, vẫn còn trận chiến nữa đang đợi cô.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy cô đã thấy quản gia, người hầu, người làm vườn, đầu bếp đều đã trở lại làm việc, cô vội hỏi xem tình hình sức khỏe của ba như thế nào. Quản gia đáp: “Ông chủ đang nằm ở phòng đặc biệt của bệnh viện trung tâm thành phố. Tối qua may mà xe cấp cứu đến kịp thời cho nên ông chủ đã qua cơn nguy kịch”.

Thiên Hạ gật đầu rồi đi về phía tủ quần áo chọn bộ màu vàng lúa để mặc đi thăm ông Khởi Thuộc. Đột nhiên như sự nhớ ra điều gì, cô liền quay lại hỏi: “Mọi người làm sao lại vào nhà được? Đám nhà báo trước cửa đâu?”

“Nghe nói là anh Châu Cẩn Du đã cấm họ không được làm phiền cô chủ và ông chủ. Đám nhà báo đợi ở cửa nhà mình và bệnh viện đều đã đi rồi”.

Châu Cẩn Du... lại là anh ấy. Hết lần này đến lần khác cứu cô khỏi nguy nan. Nếu như cô cầu xin anh ấy thì sự việc này càng dễ dàng giải quyết hơn, nhưng cô không thể trả được ân tình mà anh dành cho mình.

Thiên Hạ lại đi về phía tủ quần áo, cô cất bộ quần áo màu vàng lúa lại lấy một bộ váy liền màu tím nhạt, có khăn choàng lông thỏ. Cô không đến bệnh viện nữa mà tối hôm nay cô sẽ hẹn gặp Triệu Hằng Chi.

Thiên Hạ hẹn Triệu Hằng Chi cùng nhau dùng bữa tối, những tưởng đối phương sẽ chần chừ kéo dài một hai ngày, xét cho cùng “Đông Tường” luôn bị “Cảnh Thụy” chèn ép bao lâu nay, hai nhà chỉ vừa mặt chứ không vừa lòng.

Nhưng Triệu Hằng Chi lại đồng ý ngay, lại còn tỏ ý vô cùng vui mừng.

Cuối đông thời tiết lạnh như cắt da cắt thịt, hai người hẹn nhau ở phòng VIP trên tầng ba của một nhà hàng lẩu, đối diện là một sân khấu, sau sáu giờ tối đều có ca sĩ đến thay nhau biểu diễn.

Ngôn Thiên Hạ đã bao hết cả tầng lầu đó để cách ly với một số người rồi việc, một quán ăn bình thường vốn vô cùng ồn ào náo nhiệt nhưng hôm nay rất yên tĩnh.

Mùi thơm ngào ngạt bay lên từ nồi lẩu, Thiên Hạ gấp thịt dê ra đĩa cho Triệu Hằng Chi, Hằng Chi lịch sự nói: “Không cần, tôi tự lấy được rồi”. Thiên Hạ thấy trên trán Hằng Chi lấm tấm mồ hôi, cô liền khuyên: “Giám đốc Triệu, hay là anh cởi áo complet ra, nhưng lát nữa nhớ mặc vào đó”.

Hằng Chi khẽ nheo đôi mắt dài và cười: “Ok”. Anh cởi bỏ áo complet ra cho đỡ nóng, bên trong anh mặc một chiếc áo sơ mi kẻ màu nâu, chiếc áo sơ mi khiến người ngoài không nhận ra những nếp nhăn trên trán anh, nhìn anh có vẻ như chưa đến ba mươi tuổi.

“Giám đốc Triệu và cô Lâm chắc cuối năm nay kết hôn đúng không? Đến lúc đó nhớ gửi thiệp mời cho tôi nhé!” Cô Lâm mà Thiên Hạ nói đến ở đây là Lâm Liên Chi, con gái độc nhất của tổng giám đốc công ty truyền thông STK.

“Ừ, chắc khoảng tháng mười năm nay”. Triệu Hằng Chi bắt đầu khui nắp chai bia và rót đầy cốc của hai người. Thiên Hạ vội đưa cốc ra. “Nghe nói cô và anh Châu đã công bố hủy hôn ước, nếu chỉ là cãi nhau thì hai người nhanh chóng làm lành đi, xét cho cùng bây giờ người có thể cùng nhà họ Châu liên kết hứa hôn cũng chẳng còn ai nữa”.

Anh ấy đang thăm dò mình.

Ngôn Thiên Hạ cười và nhấp một ngụm bia, cô chớp mắt một cái rồi nói: “Chuyện giữa tôi và anh ấy quả thực nói cũng không rõ được. Chuyện tình cảm thay đổi khó lường, không phù hợp với không khí của buổi tối hôm nay. Hay là nói chuyện về đá quý đi, thứ mà chúng ta đều có hứng thú. Nghe nói anh Triệu rất am hiểu về viên Hạc Huyết Hồng?”

“Hạc Huyết Hồng ở Mạc Cổ, Myanmar, là chỉ tồn trong các loại đá đỏ (đá Ruby). Có điều càng ngày càng hiếm có, ngay cả trong hội bán đấu giá nổi tiếng trên thế giới cũng rất ít khi xuất hiện”. Những lời Hằng Chi nói đều pha chút tiếc nuối.

“Chắc anh biết viên đá gia truyền của nhà họ Ngôn chúng tôi chứ?”

Hằng Chi cúi đầu cười rồi nhìn về bên phía má cô: “Chẳng phải cô đang đeo trên tai hay sao?”

“Đúng”. Bây giờ mới bắt đầu vào chủ đề chính của tối nay.

Ngôn Thiên Hạ khẽ vén tóc lên, hai bên để lộ đôi bông tai Hạc Huyết Hồng quyến rũ và tuyệt đẹp. Màu đỏ tươi lộng lẫy đang phát ra ánh sáng trong suốt.

“Thế nhưng đây chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi”.

Triệu Hằng Chi khẽ nheo này, anh buông đĩa xuống chờ đợi cô nói tiếp.

“Viên Hạc Huyết Hồng gia truyền nhà họ Ngôn được tổ tiên nhà tôi dùng hết tài sản để mua nó vào thế kỷ thứ XIII”. Thiên Hạ lấy một chiếc hộp từ trong túi và mở ra, trong hộp là một sợi dây chuyền được kết bởi nhiều viên đá nhỏ, lủng lẳng một viên đá lớn hình trái tim, xung quanh viên đá được gắn đầy kim cương. Trong suốt như thủy tinh, mê ly hấp dẫn, dễ dàng khơi dậy khát vọng từ nơi sâu thẳm nhất của trái tim con người. Hai bên trái phải của sợi dây là một đôi nhẫn đôi, trên mặt nhẫn đều có gắn viên đá Ruby.

“Đây chỉ là sản phẩm nhái tinh xảo”. Cô cười mỉm và nói tiếp: “Viên Hạc Huyết Hồng thật sự còn sáng bóng và lộng lẫy gấp nghìn lần”.

“Không biết ý của cô Ngôn là gì?” Quá rõ ràng, dục vọng trong đáy mắt Hằng Chi đã bị khơi dậy.

“Dây chuyền, nhẫn đôi, khuyên tai, đó là cả một bộ, trải qua mấy đời truyền lại đến tay tôi. Hôm nay tôi muốn dùng bộ Hạc Huyết Hồng này để đổi lấy viên đá Ánh Trăng của anh”.

Giá trị của Hạc Huyết Hồng cao hơn rất nhiều so với viên đá Ánh Trăng, giống như nữ thần và viên sỏi dưới chân nữ thần vậy. Dem một bộ Hạc Huyết Hồng để đổi lấy một viên Ánh Trăng, Triệu Hằng Chi chỉ có lợi chứ không thiệt, thậm chí còn phải vui mừng vì có được chuyện dễ dàng như thế này.

Triệu Hằng dán chặt mắt vào bộ đá quý, đôi mắt dài như sáng lên, đột nhiên anh cười lớn: “Ngôn Thiên Hạ, không phải cô ngốc đấy chứ? Cảnh Thụy sắp sụp rồi vậy mà cô lại mang Hạc Huyết Hồng có giá trị như thế này để đổi lấy viên Ánh Trăng? Mất đi mười phần giá trị tôi không nói làm gì, thế nhưng đằng này cô lại cầu xin tôi nữa?”

“Anh không cần quan tâm đến cách nghĩ của tôi, chuyện này hoàn toàn có lợi cho anh”.

“Có phải là.... ” Triệu Hằng Chi nhìn dò xét Thiên Hạ : “Có phải cô nghe nói viên Ánh Trăng có thể mang lại may mắn cho nên cô đã “động lòng” với nó? Ha ha, tôi mách cho cô một nước nhé, cô nên quay về cầu xin Châu Cẩn Du đi”.

Thiên Hạ cố gắng nén chặt điều này trong lòng, cô biết tối nay chẳng hề yên bình. Triệu Hằng Chi chẳng qua chỉ làm ra bộ vui vẻ bên ngoài, muốn chờ xem trong hồ lô của cô rốt cuộc là đang bán loại thuốc gì, bây giờ thì mọi chuyện đã bị vỡ lở, anh ta đã bắt đầu nói những lời lạnh nhạt.

“Đồng ý chứ?” Cô hỏi lại lần cuối.

“Tôi đương nhiên là muốn bộ Hạc Huyết Hồng này”. Hằng Chi lau sạch tay bằng khăn sau đó vắt ngay trên bàn, anh khẽ nhòm người dậy nhìn thẳng vào cô và nói: “Có điều tôi muốn nó trong buổi bán tài sản của nhà họ Ngôn. Ha ha ha...”. Đáy mắt của anh ta hiện rõ sự nham hiểm, tính toán. “Đông Tường” luôn bị “Cảnh Thụy” chen ép, “Cảnh Thụy” luôn luôn đứng đầu, “Đông Tường” mãi mãi là thứ hai, có điều chuyện đó sắp thành lịch sử rồi.

Triệu Hằng Chi cầm áo complet rồi tức giận nhanh chóng rời khỏi nơi này. Ở người đàn ông 34 tuổi này có một dã tâm to lớn vô hạn.

Ngôn Thiên Hạ trân trân nhìn theo bóng anh ta, cô đóng hộp lại, không để ý nên bị kẹp ngón tay vào đó, người cô khẽ run rẩy.

Nháy mắt cô đột nhiên buông rơi chiếc hộp, rồi dựa vật người ra thành ghế, cô cúi đầu, mái tóc che khuất khuôn mặt, đôi môi khẽ mấp máy nụ cười lạnh lùng.

Trên đời này sao vẫn có người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Thiên Hạ về nhà nghỉ ngơi hai ngày liền. Đợt này vì “Cảnh Thụy” đã quá mệt mỏi, sắc mặt trông vô cùng khó coi. Sau khi ngủ một giấc dài cô cảm thấy hình như đã lâu bản thân không cảm thấy thoải mái như thế.

Màn đêm buông xuống. Sau khi tắm xong, cô mặc bộ váy liền hiệu Prada màu đen, những đường cắt may tinh xảo, cổ váy hình chữ V để lộ ra làn da trắng muốt của cô. Trên cổ cô đeo một sợi dây chuyền kim cương, vừa cao quý vừa gợi cảm. Cô khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng màu bạc phối với đôi tất dài màu đen để chống lại cái lạnh, đôi giày cao gót hiệu Chanel càng làm cho đôi chân thêm dài và quyến rũ. Hôm nay cô không trang điểm nhẹ nhàng như mọi ngày nữa mà trang điểm giống như kiểu của Trần Giai Vân, cô dùng màu mắt tím, những đường kẻ viền đậm và kẻ lông mày dày, thêm với đôi môi to son màu hoa tường vi càng khiến cho cô giống như nữ hoàng trong đêm tối vậy. Quan trọng nhất đó là lọ nước hoa màu hổ phách, Trần Giai Vân đúng là người nhìn xa trông rộng, ngày hôm nay cô đã có cơ hội sử dụng loại nước hoa quyến rũ này.

Dream Pub là một trong những quán bar mà các công tử, con nhà giàu thường hay lui tới, những cô gái ở đây rất cởi mở và thoải mái không giống như những cô gái ở câu lạc bộ trước phải mặc quần áo truyền thống của Nhật, luôn ngại ngần giữ kẽ.

Cô vừa đến, bà chủ quán nhìn cô mà dừng lại một lúc, cách trang điểm và ăn mặc của cô không hợp thì phải. Thiên Hạ cười và nói: “Tôi đến tìm người”. Nói xong cô tự đi vào trong, quả nhiên đã nhìn thấy Triệu Hằng Chi sau cửa kính, hai mắt anh ta đang lim dim, xung quanh là mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp, dường như không chú ý gì đến xung quanh.

“Giám đốc Triệu quả là biết hưởng thụ”. Thiên Hạ cười nhưng trong lòng có chút xót xa, cô có nên cảm ơn Khuu Lạc? Nếu như không phải vì ba năm trước anh ấy từ bỏ cô không một lời từ biệt, vì tìm anh ấy mà cô đã bối tung tất cả các quán bar ở thành phố này lên, đã phải gặp không biết bao nhiêu người quen, thì làm sao mà cô có thể biết được Triệu Hằng Chi là khách quen của quán Dream Pub này chứ?

“Làm sao cô...” Triệu Hằng Chi lướt mắt nhìn cô một lượt, rồi cười nham hiểm: “Không phải cô Ngôn muốn có viên Ánh Trăng đến mức phát điên rồi đấy chứ?”

“Không, tối nay chúng ta không nói chuyện viên Ánh Trăng”. Cô vẫy tay một cái, các cô gái xung quanh Hằng Chi lần lượt đứng dậy ra ngoài, cô ngồi xuống bên cạnh anh ta rồi ngạc nhiên thốt lên: “Rượu vang? Anh không uống Vodka sao?”

Pheromone, xạ hương, hoa cam, Rosemary, mùi oải hương, tất cả tạo thành mùi hương thần kỳ bay vào mũi anh, mùi hương của loại nước hoa này bắt đầu kích thích các trung khu thần kinh của Hằng Chi, anh ta không kiềm chế được liền nói: “Mùi nước hoa của em thật đặc biệt”, nói xong liền ôm lấy eo của Thiên Hạ.

Thiên Hạ cười và rót đầy cốc Vodka cho anh ta.

Mùi hương này tất nhiên là khác với bình thường rồi, khi ngửi nhiều sẽ khiến con người ta lâng lâng, mất đi lý trí, thần kinh vô cùng hưng phấn, thậm chí còn có thể tạo ra ảo giác... Nếu không thể thì làm gì cô phải gài bẫy anh ta?

Sau khi uống cạn hai chén Vodka, người đang say dở như Hằng Chi đã hoàn toàn bị mùi thơm và rượu khiến cho ngây ngất, anh ôm chặt Thiên Hạ coi cô như mấy cô gái phục vụ trong quán rượu, anh nói: “Đi cùng anh đi, chúng ta đi chỗ khác”.

“Muốn tìm cũng không được” Thiên Hạ cười đầy ẩn ý.

Bất cứ con cáo nào dù có nham hiểm, gian xảo đến mấy thì một tay thợ săn như cô cũng đủ tự tin để nắm được cái đuôi của nó.

Nhưng Ngôn Thiên Hạ không thể ngờ được rằng lái xe của Triệu Hằng Chi lại đưa hai người đến khách sạn Quân Du. Ánh đèn sáng trên tầng thứ 20 chiếu rọi xuống những căn phòng lộng lẫy bên dưới.

Tuy đây là hệ thống khách sạn toàn cầu của nhà họ Châu, thế nhưng chắc không trùng hợp đến nỗi gặp anh ấy ở đây – mong ông trời phù hộ.

Thiên Hạ và lái xe dìu Hằng Chi vào quầy lễ tân. Thiên Hạ làm thủ tục và đưa chìa khóa phòng cho lái xe: “Anh dìu anh ấy lên lầu trước đi”. Nói xong lái xe liền dìu Hằng Chi đến trước buồng thang máy.

Thang máy kêu “ding” một tiếng, Châu Cẩn Du và trợ lý cùng bước ra ngoài, đột nhiên ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, anh khẽ chau mày nhìn lướt qua Triệu Hằng Chi, sau đó bước nhanh ra phía cửa.

Đúng lúc này Ngôn Thiên Hạ cũng vừa điền xong giấy tờ và quay ra, đối diện với Cẩn Du.

Một người mặc bộ Âu phục Armani trắng, phong độ lịch lãm, cao quý và nho nhã.

Một người mặc bộ Prada bó sát màu đen, lộng lẫy gợi cảm, hấp dẫn và quyến rũ.

Trong mắt Châu Cẩn Du bỗng sáng lên, anh chưa bao giờ thấy Thiên Hạ như thế này cả, hướng hồ lại xuất hiện ở khách sạn sáu sao của nhà họ Châu! Anh bước nhanh đến quầy lễ tân và đưa tay về phía cô lễ tân: “Đưa thông tin của cô gái vừa này đưa cho tôi”.

Thiên Hạ quay lại phản ứng: “Anh không có tư cách, đây là tư liệu cá nhân của khách”.

Anh khẽ cười, đôi mắt màu hổ phách của anh càng trở nên trong suốt như thủy tinh dưới ánh đèn điện: “Khách sạn này là của anh, em nói xem anh có tư cách hay không?”

Lúc này cô lễ tân đã đưa tư liệu cho Cẩn Du, anh lướt qua thấy đánh dấu vào chỗ “phòng đôi” và thấy Ngôn Thiên Hạ ký tên bên dưới, nụ cười trên mặt anh tắt ngấm ngay.

Thiên Hạ kéo chặt chiếc áo khoác lỏng lẻo, cô cảm thấy có luồng gió lạnh đang thổi trong mạch máu. Cô rất hiếm khi thấy Châu Cẩn Du như thế này, cho dù cái hôm cô nói chuyện hai người nên hủy hôn ước cô cũng chỉ nghe thấy tiếng anh đập vỡ cái ly ở phòng bên mà thôi, ánh mắt Châu Cẩn Du bây giờ như muốn xé tan cô ra vậy.

Anh buông tờ giấy xuống và đi về phía cô, Thiên Hạ chủ động lùi lại phía sau cho đến khi lưng cô chạm vào tấm kính, không còn đường lùi nữa. Tay phải anh đặt vào tường ngang mang tai cô, anh khẽ cúi người xuống và nhìn chằm chằm vào cô, không cho phép ánh mắt cô tìm đường trốn chạy: “Nói, cô đến đây với ai?”

Thiên Hạ thở chậm chậm, cho dù đối thủ là Châu Cẩn Du – một người bình thường luôn cao quý, lịch sự, hôm nay lại vô cùng tức giận, cô nhất định phải ép bản thân mình thật bình tĩnh. Cô cười trừ và nói: “Tôi vào đây với ai có liên quan đến anh Châu sao?”

Anh nhìn cô thật lâu, mùi thơm của hai người như hòa quyện vào nhau khiến không khí vô cùng kỳ lạ. Đột nhiên anh như chợt nhớ ra điều gì và vội hỏi: “Lẽ nào là Triệu Hằng Chi?” Thấy Thiên Hạ sững người, anh liền nắm chặt nắm đấm bên tai cô và gần giọng: “Cô quả nhiên ở bên anh ta sao?”

“Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi và anh đã hủy hôn, chúng ta đều đã là người trưởng thành, tôi có quyền đi với ai mà tôi muốn, anh không có quyền can thiệp”. Thiên Hạ cao giọng nói, cô cố gắng đẩy Châu Cẩn Du ra, cố gắng thoát khỏi không gian chật hẹp này. Trong nháy mắt, ngoài cô lễ tân đang cúi đầu không nói gì ra cả căn phòng lớn không một bóng người.

Tay cô có cảm giác đau rồi bất thành linh bị kéo mạnh về sau, cô bị đập mạnh vào bức tường thủy tinh, Châu Cẩn Du cúi người ôm ghì lấy cô, mùi thơm mê hoặc ấy đã phá tan lớp băng giá nguy trang của anh. Anh thì thầm bên tai cô, giọng vô cùng ấm áp: “Anh ta cho em cái gì, Thiên Hạ? Anh ta mang lại cho em cái gì, em nói đi. Anh có thể mang lại cho em gấp 10 lần, 100 lần, thậm chí là 100 “Đông Trường” , 100 “Cảnh Thụy”... Thiên Hạ, anh yêu em”. Câu nói cuối cùng vang lên khiến hai đầu gối cô run run, đôi gót cao như muốn gãy ra.

Anh ôm chặt lấy cô, cẩn thận nhẹ nhàng như đang ôm trong mình một viên đá quý, rồi đột nhiên anh hôn nồng nhiệt lên đôi vai cô, để lại trên đó là những vết ửng đỏ còn cô đã hiểu thế nào là đau.

Tim cô dường như muốn bay ra khỏi lồng ngực, trước mặt anh cô chưa bao giờ trở nên hoảng loạn sợ hãi như thế.

Nhưng cô không yêu Châu Cẩn Du! Không yêu! Đây chẳng qua chỉ là sự mê hoặc nhất thời của một cô gái trước một chàng trai quá hấp dẫn mà thôi....

Đôi môi cô biến thành nụ cười tàn nhẫn, cô thì thầm vào tai Cẩn Du: “Châu Cẩn Du, anh có biết vì sao đính hôn nửa năm mà tôi không muốn ngủ cùng anh không?”

Anh ngừng nụ hôn lại.

Cô ngược mắt lên, học tập ánh mắt dịu dàng của Khưu Lạc rồi cười và nói: “Bởi vì tôi sớm đã không còn trinh trắng nữa. Đêm đính hôn, khi anh cởi chiếc khăn tắm trên người tôi ra, biết tại sao tôi đột nhiên ôm chặt lấy mình rồi quỳ xuống đất không? Bởi vì tôi không muốn, không muốn anh để lại dấu ấn trên người tôi. Cả đời này tôi chỉ yêu một người, anh ấy biến tôi từ một cô gái thành một người phụ nữ, anh ấy cho tôi biết thế nào là rung động, thế nào là mỗi mòn chờ đợi, ngóng trông. Cho dù tôi hận anh ấy, hận đến mức có thể nghiền răng kèn kẹt, thế nhưng chẳng ai có thể thay thế được địa vị của anh ấy trong tim tôi. Còn anh...” cô cười rồi thay đổi ánh mắt: “Anh chấp nhận làm người thay thế sao?”

Cô biết cao ngạo đã ăn sâu vào máu của Châu Cẩn Du. Nếu như không vì cao ngạo thì anh ấy không dễ dàng đồng ý từ bỏ hôn ước như thế. Anh sẽ không bao giờ phui tay áo bỏ đi ở trong lễ đường, không có chuyện đến bây giờ mới thốt ra tiếng “Anh yêu em”. Cô hiểu Châu Cẩn Du như thế cho nên nhân lúc anh còn đang suy nghĩ và hoài nghi cô đã đẩy anh ra và chạy về phía thang máy.

Đêm nay không ai có thể ngăn được cô cả, cô phải lấy được viên đá Ánh Trăng.

8. Chương 8: Chiến Đấu Cùng Thú

Khách sạn Quân Du, tầng mười tám, phòng tổng thống.

Ngôn Thiên Hạ đứng ngoài cửa nhìn tấm biển cửa mạ vàng Penthouse, chỉ một giây sau cô lấy lại vẻ quyết đoán và đẩy cửa bước vào. Thăm nhà Ba Tư, tranh sơn dầu cổ điển, những bức điêu khắc tinh xảo, ánh đèn mờ ảo, phòng 270. Tất cả đều bắt mắt bằng chiếc giường nước mềm mại và rộng rãi nằm sâu bên trong. Chiếc áo complet của Triệu Hằng Chi được vứt bừa ra đất, anh ta mặc độc chiếc quần dài và nằm trên giường. Khi thấy cô vào, đôi mắt anh ta dài ra và nói: “Mau đến đây nào”.

Đôi môi Thiên Hạ khẽ nở nụ cười lạnh lùng và nhìn gương mặt đỏ lên vì rượu quá nhiều của anh ta, cô nhẹ nhàng nói: “Em còn có chuyện muốn nói với anh mà...” Nói chưa xong cô đã bị Hằng Chi kéo xuống giường. Cơ thể Hằng Chi do say rượu nên nặng nề đổ lên người cô, mùi rượu sộc vào cổ. Thiên Hạ gọi lớn và dùng chân đạp vào bụng anh ta rồi đẩy anh ta ngã vật xuống đất.

Nơi đó Châu Cẩn Du vừa mới hôn cô, làm sau lại bị tên bẩn thỉu này hôn lên.

Triệu Hằng Chi bị va đập mạnh nên người nửa say nửa tỉnh, anh ta liền bật dậy và mắng, vừa mắng đi đến bàn và nốc cạn ly nước, hơi rượu bay đi được một ít. Lát sau quay lại nhìn thấy cô, anh ta như tỉnh cơn mê vội nói: “Ngôn Thiên Hạ, hóa ra là cô. Cô điên rồi à? Tự mình tìm đến tôi lại còn ra vẻ trong trắng”.

Ngôn Thiên Hạ lập tức bò xuống dưới đất rồi quỳ xuống trước chân anh ta: “Tôi thực sự vạn bất đắc dĩ. Anh nói không sai, tôi điên rồi, ba tôi bệnh nặng, uống thuốc không hiệu quả, bác sĩ nói chỉ còn phụ thuộc vào ý trời. Tôi muốn có viên Ánh Trăng mang lại may mắn, cho dù là mê tín đi nữa thì tôi cũng muốn làm điều gì đó để bày tỏ sự hiếu thảo đối với ba tôi, tôi không mong muốn nhiều mà chỉ hy vọng có thể mượn nó trong một tháng...” Một tháng sau, cô sẽ có cách lấy lại nó từ tay Khư Lạc.

“Ngôn Khởi Thước chết thì có liên quan gì đến tôi?” Triệu Hằng Chi gắt lên với cô gái đang quỳ dưới đất, hưng phấn của cả buổi tối đã bị cô phá tan tành.

“Anh không còn nhớ khi mẹ anh nằm trên giường bệnh anh đã có tâm trạng thế nào sao?” Triệu Hằng Chi là người hiếu thảo có tiếng, đã từng vì mẹ mà thức trắng ba đêm không ngủ. “Lúc đó anh đã đặt viên Ánh Trăng vào lòng bàn tay mẹ anh và bà đã vượt qua nguy hiểm một cách thần kỳ, sau đó anh thường xuyên đẩy xe lăn đưa bà đi dạo trong hoàng hôn, khi bà từ già cỗi đời này trên môi vẫn ngậm nụ cười. Tôi cũng muốn hiếu thảo một lần như thế. Cảnh Thụy là gì chứ, Hạc Huyết Hồng là gì chứ, nếu như ba tôi không còn thì tôi giữ lại những viên đá quý đó có tác dụng gì chứ?” Cô ngược lên nhìn Hằng Chi, đôi mắt đắm lệ chờ đợi.

Triệu Hằng Chi nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt của Ngôn Thiên Hạ cộng thêm việc không tiếc hy sinh viên Hạc Huyết Hồng để đổi lấy viên Ánh Trăng, khiến cho mọi thứ trở nên thật đáng tin cậy.

Thế nhưng, hồ ly thì vẫn là hồ ly.

Triệu Hằng Chi nhặt cái áo complet đang nằm dưới đất rồi mặc lại sau đó chỉnh lại quần áo và nói: “Viên Ánh Trăng là vật báu của nhà họ Triệu tôi, nếu cha cô bị bệnh nặng thì tôi khuyên cô nên tìm bác sĩ giỏi nhất thế giới, cần phẫu thuật thì phẫu thuật, cần dùng thuốc thì dùng thuốc”.

Thiên Hạ quỳ dưới đất nhễ nhệ cười nhạt.

Triệu Hằng Chi mặc chỉnh tề xong và đi về phía cửa. Thiên Hạ thay đổi giọng hoàn toàn và nói với ngữ điệu vừa lạnh nhạt vừa chậm rãi: Báo chiều Phương Nam, tổng biên tập Thẩm Nhật Dương, ngày 7 tháng 2, nhận hồi lộ 380 vạn nhân dân tệ; Kim Thành nhật báo, vợ tổng biên tập bà Đồng Ngọc Hoa, ngày 8 tháng 2, nhận hồi lộ kim cương, đồ trang sức phỉ thúy ước tính 100 carat. Hai tờ báo trên trong cùng ngày 15 tháng 2 đồng loạt đưa tin Cảnh Thụy bán đấu giá viên Tổ Mẫu Lục giả. Anh thật to gan, thủ đoạn thật độc ác và cũng thật ngu xuẩn. Lẽ nào anh không biết sau khi chuyện này đưa lên tòa sẽ có hậu quả như thế nào sao? Một khi sự việc bị bại lộ thì ai bảo vệ anh?”

Bước chân Triệu Hằng Chi khựng lại khi tay đã đẩy xong nắm cửa, anh định quay lại nhìn Thiên Hạ đang quỳ dưới đất nhưng không cô đã đứng thẳng dậy. Cô nhìn Hằng Chi và cười khẩy: “Anh có thể làm được thì tôi có thể điều tra được. Anh dám vu oan thì tôi dám làm thật”.

“Ồ”, anh quay bước lại và đến trước mặt Thiên Hạ: “Đó là lời đồn sao? Nếu như là lời đồn, là vu oan thì tại sao Lâm Hề Nhị lại đi khỏi nhà họ Ngôn ngay lập tức? Điều này không phải rất vô lý sao? Người phụ nữ suốt ngày gắn với tiền như bà ta đột nhiên lại cùng con trai phui áo ra đi, điều này chỉ có thể nói nhà họ Ngôn đã đến lúc đổ rồi”.

Cô phui phui hai đầu gối rồi uể oải nhìn Hằng Chi một cách quyến rũ: “Làm sao mà anh biết được chuyện đó không phải do tôi sắp đặt để đuổi họ đi?”

“Được, cho dù là cô sắp đặt để đuổi họ đi thì cô cũng không nên quên một điều, nhân vật mấu chốt của việc này là Lý Ngự Thành. Ông ta nói đó là viên đá thật thì Cảnh Thụy sẽ không sao; Còn nếu ông ta nói đó là đá giả.... Nhất định cô sẽ nghĩ làm sao mà ông ta có thể đưa viên đá giả ra được, rõ ràng hôm đấu giá là đá thật. Thế nhưng cô đừng quên hôm đấu giá Trần Giai Văn cầm viên đá đi ngay, mọi thủ tục thanh toán đều giao cho trợ lý, đó chính là cơ hội cho tôi đưa viên đá ...”.

“Lý Ngự Thành làm sao có thể làm giả được? Viên đá ở buổi đấu giá là thật, cho dù có đặt ngay ở đây thì mọi người cũng thế mở mắt mà nói sằng bậy được”.

“Thế nhưng tôi đã chuẩn bị viên ngọc giả...” Triệu Hằng Chi cười nham hiểm. Anh ta đến bên bàn uống nước cầm chai Rafi đã mở sẵn rồi rót điệu nghệ vào chiếc cốc đáy cao, uống một ngụm và nói tiếp: “Đêm trước khi tin này được tung ra tôi phải làm đủ mọi cách mới có thể đưa được viên ngọc giả đến tay Lý Ngự

Thành một cách bí mật. Scandan động trời cùng với chuyện viên ngọc giả nữa, chỉ cần Lý Ngự Thành mang viên đá đó ra thì chẳng cần tốn sức cũng có thể đập đổ Cảnh Thụy xuống đất: Nói xong anh ta phá lên cười.

“Anh nghĩ rằng mọi người đều vô liêm sỉ như anh sao?” Ngôn Thiên Hạ nắm chặt tay lại, hóa ra con cáo này tâm địa thật xấu xa, viên Tổ Mẫu Lục thật cũng bị hấn bày mưu tính kế biến thành giả.

“Thương nhân không phải là thánh nhân, có thể đánh bại quân địch mà không tổn chút sức lực nào thì tại sao lại không làm chứ?” Anh ta nhìn cô rồi nói: “Xét cho cùng thì cô vẫn còn trẻ lắm, chưa hiểu hết sự đời đâu...”.

“Không cần nói nhiều, đêm nay tôi chỉ cần viên Ánh Trăng, trước khi Lý Ngự Thành công bố mọi chuyện nếu như tôi nói chuyện anh đưa hối lộ các tờ báo ra ngoài thì e rằng người thất bại sẽ là anh đấy, hơn nữa lúc đó ông ta cũng không dám lấy viên Tổ Mẫu Lục giả ra đâu”.

Triệu Hằng Chi nặng nề đặt chiếc cốc đế cao xuống bàn, tiếng cốc thủy tinh chạm vào nhau vang lên đinh tai, anh quay lại nhìn ánh mắt Thiên Hạ lúc này sắc lẹm và tàn nhẫn.

Cho đến cuối cùng vẫn là cô túm được ngọn đuốc của anh ta rồi, chỉ cần thêm một lửa.....

“Ha ha” Thiên Hạ đột nhiên cười phá lên: “Triệu Hằng Chi, tôi biết anh đang tính toán điều gì”. Nói xong cô tháo giày cao gót ra và trèo lên giường, sau đó ném hai chiếc gối xuống đất rồi biến chiếc giường thành một đồng nhàu nát, Triệu Hằng Chi đứng bên trơ mắt nhìn cô, cô như bị điên, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Làm xong tất cả cô bước xuống giường và đi đến trước mặt Hằng Chi: “Tránh ra”. Cánh tay cô chắt vào anh ta một cái rồi cầm chiếc cốc thủy tinh vẫn còn một nửa rượu vang, cô quay người và rót thành một đường cong hoàn mỹ trên không trung. Trên giường lúc này đã tạo thành một vệt đỏ. Cô cười vừa ý sau đó quay người nhìn thẳng vào Triệu Hằng Chi.

“Tôi biết trong tay anh vẫn còn một con bài cuối cùng, con gái độc nhất của đại gia làng truyền thông Lâm Liên Chi tháng mười này sẽ lấy anh, vì thế anh tự tin lợi dụng truyền thông, anh cho rằng đã có bố vợ đỡ lưng, không phải thế sao? Nhưng nếu ông ta biết cuộc sống của con rể ông ta “tích cực” như thế nào thì sao nhỉ?” Cô cười, ánh mắt như ngọn đuốc, cô ngồi lên giường, thỏa mãn nhìn vết rượu, lạnh lùng cao ngạo như nữ hoàng bóng đêm, “Nếu như ông ấy biết con rể tương lai của mình luôn qua đêm ở khách sạn, lại còn dẫn cô gái nào đó từ Dream Pub đến khách sạn thuê phòng thì sao nhỉ?” Nói xong như chợt nhớ ra điều gì cô lại nói: “A, đúng rồi, tôi không phải là cô gái nào đó, cô gái đó không dám làm to chuyện đâu, nên anh không phải lo. Nhưng mà tôi thì cứ thích làm to chuyện, làm to đến mức khiến cho chuyện hôn nhân hai nhà phải chết yểu, làm to đến mức để tập đoàn Dia và STK chia cổ phần, khiến cho Đông Tường tự động giải tán! Tôi phải nhắc nhở anh rằng, khách sạn chắc có máy tự động ghi âm và quay camera, mà người đặt căn phòng tổng thống này, là tôi, Ngôn Thiên Hạ, còn anh, có trăm cái miệng cũng không rửa sạch được đâu. Ha ha...”.

Xem ra cô ấy đã thực sự túm được đuôi của con cáo rồi, Triệu Hằng Chi mặt mày xanh xao, không biết nên nói thế nào.

“Trong vòng hai ngày tới đưa viên Ánh Trăng đến nhà họ Ngôn. Hành động càng nhanh, tâm trạng của tôi càng vui vẻ thì càng có khả năng hoàn trả đồ cho anh sớm”. Nói xong cô bước xuống giường rồi thông thả đi đôi giày cao gót vào và thoải mái bước ra khỏi Penthouse.

Vừa ra khỏi cửa, đúng cái khoảnh khắc cô mở nắm cửa ấy cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Chuyện này coi như đã giành phần thắng nhưng không ngờ lại mệt mỏi đến thế. Cơ thể đã nghỉ ngơi dưỡng sức trong hai ngày nhưng vẫn còn lơ lửng, những cơn gió như luồn qua lỗ hổng ấy để ập vào lồng ngực.

Cô phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây, nếu không thì Châu Cần Du đuổi theo... anh ấy sẽ làm thế nào?

Thiên Hạ đẩy cửa, rời khỏi căn phòng đầy áp lực này. Cô đi đến một hành lang sáng sủa, đang định rảo bước tiến ngay về phía thang máy, thì cô thấy bóng Châu Cần Du mặc complet trắng, dáng cao ngạo, đi từ đầu kia của hành lang tới. Màu trắng ấy kết hợp với màu của ánh đèn càng khiến cho không gian thêm mờ ảo, hư hư thật thật.

Anh ấy vẫn đến, anh ấy từ bỏ sự cao ngạo, sự tự phụ, sự lo lắng, sự hoài nghi, sự đau đớn, vì cô mà đến tầng thứ mười tám, vì cô mà không quản tất cả...

Khoảnh khắc ấy, Thiên Hạ cười với Châu Cẩn Du, nước mắt cứ thế mà trào ra.

Châu Cẩn Du tiến lên phía trước và ôm cô vào lòng, tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc phía sau gáy cô, áp mặt cô vào ngực mình, giọng xót xa: “Thiên Hạ, anh đến muộn rồi sao? Anh không nên suy nghĩ lâu như thế...”

“Em không sao”. Đó là một thứ cảm xúc phức tạp. Không phải tình yêu, không phải tình thân, không phải tình bạn, mà là thứ cảm giác được trân trọng. Cho dù là người phụ nữ kiên cường thế nào đi nữa thì cũng có lúc yếu mềm, trong lúc này Thiên Hạ đã gặp được người có thể khiến cô cảm thấy ấm áp.

“Chúng ta nên cho nhau thời gian nhé. Em giải quyết xong chuyện của em, anh sắp xếp lại tình cảm của mình. Sau đó chúng ta sẽ bên nhau”. Cả hai người lâu lắm rồi chưa ôm nhau một cách yên lặng như thế này, cả hai dựa vào nhau. Anh từ bỏ sự cao ngạo vốn có của mình, cô cũng rũ bỏ những cái gai xung quanh mình.

Châu Cẩn Du bất chợt cười một cách thoải mái: “Khi đính hôn anh đã nói sẽ mang lại hạnh phúc cả đời này cho em. Đó là quyền lợi mà anh mang lại cho em, chẳng ai có tư cách cướp đi được, chỉ cần em không từ bỏ mà thôi”.

Thiên Hạ lau khô nước mắt. Điều hạnh phúc nhất cả đời này của cô đó là gặp được Châu Cẩn Du, còn điều bất hạnh của Châu Cẩn Du đó là đã gặp cô. Cho đến hôm nay cô vẫn chẳng mang lại bất cứ hứa hẹn gì cho anh cả. Thế nhưng cô hiểu một điều rằng, Châu Cẩn Du chính là người đàn ông mà cả đời cô có thể dựa vào.

Phần 3: Thiên đường, địa ngục

Đêm cuối cùng sau ngày hẹn năm ngày, Triệu Hằng Chi đã cho người mang viên Ánh Trăng đến.

Thiên Hạ ngồi trên ghế sofa, tay phải nâng ly trà, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc hộp màu cam đựng viên đá để trên bàn. Cô cười và dùng những ngón tay ấm áp nhấc viên đá lạnh lẽo lên xem. Cô ngắm nhìn một hồi rồi nhìn ánh nắng của buổi chiều đang chiếu xuyên qua viên đá, khiến viên đá càng lộng lẫy và cuốn hút hơn.

Thiên Hạ khẽ nhếch môi rồi đi vào phòng tắm rửa và thay đồ. Cô mặc bộ váy liền thân hiệu Fendi bó sát eo màu vàng, đây là mẫu váy mà cô đã từng thích nhất, ba năm trước khi Khưu Lạc ra đi cô đã không động đến nó nữa. Chiếc áo khoác hiệu Chanel được bung cúc tự nhiên. Nhìn mình trong gương đã vô cùng xinh đẹp nhưng gương mặt vô cùng xanh xao, cô lại dặm thêm ít phấn hồng nữa.

Trong lọ nước hoa vẫn còn lại 3ml nước hoa gợi tình mà Giai Vân cho cô. Không bằng dùng luôn trong trận cuối cùng này đi. Nếu như trong lòng anh ta vẫn còn chút tình yêu ấy...

Khi Thiên Hạ đến nhà họ Lý thì đã hơn 8 giờ tối, Trần Giai Vân đích thân xuống mở cửa cho cô, rồi nói với vẻ không tin: “Cô thực sự lấy được viên Ánh Trăng rồi sao?”

“Ừ”. Thiên Hạ khẽ nhếch môi đáp lại.

Trần Giai Vân khẽ hít hà một lúc và nhận ra mùi thơm quen thuộc, cô nói lạnh nhạt: “Tôi cũng không ngờ tối nay cô lại dùng lọ nước hoa mà tôi đã tặng”.

“Cô không yêu anh ta, không phải sao?”

“Đúng”. Trần Giai Vân cười một cách khinh bỉ: “Tôi không ngu đến mức yêu một người đàn ông như gió mà mình không nắm chắc được”.

“Anh ta có ở nhà không?” Thiên Hạ hỏi thẳng.

“Có, ở phòng ngủ đầu tiên tầng hai, phòng của anh ta”.

“Cảm ơn”. Thiên Hạ bước qua Giai Vân thì nghe thấy cô ấy hừ lên một tiếng. Cô quay lại, Trần Giai Vân nhìn cô và nói: “Không nên để bản thân lún quá sâu”.

Thiên Hạ cười, nụ cười lần này vô cùng gợi cảm.

Khuru Lạc lúc này đang ngồi trên ghế sofa, hai chân vắt lên nhau một cách tao nhã, trong tay vẫn cầm chiếc quạt đó. Ánh sáng mờ ảo của ánh đèn màu cam phảng phất trên gương mặt anh.

Khuru Lạc thấy Thiên Hạ bước vào liền cười và gấp quạt lại: “Coi như cô đã đến”.

Thiên Hạ bước trên tấm thảm mềm đến trước mặt anh rồi mở chiếc hộp và đặt lên bàn: “Anh có thể kiểm tra hàng”.

“Không cần”. Anh cười với thái độ thờ ơ.

“Không cần?” Thiên Hạ nhú mày.

“Anh nghĩ chắc là thật rồi. Cho dù là giả đi nữa thì một nhà kiểm định đá quý như em dùng nó để lừa qua mắt anh thì thật và giả có gì khác nhau chứ?”

“Là đồ thật”. Mùi hương hoa cà được bên ngoài theo gió phảng phất bên cửa sổ, rồi lan tận vào trong phòng, một cảm giác bất an ở đâu kéo đến. Thiên Hạ tiếp lời: “Là tôi khó khăn lắm mới lấy được từ tay Triệu Hằng Chi”.

“Khó khăn thế nào?” Khuru Lạc vẫn dáng vẻ điềm tĩnh ấy hỏi cô, giống như bông sen dưới ánh trăng, thuần khiết mà xa xôi.

Thiên Hạ cười và nhìn thẳng vào mặt anh, cô không muốn bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên mặt anh: “Là em dùng cơ thể để đổi lấy nó”.

Khuru Lạc vẫn cười điềm tĩnh: “Thiên Hạ, em không cần đùa như thế. Em là loại người có thể chịu uất ức hay sao?”

“Anh không tin sao, anh thấy một cô gái như em thì còn có cách gì nữa chứ?” Cô trả lời một cách bình tĩnh thế nhưng dường như có cảm giác đắng ngắt trong cổ họng.

Gió thổi mạnh hơn, tấm rèm ngoài cửa sổ bay phành phạch, mùi hoa cà được bay đến càng thơm hơn, trên vai cô lộ rõ nốt đỏ bị hôn hôm trước, trên đôi vai trắng ngần lại có một dấu vết của tình yêu rõ ràng như thế.

Khuru Lạc nắm chặt chiếc quạt hơn rồi nhìn chăm chăm vào vết xước trên vai cô, sau đó lại cười: “Ngôn Thiên Hạ, em đang lừa anh à, em có ngu đến mấy cũng không bao giờ dùng biện pháp đó đâu....”.

“Biện pháp này thì sao?” Giọng lạnh lùng của cô cắt ngang lời anh, cô bước lại trước mặt anh, mùi nước hoa đã bắt đầu lan tỏa: “Lẽ nào anh vẫn nghĩ em là thiếu nữ thuần khiết sao? Là ai ba năm trước đã lấy đi sự trong trắng của em, anh quên rồi sao? Nếu đã... không còn trong trắng nữa thì vậy hẳn thêm một lần nữa thì có sao chứ?”

“Thiên Hạ, không nên nói về mình như thế chứ”. Khuru Lạc ném cái quạt sang một bên rồi cười nhạt.

Cô cười: “Em đã ngủ với anh, đã ngủ với Châu Cẩn Du, cũng đã ngủ với Triệu Hằng Chi. Có thể sau này sẽ ngủ với người khác nữa. Thế nào, lẽ nào anh trêu hoa ghẹo gái bên ngoài mà còn yêu cầu em giữ gìn vì anh sao?”

Đó là cái gì? Là thấy có lỗi sao? Sao cô lại nhìn thấy điều này lóe lên trong mắt Khuru Lạc. Đôi mắt màu xanh lục ấy lại có màu đau thương vì cô sao, quả là một sự phát hiện ngoài ý muốn. Cô cúi người rồi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh.

“Khuru Lạc, chẳng phải anh nên vui mừng hay sao? Là anh ép em thành như thế này. Anh khiến em trở nên như thế này, hơn nữa, anh còn ép em đến đường cùng, chẳng qua em cũng chỉ hoàn thành nó theo kịch bản mà anh đã viết cho vai diễn của em thôi mà, lẽ nào anh không vui sao? Thấy em trở nên bẩn thỉu thế này chắc anh có cảm giác thành công lắm nhỉ?” Câu cuối cùng dường như được xuất phát từ đáy lòng cô.

“Ha ha”, thấy ánh mắt đờ đẫn của Khuru Lạc như vậy cô liền cười và nói: “Chúc mừng anh, Khuru Lạc, anh đã thành công khi khiến em phát điên thế này”.

Cô quay người rời đi thì bị Khưu Lạc ôm chặt từ phía sau, anh ôm chặt cô và rồi hai người cùng nằm trên tấm ghế sofa êm dịu. Giọng anh như bị nén xuống: “Không bắn, Thiên Hạ không bắn”. Cô cảm nhận được cảm giác mềm mại khi anh hôn lên vết xước ấy.

Lẽ nào đây mới là Khưu Lạc thực sự sao? Anh ấy vẫn còn yêu cô sao?

Ánh trăng lướt qua khung cửa và đọng lại trên ghế sofa, vô cùng sáng.

“Thiên Hạ, sau này em không được nói mình như thế nữa”. Đôi môi anh đã tách khỏi vai cô, anh ôm cô vào lòng và nằm dài trên ghế, giống như hai con mèo lười đang dựa vào nhau trong bóng đêm: “Bởi vì anh không tin những lời đó đâu”.

Như có một gáo nước lạnh vừa dội vào đầu cô!

“Em nói như thế anh đau lòng lắm”. Những ngón tay của anh luồn vào mái tóc cô, trên chiếc ghế sofa mềm mại, hai người thân mật không giới hạn. “Hôm nay anh rất mệt, em ở bên anh nhé!” Nói xong anh nhắm mắt lại.

“Anh thực sự muốn Cảnh Thụy sao?” Cô hỏi.

“Sáng sớm mai anh sẽ để Giai Vân mang viên ngọc thật đến chỗ tám nhà giám định đá quý công bố với bên ngoài. Không cần phải nói nhiều nữa”.

Thực sự anh cảm thấy rất mệt mỏi, nên rất dễ dàng vào giấc ngủ. Thiên Hạ nhìn anh ngủ rồi bất giác đưa tay lên vuốt nhẹ mặt anh. Có thể đây là lúc duy nhất mà Khưu Lạc không đề phòng. Nếu như hai người họ cứ như thế này mãi thì tốt biết mấy....

Ánh trăng sáng vàng vạc, hương hoa cũng đã lan rộng khắp nơi.

Sáng hôm sau khi Thiên Hạ tỉnh dậy thì trên ghế chỉ có mình cô. Cô chải đầu rửa mặt xong, xuống dưới thì đã thấy Giai Vân đang phì phèo thuốc lá ở đó. Cả căn phòng ngoài hai người ra không thấy bóng anh đâu cả.

“Chuyện viên Tổ Mẫu Lục đã xong rồi”. Giai Vân nói mà không nhìn cô.

“Ồ, Khưu Lạc đâu?”

“Đi rồi”. Trần Giai Vân lạnh lùng đáp.

Thiên Hạ thấy nặng trĩu trong lòng, vận mệnh lại lặp lại một lần nữa.

Không nản chí, cô hỏi tiếp: “Đi đâu?”

“Anh ấy đâu có nói với tôi”. Trần Giai Vân ngược mắt nhìn Thiên Hạ và phát hiện thấy vết xước đỏ trên cổ cô, có lẽ hiểu nhầm nên cô hạ giọng và nói đầy đồng cảm: “Không nên nghĩ về anh ấy nữa, tôi cũng rất đen đui khi phải thay “Lý Ngự Thành” xử lý mọi việc trong nước, anh ta để lại một đồng hồ hỗn loạn cho tôi”.

“Anh ấy đi nước ngoài rồi sao?” Thiên Hạ cao giọng hỏi, Giai Vân gật đầu.

“... Tôi còn nhiều việc phải làm, tôi đi trước đây”. Nói xong Thiên Hạ quay người bước khỏi nhà họ Lý.

Ánh nắng lên cao đã vô cùng chói mắt nhưng cô vẫn ưỡn ngực bước đi mạnh mẽ.

Nếu như anh ấy còn tình cảm với cô thì ba năm trước đã không ra đi mà không nói một lời, không thể vì bản thân có chuyện khó khăn mà quyết định ra đi một quãng thời gian được.

Nếu như, thân anh ấy ở nước ngoài mà vẫn quan tâm đến nhất cử nhất động của cô.

Nếu như, anh ấy về nước vì chuyện kết hôn của cô và Châu Cẩn Du.

Nếu như, anh ấy vì muốn kiểm tra xem có phải cô vì muốn cứu “Cảnh Thụy” nên mới kết hôn với Châu Cẩn Du nên mới để cô đến chỗ Triệu Hằng Chi lấy viên Ánh Trăng, muốn xem cô có thực sự vì “Cảnh Thụy” mà chấp nhận làm tất cả không. Nếu như chấp nhận thì có nghĩa là đã chứng minh cô với Châu Cẩn Du kết hôn chỉ là lợi dụng lẫn nhau, không có tình cảm. Nếu như không chấp nhận thì có nghĩa là cô đã thực sự thích Châu Cẩn Du...

Kết quả, anh ấy đã thành công.

Nếu như anh ấy đã đạt được điều mình muốn thì tại sao lại không ra đi chứ? Lẽ nào những điều vừa suy luận ở trên lại sai sao?

Trên đầu là bầu trời cao và xa, màu xanh bi thương như đang phủ lên tất cả, ánh nắng chói chang rọi vào mặt cô, bất giác cô nhếch môi cười nhạt.

Trên đời này làm gì có chuyện dễ thế, lần này cô nhất định không để cho anh ta thắng thế.

Phần 4: Chân trời góc bể

Ngôn Thiên Hạ trở về nhà họ Ngôn thì mới phát hiện ba mình đã về nhà từ lúc nào và đã về nhà trước cô.

Trong căn phòng sức mùi thuốc an thần, Ngôn Khởi Thước cho người hầu lui hết, chỉ còn mình ông đang ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Thiên Hạ chỉnh lại áo và tóc để che đi vết xước trên cổ, nhẹ nhàng cởi giày, len lén đi lên phòng. Nhưng cuối cùng cô vẫn bị Ngôn Khởi Thước phát hiện ra, ông nhẹ nhàng hỏi: Con về rồi à?”

Thiên Hạ tiến thoái lưỡng nan, thế là cô đành quay lại và ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Ngôn Khởi Thước: “Con về rồi, sức khỏe của ba không sao chứ?”

“Vốn chẳng sao cả. Hôm đó do kích động quá thôi, cấp cứu xong là chẳng sao nữa. Bác sĩ kê cho ba ít thuốc an thần rồi...”, ông Khởi Thước nhìn Thiên Hạ và phát hiện ra vết đỏ trên cổ cô, ông giật mình và hỏi: “Cổ con làm sao thế kia?”

Cô cười mỉa mai và nói: “Bị người ta cắn. Ba à, Lý Ngự Thành đã chính thức công bố viên Tổ Mẫu Lục là thật”.

“Ba biết. Có điều ban đầu chẳng phải con nói viên đó là giả sao? Tại sao ông ấy lại muốn giúp chúng ta chứ?”

“Có thể... có thể “Lý Ngự Thành” nể mặt Châu Cẩn Du, ha ha...” Ngay cả cái cơ này bản thân cô cũng chẳng tin được: “Ba, Cảnh Thụy đã không sao rồi, công việc sau này của công ty do mình ba lo liệu, con phải đi một thời gian”.

“Đi đâu? Sao ngay cả con cũng đi thế? Các người cứ đi từng người từng người một”. Ông Khởi Thước bị kích động và bắt đầu xằng giọng.

Thiên Hạ vội nói: “Ba, con đi sớm về sớm,à. Ba à, con có người yêu rồi, con sẽ dẫn anh ấy về làm con rể ba”. Cô cũng chỉ còn cách này để an ủi ba mình mà thôi.

Ngôn Khởi Thước bán tín bán nghi nhưng cũng gật đầu đồng ý. Thiên Hạ nhân cơ hội này lên gác chuẩn bị đồ đi luôn. Trên hộ chiếu của Khưu Lạc xuất hiện những nước nào cô đều nhớ rõ, Pháp, Mỹ, Ý, Tây Ban Nha, Monaco, Nhật Bản. Tìm từng nước một, mỗi nước tìm mất nửa tháng, tìm tất cả các quán bar nổi tiếng, cô không tin mình không tìm thấy anh.

Cô đơn trên mảnh đất lạ lẫm, đêm heo hắt ánh đèn xanh đỏ từ các quán rượu, mọi âm thanh của thế giới xô bồ vọng lại, từng gương mặt người xa lạ bước qua cô. Ban đầu khi gặp anh tại Akers, cô quay lưng như không hề quen biết, bây giờ lại sốt sắng đi tìm anh, thật là nực cười.

Paris về đêm, Thiên Hạ ngồi trong quán cà phê lộ thiên, cà phê trên bàn đã nguội ngắt từ bao giờ rồi. Mới có tháng tư nhưng thời tiết đã vô cùng ẩm ướt. Trước mặt là dòng sông Xen nổi tiếng, từng đợt sóng nhỏ cuộn trào, dưới ánh đèn mờ, Thiên Hạ ngồi ngắm cảnh đêm, một bóng dài bước đến và ngồi vào chiếc ghế trước mặt cô.

“Anh đi theo em bao lâu rồi?” Cô cười nhạt.

“Không lâu, nửa tháng thôi. Đồi cốc nóng hơn nhé!” Châu Cẩn Du gọi phục vụ đổi hai cốc cà phê nóng.

Thiên Hạ chậm chậm nhấm nháp nửa cốc cà phê nóng. Còn Châu Cẩn Du ngồi lặng lẽ ngắm cảnh đêm, trong tay nắm chặt chiếc điện thoại nắp trượt, hết cầm lên rồi đặt xuống, xem ra trong lòng anh ấy không bình tĩnh như biểu hiện ra bên ngoài.

Câu chuyện của hai người đều không nói hết.

Châu Cẩn Du cuối cùng cũng đặt điện thoại xuống và nói một hơi: “Ngôn Thiên Hạ, người em thích vẫn là anh ấy sao?”

Ngôn Thiên Hạ khẽ giật mình, lẽ nào anh ấy biết chuyện quá khứ giữa cô và Khưu Lạc?

Cảm nhận được sự hoài nghi qua ánh mắt của Thiên Hạ, Châu Cẩn Du cười nhạt: “Chẳng lẽ anh không biết ánh mắt của người con gái anh yêu đang nhìn về ai sao?”

“Em tìm anh ta có việc”. Cô cũng chẳng biết mình đang giải thích và che giấu điều gì.

“Chuyện gì? Đáng để cho em tìm hết các quán rượu hàng đầu nước Mỹ cho đến từng con hẻm nhỏ nước Pháp sao? Anh thực sự không nhìn ra em là một người con gái si tình đến thế?”

“Những lời anh nói thật ngốc nghếch”. Thiên Hạ lạnh lùng nhìn anh, một người luôn nói nhiều như cô bây giờ lại không biết nên nói gì với Châu Cẩn Du, giải thích hay là quanh co, nói chung bất cứ điều gì đó đều tốt hơn sự im lặng lúc này.

Có thể trong tiềm thức cô vẫn đang trốn tránh để không làm tổn thương anh.

Chiếc điện thoại lại bị trượt ra rồi lại đóng vào, âm thanh kêu lách tách.

Đột nhiên Châu Cẩn Du rời khỏi chỗ ngồi và bóng anh cứ xa dần. Thiên Hạ cười, có lẽ cô khiến anh vô cùng tức giận mà bỏ đi, một người lòng đầy cao ngạo và tự tôn như anh làm sao mà có thể chịu được người khác lạnh lùng với mình được chứ?

Cách đó khoảng mười mét, anh đột nhiên dừng chân lại, vẫn quay lưng lại phía cô, anh hét lớn: “Anh ấy ở Đan Mạch”.

Ánh trăng và ánh đèn đỏ như chiếu rọi vào cô.

Ngôn Thiên Hạ, mày đang làm cái gì thế? Tại sao mày lại làm tổn thương người quan tâm mày? Tại sao lại để một người vô tình làm tổn thương mình?

Đan Mạch, có thể nơi đó có chìa khóa giải đáp mọi ẩn số.

Thủ đô Đan Mạch – Copenhagen, mùa xuân như chìm đắm trong hơi ẩm. Phong cách kiến trúc Gothic cổ kính và hương hoa cỏ nồng nàn, giống như thành phố cổ trong những câu chuyện cổ tích.

Vùng ngoại ô, trên tầng hai của một quán cà phê đã được bao trọn. Khưu Lạc ngồi lặng lẽ trên ghế sofa và từ từ thưởng thức ly cà phê không đường, hương vị vô cùng thuần khiết. Anh đặt ly cà phê lên bàn, nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình chỉ gọi ly nước lọc, anh cười: “Hương vị cà phê ở đây rất ngon, cha không muốn thử sao?”

“Không”, người đàn ông đó cười, tuổi thật đã qua 50 nhưng do chăm sóc tốt cho nên nhìn thoáng qua cứ ngỡ là 40, gương mặt vô cùng tuấn tú, đôi mắt màu xanh phỉ thúy, thêm mái tóc vàng, đúng là một người đàn ông đẹp trai trong những người da trắng: “Người của giới thượng lưu không bao giờ uống cà phê”.

“Ồ, hóa ra là như thế”. Khưu Lạc cười, trong mắt anh hiện rõ vẻ quyến rũ nhưng lại chứa đầy sức hủy diệt.

“Ta không ngờ lại gặp được con... mấy năm nay con sống tốt không?” Người đàn ông đó là Anders, là cha đẻ của Khưu Lạc, trong từng lời nói của ông đều pha chút hối hận.

“Mẹ lấy chồng khác, cha dưỡng đối với con rất tốt. Chỉ là con luôn muốn tìm cha đẻ của mình”. Khưu Lạc dùng ánh mắt đầy tủi thân và vẻ ngoài hiếu thuận nhìn ông khiến ông càng cảm thấy mình tội lỗi bội phần.

“Xin lỗi, cha không hề biết gì về sự tồn tại của con, khi mẹ con đi không hề nói gì cho cha cả...”.

“Không sao, cha. Con không có ý định ngồi nói lại chuyện đã qua. Có thể gặp được cha là con vui lắm rồi”. Anh cười vô cùng thoải mái.

“Khưu Lạc...” Anders ngậm ngùi: “E rằng tạm thời cha chưa thể đón con về được, vợ của cha hiện tại là con gái của quốc vương Na Uy, bà ấy không hề biết chuyện năm xưa của mẹ con với cha, cha sợ tạm thời bà ấy

không chấp nhận con... con của cha cũng không biết mình có một người anh ở bên Trung Quốc, còn danh dự của cha nữa...”

“Con biết, cha”. Khuru Lạc ngắt quãng lời ông, anh cười hiền lành: “Con biết cha có nỗi khổ riêng, không sao cả”. Trong lòng anh cảm thấy lạnh ngắt, cho dù năm đó ông ấy có biết sự tồn tại của anh đi nữa thì ông ấy vẫn sẽ vì vợ, vì con, vì danh dự... mà làm như không hề biết chuyện gì xảy ra.

“Vậy con hôm nay tìm cha...”, Anders thăm dò.

“Con nói rồi, con chỉ muốn gặp cha. Con đang ở trong một khách sạn nội thành phía nam Copenhagen, chắc sẽ ở lại đó khoảng mấy tháng rồi mới đi. Nếu cha có thời gian thì có thể liên lạc với con, chúng ta gặp nhau nói chuyện”.

“Thực sự con... đến chỉ để gặp cha?” Những lời ông nói đầy hoài nghi.

“Đương nhiên”. Anh cười, ánh điện như luồn qua từng sợi từng sợi tóc của anh, trong mắt còn vương đầy sự âm ập: “Đúng rồi, sinh nhật của nữ vương bệ hạ sắp đến rồi, nếu cha chưa chọn được quà thì hãy tặng cái này đi”. Anh lấy ra một chiếc hộp, đưa đến trước mặt Anders và mở ra, sợi dây chuyền bên trong có mặt là viên Ánh Trăng long lanh: “Ánh Trăng là viên đá của tháng sáu. Viên đá này là hàng tuyệt phẩm trong các viên Ánh Trăng”.

“Được, cha sẽ tặng nó cho nữ vương. Vậy cha đi đây”. Hai người chào nhau và đi, từ đầu đến cuối ông ta không hề động vào ly nước gọi ban đầu.

Chỉ còn lại mình Khuru Lạc ngồi cô đơn trên tầng hai. Anh vẫn cười và nhấp ngụm cà phê. Khi đặt ly cà phê xuống thì nụ cười trên mặt anh đã tắt ngấm, trong đôi mắt màu xanh phỉ thúy đầy tính toán.

Trò chơi, một lần nữa bắt đầu.

9. Chương 9: Nhìn Vết Thương Báo Thù Của Em

Có thể lúc này Khuru Lạc mới cảm nhận được vị trí của Ngôn Thiên Hạ trong trái tim mình.

Phần 1: Trùng trùng kiểu khác

Câu lạc bộ Silver Wing được xây ngay bên cạnh vịnh Langilinic, Copenhagen. Phong cảnh ven biển đẹp tuyệt vời, mỗi hành khách qua đây đều lưu luyến bước chân, tiền tiêu như rác, nhưng nó vẫn giữ được những nét quý tộc độc đáo, ví như phụ nữ phải mặc váy khi vào trong. Ngay cả ngôi sao Hollywood nổi tiếng người mặc quần mà bị cấm vào, cuối cùng bị ép phải mặc váy mới được vào trong.

Bên trong câu lạc bộ Silver Wing được chia làm khu cổ điển và khu hiện đại, khu nhảy Tango, Rumba, những người trung niên thường đến khu cổ điển để khiêu vũ, giao lưu, còn những thanh niên thì thường đến khu hiện đại nhảy Jazz, Popping, Locking.

Đêm tháng năm, Khuru Lạc đến khu hiện đại của câu lạc bộ Silver Wing. Nhìn từng đôi nam nữ đang nhảy quần lầy nhau bất giác anh cười nhạt. Những bóng đèn treo cao chiếu rọi lên những chiếc sofa màu cam tạo nên ánh hoàng hôn chói mắt. Anh ngồi vào chiếc ghế sofa gần mình nhất bắt đầu uống rượu vang và ngắm mọi người khiêu vũ.

Trong đám khiêu vũ có một cô gái nhìn được mắt nhất, mái tóc vàng dài xõa rối, thân hình mảnh mai bốc lửa, mỗi một điệu lác đều tràn đầy sức sống. Kết thúc một bài mọi người rời khỏi sàn nhảy và về vị trí của mình.

Đôi mắt thờ ơ không để ý của cô gái lại dừng lại khi nhìn thấy Khuru Lạc, cô vui vẻ hô lên với đám bạn: “Oa, đẹp trai quá!” Mấy cô gái cũng bắt đầu nhìn và cười đầy tình tứ. Một cô gái bước đến chỗ Khuru Lạc.

Cô thoải mái ngồi xuống bên cạnh Khuru Lạc và hỏi nhiệt tình: “Anh chàng đẹp trai đến từ một nước phương Đông phải không?”

Khuru Lạc im lặng nhìn cô gái một lượt. Mái tóc vàng dài tới eo, một đôi mắt màu xanh lam, là người châu Âu hiếm gặp, da trắng không tì vết, anh nhìn tiếp thân hình của cô gái... và cười vừa ý.

Cô gái thấy anh không trả lời liền nghĩ anh không biết tiếng Đan Mạch, cô lại dùng tiếng Anh nói chuyện: “Hi, anh đến từ đâu? Nhật, Hàn, Trung Quốc hay Singapore?”

Từ năm mười ba tuổi anh đã điều tra được mình là con trai của công tước Anders cho nên đã bắt đầu học tiếng Đan Mạch. Nhưng anh vẫn trả lời bằng tiếng Anh: “Tôi đến từ Trung Quốc. Xin chào”.

Các cô gái xung quanh bắt đầu cười lớn và bàn tán rôm rả.

“Không ngờ con trai Trung Quốc đẹp trai thế!”

“Mắt anh ấy lại màu xanh này, có phải đeo kính áp tròng không nhỉ?”

“Oa, còn đẹp trai hơn công tử Samatha, lần sau phải dẫn anh ấy đến gặp Samatha, để xem anh ta còn dám nhận mình đẹp trai nữa không...”.

Khuru Lạc làm bộ không hiểu chút gì, anh dùng tiếng Anh hỏi cô gái bên cạnh: “Bọn họ đang nói gì thế?”

“Bọn họ... bọn họ đang hỏi tên anh”. Đôi mắt màu xanh nước của cô gái khi cười giống như hồ nước mùa xuân, vô cùng say đắm lòng người.

“Ah, tôi tên Khuru Lạc, chào các bạn”.

“Chào anh, gọi em là Kelly”, cô gái giới thiệu xong là các cô còn lại cũng lần lượt giới thiệu: “Em là Sophie”, “Em là Anna”.....

Đêm nay bọn họ chơi đùa với nhau rất vui vẻ, uống cạn vài ly rượu là thành bạn bè. Những đêm sau Kelly đều dẫn Khuru Lạc đến câu lạc bộ này.

Cho đến một đêm cuối tháng năm, khi Khuru Lạc đến câu lạc bộ thì chỉ thấy một mình Kelly, hỏi những người khác đâu thì cô cười lém lỉnh và nói: “Không biết”.

Kelly dẫn anh đến khu cổ điển và hai người nhảy một điệu tango. Trên sàn nhảy sáng chói, đôi nam thanh nữ tú đã thu hút tất cả ánh mắt của mọi người vào điệu nhảy của họ. Không biết từ bao giờ tất cả mọi người đã ngừng nhảy và đứng dạt vào hai bên, lặng lẽ thưởng thức bài biểu diễn của hai người, cho đến khi đoạn nhạc kết thúc mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng.

Kelly ôm cánh tay Khuru Lạc, hai người trở về vị trí ghế ngồi. Hôm nay Kelly mặc bộ váy liền ôm sát ngực, trên mái tóc vàng còn gắn một viên đá kim cương trang sức, dưới ánh điện của câu lạc bộ vô cùng quyến rũ.

Hai người vừa nói chuyện vừa uống rượu, đột nhiên bên ngoài cửa sổ có ánh pháo hoa lóe lên trong đêm tối, Kelly hưng phấn kêu lên: “Khuru Lạc, chúng ta đi xem pháo hoa đi”.

Bên ngoài câu lạc bộ Silver Wing, ánh trăng bao phủ lên khắp chốn, sóng biển ì oạp vỗ bờ, hai bên bờ có mấy tảng nham thạch lộ thiên, giống như những viên đá quý bị rơi *** dọc trên bờ biển.

Kelly và Khuru Lạc cùng ngồi trên một phiến đá, cô đã uống khá nhiều rượu nên gương mặt bắt đầu hồng hào và hơi say.”Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười chín của công chúa Isabella. Bây giờ trong cung điện nhất định là rất náo nhiệt, pháo hoa này đều do cung điện bắn để chúc mừng sinh nhật cho công chúa”. Nói xong cô nhếch mép cười :”Từ nhỏ đến giờ, chả có ai vì em mà đốt pháo hoa cả”.

“Khi nào sinh nhật em?”

“Mười tám tháng tám”.

“Được, ngày mai anh sẽ đốt pháo hoa cho em”.

Đôi mắt cô ấy nhìn Khuru Lạc và lấp lánh lạ thường, cô cười lém lỉnh: “Không phải anh muốn theo đuổi em đấy chứ? Em không dễ ưa đâu nhé!”.

Khuru Lạc cười không trả lời gì.

“Đương nhiên để xem thành ý của anh thế nào đã”. Kelly tự nói và tự trả lời: “Em có thể suy nghĩ lại... Để anh làm bạn trai cưng đã, nếu biểu hiện tốt thì sẽ thăng cấp làm bạn trai chính thức”.

“Bạn trai cưng?” Khuru Lạc bắt đầu thấy có hứng thú.

“Đúng thế” gió biển thổi bay mái tóc dài của Kelly, cô đưa tay kẹp tóc vào một bên mang tai rồi cười trộm: “Làm bạn trai cưng, đầu tiên phải ngoan. Đêm nay hãy để chủ nhân là em hôn anh một cái đã”.

Khuru Lạc không có phản ứng gì cả mà chỉ ngồi im lặng và nhìn người con gái bên cạnh đang nghiêng dần về phía mình, khi hai đôi môi sắp sửa chạm vào nhau thì đột nhiên anh có cảm giác ghê người, anh vội nghiêng mặt khiến Kelly chỉ hôn được vào má anh.

Sau đó cô hoàn toàn say và ngủ ngon lành trong lòng anh, trên môi vẫn mỉm cười.

Khê quay lại phía sau, anh đột nhiên nhìn thấy một bóng cô gái mảnh khảnh đang đứng ngoài mép biển, mái tóc màu nâu đang tung bay trong gió, ánh trăng mờ lung bên cạnh cô trở nên vô cùng mỏng manh.

Ngôn Thiên Hạ cười với Khuru Lạc, cô cũng không biết chắc rằng anh có nhìn rõ gương mặt cô không nữa.

Sau ba tháng tìm kiếm cuối cùng cô cũng đã tìm thấy anh, khi anh đang ôm một người con gái khác.

Pháo hoa rực rỡ đầy trời, giống như khung cảnh năm xưa của cô.

Khuru Lạc nhìn Thiên Hạ rời đi, đôi môi anh khẽ nhếch lên.

Kelly đang dựa vào vai anh bỗng nói lảm nhảm: “Ba... không muốn cái đó, cái đó xấu lắm... chiếc váy thật là đẹp...”.

Một cô gái mười tám tuổi, ngây thơ trong sáng, ngay cả trong mơ cũng cười.

Điện thoại anh đột nhiên đổ chuông, anh nhẹ nhàng quay mặt đi nghe cổ găng không đánh thức Kelly dậy: “Xin chào, ai đó?”

“Khuru Lạc, em là Sophie. Em muốn hỏi anh điều này, Kelly có bên cạnh anh không?”

“Có, sao thế?”

Đầu dây bên kia chợt im lặng.

Một hồi lâu, Sophi mới lên tiếng: “Không sao.....”.

“Sophie, bây giờ em có thể đến câu lạc bộ được không? Kelly say rồi, em đến đưa cô ấy về nhà”.

“Ok, giờ em với Anna đến ngay”.

Không lâu sau chiếc xe Porsche đã đỗ ngay trước mặt Khuru Lạc. Sophie từ trên ghế lái bước xuống, thấy Kelly đang ngủ trong tay Khuru Lạc thì thở phào nhẹ nhõm, cô lại gần và đưa hai tay ra: “Để em đưa cô ấy về nhà”.

“Em vất vả rồi”. Khuru Lạc không đưa Kelly cho Sophie mà anh cẩn thận bế cô gái đặt vào ghế sau sau đó đóng cửa xe lại.

“Khuru Lạc”. Gương mặt Sophi tái nhợt, hình như cô đang muốn che giấu điều gì đó: “Thực ra, tối nay là...”

Khuru Lạc chờ đợi cô ấy nói xong nhưng anh thừa biết cô ấy sẽ không nói hết câu. Quả nhiên, Sophi lắc đầu và cười: “Em đi trước đây, anh cũng về nhà sớm đi”.

“Ok, bye”. Khuru Lạc chào và tiễn hai người.

Cho dù nửa câu sau là gì đi nữa thì cô cũng không thể nói ra, bởi vì cô không gánh được hậu quả sau khi cô nói ra những câu ấy.

.

.

Vận mệnh chẳng bao giờ cho bọn họ đắm chìm trong quãng thời gian tươi đẹp quá lâu cả.

Ngày mừng bốn tháng sáu, hai ngày trước sinh nhật của nữ hoàng, ông Anders đến khách sạn nơi Khuư Lạc ở.

“Lạc Lạc, sợi dây chuyền đó là như thế nào?”

Mặt trời bên ngoài cửa sổ đang chiếu gắt, thời tiết tháng sáu, trong ánh nắng ẩn giấu những gai nhọn.

Khuư Lạc rút đầy hai cốc rượu vang, tay anh cầm một cốc và đặt trước mặt cha anh một cốc:

“Rượu vang boordeoux năm 1937. Yên tâm đi, cốc rượu đã được khử độc, cha hãy ném thử xem thế nào?”

Ông Anders nhìn cốc rượu một lúc rồi quyết định cầm cốc rượu lên nhấp một ngụm.

“Ha ha...” Khuư Lạc nhìn ánh mắt hồ nghi của ông mà không nhịn được cười.

“Đừng đùa nữa, chuyện sợi dây chuyền là như thế nào? Thợ trong cung điện đều không thể nào mở được chiếc cúc hình con bướm trên sợi dây”.

Đó là điều đương nhiên, cúc con bướm là do bộ phận thiết kế của “Lý Ngự Thành” thiết kế, ngoài ông ấy và nhà thiết kế ra, không có người thứ ba có thể mở được.

“Con cũng không biết mở như thế nào, thế nhưng con khẳng định con có thể mở được nó. Hay cha dẫn con vào cung điện đi?”

“Con... đùa cái kiểu gì vậy?”

“Đương nhiên là không phải thân phận con cái của cha rồi. Cha cứ bảo con là thương nhân bán sợi dây chuyền đó”.

Ông Anders suy nghĩ một hồi. Khuư Lạc nhếch mép cười, nếu như cha anh có cách mở nó thì ông ấy cần gì đến tìm anh chứ? Nếu như không thể khiến cho nữ vương động lòng thì làm sao mà anh có thể nở lòng xa viên Ánh Trăng được chứ?

“Được, chiều mai ta sẽ đến đón con... Con nhất định không được gây phiền phức cho ta”. Nói thêm mấy câu nữa ông Anders liền rời khỏi khách sạn.

Khuư Lạc đến bên bàn và cầm cốc rượu mà cha anh mới nhấp một ngụm, anh cười nhạt, cầm cốc rượu đi vào góc nhà và đổ vào chậu cây ở đó.

10. Chương 10: Cùng Nhau Đau Thương

Chiếc áo sơ mi màu xanh mực càng làm nổi bật đôi mắt màu xanh của anh. Áo ghi lê và quần màu xám, giày da đen, phong cách vô cùng lịch lãm. Trước khi đi anh tháo chiếc nhẫn sáng bóng trên tay và cho vào túi áo complet.

Khuư Lạc ngoan ngoãn đi theo ông Anders vào trong cung điện, từng lớp cửa của cung điện mở ra để đón xe của ông vào.

Sau khi xuống xe Khuư Lạc không dám nhìn ngó xung quanh mà chỉ lặng lẽ đi theo sau ông Anders.

“Nữ vương đang uống trà ở sau vườn. Nên nhớ trừ khi bà ấy đưa tay ra còn không con không được hành lễ hôn tay bà ấy”.

“Biết rồi”.

Vườn hoa trong hoàng cung, cây cối rậm rạp bao quanh che nắng, tiếng chim hót líu lo trong vườn. Đi bộ mười mấy phút sau cuối cùng anh mới nhìn thấy bãi cỏ xanh, những chiếc ghế màu trắng, những chiếc ô che nắng loại to, một vài người hầu đứng bên cạnh chờ đợi. Ngồi quay lưng lại phía anh là nữ vương, còn ngồi đối diện với bà ấy là một số cô gái trẻ, họ đang ngồi trên cỏ nghe những ca khúc Đan Mạch. Hát xong nữ vương còn vỗ tay chúc mừng họ, sau nối tiếp là những tiếng vỗ tay của mọi người.

“Hà? Sao anh ấy lại đến đây?” Cô gái ngồi bên cạnh Kelly hét lên. Anna và Sophi thấy Khuru Lạc cũng vô cùng ngạc nhiên.

Ông Anders và Khuru Lạc kính cẩn đi đến trước mặt nữ vương.

“Bệ hạ, thần đã dẫn cậu ấy đến”. Ông Anders nói xong, nữ vương quay sang nhìn Khuru Lạc, gương mặt nhiều nếp nhăn của bà nở nụ cười hiền từ, mái tóc bạc phơ vừa quý phái vừa có sức hút.

Bà giơ tay trái về phía Khuru Lạc. Khuru Lạc tiến về phía trước và khẽ khom người hôn lên mu bàn tay bà: “Được gặp bà là vinh hạnh của tôi”.

“Ta cũng rất vui. Hãy nói cho ta biết sợi dây chuyền này phải đeo như thế nào? Đây là viên đá Ánh Trăng đẹp nhất mà ta thấy. Công tước Anders, cảm ơn ông về món quà”.

Ông Anders tỏ vẻ không dám nhận. Khuru Lạc cười: “Xin cho phép tôi đeo giúp bà”.

Khuru Lạc lấy sợi dây từ tay người hầu, chẳng ai nhìn rõ xem anh mở cái cúc con bướm như thế nào, chỉ biết là khi vào tay Khuru Lạc hình như nó tự động mở ra.

“Chàng trai trẻ, anh rất am hiểu về đá quý phải không?” Nữ vương hỏi.

“Cha tôi theo nghề đá quý cho nên ngay từ nhỏ tôi đã học nghiên cứu đá quý”.

“Anh còn giỏi hơn cả những người nghiên cứu đá quý trong cung điện, họ không mở được chiếc cúc này”. Nữ vương cười vô cùng vui vẻ, Khuru Lạc cũng cười theo bà, thế nhưng anh không ngờ rằng nữ vương lại nói: “Anh có muốn vào trong cung làm về đá quý cho ta không?”

Quả nhiên là thế, còn thuận lợi hơn kế hoạch anh đặt ra.... Có phải là quá thuận lợi không nhỉ?...

“Bà muốn tôi trở thành nhân viên nghiên cứu đá quý?”

“Khi gặp anh ta cảm thấy rất thân thiết”. Những lời của nữ vương khiến ông Anders toát mồ hôi. “Anh có thể suy nghĩ xem”.

“Công chúa Isabella tới”. Sau tiếng hô báo, một bóng người đi về phía bọn họ, giống như nữ thần trong các câu chuyện cổ tích, được thượng đế sủng ái, yêu quý, chiếc bóng còn ở phía xa nhưng đã đẹp tuyệt, khác hẳn những người phàm trần.

“Mấy đứa trẻ này đều đến đông đủ rồi. Anders, ông vào cung điện với ta. Để lại chỗ này cho chúng chơi bời”. Nữ vương cười hiền từ, còn ông Anders thì vội vàng đỡ bà đi vào.

“Khuru Lạc”. Đợi hai người già đi xong Kelly vội gọi to, giọng vô cùng thân thiết, cô chạy đến ôm cánh tay Khuru Lạc và cười rất tươi. Sophie và Anna không tiến lên trước mà chỉ đứng đằng sau im lặng nhìn hai người họ.

“Khuru Lạc, chúng ta đi. Em dẫn anh đi xem cung điện”. Kelly kéo Khuru Lạc rời khỏi chỗ đó.

Isabella và Khuru Lạc lướt qua nhau, nhưng chẳng ai nhìn ai một cái.

“Khuru Lạc, Khuru Lạc” Kelly líu lo như con chim sẻ bên cạnh anh, còn anh chỉ cười im lặng: “Khuru Lạc, anh còn nhớ hôm chúng ta xem đốt pháo hoa không... Em đã nói gì?”

Anh cười lâu hơn nhưng vẫn không nói gì cả. Mùi hoa thơm trong khu vườn bay ngào ngạt, khiến lòng người cũng xuyên xao.

“Hi hi, Khuru Lạc, em hỏi anh nhé, đối với anh có phải em là một người đặc biệt không?” Cô gái cúi đầu e lệ hỏi.

“Ừ”, Khuru Lạc đáp “Em tồn tại vô cùng đặc biệt”.

“Khuru Lạc”. Kelly dừng bước, cô kéo mặt anh về phía mình và trịnh trọng hỏi: “Em đang nói rất nghiêm túc đấy, đây là lần đầu tiên em thực sự thích một người”.

Hóa ra, thích lại còn chia ra nghiêm túc với không nghiêm túc... Khuru Lạc lại cười.

“Vây, rốt cuộc anh nghĩ gì?”

“Kelly, anh không muốn chơi trò chơi ái tình”.

“Em nói là em rất nghiêm túc rồi mà”.

“Vậy em đã từng nghĩ nếu chúng ta ở bên nhau thì tương lai sẽ như thế nào chưa?”

“Tương lai... kết hôn...” Kelly do dự đáp.

“Đấy, em cũng chưa xác định gì. Bởi vì cha em, công tước Anders, làm sao có thể chấp nhận một người chỉ hiểu về đá quý làm con rể chứ?” Sự lạnh lùng của anh toát ra từ trong ánh mắt, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy bị tê cứng lại.

“Em sẽ khuyên cha em”.

“Được, nếu như em khuyên được ông ấy đồng ý cho chúng ta bên nhau thì anh sẽ không từ chối em nữa”.
Khuư Lạc cười.

“Giữ lời nhé!” Nói xong Kelly quay người bước đi, vừa đi vừa nhảy vui như chú thỏ con.

Kelly vừa đi khỏi, Khuư Lạc nói: “Em đã đi theo chúng tôi khá lâu rồi đấy”.

Anh quay lại và thấy Sophie bước ra từ một gốc cây to, gương mặt ửng đỏ, giống như vừa gặp kẻ thù vậy.

“Em sao thế?” Anh tốt bụng hỏi.

“Tại sao chứ? Tại sao hai chúng em cùng gặp anh, nhưng vì tối hôm đó cô ấy ra tay trước...”.

Cuối cùng thì cô ấy cũng đã nói ra điều cô ấy không nên nói.

“Sophie, em có biết nếu câu vừa rồi truyền ra ngoài thì sẽ mang lại phiền phức thế nào cho gia đình em không?” Anh vừa nói xong, gương mặt Sophi biến sắc, trở nên trắng bệch, nhưng trong mắt tỏ rõ sự bất bình.

Một cô gái mười tám tuổi, tuổi xuân tươi đẹp và trẻ trung biết bao, có thể khóc thoải mái, có thể yêu tự do, có thể làm mọi thứ đánh dấu tuổi xuân của mình.

Sophie tuy không phục câu trả lời nhưng cũng đành quay lưng bước đi.

Trong chốc lát anh nghe thấy tiếng đàn du dương. Hành trình Venice, giai điệu này quen thuộc biết bao. Đôi chân anh đi vô thức về phía tiếng đàn, trong quảng trường tràn ngập tiếng nhạc, có một cô gái mặc bộ váy đen liền thân đang ngồi trước cây đàn màu trắng, mái tóc dài màu nâu như bay theo từng nốt nhạc du dương, trầm bổng.

Khuư Lạc vô cùng hưng phấn khi nghe xong khúc nhạc, anh vỗ tay tán thưởng.

Cô đứng dậy quay lưng về phía cây đàn, mặt hướng về phía anh. Đôi mắt màu đen giống như ngôi sao vĩnh hằng, tinh khiết và điềm tĩnh.

“Không ngờ lại có thể gặp được em ở đây”. Có thể ngay cả bản thân anh cũng không ngờ tới, nụ cười của cô ấy lại ấm áp thế.

“Anh có thể vào đây làm nhân viên đá quý, vậy tại sao em không thể làm người chơi đàn chứ?”

“Đúng thế, anh không nên coi thường em. Thiên Hạ, em luôn mang lại sự bất ngờ cho anh đấy”.

“Khuư Lạc...”, hai tay cô bắt giắc nắm chặt lại, cảm xúc trong lòng hỗn độn quá nhiều.

“Suyt”. Khuư Lạc đưa ngón trỏ lên miệng. “Ở đây không an toàn. Anh ở trên tầng cao nhất của một khách sạn cũ, trong vòng ba ngày tới em đến tìm anh. Chúng ta... nói chuyện nhé!”

Người đầu tiên đến tìm anh nói chuyện lại không phải là Ngôn Thiên Hạ.

Đêm đó Kelly gọi điện cho anh và khóc âm ỉ ở bên kia đầu dây.

“Ông ấy đánh em... em lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên ông ấy đánh em. Em chỉ nói là em muốn ở bên anh mà thôi...”.

Anh sớm đã đoán được chuyện này.

“Cha em nói, anh chỉ là một người buôn đá quý, không xứng với em...”.

Lý do rất đúng đấy chứ.

“Khuru Lạc, bất luận thế nào, em nhất định sẽ ở bên anh”.

“Tiếp tục cố gắng vậy”. Khuru Lạc an ủi cô bé một hai câu rồi cúp máy, trong lòng chẳng vương vấn gì cả.

Sáng sớm hôm sau Khuru Lạc vừa ngủ dậy chưa lâu đã có người gõ cửa.

Cửa mở. Ngôn Thiên Hạ đứng bên ngoài. Cô cười nhẹ: “Em có được chào mừng vào không đây?”

“Đương nhiên, anh không ngại dùng bữa sáng với em đâu”.

Anh điềm tĩnh uống canh và ăn bánh mì, mỗi một động tác đều rất nho nhã và lịch thiệp. Cô ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện, một lúc lâu sau cô mới nói: “Anh chắc chắn rằng sẽ tiếp tục sao?”

Anh không trả lời, cô tiếp lời: “Trò chơi này đến lúc nào chứ? Để một cô gái không biết gì thích anh, như thế có cảm giác thành công lắm sao? Sau Kelly người tiếp theo anh chinh phục là ai? Là công chúa Isabella sao?”

“Khuru Lạc”, Thiên Hạ đứng bật dậy: “Xem ra hôm nay em không nên đến tìm anh”. Nói xong cô đi về phía cửa.

Lúc này anh mới dùng xong bữa sáng, anh đứng bật dậy và kéo tay cô lại, chẳng cần phải tốn sức anh đã có thể đẩy cô vào tường, anh cúi thấp đầu và nói: “Thiên Hạ đang ghen à?”

“Em nói em ghen anh sẽ vui sao? Nếu như em nói em sắp bị anh ép đến phát điên rồi, anh sẽ cười phá lên đúng không?”

“Đúng”. Anh cười mỉm, hai con mắt khẽ nheo lại.

“Cái gì?”

“Nếu như em điên vì anh, anh rất vui đấy”.

“Anh!”.

“Thế nhưng anh biết em không làm thế. Hai chúng ta chẳng ai điên vì ai cả. Bởi vì hai chúng ta là những người quá lý trí”.

Im lặng một hồi lâu cho đến khi có người gõ cửa. Là tiếng của ông Anders đang hỏi xem anh có trong phòng không.

“Làm sao ông ấy lại ở đây?” Thiên Hạ ngạc nhiên và bị anh lôi vào trong phòng tắm.

“Không được để ông ấy thấy em”. Khuru Lạc dặn dò xong và ra mở cửa.

Cửa mở, ông Anders ăn mặc vô cùng chỉnh tề và phong độ, vẻ ngoài trẻ hơn nhiều so với tuổi thật của ông, chỉ cần nhìn là biết ông thuộc tầng lớp thượng lưu được chăm sóc vô cùng chu đáo.

“Vào đi cha”. Khuru Lạc nhường lối cho cha vào và đóng cửa.

“Cha...” Anh nhìn cha mình và bị ông tát cho một cái, một cái tát thật đau in trên mặt anh.

Anh cười, nhưng là nụ cười vô cùng lạnh nhạt.

“Mày còn gọi ta là cha được sao. Làm sao ta lại có đứa con hiểm ác như mày chứ? Dám mê hoặc ngay cả em ruột của mình. Giống y như ***** năm xưa, không từ thủ đoạn nào để quyến rũ ta”.

“A...” Anh dùng tay áo lau vết máu trên môi và nghe ông Anders tiếp tục nói.

“Mày muốn bước vào gia tộc nhà Anders sao? Muốn trở thành người kế vị công tước sao, muốn ép ta phải thừa nhận sự tồn tại của mày sao? Nếu không thì mày sẽ khiến Kelly phát điên vì mày đúng không?”

“Buồn cười chưa, những thứ đó không phải con nên có hay sao? Lẽ nào con không phải con của cha?” Ánh mắt anh trở nên rắn rỏi, các ngón tay nắm chặt lại, nhưng anh vẫn giữ phong độ và nụ cười nhạt như mọi lần.

“Mày không xứng. Mày đừng nghĩ ép Kelly thích mày thì ta phải công khai thân phận của mày để nó từ bỏ ngay ý nghĩ đó. Cùng lắm là gả nó đi Na Uy, ta không bao giờ công khai chuyện ta có người tình và con riêng đâu”. Ông Anders tức giận nói rồi bỏ ra ngoài.

“Đợi chút”. Giọng Khuư Lạc không còn ầm áp nữa mà thay vào đó là cảm giác lạnh lùng, khiến ông Anders phải dừng bước.

Anh lấy trong túi áo ra một cái nhẫn, anh nhìn nó một hồi, không có vết xước gì, anh nói: “Mẹ nói đây là món quà hẹn ước năm xưa cha đưa cho mẹ, mẹ để con giữ gìn nó, hy vọng một ngày khi nhìn thấy nó cha sẽ nhớ đến mẹ. Tiếc là trí nhớ của cha quá kém!”. Anh mân mê chiếc nhẫn rồi đột ngột ném nó ra ngoài hành lang: “Vậy thì, con cũng không cần nó nữa”.

Sự tức giận trên gương mặt ông Anders đã giảm đi một nửa, dường như nhớ lại chuyện năm nào nên ông nhìn về phía hành lang nơi chiếc nhẫn đang xoay vòng.

Khuư Lạc đóng cửa để ông ấy đứng bên ngoài, rồi anh nhẹ nhàng ngồi xuống giường, gió biển mùa hạ thổi bay mái tóc lòa xòa.

“Hôm nay em mới biết anh là người máu lạnh như thế nào”. Cô đến sau anh và nói: “Hóa ra là được đi truyền”.

Trước mặt cô là ai đây? Một Khuư Lạc cao ngạo, máu lạnh và không cho phép phản bội.

Bởi vì hôn ước của cô và Cẩn Du cho nên anh đã tìm cách hủy hoại “Cảnh Thụy”, cuối cùng lại tha cho “Cảnh Thụy”, không tiếc dùng thủ đoạn và khả năng của mình. Nếu có ai phản bội anh ấy, anh sẽ bắt người đó trả giá gấp 10 lần. Tuy nhiên anh lại không hề biết về những chuyện “trước sau” của cô và Cẩn Du...

Lần này anh đến Đan Mạch là vì muốn trả thù cả nhà ông Anders sao?

Tại sao cô lại cảm thấy đau lòng đến thế?

Khuư Lạc cũng có nỗi hận của mình, anh cũng có sự đổ kỵ, sự bất lực, sự nhục nhã, ra đi ba năm trước có thể là vì anh thiếu cảm giác an toàn, thậm chí là... khủng hoảng.

Không phải anh nhu nhược, chỉ là anh bảo vệ bản thân mình quá mức mà thôi.

Không phải anh không yêu, chỉ là tình yêu bị chôn vùi quá sâu mà thôi.

Chỉ có cô mới có thể cảm nhận được.

“Còn em thì sao?” Anh cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của cô nhưng vẫn không thể che giấu sự mệt mỏi bằng nụ cười được. “Cha em là một người đa tình, tại sao anh không thấy em đa tình?”

Thiên Hạ ngồi phía sau anh, hai tay vòng lên ôm lấy anh, cô áp má lên đôi vai anh: “Khuư Lạc, tất cả đều là quá khứ rồi. Chúng ta không thiếu tiền, không thiếu tình yêu, cần gì phải đến đây đấu đá. Anh không đành lòng nhìn bọn họ sống vui vẻ, hạnh phúc sao?”

Anh im lặng, cô chỉ biết ôm anh chặt hơn, cô tiếp tục nói: “Bao giờ anh đến cung điện làm việc?”

“Chắc mấy hôm tới thôi”. Cơ thể ầm áp và dịu dàng của cô tựa sát vào lưng anh, trong khoảnh khắc anh có chút mê mèm, anh khẽ quay lại rồi áp má vào má cô, giống như con thú bị thương đang an ủi lẫn nhau.

Có thể trong lúc này, Khuư Lạc đã cảm nhận được vị trí của Thiên Hạ trong trái tim mình.

11. Chương 11: Tín Nhiệm Thế Nào?

Những ngày hè, ánh nắng xuyên qua cửa kính và đọng lại trên chiếc bàn gỗ tử đằng, ánh sáng lấp lánh khắp nơi.

Phòng âm nhạc cung điện Đan Mạch, trên má Kelly dậm phần hồng để che đi vết thâm. Trong tay cầm một cây đàn violon, trên từng dây đàn cô đã bôi hương thơm nhẹ, sau đó cô kê đàn lên vai và bắt đầu kéo.

Tiếng đàn vang lên sau một nhịp và dừng lại, Kelly lừ mắt nhìn Thiên Hạ đang đứng trong góc, giọng lạnh lùng nói: “Cô đứng đờ người ra đây làm gì, còn không mau phối nhạc với tôi?”

“Vâng”. Thiên Hạ hơi giật mình và đến ngay, cô ngồi xuống bên đàn, bắt đầu gảy khúc nhạc cao vút và hoa lệ, cùng phối hợp với nhịp nhạc của Kelly.

Không lâu sau bên cửa sổ vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ.

Đằng sau nữ vương là một đám người hầu, họ đi qua phòng âm nhạc. Đúng như Kelly đã tính toán, mỗi ngày vào tầm giờ này nữ vương đều đi qua đây. Kelly cười, kết thúc một khúc nhạc và giành được tràng pháo tay tán thưởng của nữ vương.

“Nữ vương bệ hạ”. Kelly bỏ đàn xuống, nũng nịu đến bên nữ vương: “Kelly có việc muốn cầu xin người, không biết có được không?”

“Cái con quỷ nhỏ này, lại muốn gì nữa đây?” Nữ vương luôn giữ điệu bộ vô cùng quý phái nhưng nụ cười của bà lại vô cùng hiền từ và ấm áp.

“Kelly thích Khuư Lạc, Khuư Lạc là người tặng viên Ánh Trăng ấy, cầu xin bệ hạ chỉ hôn, được không?”

“Anh ấy.....” Nữ vương suy nghĩ một hồi: “Ta suy nghĩ xong sẽ trả lời con”.

“Vâng, con biết là bệ hạ tốt với con nhất mà”. Nói xong cô bé cười và làm nũng với nữ vương.

Sau khi nữ vương rời khỏi đó Kelly vui vẻ đến lấy đàn và nhìn thấy Thiên Hạ đứng im lặng bên cạnh, đang vui vẻ nên cô hỏi: “Ê, chị nói xem nữ vương bệ hạ sẽ tác thành chuyện hôn nhân này chứ?”

“Tôi không biết”. Thiên Hạ lạnh lùng đáp rồi im lặng.

“Nếu như thực sự được tác thành thì nhất định tôi sẽ rất hạnh phúc, rất vui vẻ”. Gương mặt cô gái mười tám tuổi cười thích thú.

“Cô sẽ không hạnh phúc đâu”. Thiên Hạ đóng hộp đàn lại.

“Hả, cái gì?” Đột nhiên bị dội một gáo nước lạnh cô cảm thấy rất bất ngờ.

Thiên Hạ cười nhạt với Kelly rồi cúi người chào và rời khỏi nơi đây. Kelly gọi cô quay lại nhưng cô không để ý đến cô bé.

Kelly vô cùng tức giận, cô muốn đuổi theo người chơi đàn vô lễ kia nhưng lúc ấy cô mới phát hiện ra Thiên Hạ giống như một linh hồn, thoát cái đã không thấy đâu cả. Cô bực tức đi ra xe riêng, muốn rời xa cung điện càng sớm càng tốt, vô tình lại gặp Sophie và Anna.

“Có chuyện gì không?” Đối với hai cô bạn này thì không cần phải khách khí.

“Khuư Lạc đợi cậu ở vườn hoa, anh ấy bảo bọn tớ đi gọi cậu”. Sophie đáp.

“Ồ, chúng ta đi thôi”. Ba người cùng tới vườn hoa trong cung điện lấp lánh sau những tán cây cao. Càng đi vào sâu càng tối. Kelly tức giận nói: “Sao thế, sao mãi không thấy Khuư Lạc?”

“Bởi vì Khuư Lạc vốn không ở trong vườn hoa”. Anna quay người cười nhạt.

“Vậy hai cậu dẫn tớ đến đây làm gì? Ăn no rồi không có việc làm à?”

“Kelly, bao năm nay cậu cảm thấy rất thoải mái đúng không?” Sophie đột nhiên đẩy Kelly một cái, lưng cô chạm vào gốc cây, Anna cũng tiến lên, hai người cùng ấn cô xuống.

“Cậu đang nói gì thế Sophie?”

“Bởi vì cha cậu là công tước đệ nhất, cha chúng tớ chỉ là công tước đệ nhị. Cậu nói gì chúng tớ cũng không dám phản bác, cậu nói giận chúng tớ chỉ biết nhẫn nhịn! Cái đó cũng chẳng sao, ai bảo cậu xuất thân cao hơn bọn tớ, bọn tớ nhẫn là đúng rồi”. Anna nói xong, Sophie tiếp lời: “Nhưng tình yêu thì nên công bằng! Rõ ràng mọi người cùng quen với Khuru Lạc, hôm sinh nhật công chúa một mình cậu lại lén lút đi gặp anh ấy, còn uống giả say ngã vào lòng anh ấy. Cậu cho rằng khi ở trong xe chúng tớ không biết cậu giả vờ say sao? Tôi thật muốn... đập đứa con gái xấu xa như cậu ra khỏi xe”.

“Hai người điên à? Hai người rõ ràng là đang ghen tị! Ghen tị xuất thân của tôi cao quý hơn, ghen tị vì Khuru Lạc thích tôi...”.

“Được, vậy thì cứ coi là đồ kỳ đi, cho cậu ném mùi đau khổ xem thế nào?” Sophie cười nhạt và nói.

“Kelly, tớ nhớ là cậu kéo violon không tồi đâu nhỉ?” Anna cười hiềm độc rồi lấy trong túi ra một mảnh thủy tinh sắc nhọn...

“Đừng mà...” Kelly kêu lên sợ hãi, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cô thấy sợ hãi, cô gào lên tuyệt vọng: “Khuru Lạc”.

Nhưng dù cô có kêu rất cổ thì Khuru Lạc đang trong cung điện cũng không nghe thấy được.

Công chúa Isabella học bài xong, cô chào giáo viên và bước ra khỏi phòng học. Ánh mắt cô lướt về phía Khuru Lạc đang đứng.

“Xin chào công chúa điện hạ”. Khuru Lạc thân thiện chào hỏi công chúa, chẳng còn nghi ngờ gì cả, anh đang chờ cô ấy.

“Ừ” Công chúa trả lời lạnh nhạt, cô không nhìn anh mà cứ thế bước qua mặt anh, nhưng cánh tay cô đã bị chàng trai kéo lại.

“Lẽ nào anh không biết nếu như chạm vào người của cung điện khi không được phép là một việc vô cùng thất lễ sao?” Giọng nói lạnh lùng của cô vang lên, khác hoàn toàn với vẻ bề ngoài dịu dàng xinh đẹp.

Khuru Lạc cười nhẹ và nói: “Isabella, anh với em làm một cuộc giao dịch, thế nào?”

Ba hôm sau, trong cung điện lan truyền một tin động trời, công chúa Isabella cầu xin nữ vương gả cô cho thương nhân đá quý Khuru Lạc.

Ngày hôm sau, ông Anders lên tiếng thừa nhận Khuru Lạc là con riêng của mình trong hội nghị người thân hoàng tộc, lên tiếng anh có trong người huyết thống của hoàng gia.

Cách một ngày nữa, nữ vương bệ hạ hạ lệnh cuối tháng sáu sẽ chuẩn bị hôn lễ linh đình cho hai người.

Tất cả mọi chuyện giống như một trận sóng kinh thiên động địa, quét qua mỗi góc nhỏ trong cung điện.

“Chúc mừng anh đã khôi phục được thân phận”. Dưới bóng nguyệt quế lan rộng những tán lá, mùi thơm thoảng nhẹ dưới ánh trăng, Thiên Hạ cười với Khuru Lạc và nói tiếp: “Cũng chúc mừng anh sắp lấy được công chúa cao quý, lá ngọc cành vàng”.

“Không cần khách khí, chào mừng em đến uống rượu hỉ của anh”.

“Rượu hỉ?” Nụ cười của Thiên Hạ như có thêm nỗi đau, khắc khoải, thấy phía sau anh có người đi đến nên cô nói: “Anh nên giải quyết xong rắc rối đi đã” nói xong cô quay lưng bước đi.

Kelly đến trước mặt Khuru Lạc, hai mắt ầng ậc nước, tay phải quấn chặt vải và băng keo, cả người tiêu tụy xác xơ.

“Khuru Lạc...” Cô nhẹ nhàng gọi tên anh, nước mắt lại chảy xuống như mưa.

“Sao thế, Kelly?” Khuru Lạc uể oải dựa người vào thân cây khô, mùi hương của hoa cỏ bay nhẹ quanh anh.

“Bọn họ nói, anh là anh trai em... đều là nói dối em phải không anh? Không bao giờ như thế, Khuru Lạc anh nói cho em biết đi, là cha cố tình nói như thế để em từ bỏ ý định”.

Khuru Lạc khẽ cười, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, chẳng hề có chút ảm áp.

“Khuru Lạc...” Kelly tiếp tục khóc lóc thảm thiết: “Sophie và Anna thật quá đáng, họ dùng thủy tinh đâm vào tay em. Sau này em không chơi violon được nữa rồi... không bao giờ chơi được nữa rồi...” Cô bé đau đớn và bắt đầu khóc to hơn, nước mắt giàn giụa trên má.

“Đáng thương quá!” Khuru Lạc nói thờ ơ.

“Khuru Lạc, không phải anh sẽ lấy công chúa thật đấy chứ? Anh đã từng nói em là một người đặc biệt mà”. Cô nhìn Khuru Lạc tràn đầy hy vọng, dường như cô muốn nắm giữ lại cơ hội cuối cùng. Còn anh, lại đập tan hoàn toàn hy vọng ấy: “Không, đương nhiên là anh sẽ lấy công chúa. Em rất đặc biệt, em là em gái duy nhất trên đời này của anh”. Anh cười, nụ cười vô cùng tàn nhẫn.

“Anh... anh đã biết chuyện này từ sớm sao?” Tất cả là sự thật sao? Tại sao lại lừa gạt em?”

Kelly gào lên, cô hoàn toàn không khống chế được tình cảm của mình nữa: “Tại sao anh lại làm tổn thương em như thế? Thấy em đau anh vui lắm sao?”

“Đúng thế, anh làm tổn thương em”, anh thừa nhận sự thật này rồi cười và nói: “Vì thế người đau không phải anh”.

Còn anh, ngay cả cảm giác đau như thế nào anh cũng không cảm nhận được nữa.

Từ đó về sau Khuru Lạc không còn thấy Kelly vào cung nữa. Sophie và Anna cũng rất ít khi vào cung. Nhưng trong hội nghị hoàng thân hai nhà thường xuyên tranh cãi, bất luận chuyện to hay chuyện nhỏ. Còn những chuyện này đều là do Khuru Lạc nghe được, cho dù anh là con của Anders nhưng vẫn không được phép tham gia hội nghị hoàng thân này.

Anh cũng chẳng có hứng thú để tham gia, anh chỉ chuyên tâm bên cạnh công chúa mà thôi.

Trong cung điện, thường xuyên thấy bóng Khuru Lạc và công chúa Isabella dắt tay nhau đi dạo.

Đôi nam nữ đẹp tựa thần tiên này sánh bước dưới ánh chiều tà, cảnh đẹp như một bức tranh sơn dầu.

Giờ học cưỡi ngựa, hai người cùng cưỡi chung một con, công chúa nhẹ nhàng nép vào lòng anh, cùng anh thì thầm những lời yêu.

Sau bữa tối, hai người cùng đi dạo trong vườn hoa, ánh trăng vương đầy trên vai.

Công chúa Isabella còn đặc biệt học tiếng Hán từ Khuru Lạc nữa, mỗi ngày đều chăm chỉ học hành đến tận khuya...

Vì thế mọi người đều nói công chúa đã thay đổi, không còn kiêu ngạo, không còn khó gần nữa mà trở nên thân thiện hơn, khi nhìn Khuru Lạc ánh mắt cô tràn đầy hạnh phúc.

Vì thế tất cả mọi người đều được chứng kiến câu chuyện tình yêu cổ tích thời hiện đại này được diễn ra trong cung điện.

Nhưng những gì mà đàn ông theo đuổi, là phú quý, địa vị, gái đẹp... thì Khuru Lạc dường như đều có được trong tay, một bước lên trời, khiến người ta ngưỡng mộ.

Cách hôn lễ chỉ còn mười ngày.

Ngày 20 tháng 6, cũng là sinh nhật của Thiên Hạ, nhưng hôm đó chẳng có gì khác biệt với mọi ngày cả, Thiên Hạ ngồi trước đàn, mười ngón tay như bay lượn trên những phím đen trắng, cô chìm đắm trong tiếng nhạc.

Không biết là cô đã đàn bao lâu nhưng mười ngón tay đã mỏi rã rời, bắt đầu run run, cô đóng đàn lại và rời khỏi phòng âm nhạc, ánh trăng rơi đầy trên vai, cô đi đến tán cây nguyệt quế.

“Biết ngay sẽ đợi được chị ở đây”. Là tiếng của một cô gái.

Thiên Hạ quay người và thấy một cô gái chơi đàn khác đang hấp háy mắt nhìn cô, trên tay đưa một món quà cho cô: “Đây là món quà được gửi đến cung điện, cần chị ký tên. Em nghĩ rằng chị cần dùng nó nên mang ngay đến đây cho chị”.

“Cảm ơn em”. Thiên Hạ cười.

“Có vất vả gì đâu, em đi đây. Chị nhớ tắt đèn trước khi về nhé!” Nói xong cô gái vẫy tay tạm biệt và rời đi.

Thiên Hạ ngồi luôn dưới gốc cây nguyệt quế, từng cánh hoa trắng nhỏ rụng đầy mặt đất. Cô nhẹ nhàng mở gói quà, đó là một chiếc hộp âm nhạc rất đẹp, vỏ bên ngoài được làm rất tinh xảo. Thiên Hạ ấn nút và mở nó ra, bên trong có một nàng tiên cá nhỏ đang xoay người theo điệu nhạc.

Trong hộp còn mẫu giấy nhỏ ghi một dòng chữ tiếng Anh.

Happy birthday.

Chou

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Thiên Hạ vội đóng hộp lại và nhìn thấy Khuư Lạc bước ra từ phía sau gốc cây nguyệt quế.

“Ồ, Ngôn Thiên Hạ, nhìn thái độ của em chắc lại bị Châu Cẩn Du làm cho cảm động rồi hả?”

“Ồ, Khuư Lạc, nhìn thái độ của anh chắc là đang ghen chăng?” Nói thật lòng, cô thực sự cảm động, đặc biệt là khi một mình ở một nơi xa lạ, ít nhất vẫn còn một người quan tâm đến mình.

Không giống như con người đang đứng trước mặt mình, người thì gần nhưng trái tim thì xa xôi.

“Thế nào được nhỉ? Xem ra quà của anh không cần phải tặng nữa rồi”. Khuư Lạc tỏ thái độ vô cùng bi ai.

“Hai tay anh trống rỗng thế kia làm gì có quà chứ? Hơn nữa anh có dám tặng không? Không sợ bị bắt gặp rồi hủy hôn ỉ ả?”

“Lẽ nào quà phải cầm trong tay sao?” Khuư Lạc cười đầy khiêu khích, anh đi đến trước mặt cô và nói: “Ngôn Thiên Hạ, sinh nhật vui vẻ! Bây giờ em nhắm mắt lại để nhận quà của anh”.

Nụ cười hiện lên trong đôi mắt màu xanh ấy, long lanh và xa xôi như những vì sao. Thế nhưng, trong đôi mắt ấy đã từng soi bóng bao nhiêu thiếu nữ khác?

Thiên Hạ cố tình mở mắt. Khuư Lạc chán nản cười và nói: “Thật không biết cái gì, hôn thì phải nhắm mắt chứ”. Nói xong tay trái anh che mắt cô, mùi hương từ tay áo anh bay sộc vào mũi cô.

Trong chớp mắt đôi môi của cô đã được phủ kín bằng nụ hôn.

Trong chớp mắt nữa, chiếc hộp âm nhạc trong tay cô bị người khác cướp mất, cô chỉ nghe thấy bịch một tiếng, chắc nó đã bị người ta ném ra một khoảng xa.

Thiên Hạ gạt cánh tay Khuư Lạc đang bịt mắt cô ra, cô tức giận hỏi: “Tại sao anh lại ném quà của em đi?”

“Bởi vì anh không thích nó”.

“Đó đâu phải của anh tặng”.

Một nụ hôn là cái gì chứ, xét cho cùng anh ấy cũng đâu có dám tặng quà cô, sợ công chúa phát hiện, sợ bị hoàng cung tổng cổ.

Thiên Hạ chạy lại nhặt chiếc hộp nhạc, cô ôm nó trong lòng rồi lướt ánh mắt sắc lẹm qua chỗ Khuư Lạc: “Anh có sự lựa chọn của anh, vậy thì em cũng nên có quyền lựa chọn của em chứ?”

Có lựa chọn và có quyền lựa chọn, thật sự khác xa nhau. Thiên Hạ nhếch mép cười khẩy, đối với anh mà nói thì đó là nụ cười châm biếm.

“Được. Vậy thì chúng ta nên tôn trọng sự lựa chọn của nhau đi”. Trong mắt anh toát lên sự tức giận, anh bực bội quay người bước đi. Thiên Hạ nhìn anh bước đi, rồi thấy đột nhiên anh rút tay vào túi và lấy ra một chiếc bình thủy tinh nhỏ, anh ném nó vào bụi cỏ ven đường nhẹ nhàng giống như ánh sao băng vụt qua.

Cô đột nhiên cười như một đứa trẻ ngốc nghếch, Khuư Lạc chắc giận cô lắm đây?

Trò chơi vẫn đang tiếp tục.

12. Chương 12: Trái Tim Đã Lạnh

Cách hôn lễ chỉ còn năm ngày.

Tất cả mọi giáo viên nhạc đều phải luyện tập khúc Khúc nhạc cử hành hôn lễ, để chuẩn bị hợp xướng trong phòng âm nhạc.

Người chỉ huy là một vị giáo viên già đầu hói, ông đứng trên bục cao, đôi mắt nhắm nghiền như chìm đắm trong âm nhạc, hai tay ông lên xuống theo điệu nhạc, hướng dẫn các giáo viên khác cùng luyện tập.

Lệch âm, sai âm, lệch âm...

Người chỉ huy từ từ mở mắt và nhìn về bộ phận chơi đàn, một cô gái mắt đen đang cúi mặt cười ngại ngùng. Rõ ràng đây là một khúc nhạc đơn giản, chẳng có nốt nào khó cả, nhưng cô gái này lại liên tục đánh sai nốt.

Ông không hề trách mắng cô gái mà ông chỉ dừng lại một chút để nhắc nhở, sau đó lại tiếp tục chỉ huy. Nhưng không tin được rằng cô gái ấy vẫn tiếp tục đánh sai nốt nhạc. Kết thúc khúc nhạc, ông từ từ đi đến chỗ cô gái.

“Cô gái, cô có thể nói cho tôi biết cô học đàn từ bao giờ không?” Theo câu hỏi của ông tất cả mọi người đều quay sang nhìn Thiên Hạ.

“Thật xấu hổ, tôi học đàn từ nhỏ”.

“Vậy tại sao khúc nhạc này lại trở nên khó với cô vậy?”

“Có thể là do lâu rồi tôi không chơi piano. Xin hãy cho tôi cơ hội, tôi sẽ cố gắng luyện tập”.

Ánh mắt của người chỉ huy già nhìn cô một hồi rồi nói: “Được thôi, nhưng cô phải luyện tập nhiều hơn nữa”.

Tất cả mọi người đều đã rời khỏi phòng âm nhạc còn mình cô vẫn ở lại trong phòng đánh đàn. Rất lâu sau có một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng cô, giọng vẫn đẹp và vô cùng quen thuộc: “Đừng đánh nữa, như người máy vậy”.

Anh đến rồi.

Ở một góc khuất anh không nhìn thấy, cô đang mỉm cười và nhanh chóng che giấu đi nụ cười ngay sau đó.

Hôm nay cô sẽ ép anh phải hiện nguyên hình.

Thiên Hạ tiếp tục đàn cứ như là không hề nghe thấy lời anh nói, cho đến khi tay trái cô bị anh nắm chặt, cả người nghiêng về phía bên phải, đôi mắt đen của cô đối diện với đôi mắt xanh của anh.

“Anh đừng cảm thật đấy, không sợ nữ vương đi từ ngoài cửa vào sao?” Cô cười lạnh lùng, nụ cười sắc lẹm như dao.

“Anh đã dặn người coi cổng rồi, không cho phép ai vào. Bây giờ đang là giờ ăn tối của nữ vương”.

“Ồ, em quên mất là bây giờ ai cũng đang nịnh anh, ngay cả em cũng đang phải luyện tập khúc nhạc đám cưới của anh. Được rồi, đừng làm phiền em nữa, em cần phải luyện tập cho đến khi đánh không sai một nốt nào.” Thiên Hạ hất mạnh tay của anh ra thế nhưng lại bị anh ôm ghì ngay sau đó, cánh tay anh đặt trên vai cô cố gắng xoay cô nhìn về phía mình.

“Ngôn Thiên Hạ, làm sao mà mấy hôm nay em luôn trốn tránh anh thế?” Ánh mắt sắc lẹm của anh dường như muốn lột bỏ tấm mặt nạ của cô, nhìn thấu vào tận tâm can cô.

Được lắm, anh đã tức giận rồi.

Thiên Hạ mỉm cười và khẽ nói: “Bây giờ em muốn anh cùng em rời khỏi Đan Mạch, anh có làm được không?”

Anh chau mày, nhìn sâu vào mắt cô và không nói gì cả.

Cô tiếp tục nói: “Anh sớm đã biết là em yêu anh, đúng không? Còn anh thì sao? Năm em 18 tuổi ra, anh đã quyến rũ em như đã quyến rũ Kelly, sau khi nói thích em, anh có bao giờ thật lòng nói anh yêu em nữa không?”

Không biết từ bao giờ ngay cả một lời yêu anh cũng không dám nói ra nữa. Sợ bị lợi dụng, sợ bị tổn thương, sợ bị đối phương chà đạp lên trái tim mình – bọn họ đều là những người quá lý trí, quá thiếu cảm giác an toàn. Lý trí là giá thành, lợi ích và lợi nhuận cao nhất của tình yêu, nén chặt tình yêu của mình xuống đáy lòng, không dễ dàng ném đi được.

Khuu Lạc ngồi xuống cạnh Thiên Hạ và ôm cô vào lòng, muốn nói lời yêu cô nhưng lúc ấy anh mới phát hiện ra khó nói đến nhường nào. Một câu “anh yêu em” nặng tựa nghìn trùng, giống như có một viên đá lớn chặn ngay cửa trái tim. Anh nói câu khác: “Thiên Hạ, anh sẽ không kết hôn với công chúa Isabella nữa”.

Sự phòng bị của cô lại bị phá bỏ.

Cô thoát ra khỏi vòng tay anh và nói: “Vậy anh đến đây để làm gì? Vì địa vị mà anh nên có, vì muốn người từ nhỏ quen nũng nịu là Kelly chịu đau khổ, hay là vì danh phận của mẹ anh?”

“Không”. Anh khẽ nhếch môi, sau đó trả lời cô một cách nghiêm nghị: “Những chuyện đó chẳng qua chỉ là trò chơi nhỏ mà thôi. Thứ anh muốn là viên đá xanh Thỉ Xa Cúc trong tay nữ vương”.

“Thỉ Xa Cúc?” Thiên Hạ kinh ngạc.

“Không sai. Đó là một trong những viên đá xanh quý nhất trên thế giới. Một trăm năm nay đều được cất giữ trong vương thất Đan Mạch”.

“Anh tốn bao nhiêu công sức cũng chỉ vì một viên đá sao? Tuy không dám so với Thỉ Xa Cúc thế nhưng những viên đá quý hạng sang mà Cảnh Thụy và Lý Ngự Thành có còn ít hay sao?”

“Thiên Hạ, nói cho em một bí mật này”.

Khuu Lạc đi về phía cửa sổ và dựa vào bên đó, cả người như chìm trong ánh sáng của ráng chiều, anh quay ra cười với cô và nói: “Hơn ba trăm năm trước hoàng đế Charlie đệ nhất đã mang đến luồng hơi thở mới trước khi cuộc cách mạng tư sản nổ ra, ông đã bí mật chuyển 30% tài sản của hoàng thất ra một vùng đất thực dân ở nước ngoài. Sau đó Charlie bị bắt sống và bị xử treo cổ, còn số tài sản ấy đã mãi mãi trở thành bí mật, chìa khóa duy nhất có thể giải đáp được mọi ẩn số nằm trên chiếc quyền trượng của ông ấy”.

“Chiếc quyền trượng của vương triều Stuart...” Thiên Hạ nói.

“Quyền trượng và vương miện của ông ấy bị đập nát, nhưng bốn viên đá tuyệt thế nhân gian gắn trên đó mới chính là chìa khóa. Nghe nói Charlie đệ nhất đã cất giấu thông tin về số tài sản đó trong viên đá, nếu như bản thân mình có chết thì người đời sau sẽ đi tìm số tài sản đó và nổi dậy. Nhưng lịch sử sau này đã chứng minh rằng ông ấy đã tính thừa bước này, vì đến nay nước Anh vẫn là nước theo chế độ quân chủ lập hiến”.

“Anh đã sưu tầm được ba viên kia chưa?”

Tổ Mẫu Lục của Cảnh Thụy đã hợp pháp ở trong tay Lý Ngự Thành, viên Hạc Huyết Hồng của Miến Điện và viên đá Hoàng Bảo của Saudi Arabia ba năm trước anh đã dùng mạng để đổi lấy. Viên Thỉ Xa Cúc cuối cùng nằm trong tay nữ vương. Chỉ cần lấy được nó là chúng ta sẽ bỏ trốn”. Anh nháy mắt cười nụ cười thật thuần khiết và rạng rỡ.

“Đúng thế, số tài sản quý giá của một đời như thế chắc phải trưng bày hết trong một bảo tàng lớn của Anh mất. Nhưng một người ngay cả tước vị, địa vị hoàng cung cũng không coi ra gì lẽ nào anh muốn làm một người quản lý bảo tàng nổi tiếng sao?”

“Động cơ... đó còn là một bí mật”. Anh nheo mắt lại và cười nhẹ.

Thiên Hạ lùi để tiến tiếp: “Vậy thì anh tìm em để làm gì? Bởi vì em là nhà kiểm định đá quý hàng đầu sao? Bởi vì anh tin em sao? Hay là bởi vì anh nghĩ em không có tham vọng với đá quý cho nên mới muốn em cùng đi tìm với anh?”

“Ngôn Thiên Hạ, tại sao em luôn như thế chứ?” Khuru Lạc đột nhiên nổi cáu: “Em luôn cho rằng mình là nhất, cố chấp phiến diện khi đánh giá người khác, dường như cả thế giới này làm tổn thương em, có lỗi với em, bỏ rơi em”.

“Vậy anh nói anh yêu em đi”. Thiên Hạ đứng dậy gắt lên với anh. Im lặng một hồi lâu cô hạ giọng nói tiếp: “Vậy anh nói anh yêu em đi. Anh nói rồi em sẽ tin. Bỏ trốn cũng được, đi tìm đá quý cũng được, cho dù lưu lạc bốn biển em cũng theo”.

“Thiên Hạ, em biết mà, anh là chuyên gia nói dối. Nếu anh muốn lừa em thì những lời ngọt ngào bay bổng anh nói ra vô cùng dễ dàng, nhưng câu này, xin lỗi em...”

Cô giống như bị người ra rút hết hơi thở, cứ trân trân đứng nhìn Khuru Lạc, đôi môi cong lên muốn hỏi nhưng nghẹn cứng lại.

Tính toán có kỹ lưỡng đến mấy cũng không có tác dụng gì, cô vẫn không nói ra được câu nói đó. Cô đã yêu cái người ngay cả câu “anh yêu em” cũng không nói ra được ấy. Bởi vì mãi mãi người ấy không thể chịu hết trách nhiệm mà câu nói này mang lại.

“Đừng như thế, Thiên Hạ”. Anh lắc đầu, anh không muốn nhìn thấy cô bị tổn thương một lần nữa. “Trưa ngày mai nữ vương sẽ mở tiệc gặp Isabella, bà ấy sẽ tặng sợi dây chuyền nhiều đời làm của hồi môn cho cô ấy, buổi tối là anh có thể lấy được nó. Nhanh nhất là tối mai chúng ta có thể rời khỏi đây”. Nói xong anh quay lưng rời khỏi phòng âm nhạc.

Trong căn phòng nguy nga tráng lệ mà cô đơn lạnh lẽo, Thiên Hạ một mình đứng đó, hồi lâu, miệng chẳng thốt lên được lời nào.

Sau khi trở về phòng, Khuru Lạc mở một chai Vodka và uống liền mấy hơi, anh chỉ có cảm giác rượu đi vào thực quản và kích thích vô cùng mạnh, cay xè, khó chịu như lửa đốt.

Anh không thích bản thân mình bây giờ, ngay cả tình cảm cũng không khống chế được.

“Công chúa Isabella tới”. Bên ngoài có tiếng thông báo, Isabella đẩy cửa phòng anh bước vào sau đó khép cửa lại. Mùi rượu thốc vào mũi khiến cô cảm thấy khó chịu: “Sao thế? Tâm trạng anh không vui à?”

“Cảm ơn sự quan tâm của em, chẳng liên quan gì đến em cả”.

“Em cũng không muốn bị quan tâm đến anh”. Ánh mắt của cô lại giống như hôm gặp gỡ đầu tiên, cao ngạo và lạnh lùng: “Khuru Lạc, hết đêm nay là còn bốn hôm nữa đến hôn lễ”. Thấy anh không trả lời gì cô nói tiếp: “Hy vọng mọi chuyện không xảy ra sai sót gì”.

Anh cười nhạt và nhìn cô, đôi mắt màu xanh giống như hồ nước bị đóng băng: “Isabella, em đang nghi ngờ anh sao? Vậy nếu chỉ dựa vào bản thân em, em đã thành công bao giờ chưa?”

“Anh!” Sắc mặt Isabella liền thay đổi, ban đầu cô không nói được gì nhưng sau đó đã thay đổi sắc mặt và nói: “Chúng ta chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, nếu không công chúa ta không bao giờ thèm nói chuyện với hạng người như anh”. Nói xong liền đi luôn.

Khuru Lạc nói lỏng cà vạt của mình và dựa vào bên giường, chìm đắm trong làn gió đêm, dần dần bình tĩnh lại. Như thế mới đúng, lạnh lùng, không có tình cảm, đó mới là Khuru Lạc.

Trưa hôm sau tại phòng khách lớn trong cung điện. Nữ vương bệ hạ ngồi trên cao, cách đó ba bậc thang là họ hàng thân thích và các thành phần quý tộc.

Anna, Sophie, Kelly không đi cùng nhau mà cách lâu sau mới đến cung điện và mất hút trong đám đông.

Ngôn Thiên Hạ và các giáo viên đàn khác ngồi bên cạnh chơi đàn, cống hiến cho giới quý tộc những ca khúc bay bổng và mượt mà.

“Yên lặng” Tiếng người đi theo bên cạnh nữ vương hô lên. Tất cả mọi người không ai nói gì, chỉ có tiếng đàn piano vẫn tiếp tục: “Công chúa Isabella, tử tước Khuru Lạc tới”.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa chính, công chúa khoác tay Khuư Lạc, đi ngược hướng ánh sáng, giống như một đôi tình nhân đẹp lung linh, mờ ảo. Tất cả mọi người đều đứng yên tĩnh ở phía bên phải, những người chơi nhạc ở phía bên trái vẫn tiếp tục. Hai người đi vào chính điện, và hành lễ trước mặt nữ vương.

“Mọi người đều biết, Isabella là con gái duy nhất của ta”. Giọng nữ vương vang lên khắp điện. “Mãi ta mới sinh được nó nên ta luôn yêu thương nó. Chớp mắt con gái ta đã đến tuổi lập gia đình. Là một người mẹ như ta, ngày hôm nay đứng đây, các vị hoàng tộc thân thích hãy làm chứng, ta sẽ trao cho con gái ta viên Thi Xa Cúc gia truyền trong hoàng thất Đan Mạch đã ba trăm năm”.

Nói xong, cung nữ cẩn thận mang một chiếc hộp có phủ vải lụa màu xanh đến trước mặt hai người, trên chiếc hộp là hai sợi dây chuyền, phần mặt dây là nửa viên đá quý.

“Ta đã sai người cắt viên Thi Xa Cúc ra làm hai phần, chúc hai con luôn luôn hạnh phúc, bình an. Bốn ngày nữa trong lễ cưới các con hãy đeo chúng để đón khách. Từ nay về sau hai sợi dây chuyền có viên đá xanh Thi Xa Cúc này sẽ là vật tượng trưng cho các đôi lứa yêu nhau trong hoàng tộc”. Nói xong gương mặt nữ vương rạng rỡ nụ cười.

Một viên đá hoàn chỉnh bị chia làm hai phần, là một nhà giám định đá quý như Thiên Hạ nghe thấy tin này mà cảm thấy trong lòng trĩu nặng.

Là một người kế thừa hoàng thất như Isabella, có đánh chết cô cũng không dám giao nửa viên đá còn lại cho Khuư Lạc.

Viễn cảnh tương lai tươi đẹp bị hủy diệt trong chốc lát.

Khuư Lạc khẽ liếc nhìn Thiên Hạ, hai người bốn mắt nhìn nhau, chẳng nói được lời nào. Trong nháy mắt Khuư Lạc đã khoác lên mình chiếc mặt nạ cung kính, anh cùng Isabella tiến lại gần để cảm tạ nữ vương.

Thiên Hạ không biết mình đã trở về phòng nghỉ ngơi của giáo viên nhạc bằng cách nào nữa.

Thiên Hạ dựa vào cửa sổ trên giường, ánh trăng và những cành nguyệt quế tỏa mùi hương len vào trong cửa sổ, nhẹ nhàng thổi bay mái tóc cô.

Đột nhiên có tiếng nhạc vang lên, Thiên Hạ nhìn thấy một giáo viên nhạc khác cũng ở trong phòng, đó là cô gái mang chiếc hộp nhạc đến cho Thiên Hạ, cô gái nói: “Chiếc hộp nhạc đẹp quá, Thiên Hạ, hóa ra chị có anh bạn trai tình cảm như thế này”.

“Không phải bạn trai... mà là chồng chưa cưới cũ”. Cô nhẹ nhàng đáp, trong mắt đượm buồn.

“Ôi, một người đàn ông tình cảm như thế tại sao lại hủy hôn chứ? Chị xem, anh ấy còn nhớ sinh nhật chị, quan tâm chị như thế này, nếu như chị còn thích anh ấy một chút thì mau trở về bên anh ấy đi”.

“Trả lại cho chị chiếc hộp nhạc”, cô không muốn trả lời câu hỏi, cô đưa tay với chiếc hộp rồi đặt nó ngay đầu giường. Nàng tiên cá khẽ rung rung cái đuôi, dường như đang muốn thu hút sự chú ý của cô.

Đột nhiên điện thoại rung, là tin nhắn Khuư Lạc gửi đến: Đêm nay không đi nữa.

Cô cũng đã đoán trước được chuyện này, cô chần chừ rồi bấm phím, hỏi anh: Hôn lễ thực sự phải tổ chức sao?

Không ngờ rằng anh trả lời nhanh đến thế, dường như không chút do dự: Đương nhiên!

Trái tim cô như rơi xuống đáy biển lạnh lẽo, nhưng trong nháy mắt nó đã trở nên cứng rắn hơn. Cô tắt máy và bắt đầu chuẩn bị hành lý. Cô nhét mấy bộ quần áo vào va li sau đó chuẩn bị tiền mặt, thẻ tín dụng, và cuối cùng cũng đặt luôn hộp nhạc vào va li. Trong một thời gian ngắn đã hoàn thành tất cả, nhìn cô bạn cùng phòng đang đứng đơ người ra đó và hỏi gấp: “Thiên Hạ, chị định đi sao?”

“Ừ, cảm ơn em vì những ngày qua đã bên chị”.

“Chị đi tìm người chồng chưa cưới của chị phải không?” Cô gái mở to mắt hỏi.

Thiên Hạ cười.

“Được, em cố vũ cho chị. Thiên Hạ đi nhé, khi kết hôn nhất định phải gửi thiệp mời cho em nhé!”

Thiên Hạ không biết nên cười hay nên khóc lúc này.

“Nếu như lát nữa có người gọi điện thoại hỏi chị thì em nói chị đi rồi nhé!” Nói xong cô cười nhạt rồi ôm người bạn cùng phòng một cái trước khi rời đi.

Cô đi theo con đường nhỏ ra hướng ngoài cửa bắc để không bị người canh cổng phát hiện. Hai bên con đường nhỏ trồng đầy cây nguyệt quế, mùi hương như thấm sâu vào lòng người. Ánh trăng luồn qua bóng cây và in hình loang lổ trên mặt đất.

Đêm tối tĩnh lặng và cô đơn, cô lựa chọn ra đi một mình nhưng trái tim luôn bất an.

Nếu như không cách nào khống chế được Khuru Lạc vậy thì cô chỉ còn cách lấy lùi làm tiến. Nếu như anh thực sự muốn kết hôn cùng công chúa thì cả đời này anh đừng mong gặp lại cô.

Khuru Lạc sống ở tòa nhà bên cửa phía tây bắc, anh ấy nhất định sẽ đi xe một vòng quanh cửa để đến cửa chính phía bắc ngăn cô, nhất định là như thế...

Tuy nhiên cô sai rồi, cho dù cô đã cố tình đi chậm, đi mất nửa tiếng mới ra đến cửa bắc, cô lại tiếp tục mất thêm mười lăm phút nữa để giải thích với thị vệ gác cổng lý do rời khỏi cung trong đêm tối. Cho đến khi ra ngoài cửa, chẳng có ai đợi cô cả.

Khoảnh khắc ấy tất cả niềm bi thương và tuyệt vọng dồn lên vai, cô cảm giác không thể thở được nữa.

Hóa ra, cho dù có yêu sâu đậm đi nữa cũng không nhất định có một cái kết đẹp.

Hóa ra, cho dù có trả giá đi nữa cũng không nhất định được đền đáp.

Hóa ra, cho dù có chờ đợi đi nữa cũng không nhất định có kết cục.

13. Chương 13: Khúc Nhạc Đoạn Hồn

Thiên Hạ kéo va li hành lý chậm chạp bước qua cửa bắc. Đi được vài bước đột nhiên cô nghe thấy tiếng còi xe ô tô, lúc này sao nghe nó thân thiện đến thế.

Khoảnh khắc ấy chân tay cô như cứng lại, cô không dám quay đầu lại.

Đằng sau cô vang lên tiếng cười đùa: “Người đẹp, đêm tối còn đi đâu thế? Có cần xe đưa đi không?”

Đúng là anh ấy! Thiên Hạ quay người lại, cô nhìn Khuru Lạc đang đứng dựa vào một bên xe, đôi môi cong lên nửa cười nửa không, một vẻ đẹp phi phàm.

“Anh đến rồi.....” Lần này cô cá cược thắng rồi sao?

Khuru Lạc nhìn thấy vali hành lý của cô anh liền tắt ngấm nụ cười: “Biết ngay là em sẽ cố chấp coi anh là người vô tình vô nghĩa. May mà lần này anh đuổi kịp. Thiên Hạ tại sao em lại cố chấp như thế chứ?”

“Anh đến tìm em làm gì? Chẳng phải anh sẽ tổ chức hôn lễ sao? Hơn nữa làm gì có chuyện công chúa Isabella giao cho anh nửa viên Thi Xa Cúc còn lại?” Thiên Hạ cãi.

“Anh đã nói rồi em thật là một cô gái cố chấp” Khuru Lạc cười và mở cửa xe: “Lên xe đi. Anh sợ em rồi đấy, ngay bây giờ chúng ta bỏ trốn”.

Thiên Hạ giật mình nghĩ, xem ra cả đời này cô chẳng thể nào đoán được trong lòng Khuru Lạc đang nghĩ gì.

Thiên Hạ ngồi vào xe với bộ dạng bị bắt ép. Khuru Lạc để hành lý của cô vào sau xe rồi ngồi vào buồng lái.

Anh khởi động xe, tốc độ chậm chậm không hề giống như chạy trốn mà giống hóng gió dưới ánh trăng.

“Anh lấy được viên Thi Xa Cúc hoàn chỉnh rồi sao?” Cô hỏi.

“Ừ”. Ánh mắt Khuru Lạc nhìn lướt qua chiếc hộp và rướn mắt ra hiệu cho cô.

Thiên Hạ nhìn thấy trong hộp có một cái túi màu xanh, cô cẩn thận mở nó ra. Khi vừa mở túi ra ánh trắng như luồng vào trong túi phản xạ vào mắt thứ ánh sáng kì diệu ấy.

Tổ Mẫu Lục, Hạc Huyết Hồng, Hoàng Bảo Thạch, còn hai nửa viên Thi Xa Cúc, bốn viên đá quý trên cây quyền trượng của Charlie đệ nhất, là những viên đá quý vô giá, bây giờ đang nằm yên tĩnh trong chiếc túi lụa, ánh sáng phát ra bốn phía.

“Thật sự... quá hấp dẫn”. Xét trên góc độ nghề nghiệp là một người kiểm định đá quý cô không kiềm chế nổi sự kích động trong lòng.

“Thông qua chúng ta có thể phát hiện thêm nhiều thứ hấp dẫn khác”. Khưu Lạc cười.

“Thế nhưng chuyện này là thế nào chứ?” Thiên Hạ quay sang hỏi Khưu Lạc, gió đêm thổi bay tóc anh, ánh mắt xanh của anh còn hấp dẫn hơn bất kỳ viên đá nào.

“Anh và Isabella đã làm một cuộc trao đổi”.

“Trao đổi gì?”

“Thiên Hạ, chắc em không ngờ đến đúng không? Công chúa xinh đẹp đoan trang ấy thực ra là một người vô cùng nghịch ngợm. Từ nhỏ đến giờ không biết đã trốn khỏi cung bao nhiêu lần rồi. Thậm chí trốn đến tận châu Phi cũng bị bắt về. Vì thế anh với cô ấy làm một cuộc trao đổi, anh giúp cô ấy chạy trốn. Cô ấy giúp anh có viên Thi Xa Cúc”.

“Anh giúp cô ấy bỏ trốn thế nào?”

“Đó chính là kết hôn với cô ấy, sau khi kết hôn sẽ đưa cô ấy về Trung Quốc nghỉ tuần trăng mật, ở đất nước của mình muốn giấu một người chẳng phải quá dễ dàng hay sao? Cho dù cung điện Đan Mạch có tìm ra thì anh vẫn có thể lấy lý do vợ phải đi theo chồng để cô ấy sống ở Trung Quốc. Ít nhất cô ấy thoát khỏi cung điện rồi thì anh cũng không can thiệp vào cuộc sống của cô ấy nữa”.

“Thế nhưng nữ vương tại sao lại đồng ý chuyện này chứ? Còn công tước Anders nữa, sao ông ấy lại chủ động nhận anh chứ, hôm đó ở khách sạn ông ấy đã hạ nhục anh như thế cơ mà!”

“Bởi vì anh và nữ vương cũng âm thầm làm một cuộc trao đổi, anh giúp bà ấy để Isabella từ bỏ ý định bỏ trốn”.

“Anh....” Thiên Hạ thở dài. Có sức ép từ nữ vương hèn chi ông Anders cho dù không muốn cũng phải nhận Khưu Lạc là con riêng.

“Anh đã chuẩn bị sẵn đồ giả rồi, nếu nữ vương đã chia viên đá làm hai phần thì chúng ta cũng chia ra như thế. Ai mà nghĩ được sợi dây chuyền công chúa đeo hôm đám cưới là giả cơ chứ”. Nói xong anh phá lên cười châm biếm.

“Hôn lễ? Anh nói hôn lễ vẫn diễn ra bình thường? Nhưng bây giờ không phải chạy trốn.....”

“Người muốn lấy công chúa không phải anh, tối hôm qua hoàng tử Na Uy đã kịp thời đến Copenhagen rồi. Hôm cử hành, công chúa Đan Mạch và hoàng tử Na Uy sẽ đeo hai sợi dây chuyền hoàn thành hôn lễ. Trước đây trong cung điện có tuyên bố với công chúa là sẽ gả công chúa cho một chàng trai quý tộc, không nói rõ là gả cho ai. Tin tức đã loan ra ngoài công chúa Isabella không muốn cũng phải lấy! Một người phụ nữ lấy chồng có con rồi còn nghĩ đến chuyện chạy trốn hay sao?”

“Hóa ra anh đã tính toán cả rồi. Vậy tại sao đêm nay chúng ta không đi được?”

“Hôm nay trên điện khi làm lễ, mẹ Kelly, là con gái của thân vương Na Uy, vợ chính thức của cha anh không xuất hiện”. Trong đôi mắt của Khưu Lạc lóe lên sự thù hận, đôi môi cười khẩy.

“Vì thế... là vì bà ấy sao?”

“Đúng, anh còn có vài lời muốn nói với bà ấy”. Nói xong anh đột nhiên nhíu mày và nghiêng mặt về phía cô: “Có điều em đã tính đến nước bỏ đi rồi nên anh chỉ còn cách đuổi theo em thôi. Ai khiến em đã coi anh là người không có trách nhiệm chứ!”.

Thiên Hạ đỏ mặt nói: “Là bản thân anh không tốt... hai lần đều... sáng hôm sau là đi mất”.

“Haizzz, hóa ra là em hận chuyện đó!” Khuê Lạc cười rồi khẽ gạt tay số, “Được, sau này anh sẽ ghi nhớ, anh sẽ để em ngủ dậy trước, sau đó mới bỏ đi”.

“Cất ngay cái chiêu ấy của anh đi. À, mà chúng ta đi đâu đây?”

“Đến cảng Langelinie. Hai hôm nay có nhiều tàu bè qua lại cảng đó. Chúng ta trà trộn vào đám ấy rời khỏi Đan Mạch. Nếu như nữ vương mà biết anh mang viên ngọc thật đi thì chuyện khó giải quyết đấy”.

“Vậy trong cuộc trao đổi với nữ vương thì anh được gì?”

“Đó chỉ là nói lung tung thôi. Anh nói anh muốn khôi phục thân phận quý tộc của mình, còn bà ấy lại dễ dàng tin anh nghĩ anh là người coi trọng địa vị và quyền lực. Thật buồn cười, nếu anh muốn có địa vị đó thì anh đâu cần cùng bà ấy tính toán chuyện Isabella chứ? Khác gì anh lấy cô ấy quang minh chính đại đâu”.

“Ha ha”. Thiên Hạ cười lớn, cô không ngờ buổi tối hôm nay lại thay đổi mọi thứ thế, có điều tất cả mọi thứ ở Đan Mạch đều là quá khứ rồi. Cô và Khuê Lạc sẽ có sự bắt đầu mới.

Thiên Hạ quyết định từ bây giờ sẽ tin tưởng Khuê Lạc.

Giữa hai người cuối cùng cũng đã có thể xóa bỏ mọi xa cách.

Ánh trăng mờ ảo, hương thơm ngào ngạt, cảnh đẹp hơn mơ lại một lần nữa xuất hiện.

Cảng Langelinie dần dần hiện ra trước mắt.

Khuê Lạc và Thiên Hạ xuống xe lấy hành lý và để lại xe trên mé đường.

Anh cầm tay cô tiến vào cửa, ở đó đang tổ chức triển lãm tượng điêu khắc nàng tiên cá nổi tiếng. Gần 100 năm trước do một nhà điêu khắc nổi tiếng của Đan Mạch dựa theo hình tượng nhân vật chính trong chuyện nàng tiên cá để tạc ra, ông dùng đồng xanh để đúc thành. Đó là câu chuyện mà ngay từ nhỏ Thiên Hạ đã yêu thích nhất, bởi vì nó vừa đẹp lại vừa hiện thực.

Bước chân cô tiến dần đến nó, cô không kiềm chế được nên hỏi Khuê Lạc: “Khuê Lạc, anh nói xem có phải nàng tiên cá rất thảm không? Rõ ràng là cô ấy cứu hoàng tử thế mà công chúa lại được lợi. Yêu nhưng mãi mãi không bao giờ nói được thành lời, khi khiêu vũ với hoàng tử, bước chân cô đau như đâm phải dao. Một nàng tiên cá cao quý thế mà lại biến thành bọt biển”.

“Vì thế đêm đó cô ấy nên giết chết hoàng tử”. Ngập ngừng một lát Khuê Lạc nói thêm: “Cũng nên giết luôn công chúa”.

Thiên Hạ trừng mắt nhìn anh: “Anh nghĩ cô ấy là anh sao?”

Khuê Lạc phá lên cười rồi xiết chặt tay cô: “Nàng tiên cá đáng thương, không phải em tốt, em xinh, em dịu dàng, em lương thiện là hoàng tử nhất định sẽ yêu em. Có điều vẫn chúc mừng em vì em đã may mắn tìm đúng chàng hoàng tử cho mình”.

Khoảnh khắc ấy trái tim cô ấm áp và mềm yếu hẳn, cô cười nói: “Hư thế!” Hai người xiết chặt tay hơn nữa.

Hai người thuận lợi lên được thuyền đi Belgium, có tổng cộng hai tầng lầu, tầng một có khoảng mười ba phòng ngủ, tầng hai là nhà ăn, phòng chơi và nghỉ ngơi.

Thiên Hạ và Khuê Lạc đứng trên mũi thuyền nhìn cảng Langelinie cứ xa dần.

Gió đêm trên biển thổi mạnh, Khuê Lạc đề nghị: “Gió lớn quá chúng ta vào trong khoang đi. Anh đi cùng em đến phòng ăn”.

Hai người đi đến phòng ăn, phòng được bài trí theo phong cách châu Âu, các món có phong cách châu Âu như Cuisine, soup đặc, bánh ga tô hạnh nhân, salad, hải sản đặc biệt, món gì cũng có. Đáng tiếc là hệ thống quạt trong phòng ăn khiến cho các cửa kính phải đóng, không cho gió ngoài thổi vào. Nếu như là ngày đẹp trời, tàu sẽ đậu trên mặt biển và mở cửa sổ để đón gió.

Thiên Hạ im lặng ngồi dùng bữa còn Khuê Lạc hai tay chống cằm nhìn cô ăn.

Đợi cô đặt dao xuống và dùng khăn lau miệng, anh mới hỏi: “Em ăn no chưa?”

“No rồi, còn cảm thấy hơi khó chịu nữa”.

“Đi, chúng ta về phòng”, nói xong anh dắt tay cô đứng dậy.

Giống như một đôi tình nhân ngọt ngào, giống như một đôi uyên ương mới cưới, hai người dìu nhau về phòng, gặp mỗi người trên đường đi đều nói “chào buổi tối”, nụ cười rạng rỡ và tự nhiên luôn nở trên môi hai người.

Sau khi tắm xong cả hai nhẹ nhàng lên giường ngủ, nằm ôm người kia trong vòng tay và cùng thưởng thức hương thơm toát ra từ nhau.

Đêm yên tĩnh, yên bình nhưng xa xôi.

“Khuru Lạc, anh nói thật đi, ban đầu anh không thích em phải không? Anh lừa em giống như lừa Kelly...”
Thiên Hạ nói nhỏ, đêm nay cô phải khám phá hết nội tâm của anh thì thôi.

“Ừ”. Khuru Lạc cười trừ.

“Ba năm trước đây nguyên nhân anh rời xa em cũng giống như anh nói với Kelly: “Anh làm tổn thương em vì thế người đau là em”.

“Đúng...”

“Vậy anh thay đổi từ bao giờ?”

“Anh cũng không biết. Có thể là lúc biết em và Châu Cẩn Du kết hôn, có thể là lúc quay về thấy một em cao ngạo, có thể là cái đêm em dùng thân mình để đổi lấy viên Ánh Trăng...”

“Khuru Lạc, bây giờ anh không thể nói anh yêu em sao?” Cô mở to mắt nhìn anh. Ánh trăng soi rõ gương mặt cô, phản chiếu đôi mắt đen và sâu thẳm của cô.

Gương mặt của anh cũng đắm ánh trăng, trầm ngâm một hồi lâu, anh đưa tay ôm chặt Thiên Hạ hơn nữa, ánh sáng vương trên trán, anh nhắm mắt lại.

Thiên Hạ cũng nhắm mắt lại không hỏi thêm gì nữa. Không sao cả, cô sẽ đợi đến ngày đó.

hai người bay khỏi giường. Hai người bàng hoàng mở mắt thấy mọi thứ trên bàn như cốc chén, đĩa, hoa quả đều rơi hết xuống. Tiếp theo đó là một trận nữa, cả căn phòng như đảo lộn, vữa tường cũng tróc ra từng mảng.

“Mau chạy đi”. Khuru Lạc hét lên, sau đó anh mở túi hành lý lấy túi đá quý rồi vội vàng chạy ra ngoài không kịp xỏ dép.

Hành lang đã đông nghịt người, sự lo lắng bất an và sợ hãi hiện rõ trên gương mặt họ, tiếng gọi thất thanh phát ra khắp nơi.

Cả con thuyền rung chuyển lần thứ ba. Tất cả mọi người đều ngã hết ra mặt đất. Khuru Lạc ôm chặt lấy Thiên Hạ và ngồi xuống đất để tránh bị ngã.

Sau một loạt chấn động như thế tiếng gào tiếng khóc vang lên khắp nơi, không biết ai hét lên “tàu sắp chìm rồi”, thế là tất cả mọi người cùng chạy ra ngoài cửa, hơn ba mươi hành khách, hơn hai mươi nhân viên phục vụ, ai cũng chen nhau chạy ra ngoài trước, không ai chịu nhường ai cả.

Một người mẹ thấy con bị ngã liền chạy lại ôm và bị người khác dẫm lên lưng mà bước qua.

Một cặp vợ chồng nắm tay nhau cũng bị người khác chen giữa.

.....

Đột nhiên vang lên một tiếng, cửa tàu, phòng ngủ, cửa sổ đều dần dần chìm xuống. Từng con sóng lớn thừa thế dạt vào. Nước biển đã tràn vào, chẳng mấy chốc đã nhấn chìm con thuyền!

Tiếng ****, tiếng kêu, tiếng khóc, tiếng gọi... con thuyền nhỏ đã biến thành địa ngục của trần gian.

“Thiên Hạ, chúng ta lên phòng ăn tầng hai, ở đó có cửa sổ thông gió, từ đó bò lên trên mũi tàu”. Khuru Lạc nắm chặt tay Thiên Hạ và đi ngược lại dòng người.

Cả tầng một chỉ có một chỗ ra dành cho một người chui qua, bao nhiêu người tranh nhau lên trước dù không bị nước chìm chết thì cũng bị người đè chết. Giữa sự sống và cái chết con người luôn mất đi lý trí, chỉ nghĩ đến con đường tháo thân gần nhất. Ai cũng nghĩ rằng ra khỏi tàu là có hy vọng sống.

Chen lún, giằng co, va chạm, mắt ai cũng đỏ ngầu, dường như mỗi người đều là kẻ địch của chính mình.

Khuư Lạc cuối cùng cũng kéo được Thiên Hạ qua dòng người ấy, hai người chạy nhanh đến một đầu của hành lang, đi hết cầu thang là lên được phòng ăn. Đột nhiên boong tàu chìm về bên phải, tiếng kêu tiếng khóc càng thảm thiết thêm. Hai người chạy ngược lại chỗ có lực hút, nước biển đã dâng lên qua eo.

“Á...” Thiên Hạ đột nhiên cảm thấy chân mình bị mất cảm giác, giống như bị thứ gì đó cắn ở chân phải, trong chớp mắt cảm giác đau lan tỏa khắp tứ chi, tê liệt và đau đớn – cô đột nhiên không thể nhấc chân phải lên nữa.

Khuư Lạc thấy lạ, anh cúi người tiếp tục kéo cô đi thế nhưng bị khựng lại. Nước đã dâng lên đến hơn nửa người, nước dồn đến hai người từ phía sau nhiều hơn, rồi lại vòng lên phía trước, từng đợt từng đợt, sức lực của hai người không chống chọi được với sức nước ngày càng dâng cao.

“Không được rồi, cứ thế này thì chúng ta không thoát được đâu anh ạ”, Tiếng nước quá lớn, cô hét vào tai anh: “Khuư Lạc, anh buông em ra, nếu không hai chúng ta cùng chết đấy”.

“Ngậm miệng”.

“Anh nghe em nói, bây giờ anh chạy đến phòng ăn đi, rồi nhảy qua cửa sổ lên boong tàu, có thể sẽ lên kịp tàu cứu hộ. Nếu mang theo em nữa thì cho dù chúng ta có lên được boong tàu thì tàu cứu hộ cũng đã đi rồi”.

“Anh bảo em ngậm miệng lại cơ mà”.

“Khuư Lạc”. Cô khóc, những giọt nước mắt rơi đầy trên má, “Khuư Lạc... em không muốn anh chết cùng em”.

“Anh bảo em... không nói nữa.....” giọng anh cũng nghẹn ngào.

Hai người chậm chạp khó khăn lê đến được cầu thang, từng bước khó nhọc leo lên bậc thang, nước biển theo sát ngay sau họ, từng bước từng bước. Boong tàu lại nghiêng thêm chút nữa, Khuư Lạc cố gắng nắm chặt thang và công Thiên Hạ đến phòng ăn. Đến bên cửa sổ và đẩy được cửa sổ ra thấy ánh sáng của tàu cứu hộ chiếu vào, anh sung sướng kêu lên: “Thiên Hạ, bám chặt lấy anh”. Anh công Thiên Hạ và nắm chặt lấy cửa sổ lần từng bước theo thang dây xuống bên dưới boong tàu. Ngón chân không chịu được sức nặng của hai người nên đã bắt đầu rớm máu.

Cách boong tàu chỉ còn một mét, Khuư Lạc quay người lại ôm Thiên Hạ để cho lưng anh tiếp xúc với boong tàu, theo độ nghiêng của boong tàu hai người dần dần trượt xuống, anh ôm chặt lấy cô, một cánh tay khác đâm máu đang bám chặt lan can. Phía sau thân ba mét đã hoàn toàn bị ngập nước, bọn họ không thể bị trôi xuống nước như thế.

Khuư Lạc đỡ Thiên Hạ đứng dậy, xa xa là tàu cứu hộ, hai người ra sức kêu cứu.

Xa xa vọng lại tiếng một người phụ nữ: “Tàu cứu hộ chỉ có thể chứa thêm một người”.

Tuyệt vọng một lần nữa lại lan ra.

Khuư Lạc và Thiên Hạ quay sang nhìn nhau, dường như hy vọng đã dập tắt một nửa trong mắt hai người.

“Thiên Hạ... thực ra... anh cũng là lần đầu tiên.....”

Cô rơi nước mắt rồi, trong mắt anh cũng ngấn nước, anh nói khẽ: “Em đi đi”, nói xong anh ôm chặt cô và đẩy cô ra ngoài lan can ném xuống phía tàu cứu hộ.

Một tiếng rơi vang lên.

Thiên Hạ rơi xuống biển, cô quên mất phải bơi, cô quên mất phải thở, cô chỉ biết mở to mắt nhìn ánh mắt anh lần cuối, còn nụ cười cuối cùng của anh nữa chứ.

Do lực nổi của nước nên cô dần dần chìm xuống, rất nhanh sau đã chìm dần xuống dưới biển. Đột nhiên có người nắm lấy cánh tay cô rồi đưa cô lên tàu cứu hộ. Thiên Hạ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó cô vội vàng quay đầu lại thì bị người phụ nữ ôm vào lòng. Người phụ nữ ghì chặt cô vào lòng, cổ ép má cô vào lòng mình và nói: “Em gái, đừng nhìn nữa... đừng nhìn nữa...”.

Nước mắt ngắn dài bắt đầu tuôn ra như mưa, nó chảy dài trên gương mặt cô. Cô mở to miệng, muốn gào khóc muốn gọi to thể nhưng lại không thốt lên được, niềm đau cứ nghẹn lại ở cổ.

Từ trước đến nay cô không hề tin Khuru Lạc cũng có tình yêu, nếu như anh ấy yêu một người, thì nhất định sẽ lợi dụng cô ấy, tính toán với cô ấy, chỉ muốn làm tổn thương cô ấy, nếu không phải vậy thì tại sao anh không muốn phủ nhận? Tại sao không dừng cảm nói “Anh yêu em”?

Cô luôn mong anh sẽ tự mình nói ra câu “Anh yêu em”. Muốn nghe anh nói đây là lần đầu tiên anh yêu một người.

Cho đến phút cuối cùng, cô vẫn không nghe được.

Cho đến cuối cùng cô mới phát hiện ra bản thân mình ngu ngốc, cố chấp quá, rõ ràng tình yêu còn cao quý hơn cả tính mạng.

14. Chương 14: Lấy Anh Nhé!

Có lúc, bỏ qua một cách đơn giản như thế. Chính trong khoảnh khắc ấy Ngôn Thiên Hạ đã bỏ qua Khuru Lạc, Châu Cẩn Du đã bỏ qua Thiên Hạ.

Phần 1: Trở về vạch xuất phát

Dòng người qua lại vịnh Langnitie, bức tượng nàng tiên cá tắm trong nắng vàng. Cô quỳ xuống trước móm đá, một tay để thông bên hông, ánh mắt nhìn về phía biển xa xăm bất định. Ánh nắng vàng rải đầy trên mặt biển, mặt biển tĩnh lặng kia không biết đã nhấn chìm bao nhiêu sinh mạng vô tội.

Thiên Hạ quần chặt tấm thảm vào người, cả người cô run lên bần bật. Cô cùng những người khác trong tàu cứu hộ sắp cập cảng Langnitie sau một đêm gió lạnh.

“Cô tên là gì?” Một chàng trai mặc quần áo đồng phục đến trước mặt cô, trên tay còn cầm tờ danh sách ghi tên những người sống sót.

“Ngôn Thiên Hạ...” Đột nhiên cô hát tấm thảm ra và vùng đứng dậy, đến bên chàng trai và xem danh sách, cô vội vàng nhìn qua một lượt, không có tên Khuru Lạc.

“Cô làm gì thế?” Chàng trai đột nhiên hét lên. Thiên Hạ túm lấy tay anh giọng yếu ớt hỏi: “Còn không? Liệu có bỏ qua ai không?”

“Cô là người cuối cùng trên tàu cứu hộ rồi, ký tên xong là không còn ai nữa”.

Cánh tay cô rụng rời buông thõng xuống, Thiên Hạ cúi đầu, nước mắt bắt đầu lăn. Cô cố gắng bình tĩnh quay người để nhặt tấm thảm lên và rời khỏi nơi đây. Đàng sau cô vang lên tiếng nói: “Không được rời khỏi đây, bệnh viện đã sắp xếp phòng cho người sống sót rồi, cần phải kiểm tra toàn bộ”.

Thiên Hạ không ở bệnh viện mà ở một khách sạn nhỏ bên cạnh cảng. Lần này ở luôn nửa tháng, mỗi ngày trôi qua đều như ác mộng, không muốn ăn cơm, không muốn ngủ, ngày đêm không phân biệt, mỗi ngày đều đến bên vịnh Langnitie và ngồi xuống cạnh bức tượng nàng tiên cá, cùng nó nhìn ra ngoài biển khơi, biển xanh sâu thẳm biển xanh tàn nhẫn.

Công chúa Isabella và hoàng tử Na Uy kết hôn rồi. Cả Đan Mạch đều chìm trong không khí hân hoan vui vẻ, chỉ có cô là hồn bay phách lạc.

Nếu như đêm hôm đó không phải cô kiên quyết đòi đi, nếu như hai người không lên con thuyền đó thì phải chẳng bị kịch đã không xảy ra?

Cô đã thắng cuộc rồi, cô đã chứng minh được Khuê Lạc yêu cô, đồng thời cô cũng mãi mãi mất đi anh ấy.

Nửa tháng sau đó, người Thiên Hạ gầy rộc đi trông thấy. Cô quyết định rời khỏi nơi đây, cả đời này sẽ không quay lại nơi đau thương này nữa.

Thiên Hạ đáp máy bay trở về Trung Quốc, cô kéo lê hành lý đi theo sau những hành khách khác.

Cô khẽ cúi đầu cho đến khi có một người chặn lại trước mặt cô. Một người mặc áo đen đứng ngay ngắn, một người trong đó cung kính nói với cô: “Chúng tôi được anh Châu phái đến đưa cô về nhà, xe đã chuẩn bị sẵn ngoài sân bay!”

Thiên Hạ lạnh lùng cười: “Cảnh Thụy chưa thăm đến mức xe cũng không gọi được”.

Cô lách mình bước đi nhưng lại bị chặn lại: “Cô Ngôn, cô làm thế khiến bọn tôi khó xử lắm”.

“Liên quan gì đến tôi”. Thiên Hạ trừng mắt nhìn người đàn ông rồi kéo hành lý đi về phía cửa số một, rời khỏi sân bay.

Ngoài sân bay một chiếc xe đưa Gallardo màu trắng và hai chiếc Nanny màu đen đậu cùng một bên. Châu Cẩn Du ngồi trong xe trắng thấy Thiên Hạ đi ra liền mỉm cười. Anh mặc bộ complet màu trắng giống như một quý ông người Anh.

“Xem ra anh phải ra mặt thì mới mời được em nhỉ?” Anh khẽ cười và nói tiếp: “Anh định để em nghỉ ngơi lấy lại tinh thần rồi mới gặp em”.

Thiên Hạ nhìn ánh mắt Châu Cẩn Du và cười, xem ra hôm nay cô phải lên xe của Châu Cẩn Du thật rồi, nhưng anh ấy có thể đưa cô về được nhà hay không còn phải xem Châu Cẩn Du có bản lĩnh không nữa đã.

Cô đưa hành lý cho mấy người áo đen và lên ghế đầu của chiếc xe trắng.

Châu Cẩn Du nổ máy và phi ra đường.

Sau khi vào thành phố cô đột nhiên nói: “Em muốn đến hiệu cắt tóc”.

Châu Cẩn Du ngạc nhiên hỏi lại: “Hiệu cắt tóc?”

“Đúng thế, hiệu bên đường này là được rồi”. Thiên Hạ chỉ một tấm biển hiệu lớn bên đường.

“Được”. Nói xong anh dừng xe và mở cửa cho cô xuống.

Cô quay lại cười với Cẩn Du: “Anh chắc chắn muốn theo em vào đây sao?”

“Thì sao chứ?”

“Bên trong toàn các em nhân viên ăn mặc mát mẻ, rồi mùi hương nồng nặc khó chịu nữa, anh có muốn vào không?”

“Vậy tại sao em lại muốn vào đây làm tóc?”

“Ngày hôm nay em phải thay đổi lại style, chắc phải mất bốn năm tiếng. Anh có thể ở bên em thì ở. Nhớ nhắc thủ hạ của anh mang hành lý về nhà cho em nhé!” Nói xong cô cười khẩy.

“Ngôn Thiên Hạ, em cố tình sao?”

“Em vốn cố tình mà”.

“Anh chỉ muốn sớm đưa em về nhà”.

“Xin lỗi em vô phúc hủy ân huệ đó của anh. Không cần đi theo em nữa, em muốn yên tĩnh một lát”. Thiên Hạ quay người bước vào hiệu cắt tóc, Châu Cẩn Du chỉ đứng nhìn cô chứ không đuổi theo, còn cô thì thở phào nhẹ nhõm.

Hạnh phúc, là một thứ quá xa xôi, cô không dám nghĩ đến.

Ánh mắt cuối cùng của Khuê Lạc vẫn còn khắc ghi trong đáy lòng cô, thậm chí có lúc cô đã từng nghĩ: Ngôn Thiên Hạ, tại sao mày không cùng chết với anh ấy? Làm sao mày lại nhẫn tâm để anh ấy một mình lạnh lẽo dưới đáy biển, chịu nỗi cô đơn vạn năm...

Cửa tiệm cắt tóc, có vài chàng trai tóc tai kì dị tiến lên trước và hỏi: “Chào cô ạ, mời cô vào trong”.

Mấy người dẫn cô vào trong và để cô ngồi lên chiếc ghế sofa dài mềm, đối diện với gương, cô nhìn thấy gương mặt xanh xao của mình.

“Cô gái xinh đẹp muốn làm kiểu tóc nào?” Người thợ cắt tóc cầm hộp đồ nghề đến cạnh cô.

“Nhuộm đen, ép thẳng”.

“Mái tóc xoắn đẹp thế này, quả là đáng tiếc”. Người đàn ông kêu lên ngạc nhiên, những ngón tay dài của ông luồn qua mái tóc mềm mượt.

“Nhuộm đen, ép thẳng”. Cô lạnh lùng nói một lần nữa.

“Vậy cô cần thuốc (nhuộm, ép) của hãng nào? Tiệm chúng tôi có rất nhiều loại, Nhật Bản, Mỹ, Hàn Quốc...”

“Tùy anh, đừng hỏi tôi nữa”.

“Được, tôi nhất định sẽ làm thật đẹp cho mái tóc của cô”.

Năm tiếng rưỡi sau đó kiểu tóc mới được làm xong. Ngôn Thiên Hạ trong gương, một cô gái với mái tóc đen thẳng nhìn có tinh thần hơn nhiều, không còn tiêu tụy như trước nữa. Mái tóc cũ xoắn dài đến tận eo, bây giờ đã được cắt ngắn, độ dài phù hợp và đẹp hơn.

“Cảm ơn, phiền anh quá!” Thiên Hạ cười với anh thợ cắt tóc và ra quầy tính tiền.

Khi cô bước ra ngoài thì trời đã tối. Một trận gió thổi qua mang theo mùi thơm nhẹ trên mái tóc mới, tóc lòa xòa che mất một bên má. Thiên Hạ vừa đi vuốt tóc sang bên mang tai, ngược mắt lên cô đã thấy Châu Cẩn Du đang đứng đợi cô bên chiếc xe trắng. Anh đang gọi điện thoại, thấy cô đi đến liền cúp máy ngay.

Thiên Hạ chậm chậm tiến về phía anh, không ngờ anh lại đợi cô hơn năm tiếng đồng hồ.

“Về nhà thôi”. Anh khẽ cười.

“Châu Cẩn Du. Anh là một người vô cùng cao ngạo, không cần phải đối xử tốt với em đâu, anh cứ cao ngạo như xưa không được sao?”

“Bây giờ không còn là thời kì chiến tranh lạnh nữa rồi, Thiên Hạ, anh không muốn có khoảng cách với em nữa. Còn nữa, tóc mới đẹp lắm”. Châu Cẩn Du nháy mắt.

Thiên Hạ nén tiếng thở dài, mái tóc đen bay lòa xòa trước mặt, gò má trắng xanh càng thêm tiêu tụy. Châu Cẩn Du mở cửa xe cho cô và nói: “Hôm nay anh đưa em về nhà, chú ý nghỉ ngơi cho khỏe đã”.

Chín giờ tối, Thiên Hạ đã về đến nhà họ Ngôn.

Quản gia nhà cô thấy cô nhuộm tóc đen, gương mặt xanh xao, chút nữa không nhận ra. Thiên Hạ cười và nói: “Ba cháu ngủ chưa?”

“Ông chủ đang hút thuốc ở bên ngoài phòng”.

“Cháu biết rồi, cảm ơn bác”, Thiên Hạ đưa hành lý cho quản gia rồi đi ra phòng ngoài.

Dưới ánh đèn màu cam, Ngôn Khởi Thuộc đang ngồi hút xì gà trên ghế sofa, ánh mắt vô cùng tiêu tụy, tóc bạc nhiều thêm, nếp nhăn cũng thêm vài hàng.

Xa nhà bốn tháng, Thiên Hạ mới phát hiện ra ba mình trở nên già yếu đi nhiều, tim cô nhói đau, cô khẽ nói: “Ba, con đã về”.

Ông Khởi Thuộc ngược mắt lên thấy cô con gái với mái tóc đen, ông hơi ngạc nhiên và nói: “Về rồi à? Về là được rồi, ngồi đi con”.

Thiên Hạ ngồi đối diện với ba, cô mơ hồ cảm nhận được cảm giác cô độc của ba mình, cô càng thêm đau đớn: “Con xin lỗi ba, lúc đó con đi vội quá. Bây giờ con trở về rồi, con không đi nữa, con sẽ ở bên ba”.

“Thanh niên đi ra ngoài va chạm cũng tốt”.

“Ba...”.

“Mấy hôm trước ba có đi Mỹ một chuyến. Ta đi tìm bà Hề Nhị về. Cảnh Thụy đã không còn nguy hiểm nữa rồi. Cho dù bà ấy yêu ba cũng được mà yêu tiền của ba cũng không sao. Chẳng quan trọng, chỉ cần ở bên cha là được”.

“VẬY... đi không quay về sao?” Nếu như bà Lâm Hề Nhị biết được con trai mình mới chính là thương gia đá quý thì liệu bà ấy có ra đi vội vàng thế không? Thiên Hạ khẽ cười thầm trong lòng vì người phụ nữ tham tiền hám lợi kia.

“Thật là trùng hợp, ba đến đúng buổi hôn lễ của bà ấy, bà ấy kết hôn với một người Mỹ gốc Hoa, hơn 70 tuổi”.

“Ba, ba đừng đau lòng. Cùng lắm là ba lấy một cô gái khác, con không để ý đâu, cho dù ba lấy người ít tuổi hơn con, con cũng không có ý kiến gì”.

“Thế nhưng ba yêu bà ấy. Ở buổi hôn lễ ta định dẫn bà ấy đi thế nhưng bà ấy nhất định đẩy ba ra. Bảo vệ còn đánh ba nữa”. Nụ cười chua chát và châm biếm hiện lên trên đôi môi của ông Khởi Thước: “Sau đó ba lại ốm thêm hai tháng nữa”.

“Ba, không sao đâu, con về rồi. Sau này mọi việc của “Cảnh Thụy” ba giao hết cho con, ba có thể đi du lịch, đi chơi, tìm một người phụ nữ có thể ở bên ba”. Thiên Hạ thương cha mình bao nhiêu thì lại giận người đàn bà vô tình kia bấy nhiêu.

“Hôm nay ba nói nhiều rồi lại khiến con lo lắng”. Ông Khởi Thước cười lớn rồi nói tiếp: “Con mới xuống máy bay chắc mệt lắm, mau đi tắm rửa đi”.

“Vâng”. Thiên Hạ chào ba và rời khỏi phòng khách.

Có thể do chênh lệch về múi giờ hoặc có thể là do quá mệt nên Thiên Hạ ngủ một mạch đến ba giờ chiều hôm sau mới dậy. Cô dậy cái là đến tổng bộ “Cảnh Thụy” ngay. Nhanh chóng quay về điểm xuất phát thì cuộc sống mới sớm quay về sự yên bình của nó.

Xe dừng trước cửa tổng bộ, sau khi xuống xe cô ngược đầu nhìn thấy trên tòa nhà kính gần hàng chữ “Tổng bộ tập đoàn Lý Ngự Thành”, cô đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu trong người, cảm giác như ngừng thở một vài giây.

Cho dù bản thân không muốn đi, cho dù cố gắng đối mặt với cuộc sống, nhưng những gì có liên quan đến Khưu Lạc giống như một tấm mạng nhện, bao phủ tất cả thế giới của cô.

Nếu đã như thế thì nên đi gặp một cố nhân vậy.

Thiên Hạ không đi làm mà gọi Trần Giai Vân đi uống trà.

Trần Giai Vân vẫn ăn mặc vô cùng gợi cảm và quyến rũ, váy liền thân không tay, trên phần ngực gần đầy đá, chân đi đôi giày cao gót, đôi mắt tô viền màu khói, cô bước ra từ tổng bộ “Lý Ngự Thành”, giống như một chú bướm xinh đẹp bay đến trước mặt Thiên Hạ.

“Cô nói xem nhân viên mà thấy hai chúng ta đi với nhau liệu có ngạc nhiên quá mà lộn cổ hết xuống đất không?” Trần Giai Vân cười với Thiên Hạ rồi nói tiếp: “Hai nhà chúng ta trên thương trường là đối thủ đấy”.

“Đi thôi. Chúng ta cùng đi uống trà, đối thủ của tôi”.

Trên tầng hai của một quán trà cuối phố, Ngón Thiên Hạ ngồi đối diện với Trần Giai Vân, trên bàn là chút điểm tâm và trà lọc. Thiên Hạ biết là vô vọng thế nhưng cô vẫn hy vọng có thể hỏi được chút tin tức gì đó về Khưu Lạc từ Giai Vân, có thể anh ấy vẫn còn sống...

Không ngờ Giai Vân lại hỏi trước: “Cô biết Khưu Lạc đi đâu không?”

“Khuru Lạc? Sao chị lại hỏi tôi? Chị là thư ký của anh ấy cơ mà?”

“Sau tháng năm thì anh ấy không liên lạc với tôi nữa. Tôi cũng không tìm được anh ấy, không biết là anh ấy đi đâu rồi?”

Tim cô dội lên từng cơn đau. Chỉ cần nhớ lại hai tháng trước ở Đan Mạch, nhớ lại những lần cãi nhau, những cái hôn, những cái ôm ấm áp, sự lạnh lùng, sinh ly tử biệt... giữa hai người là trái tim cô giống như một cái chùy, cứ gõ không ngừng tới những nơi mềm yếu nhất trong tim.

“Tôi cũng không tìm được anh ấy”. Thiên Hạ cụp mắt chán nản.

“Haizz, anh ấy biến mất rồi có phải là muốn giao Lý Ngự Thành cho tôi không”. Trần Giai Vân cười và nhấp một ngụm trà.

“Cô muốn có sao?” Thiên Hạ dò xét.

“Muốn! Đương nhiên là muốn!” Trần Giai Vân thẳng thắn thừa nhận: “Nhưng tôi không có gan, tôi đâu không lại anh ta, thế nên vẫn tiếp tục là thư ký thôi”. Cô cười và xua tay.

“Vậy nếu như nhiều năm sau vẫn không có tin về Khuru Lạc thì sao?”

“Nếu như thế...” Trần Giai Vân suy tư một lúc rồi nói: “Đến lúc đó hẵng hay. Nói chung bây giờ tôi không có cái gan ấy”.

“Ha ha”. Thiên Hạ cười rồi, Trần Giai Vân quả là một người thật thà.

“Thiên Hạ, cô trở về là chuẩn bị kết hôn với Châu Cẩn Du phải không?”

“Sao chị lại hỏi thế?” Gương mặt cô đang cười đột nhiên khựng lại.

“Nếu như cô không giữ lấy chàng trai ấy thì đó sẽ là tổn thất cả đời cô đấy”.

“Vậy thì hãy để tôi hối hận cả đời đi”.

Trần Giai Vân cười: “Cô thực sự không muốn sao? Vậy thì tôi theo đuổi nhé! Một người đàn ông vừa có tiền, có thể, đẹp trai, thật phù hợp với khẩu vị của tôi”.

“Ồ, cô theo đuổi đi”.

“Thiên Hạ cô thật là không ra sao”. Trần Giai Vân tức giận: “Cô thực sự không tức giận sao. Tôi chỉ nói đùa thôi, anh Châu đâu phải là kiểu người mà tôi thích”.

“Giai Vân, chị tìm được bạn trai rồi à?” Câu hỏi của Thiên Hạ khiến Giai Vân mắc nghẹn miếng điểm tâm trong cổ, thấy điệu bộ cô ấy như vậy Thiên Hạ hỏi tiếp: “Thực sự là có rồi à?”

“Tôi thể hiện rõ ràng lắm sao?”

“Người phụ nữ khi yêu sẽ trẻ lại mười tuổi. Bình thường chị đâu có thể này”.

“Bình thường tôi như thế nào?”

“Ha ha, bình thường trên người chị cảm giác uất hận rất nặng nề đấy!”.

Trần Giai Vân nhún mày đáp: “Được, sức mạnh của tình yêu vĩ đại lắm! Thiên Hạ, bây giờ tôi lại cảm thấy cảm giác uất hận trên người cô rất nặng đấy! Yêu nhanh lên rồi nhanh chóng lấy chồng đi! Khá muộn rồi tôi phải về qua tổng bộ một chút, tôi đi trước đây”. Trần Giai Vân vẫy tay chào Thiên Hạ rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Thiên Hạ ngồi một mình tiếp tục uống trà.

Cảm giác uất hận? Thiên Hạ cười lạnh lùng. Ánh mắt của Trần Giai Vân thật lợi hại, một câu nói đã có thể khiến tim cô nhói đau. Cô đúng là đang hận thế giới này, tại sao lại dễ dàng cướp mất anh ấy như thế chứ? Thiên Hạ đâu biết rằng một kiếp nạn khác đang đợi cô ở phía trước.

Bên ngoài cửa sổ từng đợt nắng chói chang đang thiêu đốt mặt đất, mọi thứ ồn ào huyền ảo.

15. Chương 15: Khúc Nhạc Trước Hôn Lễ (1)

Nửa năm nữa trôi qua trong nháy mắt. Mỗi ngày Thiên Hạ đều đi làm đúng giờ, có lúc rỗi rãi thì tìm Giai Vân đi uống trà, mua sắm, có lúc lại tham gia một số hội đấu giá, giám định đá quý.

Có lúc Châu Cẩn Du đến đợi cô tan ca, cùng nhau đi ăn cơm. Hai người họ không phải tình nhân, thậm chí cũng không phải là bạn bè, giống như những người lạ thân nhau nhất mà thôi, anh chỉ lặng lẽ đến bên cạnh cô.

Ngày tháng trôi qua một cách bình lặng và vô vị, cho đến một ngày Ngôn Khởi Thước đột nhiên ngã ra nền phòng đọc sách, cả người co giật. Thiên Hạ và quần gia lập tức đưa ông đến bệnh viện. Sau khi cấp cứu bác sĩ nói bệnh tim của ông ngày càng nghiêm trọng.

Nửa năm nay ông Khởi Thước vì nhung nhớ mà bạc cả mái đầu, sức khỏe cũng không còn được như trước. Thiên Hạ luôn cho rằng đó là bệnh già tự nhiên vì vậy cô đã toàn quyền lãnh đạo “Cảnh Thụy” để cho ba mình có thời gian nghỉ ngơi, nhưng không ngờ bệnh của ba ngày càng nặng thêm thế này.

Hóa ra đáng về thoải mái và những nụ cười của ba cô đều là giả vờ, Thiên Hạ càng nghĩ càng tự trách mình.

Mỗi ngày sau khi tan ca cô đều lái xe đến bệnh viện, tự mình đút cho cha bữa tối. Có lúc Châu Cẩn Du đến đợi cô rồi hai người cùng tới thăm ông. Nhờ sự sắp xếp của Châu Cẩn Du, các bác sĩ chuyên khoa tim mạch giỏi nhất đều đến đây hội chẩn, và được đoàn hộ lý chuyên nghiệp chăm sóc chu đáo.

Hôm nay Thiên Hạ nấu cháo yến mang vào cho cha. Ông đang ngồi tựa cửa sổ nhìn ra ngoài, các nếp nhăn trên mặt càng nhiều thêm, in đậm dấu vết của thời gian.

“Ba, con mang cháo yến mạch cho cha”, cô khẽ cười rồi đặt bình cháo ấm lên bàn, cẩn thận múc từng ít một ra bát.

“Thiên Hạ”. Ông Khởi Thước cười và gọi con gái.

“Con đây, ba, chắc ba đắp chưa cẩn thận kia”. Cô nhanh tay đắp lại chăn cho ba mình rồi bưng bát cháo lên: “Ba thử xem, nhà bếp nói đã cho thêm một số nguyên liệu đặc biệt, ngon lắm ba ạ!”.

Thiên Hạ đút cho ông từng miếng một, bản thân mình cũng chìm trong không khí ấm áp này.

“Thiên Hạ, hôm nay Cẩn Du có đến không?”

“Con không biết”.

“Thiên Hạ, ba lo ba không sống được bao lâu nữa. Con là con gái duy nhất của ba, ba không yên tâm về con, Thiên Hạ, con lấy...”.

“Có gì không yên tâm đâu hả ba” Thiên Hạ ngắt lời ba: “Ba nhìn con thông minh giỏi giang thế này, điều hành Cảnh Thụy đâu ra đấy. Đúng đó ba, lo khuyên tai kim cương màu hồng của chúng ta tung ra tháng trước bán tốt lắm!”.

“Con gái ngoan cũng phải lấy chồng, nhân lúc ba con sống ba muốn nhìn thấy con gái đi lấy chồng, ba còn muốn ôm cháu nữa”.

Những lời của ba khiến cô chạnh lòng. Những lời này đã từng có người nói, một người vô cùng hiền từ đã nói, nhưng đáng tiếc bác ấy không được nhìn thấy con trai mình lấy vợ sinh con, bác đã sớm rời bỏ nhân gian rồi...

“Châu Cẩn Du là người tốt. Ba biết con không chắc đã thích cậu ấy, thế nhưng con tìm một người yêu con kết hôn không được sao? Như vậy ba có đi cùng yên tâm”. Ông Khởi Thước thở dài.

Thiên Hạ bực mình nói: “Cái gì mà đi cùng yên tâm? Ba không chỉ thấy con lấy chồng sinh con mà còn nhìn thấy con của con nữa. Ba không có chuyện gì hết!”. Thiên Hạ nắm tay ba và nói: “Bác sĩ đã nói rồi, vạn bất đắc dĩ.., vẫn có thể ghép tim, cho dù tỉ lệ thành công rất ít...”

“Ha ha, ba già thế này rồi còn sợ gì chứ. Thiên Hạ con cũng nên suy nghĩ về Châu Cẩn Du nhé...”

Cốc cốc, có tiếng gõ cửa. Châu Cẩn Du đẩy cửa bước vào, trên tay cũng cầm một chiếc bình giữ nhiệt.

“Cháu chào bác, Thiên Hạ cũng đến rồi à, hai người ăn rồi à?” Anh giơ chiếc bình lên và cười.

“Không sao, bác vẫn còn dói. Cẩn Du mang gì đến thế? Mau cho bác ném thử nào?” Ông Khởi Thước cười rất hóm hỉnh.

Châu Cẩn Du cười: “Vâng”. Anh múc canh ra bát và ngồi xuống bên kia giường.

Anh dứt từng muỗng canh cho ông Khởi Thước, nhìn dáng vẻ chăm chú tỉ mỉ của anh Thiên Hạ khe hở dài trong lòng. Châu Cẩn Du là con nhà giàu vậy mà lại phải ngồi đây dứt canh cho ba cô, đột nhiên cô thấy vô cùng cảm động và nặng nề.

Sau khi hai người rời khỏi phòng bệnh, cô nói với anh: “Thực ra anh không cần phải làm thế!”

Anh nghiêng mặt cười và nói: “Trước đây em cũng từng bón cho mẹ anh, bây giờ anh chăm sóc ba em cũng là việc nên làm”.

Thiên Hạ lặng người.

Khi còn sống bà Châu đã từng vô cùng vui vẻ hỏi Thiên Hạ khi nào có cháu để bà bế và cảnh hôm nay ba cô hỏi thế sao giống nhau đến vậy, ngực cô nhói lên một chốc.

Thiên Hạ bị lay động rồi.

Cô thực sự từ bỏ sau đó một tháng. Hôm đó huyết áp của Ông Khởi Thước đột nhiên giảm xuống, hai mắt ông mở to, cơ thể cứng như một tảng thạch cao.

Thiên Hạ ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, cô cố gắng để kiềm chế tiếng khóc, cả người run lên, nỗi sợ hãi dần dần nuốt hết lý trí của cô.

Châu Cẩn Du ngồi bên cạnh cô, anh ôm cô vào lòng rồi dịu dàng nói: “Thiên Hạ, muốn khóc thì khóc đi”.

Những giọt nước mắt nhẹ lăn dài trên má. Tay phải anh vỗ nhẹ lên vai cô: “Không sao đâu, tin bác sĩ đi, anh tin cha em phúc lớn mệnh lớn trời sẽ phù hộ”.

Cô gật đầu liên hồi.

Mấy tiếng sau cánh cửa phòng phẫu thuật mở. Ông Khởi Thước nằm trên giường bệnh, ông như được bọc trong tấm ga giường màu trắng. Thiên Hạ giật mình rồi lao về phía trước: “Ba, ba!”. Cô gào lên, nhìn thấy ba mắt nhắm nghiền, đầu cô trống rỗng miệng không ngừng gọi: “Ba ơi, ba mau tỉnh dậy đi, mau tỉnh dậy đi...”. Nước mắt tiếp tục ướt đẫm chiếc gối trên giường bệnh.

Hộ lý khuyên cô nên giữ bình tĩnh, cô đẩy mạnh người hộ lý ra ngoài, mấy người khác thấy thế cũng lao vào lôi cô ra. Châu Cẩn Du nghiêm giọng nói: “Buông cô ấy ra”. Mấy cô hộ lý lui hết xuống và đứng gọn sang một bên. Chiếc xe phẫu thuật dừng lại, Thiên Hạ nhào người ôm lấy ông Khởi Thước, thấy ông vẫn còn hơi thở trong lòng cô đột nhiên thấy vui mừng khó tả: “Ba, ba tỉnh dậy đi, ba còn phải tham dự đám cưới của con, còn phải ôm cháu nữa mà. Ba...”.

Lần này tuy ông Khởi Thước đã qua cơn nguy hiểm nhưng cơ thể vẫn rất yếu. Thiên Hạ và Cẩn Du ngày nào cũng vào thăm, dứt cho ông ăn, cùng đẩy xe lăn đưa ông ra ngoài đi dạo.

Trong vườn hoa bệnh viện, hương thơm ngào ngạt, xung quanh là hoa loa kèn nở rộ.

“Thiên Hạ, bao giờ hai đứa định kết hôn thế?” Ông Khởi Thước ngồi trên xe lăn, vừa cười vừa hỏi hai người.

“Chắc khoảng nửa tháng nữa thôi ba ạ!” Thiên Hạ cúi mặt cười: “Trong lễ cưới ba phải dắt tay con đến trước mặt Cẩn Du đấy!” Cô đã quyết định, cả đời này cô đã không nhận được tình yêu nữa rồi vậy thì cô sẽ cố gắng khiến Cẩn Du hạnh phúc, cô không muốn ba cô giống như bà Châu phải ra đi khi trong lòng còn điều tiếc nuối.

“Ba ngồi xe lăn thế này sẽ khiến con mất mặt”. Ông Khởi Thước thoáng buồn nói.

“Không đâu, ai dám cười ba chứ!” Thiên Hạ vội vàng nói. Cẩn Du đứng bên cạnh nói thêm: “Chẳng ai dám cười bác đâu ạ!”.

Việc hôn sự hoàn toàn do một tay Cẩn Du lo liệu. Quãng thời gian này Thiên Hạ cũng cố gắng làm công tác tư tưởng cho bản thân, cố gắng chấp nhận và đối mặt với chuyện hôn nhân. Hai người sắp là một đôi vợ chồng mới nên các hoạt động, party đều cùng nhau tham dự.

Tối hôm nay là lễ mừng thọ 70 tuổi của người đứng đầu tập đoàn Ngọc Khí nhà họ Vương. Nhà họ Vương từ trước đến giờ có quan hệ tốt với giới đá quý, Thiên Hạ cũng nhận được thiệp mời cùng Châu Cẩn Du tham dự.

Nhà họ Vương bao trọn tầng 12 của khách sạn Quân Du, các vị tài phiệt, giới báo chí cũng như những nhân vật nổi tiếng khác đều xuất hiện.

Triệu Hằng Chi thấy Châu Cẩn Du ôm eo Thiên Hạ thì sầm cả mặt lại. Thiên Hạ cười thầm và nghĩ chắc anh ta phải hận cô lắm. Viên Ánh Trăng gia truyền phải hai tay dâng cho người khác mà không làm thế nào được.

Trần Giai Vân cũng dẫn bạn trai của mình đến. Đó là một chàng trai da ngăm đen, hai mắt to, thân hình đầy sức hút. Sau này cô mới biết hóa ra anh ấy là một vận động viên bóng chày, tên là Frank, là con lai người Anh và Phi.

Người quản lý của “Phong Trạch” là Trình Lê Huyền cũng dẫn theo ba cô con gái gả vào nhà giàu đến. Người đàn bà đó, đôi mắt sắc lẹm nham hiểm, cho dù bà ấy cười vẫn khiến người ta hồi hộp lo lắng.

Sau bữa tối linh đình, nhân viên phục vụ dọn tất cả các bàn ăn đi, trong chốc lát căn phòng rộng lớn tạo thành một khoảng không ở giữa. Những chiếc đèn chùm màu cam hàng đầu được vận nhỏ đi mấy phần, không khí vô cùng quyến rũ và có phần hấp dẫn.

Dàn nhạc bắt đầu chơi những khúc nhạc trữ tình, các đôi bắt đầu ôm eo nhau và nhún nhảy theo điệu nhạc du dương. Trần Giai Vân và bạn trai ôm nhau, vừa nhảy vừa hôn nhau, thân mật và tình tứ.

Bỗng nhiên có tiếng người vang lên phía sau Thiên Hạ, âm thanh đó vừa đẹp vừa có sức hút, giống như tiếng nước ngưng đọng lại trong màn đêm, vừa lạnh vừa khó đoán, giống như hạt cát chảy qua tấm lụa không biết sẽ chiếm lĩnh linh hồn bất cứ lúc nào.

“Cô gái xinh đẹp, tôi có thể mời cô nhảy một điệu không?”

Thiên Hạ giật mình, chậm chậm quay người, dường như khó khăn gấp vạn lần.

Người đàn ông trước mặt cô có mái tóc dài màu vàng lò xo trước trán che đi ánh mắt xanh. Dưới ánh đèn mờ ảo, anh ấy nổi bật lên như được bao trùm bởi một làn ánh sáng, tay phải cầm một chiếc quạt lông chim và xoay xoay.

“Chào cô, tôi là Lý Ngự Thành, đêm nay tôi có vinh hạnh được mời cô một điệu nhảy không?” Anh chìa tay về phía Thiên Hạ.

Một câu Lý Ngự Thành vang lên khiến tất cả mọi người dừng bước chân, đầu đó vang lên tiếng tranh luận.

“Lý Ngự Thành đến đây sao?”

“Là “Lý Ngự Thành” không bao giờ xuất hiện công khai đến sao?”

“Không phải ông ấy hơn 60 tuổi sao?”

Nghe thấy tên “Lý Ngự Thành” Trần Giai Vân đang hôn say đắm liền nhìn bốn phía thấy chàng trai tóc vàng đứng trước mặt Thiên Hạ cô vội vàng đẩy bạn trai bên cạnh mình ra. Cô vẫn là người tình của Lý Ngự Thành, một ngày Lý Ngự Thành chưa đá cô thì ngày đó cô còn chưa tự do.

Châu Cẩn Du lịch sự đến trước mặt “Lý Ngự Thành” và nói: “Ông Lý, có thể nhường tôi với vợ sắp cưới của tôi nhảy điệu nhạc đầu tiên không?” Anh nhấn mạnh từ “vợ sắp cưới”.

“Ồ, vợ sắp cưới?” Ánh mắt anh lướt qua mặt Thiên Hạ, rồi đột nhiên cười lớn: “Chẳng qua chỉ là vợ sắp cưới, chẳng phải chưa kết hôn sao?”

Tóc vàng, quyen rũ.

Mắt xanh sâu thẳm, mơ mộng.

Ánh mắt Thiên Hạ không kiềm chế được nên liếc nhìn anh ấy, ánh mắt đầy chân tình của cô khiến ánh mắt Châu Cẩn Du bên cạnh sụp xuống.

“Cẩn Du, em có chuyện nói với anh ấy một chút, lát nữa em sẽ nhảy điệu nhạc đầu tiên với anh”. Thiên Hạ ra hiệu cho “Lý Ngự Thành” ra bên ngoài nói chuyện.

Cô cố gắng giữ cho bước chân mình thật bình tĩnh thể nhưng trái tim thì đang rộn ràng niềm hạnh phúc, trên mặt bất giác nở một nụ cười.

Hai người ra bên ngoài phía cửa sổ, rèm cửa bay phấp phới theo gió, che khuất ánh nhìn của tất cả mọi người.

Thiên Hạ xúc động nắm chặt hai cánh tay của anh giọng vui vẻ nói: “Khuư Lạc, anh vẫn sống! Quá tốt rồi! Làm sao anh lại sống sót thế? Em đã sống ở Langnitie nửa tháng trời, ngày nào cũng đi ra biển từ sáng sớm, anh có nhìn thấy em không?”

Khuư Lạc cười nhìn cô, ánh trăng vương đầy trên anh, càng khiến anh thêm hấp dẫn. Thiên Hạ dường như không tin vào mắt mình, tất cả giống như một giấc mơ, cô đã nằm mơ nửa năm nay, hôm nay giấc mơ đã thực sự trở thành hiện thực, anh ấy đã trở về, đã trở về bên cạnh cô...

Thiên Hạ ôm chặt anh rồi rúc đầu vào trong lòng anh, hít hà hương thơm trên người anh. Nếu như có thể cô hy vọng thời gian mãi mãi ngưng đọng ở khoảnh khắc này.

Nhưng trên đầu cô lại vang lên giọng nói lạnh lùng: “Vợ sắp cưới? Hai người lại sắp kết hôn? Xem ra anh trở về không đúng lúc rồi”.

“Ba em muốn nhìn thấy em lấy chồng trước lúc lâm chung, em tưởng ba em sắp đi...” giọng cô nghẹn lại, cô ngược mặt nhìn anh. Máu nước trong mắt anh dường như đã đông thành băng.

“Thật là một đứa con có hiếu! Ngón Thiên Hạ, đây là niềm vui và ngạc nhiên mà anh nhận được sau cái chết trở về”.

“Bây giờ em có thể dừng lại...”. Cô nghĩ chỉ cần khuyên ba để cô và Khuư Lạc kết hôn là được rồi.

Người đầu tiên mà cô chọn có lỗi, e rằng vẫn là Châu Cẩn Du.

Điệu bộ trả lời chậm chạp của cô lại bị Khuư Lạc hiểu nhầm rằng cô đang do dự.

“Không”, Khuư Lạc cười rất khác thường, ánh mắt anh sáng lên: “Em muốn lấy anh ấy, anh muốn em lấy anh ấy trước mặt anh”.

Trong tim cô dội lên cảm giác nặng trĩu. Tại sao cô lại cảm thấy con người lạnh lùng vô tình, giỏi ngụy trang giả vờ của Khuư Lạc quay lại rồi? Giữa hai người họ tại sao lại trở về vạch xuất phát? Không phải đã phá vỡ hết các lớp băng, sống chết có nhau rồi hay sao?... Tại sao lại như thế này? Cô chờ đợi giây phút gặp nhau này bao lâu rồi, nhưng lại biến thành như vậy, trong hoàn cảnh này và có kết cục thế này.

Thiên Hạ quay lại hỏi: “Vậy tại sao anh lại quay về?”

“Anh quay về là vì bốn viên đá quý”. Giọng anh lại lạnh lùng như xưa, dường như không có một chút ấm áp nào trong đó, giống như đang nói về một vụ làm ăn vậy. Ánh mắt Thiên Hạ nhìn thẳng vào mắt anh, vẫn là đôi mắt xanh sâu thẳm ấy, vẫn dễ cuốn hút mê hoặc lòng người, khiến người ta rơi vào mộng cảnh.

“Đá quý vẫn còn, em vẫn bảo quản tốt chúng”.

“Đưa cho anh”.

“Đương nhiên có thể, nhưng bây giờ em không thể đi tìm bảo tàng cùng với anh được, sức khỏe ba em rất yếu, em phải ở bên ba trong những ngày này...”.

“Vậy một mình anh đi tìm”.

“Cái gì?”

Thiên Hạ ngạc nhiên, một người đã từng sống chết có nhau với anh như thế vậy mà lại chẳng là gì cả: “Không phải anh muốn em cùng đi với anh sao?”

“Nhà giám định đá quý hàng đầu trên thế giới có rất nhiều, anh có thể tìm người thay thế em”. Anh nhếch môi cười một cách tàn khốc.

“Khuru Lạc, anh đừng quá đáng như thế...”

“Thứ anh cần chỉ là những viên đá quý...” Đôi mắt anh sáng lên nhưng vẫn không có chút tình cảm nào trong đó.

Hai tay cô nắm chặt lại, âm thanh giống như nghiền răng mà nói ra: “Em đã cảnh cáo anh rồi, không được quá đáng như thế!” Cô đột nhiên tiến lên phía trước nắm chặt cà vạt của anh rồi kiễng chân lên hôn. Tình cảm sâu đậm và nồng nhiệt theo hai đôi môi chạm vào nhau, hòa quyện, không rời.

Anh mở to mắt, đôi mắt hướng về phía ánh trăng, cảm giác không chân thực.

Rèm cửa bay lên bay xuống theo quỹ đạo, rồi lùi về hai bên, để lộ ra một đôi mắt màu hổ phách trầm buồn.

Đôi mắt ấy càng nhìn càng lạnh lẽo.

Gió ngừng, rèm cửa dừng lại không bay nữa, đuôi rèm chạm xuống đất lại ngăn cách không gian làm hai nửa.

Cô cười, trong đôi mắt ẩn giấu chút bi thương: “Bây giờ em thay đổi ý kiến rồi. Đá quý em không dễ gì mà đưa cho anh được. Nếu muốn có thì anh hãy lấy nó từ tay em đi. Còn nữa, nếu anh không ngại thì năm ngày sau mời anh đến dự đám cưới của em và Cần Du, lúc đó luôn hoan nghênh anh đến”. Nói xong Thiên Hạ quay người bước ra ngoài tấm rèm, trong lòng dội lên niềm đau xót nhưng cô cố gắng che giấu hết.

Khuru Lạc đột nhiên đưa tay về phía cô nhưng chậm một giây, hai tay cứ thế mà xa nhau, cô đã vén rèm bước ra ngoài.

Có lúc, bỏ qua một cách đơn giản như thế. Chính trong khoảnh khắc ấy Ngôn Thiên Hạ đã bỏ qua Khuru Lạc, Châu Cần Du đã bỏ qua Thiên Hạ.

Hôn lễ hai nhà Ngôn – Châu được tổ chức long trọng, thực ra mức độ long trọng không thể hiện ở nơi tổ chức hôn lễ mà ở các con đường chuyên dùng cho xe chạy, để đảm bảo đoàn xe khách mời hôm đó được chạy thông suốt mà không gặp phải trở ngại nào.

Trên đường báo chí truyền thông đến rất đông, xe phóng viên phóng vấn người đi ngược người đi xuôi, không ai liên quan đến ai cả.

Nhà thờ St Peter’s mở rộng cửa, bên trong khu nhà thờ không thể chứa hết được đoàn xe đông như thế. Hai con phố trước nhà thờ đã được phong tỏa để làm bãi đỗ xe tạm thời.

Khắp nơi tràn ngập cánh hoa và ruy băng, khoảng không gian vây quanh nhà thờ cũng được rắc đầy cánh hoa tường vi.

Thiên Hạ được phù dâu dẫn ra ngoài xe hoa Rolls-Royce, tấm mạng trắng phủ trước mặt, dường như cả thế giới đang chìm trong câu chuyện cổ tích, khung cảnh đẹp như mơ khiến cô không thể tập trung. Phía sau cô là hai hàng thiên thần nhỏ giúp cô nâng váy.

Cánh cửa nhà thờ bật mở sang hai bên, cô đứng ngược phía ánh sáng, xa xa cô chỉ thấy hình ảnh bức tượng thánh mẫu Maria và khách mời ngồi kín hai bên lễ đường.

Ông Khởi Thuộc ngồi trên xe lăn, gương mặt tràn ngập niềm vui, ông chìa tay về phía con gái. Thiên Hạ đưa tay cho ông và hai ba con tiến về phía Châu Cần Du.

Cuối cùng cũng đi đến nơi, Châu Cần Du trong bộ vest trắng đón Thiên Hạ từ tay ông Khởi Thuộc, anh nắm tay cô thật chặt, thật ấm áp.

Ông Khởi Thuộc được đưa lên phía trên để quan sát hôn lễ, gương mặt ông rạng rỡ hạnh phúc.

Cha sứ mặc bộ đồ đen tay cầm quyền kinh thánh đi đến trước bục, ánh mắt tràn đầy niềm vui và sự nhân từ. Trong trí nhớ của cô thì lần này giống y như lần trước, cũng đọc về hôn từ, cả lễ đường im phăng phắc, không gian thần thánh đến lạ kỳ. Sau khi đọc xong, cha sứ nhìn một vòng rồi hỏi mọi người: “Trước khi hôn lễ được bắt đầu, nếu như có bất cứ chuyện gì gây cản trở hôn lễ thì hãy nói ra ngay bây giờ, hoặc luôn luôn giữ im lặng”.

Cả lễ đường im lặng, im lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng bước chân ở bên ngoài.

Thiên Hạ quay đầu lại và nhìn thấy một chàng trai đứng ở cửa, ngược hướng ánh sáng, chàng trai tóc vàng, mắt xanh, mặc chiếc áo choàng kiểu quân đội màu đen, không muốn thu hút sự chú ý của mọi người cũng khó.

Anh nhìn Thiên Hạ và cười, sau đó ngồi vào hàng ghế bên dưới quan sát hôn lễ, trên tay trái của anh vẫn là chiếc quạt lông chim quen thuộc, nhìn giống như một vị khách bình thường, chẳng qua đến muộn mấy phút mà thôi.

“Vây, Châu Cẩn Du, con có muốn lấy Ngôn Thiên Hạ làm vợ không? Con có hứa sẽ yêu thương, chăm sóc cô ấy, cho dù vui buồn, sướng khổ, giàu nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh, luôn yêu thương nhau, mãi mãi không rời, chỉ có cái chết mới có thể chia rẽ được hai con không?”

“Con đồng ý”. Châu Cẩn Du nhìn Thiên Hạ cười và xiết chặt tay cô hơn, thể hiện sự bất an trong lòng.

“Ngôn Thiên Hạ, con có muốn lấy Châu Cẩn Du làm chồng không? Con có hứa sẽ yêu thương, chăm sóc anh ấy, cho dù vui buồn, sướng khổ, giàu nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh, luôn yêu thương nhau, mãi mãi không rời, chỉ có cái chết mới có thể chia rẽ được hai con không?”

Không có câu trả lời đã định sẵn, chỉ là sự im lặng khác thường.

Thiên Hạ ngẩng đầu, đôi mắt hơi giật giật. Chuyện đã đi đến bước này rồi.

Cách đó không xa, ông Khởi Thước đang ngồi trên xe lăn với gương mặt tràn đầy niềm vui và sự chờ đợi nhìn cô. Chỉ cần cô nói: “Con đồng ý” là đã hoàn thành tâm nguyện của ông, từ đó bước vào nhà giàu, “Cảnh Thụy” sẽ đứng ở vị trí bất bại.

Một ánh mắt đâm thẳng vào lưng cô, cô không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra, chân trái anh đang gác lên trên đùi phải, chiếc quạt che đi nửa bên má. Đôi mắt ấy đang cười, như muốn thách thức cô, có bản lĩnh thì em lấy người khác trước mặt anh đi.

Đột nhiên cô lại muốn cười. Ngôn Thiên Hạ, mày đã ép bản thân mày đến bước này rồi. Bây giờ đã đến lúc mày đã chơi thì phải chấp nhận thua, hãy cúi đầu trước số mệnh đi. Từ bây giờ trở đi mày là cô chủ của nhà họ Châu rồi, sẽ hưởng vinh hoa phú quý và vinh quang, cứ như thế mà thuyết phục bản thân đi, tình yêu sớm đã ra đi từ sinh mệnh của bản thân rồi.

“Con” Thiên Hạ khó mở lời, “đồng...”

Kịch! Ông Khởi Thước đột nhiên ngã vật từ trên xe lăn xuống, cả người co giật trên nền đất.

“Ba”. Thiên Hạ hét lên rồi ném mạng che mặt ra sau, nhấc váy chạy đến chỗ cha cô. Châu Cẩn Du cũng chạy theo, cả lễ đường náo loạn. Thiên Hạ ôm ông Khởi Thước trong lòng rồi gào to: “Mau gọi xe đưa ba tôi đến bệnh viện”.

Cô dâu, chú rể và mọi người đều đến hết bệnh viện, lễ đường nhốn nháo. Duy chỉ có Khuất Lạc cười, bóng người cao to, anh tuần của anh chậm chậm bước ra khỏi lễ đường.

Thiên Hạ và Cẩn Du đã thay quần áo bình thường cho tiện đi lại, cả hai ngồi bên giường. Sau khi được cấp cứu ông Khởi Thước đã qua cơn nguy hiểm thể nhưng chân tay bị tê liệt, hai mắt đục ngầu. Ông đeo bình oxy và đang cố gắng thở, tranh giành sự sống.

Thiên Hạ đau đớn nắm chặt tay ông, bất kể ông có ngھر thấy hay không cô vẫn thì thầm bên tai: “Ba, ba tỉnh dậy đi được không? Con đã kết hôn rồi, làm sao mà cha lại ngã quỵ được chứ? Ba, ba phải cố gắng lên!” Nhìn mái đầu bạc của ba, nhìn vầng trán hói, nhìn những nếp nhăn xếp đầy trên gương mặt ba, nhìn

dáng vẻ tiêu tụy của ba, trong lòng cô không kiềm chế được, mắt cay xè: “Ba,..... con còn có thể làm gì cho ba nữa...”.

Châu Cẩn Du trầm lặng nhìn ông Khởi Thước, tay anh nắm chặt tay kia của ông.

“Ba!” Trong đầu cô lóe lên một suy nghĩ: “Con tìm dì về cho cha được không? Con sẽ tìm dì Lâm Hề Nhị về đây cho ba, ba phải gắng lên nhé!”

Nghe đến ba chữ “Lâm Hề Nhị” ông Khởi Thước hơi động đậy má, đôi mắt mờ đục dường như đã có điểm nhìn.

Thiên Hạ sung sướng quá liền bật khóc, bác sĩ nói đã tìm được tim phù hợp để ghép, họ đang tiến hành kiểm tra các bước, đợi khi nào bệnh tình của ông Khởi Thước ổn định sẽ tiến hành phẫu thuật, tuy nhiên tỉ lệ thành công chỉ có một phần ba.

Lâm Hề Nhị, cho dù bà ấy không muốn đi nữa thì Thiên Hạ nhất định sẽ thuyết phục bà, chỉ trong vòng một tháng.

Lâu sau, Châu Cẩn Du và Ngôn Thiên Hạ cùng rời khỏi phòng bệnh. Cô mở lời trước: “Xin lỗi anh, em làm hỏng hôn lễ rồi”.

“Không sao”. Anh trả lời.

“Em phải chuẩn bị đi Mỹ ngay. Trong vòng một tháng phải thuyết phục được dì Lâm Hề Nhị quay về”.

“Cần anh đi cùng em không? Có thể anh ra mặt mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn”.

“Không cần, em có cách thuyết phục dì ấy”. Cách gì? Cô chỉ có thể vừa đi vừa nghĩ, cô chỉ không muốn nợ Cẩn Du một lần nữa.

“Vậy thì...” Cẩn Du ngập ngừng, “Đợi sau khi em về nước, hôn lễ của chúng ta vẫn tiếp tục chứ?”

Hơi thở của cô như ngừng lại một chút, trong tim dội lên từng tiếng không muốn, cô không muốn. Thiên Hạ ngập ngừng không muốn trả lời.

Châu Cẩn Du tiếp lời: “Được rồi, bao giờ em về mình nói tiếp”.

Ánh mắt anh hơi trùng xuống, môi khẽ nhếch mép cười. Đột nhiên sự cao ngạo của anh làm giãn thêm khoảng cách giữa hai người. Cảnh bên ngoài cửa sổ in sâu trong đầu anh, nếu như người cô yêu không phải là anh ấy.... vậy thì khoảng cách này càng lúc càng xa.

Có một số tình yêu, do vận mệnh mà sai lầm, do cao ngạo mà thành đôi.

“Xin lỗi anh, em luôn mang lại rắc rối cho anh”. Cô muốn nói gì đó để khóa lấp cảm giác có lỗi trong lòng mình: “Xin lỗi anh, đều là lỗi của em...”.

“Người có lỗi không phải em”. Châu Cẩn Du cười nhẹ nhàng, ánh mắt sâu thẳm: “Mà sai lầm là anh đã gặp em”.

Cô ngược lên, hai đôi mắt nhìn nhau.

Một chàng trai độc lập và cao quý như vậy nếu như không phải vì tình yêu của cô và Khuê Lạc sâu đậm như thế thì có lẽ cô đã động lòng trước anh rồi.

16. Chương 16: Số Mệnh Của Tình Yêu (2)

Thiên Hạ từ chối ý tốt của Cẩn Du, một mình mặc áo ấm thuê taxi đến nơi Khuê Lạc ở.

Trung tâm thành phố, ở nơi tắc đất tắc vàng, trong một căn hộ kiểu Tây, khắp vườn là hoa tường vi đang héo hon vì ngày đông, gió đông thổi hiu hiu trên những cành hoa.

Sau khi bấm chuông cánh cửa sắt tự động mở ra, cô bước chân vào “Lý gia”.

Trần Giai Vân xuống đón cô và giúp cô treo áo khoác lên giá, không khí trong phòng vô cùng ấm áp.

“Đến tìm tôi hay tìm Khuru Lạc?” Trần Giai Vân hỏi thẳng.

“Khuru Lạc”. Thiên Hạ cũng không khách khí gì.

“Anh ấy đang đánh billiards trên tầng hai, xem ta tinh thần ok lắm!”.

Một câu “tinh thần ok” khiến cho không khí trở nên có cảm giác say mê vô cùng.

“Ok, cảm ơn chị!”. Thiên Hạ chạy thẳng lên tầng hai, mở cửa phòng chơi billiards và nhìn thấy Khuru Lạc đang ngồi uống rượu vang bên bàn.

Chiếc áo khoác kiểu quân đội màu đen được ném bừa bãi trên ghế sofa, anh mặc áo sơ mi đen, cà vạt đen dài được tháo lỏng lẻo, điệu bộ vô cùng lười biếng và uể oải, chiếc quần dài bó sát khiến cho đôi chân anh như dài và săn chắc hơn.

Sau khi nhấp một ngụm rượu anh đặt ly rượu lên góc bàn bóng và tiếp tục chơi, ánh mắt ngắm chuẩn, từng quả một chui vào trong lỗ. Dường như những con mồi mà anh đã ngắm trúng thì chẳng có con nào thoát khỏi sự tính toán của anh.

“Khuru Lạc”. Thiên Hạ vào phòng và khóa cửa lại, cô đi đến bên anh và nói: “Em đến để bàn với anh một vụ giao dịch”.

Từ khi Thiên Hạ bước vào phòng anh hầu như không đưa mắt nhìn cô một cái, dường như hoàn toàn bị trái bóng hấp dẫn, cứ đánh vài đường sau đó lại nhấp một ngụm rượu, không hề để ý gì cả.

“Anh giúp em thuyết phục mẹ anh về nước, sau khi gặp ba em lần cuối em sẽ giao bốn viên đá quý cho anh”.

Anh vẫn không nhìn cô, một đường bóng tuyệt vời, ba trái bóng lần lượt chui vào lỗ. Tay anh tiếp tục hướng về phía ly rượu nhưng Thiên Hạ đã nhanh tay hơn và đoạt lấy nó: “Em đang nói chuyện với anh!”.

Khuru Lạc khẽ nghiêng mặt, gió khẽ lướt qua, nhìn qua giống như cười thế nhưng nụ cười lại tràn đầy sự nguy hiểm: “Em thực sự nghĩ rằng anh không có cách gì lấy được bốn viên đá quý đó từ tay em sao? Em thực sự nghĩ rằng anh sẽ chịu sự khống chế của em sao?”

“Em biết, chỉ cần anh muốn thì anh sẽ có cách, nhưng mọi người cần gì phải phí thời gian chứ? Đối với anh mà nói, việc anh mời dì về nước dễ như trở bàn tay”. Khi cô nói Khuru Lạc dần chuyển hướng nhìn cô, anh cười một cách bí hiểm: “Vậy thì anh cho em một cơ hội, bây giờ em đánh quả bóng số 3 kia vào lỗ, anh sẽ suy nghĩ lại”.

Cả đời này Ngôn Thiên Hạ chưa từng chơi billiards, vị trí của quả bóng số 3 lại ở ngay giữa, cô chẳng biết nắm bắt nó như thế nào, cô nắm vội lấy gậy và hướng đầu bịt da về phía quả bóng. Lúc này nhìn qua một lúc rồi nên cô cũng biết đứng thế nào để chọc bóng cho đúng, thế nhưng cuối cùng lại không dám ra tay chọc bóng.

Trong lòng cô hiểu rất rõ cơ hội bóng vào lỗ chỉ là 0.

Nhân lúc cô còn đang do dự thì cánh tay phải của anh đã vòng qua vai cô, hai tay đặt lên trên hai tay cô rồi điều chỉnh phương hướng của gậy, đột nhiên gậy thọc mạnh một cái vào bóng số 4, số 4 chạm vào số 3, sau đó hai trái bóng tách theo góc nhọn và chui vào hai lỗ bên trái và bên phải.

Khi cô còn đang hoài nghi thì anh đã mở lời trước, anh ghé sát vào tai cô và thì thầm: “Nếu như Ngôn Khởi Thước không ngã từ xe lăn xuống thì em thực sự định lấy Châu Cẩn Du sao?”

“Nếu anh đã không yêu em vậy thì em sẽ lấy người yêu em”.

“Thiên Hạ khôn ngoan, lại nói không lịch sự với anh rồi”. Khuru Lạc cười và đứng dậy.

Thiên Hạ cũng đứng dậy theo và hỏi dồn: “Anh đồng ý rồi à? Anh sẽ giúp em mời dì Lâm Hề Nhị về nước?”

“Trong mắt mẹ anh, anh là một đứa con suốt ngày rượu chè, anh gọi bà ấy về thăm ba em đang nằm trên giường bệnh, bà ấy nghĩ anh điên!”. Khuru Lạc lau đầu gậy rồi nhếch mép cười một cách tàn nhẫn.

“Anh thực sự không giúp em?”

“Anh có thể cùng em đi Mỹ, có điều chỉ đứng cạnh xem em cố gắng thế nào, nhân tiện cũng xem em thất bại thế nào!”

Cô nuốt hơi giận vào lòng rồi cười lạnh lùng: “Được, em chấp nhận đề nghị của anh”.

Một trận chiến trong bóng tối kéo theo gió nổi mây bay một lần nữa lại bắt đầu.

17. Chương 17: Cho Dù Em Nhìn Thế Nào Tôi Cũng Coi Như Không Thấy

Ông khê thì thầm bên tai bà một câu.

Một giọt lệ từ khóe mắt Lâm Hề Nhị tràn ra, men theo những nếp nhăn chảy xuống dưới.

Phần 1: Điều kiện của bà ấy

Cùng với tiếng còi inh tai vang lên là tiếng kêu của chiếc máy bay chở khách từ Trung Quốc đã đáp xuống sân bay quốc tế Kennedy.

Thiên Hạ và Khuư Lạc kéo hành lý từ khoang hạng nhất bước đến khu kiểm tra an toàn đông nghẹt người.

Đột nhiên điện thoại Khuư Lạc reo vang, hai người tạm dừng bước, anh đặt hành lý xuống và ra ngoài mấy bước để nghe điện thoại.

Ánh mặt trời mỏng manh của ngày đông len qua lớp kính màu xanh chiếu xuống dưới. Thiên Hạ khê nheo mắt và vẫn đứng yên ở đó đợi Khuư Lạc. Đột nhiên, có một cô gái bước qua và đụng phải cô, hai người vội vã ngược đầu lên và nhìn nhau.

Hai người cùng mắt đen tóc đen, tự nhiên có cảm giác thân thiết lạ thường.

Đối phương dùng tiếng Anh xin lỗi cô trước.

Cô gái này nhìn chỉ tầm mười bảy, mười tám tuổi, rất tương xứng với chàng trai đi bên cạnh, đúng là một đôi nam thanh nữ tú chuẩn mực, chỉ có điều gout thẩm mỹ của cô đã sút kém rồi. Sau khi gặp Khuư Lạc trong tiềm thức cô đã cảm thấy rằng những thứ càng đẹp thì cái gai đằng sau nó càng sắc nhọn.

Hai người đang định đi thì cô gái đột nhiên kêu lên “Á” một tiếng, hoá ra tóc cô ấy mắc vào chiếc ghim hình con thiên nga bằng thủy tinh màu trắng cài trên ngực của Thiên Hạ.

“Á...” đôi mắt xinh đẹp của cô gái dường như ngẩn lệ, khiến ai nhìn thấy cũng thương.

“Sao em lại không cẩn thận thế...” Chàng trai nhẹ nhàng trách móc, anh ấy nói tiếng Trung, sau đó dùng tiếng Anh xin lỗi Thiên Hạ: “Phiền cô có thể gỡ cái ghim ra được không?”

Lần đầu tiên chàng trai này nhìn thẳng cô và cũng lần đầu tiên cô nhìn rõ chàng trai này. Mái tóc ngắn gọn gang loa xòa trước trán, ánh mắt màu hổ phách thanh tú và trong sáng, đôi môi khê cong lên một mức độ vừa phải khiến càng đẹp hơn.

“Ok”. Thiên Hạ gỡ chiếc ghim hình con thiên nga bằng thủy tinh trên áo khoác xuống, chàng trai đưa tay đón lấy. Chàng trai ấy có đôi tay thật đẹp, các khớp thẳng, mười ngón tay dài, mái tóc vàng khê buông nhẹ trên tay anh, lát sau anh đã gỡ xong và trả lại cho Thiên Hạ chiếc ghim.

Cô gái nũng nịu nép sát vào cánh tay chàng trai, nhìn hai người đúng là một đôi tình nhân yêu nhau say đắm.

Thiên Hạ nhìn theo bóng họ mà cười, trong mắt cô có cảm giác ghen tị mà ngay bản thân cô cũng không cảm thấy được.

“Nhìn gì thế?” Khuư Lạc nghe xong điện thoại và quay vào.

“Không có gì, chúng ta đi thôi”. Thiên Hạ và Khư Lạc đi ra phía ngoài sân bay, xe đã đợi sẵn ở bên đường. Hai người lên xe và phi thẳng đến khách sạn Hilton, Khư Lạc đã đặt sẵn hai phòng penthouse(*) ở đó.

Do chênh lệch về thời gian nên cả hai đã ở lại khách sạn một ngày. Thiên Hạ tranh thủ lên mạng tìm thông tin liên quan đến nhà tài phiệt Hoa kiều mà bà Lâm Hề Nhị đã cưới. Ba giờ chiều hôm sau Thiên Hạ quyết định đến nhà họ Lục tìm bà Lâm Hề Nhị, tất nhiên phải lôi một người khác nữa đi cùng.

Ding dong. Cô ấn chuông hai lần, lát sau có tiếng bước chân chậm rãi bước ra, Khư Lạc mở cửa nhưng người lại chặn ở cửa, tỏ rõ thái độ không hoan nghênh cô bước vào.

“Em chuẩn bị đi gặp dì Lâm Hề Nhị, anh có đi cùng em không?” Thiên Hạ nói thẳng.

“Ha”. Khư Lạc cười lạnh lùng: “Em quên là anh đến đây làm gì à? Tại sao anh lại phải đi cùng em?”

“Em không biết đường”.

“Em có thể đi taxi”.

“Khu nhà giàu ở trên núi, vẫn phải tìm đường, chẳng bằng đi xe của mình cho nhanh”.

“Vậy em tự đi đi”. Khư Lạc lấy chìa khóa xe trong túi ra và đưa cho cô, Thiên Hạ đưa tay đỡ lấy. Khi thấy cô cầm chìa khóa rồi anh lùi vào và sập cửa lại, tiếng sập cửa khiến Thiên Hạ giật mình, cô nắm chặt chìa khóa trong tay đến nỗi hằn cả hình trong lòng bàn tay.

Trần ngập trong đầu cô là hình ảnh nụ cười lạnh lùng của anh, Thiên Hạ vừa lái xe vừa không tập trung, không biết đã lạc trên núi từ bao giờ. Khu nhà giàu này tại sao lại không thấy đỉnh núi ở đâu chứ? Trước mắt càng lúc càng nhiều ngã rẽ, cô nhìn lại biển báo mới thấy hình như mình đã lượn qua chỗ này mấy vòng. Thời gian ban ngày của mùa đông rất ngắn, mới hơn sáu mà trời đã tối. Tuy nhiên sự việc nghiêm trọng hơn đã xảy ra – xe hết xăng!

Cô tấp xe vào lề đường, đợi có người đi qua thì nhờ họ kéo xe hoặc xin ít xăng. Nhưng đợi hơn nửa tiếng ngay cả bóng của bánh xe cũng không thấy đâu. Tuyết rơi đầy trời, trời lạnh như cắt, đất đóng băng lại, cô kéo chặt chiếc áo khoác. Cô ngược mắt nhìn lên phía trên đỉnh núi, từng dãy biệt thự đã sáng đèn, có lẽ cách cũng không xa lắm, chắc đi bộ tầm một tiếng là đến nơi.

Thiên Hạ bắt đầu đi bộ trên con đường dày đặc tuyết, cô kéo chiếc mũ áo khoác lên để tránh gió lùa vào má, gió lượn bên ngoài như từng lưỡi dao sắc nhọn, phất qua phất lại trên má cô. Mùa đông trên núi lạnh cắt da cắt thịt.

Tuyết rơi ngày một dày, bước chân cô ngày một nặng thêm, Thiên Hạ lúc này giống như người tuyết khó nhọc bước đi trên đường. Hai chân cô đã tê liệt không còn cảm giác nữa rồi, giống như đang mang chân giả, cứ nhấc lên rồi lại hạ xuống. Tóc mai bay lất phất trong gió, mắt không mở được.

Sự chênh lệch về thời gian hình như vẫn chưa được điều chỉnh, tại sao đột nhiên lại buồn ngủ thế này? Tại sao ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy nữa...

Nửa tiếng sau, một chiếc xe thể thao Spyker màu đen đang men theo đường tuyết lên đỉnh núi.

Chiếc đèn cao và sáng trên đỉnh xe đang chiếu rọi trên tuyết trắng, bên đường đột nhiên có một bóng người che khuất tầm nhìn, lái xe giảm tốc độ và quay sang nói với một chàng trai đang nhắm hờ mắt nghỉ ngơi: “Thưa anh, có người nằm trên đường, hình như bị vùi trong tuyết”.

“Có liên quan gì đến tôi không?” “Anh cứ việc lái xe đi”. Giọng nói pha ý cười nhạo.

“Vâng...” Người lái xe có vẻ không nhẫn tâm nhưng không dám cãi lời chủ nhân nên chậm chậm lái xe vòng qua. Khi xe vòng qua người Thiên Hạ, chàng trai trên xe mở to mắt nhìn cô một cái...

“Đợi chút đã!”, anh vội vàng hét lên khiến lái xe vội vàng khựng lại.

Anh bước ra ngoài xe và men theo con đường dày tuyết tiến lên phía trước, tuyết rơi đầy trên tấm áo anh. Tuy là mùa đông nhưng chưa bao giờ anh phải cảm nhận cái lạnh thực sự cả. Trong nhà, trong xe, trong công ty, tất cả mọi nơi đều có điều hòa, bốn mùa đều như mùa xuân. Khi anh chỉ mặc một cái áo sơ mi

mỏng và bộ complet bước ra ngoài trời thì quả thật đã nếm trải được cái lạnh của mùa đông như thế nào rồi.

Người này nằm vùi trong tuyết bao lâu rồi? Không phải chết rồi chứ?

Anh sải từng bước lớn đến và ngồi xổm xuống bên cạnh cô. Anh dùng ngón trỏ khẽ đẩy vai cô, cô lật phía mặt lại.

Anh cười vờ ơ.

Đã sớm biết anh không bao giờ nhìn nhầm người, chắc là chỉ do vội vàng mà thôi.

“Là một cô gái xinh đẹp...” Vẻ sắc lẹm trong mắt anh phát ra khiến người khác cũng phải gai người lại.

Khi Thiên Hạ tỉnh dậy cô khẽ ho lên hai tiếng cho thoải mái. Chăn ấm áp, không khí trong phòng cũng ấm áp, cô cảm thấy mình hình như đang phát sốt, miệng lưỡi khô và đắng. Mở mắt ra, cô liền thấy bức phù điêu treo trên trần nhà, cô giật mình chớp chớp mắt, cô lập tức tung chăn, cúi đầu, thấy lạnh...

Quần áo của cô đâu?

Thiên Hạ nhìn bốn phía, cô phát hiện trên giá ở đầu giường đặt mấy tấm ảnh, cô cầm lên xem, đột nhiên cảm thấy huyết khí như dồn hết lên đỉnh đầu! Chụp tuy rất đẹp... nhưng đều là hình nude của cô... khi cô hôn mê đã bị người ta chụp trộm!

18. Chương 18: Điều Kiện Của Bà Ấy

“Ồ, cô tỉnh rồi à?” Tiếng nói pha lẫn tiếng cười, hình như có chút châm biếm.

Hóa ra bên ngoài cửa sổ có người! Đầu thuốc lá được dụi tắt trong đêm tối, chàng trai vén rèm bước vào trong phòng, nhìn Thiên Hạ đang quần chặt tấm chăn và nói: “Cô tên là gì?”

“Là anh... chụp những bức ảnh kia?” Thiên Hạ cầm tấm ảnh nude trên tay và khẽ run run, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay.

“Đúng thế, đẹp không?” Chàng trai nheo mắt cười nhưng không che giấu được nhuệ khí trên người.

“Anh tên là gì?” Cô hỏi lại và cười với anh.

Muốn báo thù thì trước hết cần biết tên họ của kẻ địch.

“Lục Khai Nguyên”. Anh hút hơi cuối cùng rồi ném đầu lọc vào gạt tàn.

Người này nếu là Lục Khai Nguyên... cô khẽ khựng người lại một chốc rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường.

Vậy thì tất cả không thể tự nhiên được.

Con trai lớn của nhà họ Lục là Lục Khai Nguyên 5 tuổi bị bắt cóc, 12 tuổi mới được cảnh sát giải cứu từ tay xã hội đen. Nhưng Lục Khai Nguyên lúc đó đã không còn giống những đứa trẻ cùng tuổi khác nữa mà trong mắt anh đầy vẻ lạnh lùng, máu lạnh khiến người lớn phải sởn gai ốc. Anh là đứa trẻ ngỗ nghịch nhất New York. Nếu như đã thuộc hạng công tử ngỗ nghịch thì đua xe và những rắc rối trong cuộc sống chỉ là chuyện thường mà thôi.

Có điều, đây không phải là lý do mà cô có thể bốt giận đối với anh.

“Lục Khai Nguyên, anh có thể ngồi xuống giường cạnh tôi được không?” Cô tiếp tục cười.

Mắt trái anh ta nheo lên một cái khiến cho mắt càng hẹp, dài và hấp dẫn.

Lục Khai Nguyên hoàn toàn không phòng bị gì khi tiến về phía Thiên Hạ, anh ngồi xuống bên cạnh cô, điệu bộ dương dương tự đắc của một công tử.

Bốp! Cô tát anh một cái rỗ đầu, người anh theo quán tính nghiêng về phía ngoài. Khi anh quay mặt lại thì ánh mắt đã tràn đầy tức giận như muốn phát điên lên giết chết cô! Thiên Hạ nói trước: “Mấy ảnh đâu? Thẻ nhớ đâu? Tôi là người anh có thể chơi được sao?”

Anh đưa tay bóp chặt cổ cô! Đột nhiên bị bóp chặt như thế khiến Thiên Hạ không có chút sức lực nào, chết tiệt, ngay cả thở cũng khó, sắc mặt cô lúc càng đỏ.

Lục Khai Nguyên mẫn nguyện nhìn thái độ của cô và nói: “Xem ra cô rất có sức sống đấy, hay là nhân lúc cô tỉnh rồi, chúng ta chụp một hai tấm đi?”

Mắt cô từ từ di chuyển, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu hun hút, cô cố gắng cười và nói: “Tốt nhất là anh... nên bóp chết tôi ngay bây giờ, nếu không sau này anh sẽ biết tay...”. Câu nói đứt quãng, hơi thở càng lúc càng yếu dần, cho đến khi cánh tay ở cổ cô buông ra cô đột nhiên ngã lăn ra giường và ho lỵ khụ. Còn Lục Khai Nguyên thì cười phá lên: “Ha ha, thật là một cô gái hung dữ, đừng tỏ ra yếu đuối thế chứ, nếu không tôi sẽ rất thất vọng đấy!”.

Tay anh vừa buông ra thì có người gõ cửa: “Cậu chủ, cậu chủ, ông chủ và bà chủ về rồi, mời anh xuống dùng cơm”.

“Biết rồi!”. Lục Khai Nguyên trả lời chẳng vui vẻ gì, cho dù anh có phản nghịch đến mấy thì trước mặt cha vẫn phải giả vờ, xét cho cùng thì có liên quan đến chuyện kế thừa tài sản.

“Cục cưng” anh quay sang cười với Thiên Hạ, “Ngoan ngoãn đợi anh quay lại nhé!” Nói xong anh ta rời khỏi phòng.

Đợi cho hơi thở đều đều lại Thiên Hạ mới vội vàng đứng dậy, cuối cùng cũng tìm được mớ quần áo nhàu nát trong góc phòng, cô vội vàng mặc vào và không quên mang những tấm ảnh trên đầu giường đi, có thể hủy được tấm nào thì hay tấm đó.

Mở cửa phòng xong cô vội vàng lao xuống cầu thang, trên đường xuống gặp mấy người nhìn cô lạ lạ, không biết cô là ai.

Cô không thể ngờ được rằng đôi nam nữ đi từ dưới cầu thang đi lên lại là đôi tình nhân mà hôm nay cô gặp ở sân bay!

“A, sao chị lại ở đây?” Cô gái thốt lên ngạc nhiên, nước da mịn màng và đôi mắt đẹp như hoa tuyết ngoài cửa sổ.

“Tôi...” cô nhìn hai người mà không biết nên trả lời thế nào, cô gái tranh nói trước: “A, chị chắc chắn là bạn gái mới của anh trai rồi”.

Hóa ra cô gái này là Lục Sính Đình... vậy thì người con trai ấm áp mà cô ấy đang kéo tay kia chính là Lục Ký Hy.

Khi con trai cả của nhà họ Lục bị bắt cóc và mất tích ba năm, vợ chồng Lục Tần Phong đều cho rằng con trai không quay về nữa, và cũng không còn ý muốn sinh thêm, vì thế họ đã nhận nuôi một bé trai năm tuổi, đặt tên là Lục Ký Hy và đối đãi như con ruột. Không ngờ năm thứ hai sau đó, Lục phu nhân mang thai, mọi thứ dường như bắt đầu từ cái tên “Ký Hy”(*), mười tháng sau thì bà ấy sinh Lục Sính Đình, một cô bé xinh đẹp như phiến ngọc được mài dũa. Hai năm sau Lục Khai Nguyên được cứu thoát, ba người trở thành những người kế thừa của nhà tài phiệt trong lĩnh vực đồ chơi này.

Người ngoài ai ai cũng biết Lục Sính Đình ngay từ nhỏ đã thích Lục Ký Hy, ngay cả cha mẹ cô cũng đều lơ đi chuyện này, dù sao hai người cũng đâu có quan hệ huyết thống. Còn Lục Khai Nguyên tính tình quái dị, tự nhiên sẽ không hợp tính với em trai, em gái.

“Sao cô lại ở đây?” Một giọng nói vang lên từ trên cầu thang, ánh mắt Thiên Hạ lướt qua hai người và trông thấy Lâm Hề Nhị, bà ấy đang nhìn Thiên Hạ với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng thế, sao chị lại ở đây? Chị có phải là bạn gái mới của anh trai em không?” Đúng là Lục Sính Đình và Lục Ký Hy không hiểu hết những ý nghĩa ngoài lời qua câu nói của bà Lâm Hề Nhị. Bà Lâm Hề Nhị vội nói thêm: “Cô là bạn gái của Khai Nguyên à? Sao lại ở nhà chúng tôi?”

Lâm Hề Nhị không muốn nhận cô cũng là điều bình thường, thứ nhất là để tránh hiềm khích, thứ hai là nếu như biết được thân phận của Thiên Hạ thì có thể bà ấy cũng bị cha con họ Lục ném đi ngay mà thôi.

“Chào bà ạ, cháu là người làm đến để thử việc. Cho cháu hỏi bà là bà chủ nhà họ Lục ạ?”

“Ồ, đương nhiên, cô đi ra phòng ngoài đợi tôi, tôi ăn xong sẽ đến đó!”. Lâm Hề Nhị đưa tay chỉ hướng ra ngoài phía tầng hai.

“Vâng”. Thiên Hạ ngoan ngoãn cười sau đó cúi đầu bước ra ngoài phòng đợi, cô học cách của người hầu cũng giống vài phần đấy chứ!

Đợi hai mươi phút sau bà Hề Nhị mới đẩy cửa bước vào.

Bà Lâm Hề Nhị tay kẹp điều thuốc, mặc áo ngủ, đầu tóc búi gọn, chẳng thay đổi nhiều so với hồi trước. Bà khóa cửa lại rồi đi vào trong, châm thuốc và nói: “Thế nào, Ngôn Khởi Thước vẫn không chịu từ bỏ à?”

Đây là câu đầu tiên mà người đàn bà máu lạnh này hỏi.

“Khà khà...” Cô đột nhiên cười phá lên, bà cô tại sao lại yêu người đàn bà này chứ? Thôi, chẳng phải bản thân mình cũng yêu Khuư Lạc không bỏ được đấy thôi, nếu như đã yêu thì bị giày vò là đáng lắm!

“Dì biết Cảnh Thụy đã qua thời kỳ nguy hiểm rồi chứ?”

“Biết!”

“Con nghĩ, trên thế giới này chẳng còn ai yêu dì sâu sắc hơn ba con nữa đâu, dì không nghĩ đến việc quay về sao?”

“Nếu như đều là những người ta không yêu thì ông ấy với Lục Tần Phong có gì khác nhau đâu chứ?”

“Vậy dì có biết hôm đám cưới dì Lục Tần Phong sai người kéo ba con ra ngoài và đánh một trận không?”

Bà Lâm Hề Nhị không trả lời, bà châm thêm lửa điều thuốc bốc lên khói trắng.

“Dì biết bây giờ cha con đang nằm trong bệnh viện thở bình oxy không?”

Lâm Hề Nhị lấy một điều thuốc khác rồi ngả sâu người xuống ghế sofa, điệu bộ như không liên quan đến bản thân mình.

“Dì còn có lương tâm không?”

“Lương tâm?” Lâm Hề Nhị đột nhiên cười lớn, dường như vừa nghe được một chuyện rất buồn cười: “Cô có lương tâm không? Vậy tại sao cô lại bỏ Châu Cẩn Du?”

Một câu nói của bà khiến Thiên Hạ cứng họng.

Xét từ một góc độ nào đó cô và Lâm Hề Nhị đều là những người phụ nữ không có lương tâm.

Thiên Hạ khẽ nhếch môi rồi bật cười. Cô dựa sát người vào cửa sổ rồi nhìn Lâm Hề Nhị đang ngồi trên ghế sofa: “Còn mười tám ngày nữa. Sau này bệnh của cha con có thể nghiêm trọng hơn bất cứ lúc nào, thậm chí là chết”.

“Cô cầu xin tôi cũng chẳng có ích gì. Tôi không phải nhà từ thiện, cũng không phải là bác sĩ ngoại khoa”.

“Con đã từ bỏ ý định cầu xin dì rồi, cho dì tài sản được không? Một nửa tài sản của Cảnh Thụy đều cho dì hết!”.

“Để tôi cầm tiền của Cảnh Thụy? Cô muốn tôi ly dị với Lục Tần Phong sao?”

“Thứ dì theo đuổi không phải là tiền bạc sao?” Cô đáp.

“Đúng”. Lâm Hề Nhị thừa nhận: “Thế nhưng tiền còn chia làm nhiều và ít, thứ tôi theo đuổi là kho báu lớn nhất và cũng dễ đạt được nhất!”.

Ngu xuẩn! Thiên Hạ mắng thầm trong lòng. Nếu như bà ấy mà biết Khuư Lạc là Lý Ngự Thành thì nhất định bà ấy sẽ nghĩ đến điều bộ tổn công tổn sức của mình lúc này thật là ngu xuẩn.

“Nói điều kiện của di đi”. Thiên Hạ không ngần ngại nói thẳng.

“Điều kiện là...” Lâm Hề Nhị nheo mắt rồi cười lớn: “Để Lục Ký Hy thích cô, được chứ?”

Thiên Hạ khựng lại một hồi rồi từ chối thẳng: “Con không làm được cái việc chia rẽ người khác”.

Lâm Hề Nhị từ tốn nói: “Chắc rằng cô cũng đã biết hai anh em chúng đang tranh giành tài sản. Lục Tần Phong không sống được đến năm năm nữa đâu, lúc này không thay đổi di chúc thì sẽ không còn cơ hội nữa. Một núi không thể có hai hổ, hai người đó sớm đã chiêu binh mãi mã, tranh đấu không ngừng rồi. Đứng ra thì con nuôi cũng không thắng được con cả, nhưng có Lục Sính Đình thì mọi chuyện lại khác”.

Lâm Hề Nhị gẩy đầu thuốc lá rồi lại tiếp tục: “Có sự cố vũ của Lục Sính Đình thì Lục Ký Hy có cơ hội phản công lại Lục Khai Nguyên. Vì thế cho nên Lục Ký Hy luôn cố gắng tìm cách đuổi hết những người đàn ông bên cạnh Sính Đình đi. Ngay từ sớm đã khuyên Lục Tần Phong để Sính Đình học trường cấp hai nữ sinh, trường cấp ba nữ sinh, trường đại học nữ sinh, trở thành một thực nữ ngoan ngoãn. Thế nhưng bản thân anh ta thì sao? Thay hàng mấy cô bạn gái! Mấy hôm trước vừa chia tay với một cô gái tên là Lô Thâm Bảo. Đương nhiên chuyện tình yêu này giấu Lục Sính Đình”.

Bà Lâm Hề Nhị đột nhiên nhìn Thiên Hạ với ánh mắt sắc lẹm: “Tôi muốn cô lật cái mặt nạ của anh ta ra, trở thành người bạn gái mới của anh ta, sau đó nói cho Sính Đình biết sự thật”.

“Con nghĩ, nếu như di muốn chia rẽ bọn họ thì thà tìm Khưu Lạc đến quyến rũ Sính Đình, như thế phần thắng sẽ nắm chắc hơn”. Cô không hề có ý châm chọc mà đúng là đang nói sự thật. Lâm Hề Nhị lắc đầu cười vì cô quá ngây thơ: “Cho dù Sính Đình có muốn bước sang thuyền khác thì Lục Ký Hy đâu có dễ dàng chia tay với nó chứ? Vì thế vấn đề nằm ở chỗ Lục Ký Hy kia, thái độ của anh ta không thay đổi thì đồng minh sẽ không rõ đám, thế cân bằng sẽ không dễ phá vỡ, còn ta thì không có cơ hội ngư ông đắc lợi”.

Lâm Hề Nhị nói xong liền nhìn Thiên Hạ và cười: “Cô không cần phải cảm thấy có lỗi, chẳng qua tôi chỉ muốn thêm vai diễn trong vở kịch của nhà này mà thôi. Điều kiện tôi cũng nói với cô rồi, có hứng thì cô suy nghĩ. Không có hứng thì cứ về mà lo chuẩn bị hậu sự cho Ngôn Khởi Thức đi”. Nói xong bà đứng dậy nhẹ nhàng như mèo rời khỏi phòng.

C6- P1: Điều kiện của bà ấy (3)

Thiên Hạ nén chặt lòng mình lại, trong mắt đã xuất hiện sự tuyệt vọng. Cô cũng rời phòng ngay sau đó, đúng lúc gặp một đôi nam nữ đi từ đầu kia của hành lang đến.

“Chị vẫn ở đây à? Chị thực sự muốn đến nhà em làm người giúp việc sao?” Lục Sính Đình thân mật hỏi. Thiên Hạ gật đầu. Lục Ký Hy tiếp lời: “Mặc quần áo hàng hiệu đến nhà tôi làm người giúp việc, thật là hiếm gặp”.

Thiên Hạ cúi mặt nhìn quần áo của mình, tuy có nhàu nát thế nhưng biểu tượng của Chanel vẫn còn in ở đó. Cô ngược đầu lên rồi trả lời tự nhiên: “Đồ giả, anh không biết bây giờ đồ giả bán nhiều lắm sao?”

“Khà khà”, Lục Ký Hy cười thành tiếng.

“Chào mừng chị đến nhà họ Lục, chị muốn phụ trách công việc gì?” Lục Sính Đình tiếp tục hỏi, hai lúm đồng tiền khiến nụ cười của cô gái ấy càng ngọt ngào hơn. Thiên Hạ chưa kịp trả lời thì một giọng nói trầm trầm vang lên sau lưng hai anh em họ Lục: “Cô ấy chuyên môn phụ trách việc ăn uống của anh”. Lục Khai Nguyên lướt qua hai người rồi dừng lại trước mặt Thiên Hạ và cười như không có chuyện gì xảy ra.

Trời, cô quên mất là vẫn còn tên thú đội lốt người Lục Khai Nguyên.

19. Chương 19: Mỗi Người Một Suy Nghĩ (1)

Bà Lâm Hề Nhị mới là người không lấy lòng được Lục Khai Nguyên. Nếu như Thiên Hạ thực sự đến làm người hầu của Khai Nguyên thì kế hoạch của bà Hề Nhị tiến hành thế nào được? Bà chủ thì vẫn là bà chủ,

bà sai Thiên Hạ đến sân, mỗi ngày quét tuyết, sửa sang thăm cỏ, và xử lý một số việc vặt khác. Có điều Lục Khai Nguyên vẫn giao cho Thiên Hạ một chùm chìa khóa phòng anh ta, ngoài quần gia và bản thân anh ra đây là chiếc chìa khóa thứ 3.

“Phòng của tôi sau này đều do cô dọn dẹp mỗi ngày, nếu dọn dẹp không sạch thì tôi sẽ có biện pháp để trừng phạt cô”. Ánh mắt anh ta nhìn Thiên Hạ giống như đang bóp nát con châu chấu trong tay vậy.

Chiều hôm sau nhân lúc Lục Khai Nguyên vẫn còn ở công ty cô cẩn thận lục tìm ngăn kéo để tìm máy ảnh và thẻ nhớ. Cô lo lắng đến toát mồ hôi thể nhưng vẫn không thấy bóng dáng chiếc máy ảnh đâu. Cứ nghĩ đến ảnh nude của cô ở trong tay người khác cô cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Đúng lúc Thiên Hạ định ngồi xuống đất nghỉ ngơi một chút thì sau lưng vang lên tiếng cười ghê sợ: “Tôi bảo cô dọn dẹp phòng cho tôi nhưng cô chỉ thêm phiền phức thôi”.

Thiên Hạ thở dài rồi đóng hay ngăn kéo lại. Cô đứng dậy và nhìn thẳng vào Khai Nguyên, ánh mắt đầy kiên cường.

“Tôi đã nói rồi, dọn dẹp không sạch thì sẽ bị trừng phạt”. Lục Khai Nguyên tươi cười rồi ngồi xuống tấm ghế sofa da hổ và châm thuốc.

“Bây giờ tôi là người giúp việc ở nhà anh, tôi đã ký hợp đồng bảo hiểm của pháp luật, anh dám liều thử xem”.

“Cô suy nghĩ hộ tôi chu đáo quá nhỉ?” Lục Khai Nguyên cười châm biếm, nhả hơi thuốc xong và nói tiếp: “Ngôn Thiên Hạ, cô nói xem hôm nay chúng ta nên chơi trò chơi gì được nhỉ”?

Cảnh tượng suýt nữa bị anh ta bóp chết lại hiện lên trước mắt, Thiên Hạ cảm thấy da đầu mình tê liệt dần, hôm nay cô đang ở nhà người ta, họ là dao còn cô là thịt cá!

“Nếu như cô sợ thì tôi sẽ bịt mắt cô lại vậy!” Khai Nguyên cười đắc ý hơn, anh nghiêng điều thuốc trong miệng rồi tháo cà vạt và tiến về phía cô.

Ngôn Thiên Hạ hắng giọng: “Anh muốn chơi thì tìm người khác mà chơi, biến thái!”. Thuận tay cô cầm ngay cái gạt tàn bên cạnh và ném về phía Khai Nguyên, anh ta nhanh chân tránh được, anh ta khoái chí cười to hơn. Hai người bắt đầu đánh nhau, Lục Khai Nguyên túm được hai tay Thiên Hạ, Thiên Hạ định đá vào bụng anh ta nhưng không thành mà còn bị anh ta dồn vào tường. Anh ta dùng cà vạt bịt mắt Thiên Hạ lại. Thiên Hạ cố gắng giãy giụa và lắc đầu, cô hét lên: “Đồ điên, cút đi!”.

Đấu với loại người tinh thần bất bình thường này cô thua là cái chắc!

Đột nhiên bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa, chìa khóa phòng Lục Khai Nguyên vẫn cắm bên ngoài! Bên ngoài là tiếng của Ký Hy: “Anh cả, em có thể vào được không?”

Lục Khai Nguyên lườm Thiên Hạ một cái rồi mới buông cô ra, anh đi lại ghế sofa, trong nháy mắt ánh mắt đã lấy lại vẻ tự nhiên bình thường và nói: “Vào đi”.

Thiên Hạ nhanh chóng gỡ cà vạt ra đúng lúc Ký Hy bước vào, thấy Thiên Hạ ở đó anh cười và nói: “Phòng tôi cũng hơi bừa bộn, phiền cô qua dọn cho tôi chút!”.

Thiên Hạ lập tức trả lời ngay: “Được, tôi qua giờ đây”. Nói xong cô đi về phía Ký Hy.

“Tôi đã nói cô có thể đi sao?” Lục Khai Nguyên có thân phận thế nào ai cũng biết, cô hiện đang là người giúp việc của họ. Cô dừng chân lại và cố gắng nén sự tức giận.

“Nếu như tôi còn phát hiện ra chuyện như ngày hôm nay thì cô không may mắn như thế đâu”.

Thiên Hạ không trả lời mà đi cùng Ký Hy ra ngoài hành lang ngay.

“Cậu hai, cảm ơn anh”. Nếu không có Ký Hy thì hôm nay cô không biết phải đối phó thế nào với tên điên Khai Nguyên kia. Chẳng có đạo lý gì để nói, cũng chẳng có thân phận gì, không có quyền lợi gì để mà uy hiếp, bạo lực chính là cách duy nhất để giải quyết mọi vấn đề.

“Tôi đi dọn dẹp phòng cho anh ngay đây”. Thiên Hạ đang định đi dọn phòng thì Ký Hy liền kéo tay cô lại và nói: “Không cần cô dọn phòng, tôi chỉ nói đùa thế thôi”.

Phải chăng là Ký Hy nghe được tiếng kêu của cô từ ngoài cửa sổ nên mới có ý vào cứu cô?

Thiên Hạ trong lòng có chút cảm kích nên âm ừ gật đầu: “VẬY... tôi phải xuống núi mua đồ đây. Quần gia đã đưa danh sách mua đồ cho tôi rồi. Chào cậu hai tôi đi”.

“Cô xuống núi thế nào?”

“Đương nhiên là đi bộ xuống núi”. Thiên Hạ cười, bây giờ cô đâu phải là tiểu thư ngàn vàng chứ, mà là người hầu của nhà họ Lục, lẽ nào còn có xe riêng đưa đón?

“VẬY để tôi đưa cô đi, đường nào cũng tiện đường”. Không ngờ có người chủ động làm lái xe cho cô.

Xe dừng, Thiên Hạ chào tạm biệt xong và chuẩn bị xuống xe thì Ký Hy nói: “Đường nào cũng còn thời gian, để tôi đi cùng cô. Siêu thị này lớn lắm, e rằng cô sẽ chóng mặt với nó đấy!”

Hai người cùng vào siêu thị, Thiên Hạ tay cầm tờ danh sách còn Ký Hy đẩy xe, vừa đẩy vừa giới thiệu các gian hàng cho cô. Anh và Lục Khai Nguyên hoàn toàn khác nhau, Ký Hy luôn mang lại cho người khác cảm giác ấm áp và gần gũi. Có điều Thiên Hạ cũng biết con người này đâu phải là người tầm thường nếu không thì làm sao dám đấu lại với Lục Khai Nguyên chứ!

20. Chương 20: Mỗi Người Một Suy Nghĩ (2)

Danh sách mua đồ quá nhiều nên hai người đi mất hơn nửa tiếng mà mới mua được mười mấy loại. Thế là Ký Hy xé tờ giấy làm đôi và nói: “Chúng ta chia nhau ra mua đi, 45 phút nữa sẽ gặp nhau ở cửa sổ số 10 của quầy thanh toán”.

Cửa sổ số 10 của quầy thanh toán nằm ở vị trí giữa cửa sổ số 1 và 20. Sự quan tâm và chăm sóc tỉ mỉ của người đàn ông được thể hiện từ những chi tiết nhỏ nhất này.

Thiên Hạ đẩy xe đến quầy bán các sản phẩm Chocolate. Lục Sính Đình đã nói rõ muốn mua Chocolate FERRERO vị rượu. Loại Chocolate đó cô chỉ cần ăn một miếng là muốn nôn, rõ ràng là miếng Chocolate ngọt thế mà trong đó lại có rượu Tây, khẩu vị rất nặng, không ngờ Lục Sính Đình lại thích thứ có mùi vị nặng đến như vậy.

Cô lấy một hộp Chocolate có giấy gói màu hồng và nhìn kỹ lại, đúng là vị rượu. Lúc này sau lưng cô chợt vang lên một giọng nói khiến cô giật mình: “Xem ra em đã quyết định đứng về bên Lục Ký Hy?”

Khưu Lạc cũng cầm một hộp Chocolate lên và đặt lên tay thử kiểm tra trọng lượng, ánh mắt không hề nhìn Thiên Hạ.

“Anh đúng là như ma lúc ẩn lúc hiện”. Nói xong cô đặt hộp socola vào xe đẩy rồi tiếp tục đi lên phía trước.

Anh khẽ nhếch môi cười và nói: “VẬY thì anh sẽ đứng về bên Lục Khai Nguyên. Em phải cố lên đấy”. Anh nói rất nhẹ nhàng, nói xong câu đó là đi luôn.

Thiên Hạ nhìn theo bóng anh, đột nhiên trong lòng dội lên cảm giác chua xót.

Khưu Lạc ơi Khưu Lạc, nếu như đêm qua anh biết đã xảy ra chuyện gì, Lục Khai Nguyên đã làm gì với em thì hôm nay liệu anh còn nhẹ nhàng thoải mái, tâm trạng vui vẻ thế này không?

“Cô sao thế?” Không biết đã qua bao lâu cô cứ đứng như thế cho đến khi Lục Ký Hy đến bên và nhẹ nhàng hỏi.

Thiên Hạ khẽ lắc đầu: “Không sao. Tôi vẫn còn một ít đồ nữa chưa mua được, nếu như anh bận thì đi trước đi. Tôi có thể tự về được”.

“Kha kha, không cần lo lắng. Thực ra hôm nay tôi không bận gì cả. Đi thôi, chúng ta tiếp tục”.

Anh cười tươi còn cô thì nghi ngờ.

“Vậy anh nói tiện đường...”.

“Thiên Hạ, cô ngây thơ quá!”. Anh xoa đầu cô rồi giúp cô đẩy xe đồ đi về phía trước.

Cô không phải là người ngốc nghếch, nhưng sự mập mờ trong tình yêu là một thứ vô cùng nguy hiểm. Huống hồ cô nghĩ mãi không ra vì sao đột nhiên Lục Ký Hy lại có ý định với cô.

Sau khi về nhà họ Lục, Thiên Hạ một mình sắp xếp đồ đạc trong phòng dự trữ đồ ăn. Bỗng có tiếng đẩy cửa, cô vội vàng quay người lại và thấy bà Lâm Hề Nhị bước vào, cô thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hề Nhị đóng cửa phòng lại, trong phòng mờ tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt lọt qua tấm rèm cửa, ngay cả ánh mắt của người đối diện cũng không nhìn rõ, giọng Lâm Hề Nhị trong đêm tối càng vang rõ.

“Được lắm, hôm nay tôi đã nhìn thấy hai người cùng xuống núi”.

“Chỉ là cùng nhau đi siêu thị”. Cô biện minh.

“Vẫn còn hai mươi năm ngày”. Bà Lâm Hề Nhị cười nhạt: “Đằng nào tôi cũng đâu có vợ”. Nói xong bà rời khỏi phòng dự trữ.

Không khí càng trở nên ngột ngạt hơn. Thiên Hạ chau mày, nhìn những túi đồ còn chưa sắp xếp được cô thầm nghĩ chả nhẽ bản thân mình đến đây làm người giúp việc thực sự? Cô đến đây là để khuyên Lâm Hề Nhị về nước, nhưng cô đã chấp nhận điều kiện của bà ấy cho dù trong lòng muốn từ chối...

Thế nhưng vận mệnh dường như đang tích cực rải đường cho cô vậy.

Hai ngày sau, Thiên Hạ đang quét dọn tuyết ở sau vườn. Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mặt trời hiếm có của ngày đông, trên mặt đất chỉ còn một lớp tuyết mỏng.

Lục Ký Hy đang ngồi trên xích đu gỗ trong vườn, ánh nắng vàng ấm áp vây quanh anh, anh đang nhắm hờ mắt thư giãn, đôi chân dài cong lên theo xích đu chuyển động, trong tay vẫn cầm một con búp bê đồ chơi có mặc chiếc áo ngoài màu xanh da trời.

Tiếng chân của Thiên Hạ khiến anh bừng tỉnh, khẽ mở mắt, đôi mày đậm khẽ nhíu lên, giống như đôi bướm đang chuẩn bị tung cánh. Anh vẫy tay và gọi cô: “Thiên Hạ, lại đây”.

Cô đi về phía Ký Hy, Ký Hy kéo tay cô rồi bảo cô cùng ngồi vào xích đu, sau đó đưa con búp bê cho cô: “Cô nhìn đi, là sản phẩm mà bộ phận kỹ thuật chúng tôi nghiên cứu trong ba năm đây, đã vận dụng kỹ thuật tiên tiến nhất đấy”.

Cô đón lấy món đồ chơi, đó là con búp bê còn có ống tiết kiệm rất lớn.

“Nó có thể làm được gì?”

“Cô để nó lại gần một chút sau đó nói chuyện với nó”.

Thiên Hạ nghe theo và nói: “Hello”. Con búp bê bật ra một đoạn tiếng Anh tự giới thiệu bản thân. Lục Ký Hy nói tiếp: “Sau khi quý khách mua về nhà quý khách có thể tự thiết kế phần giới thiệu. Cô có thể kiểm tra thứ gì đó khó hơn”.

Thế là Thiên Hạ nói một đoạn tiếng Trung: “Bạn ăn cơm chưa?” Không ngờ con búp bê lại “thông minh” khác thường, nó trả lời: “Chưa ăn. Người đẹp, chủ nhân của tôi sai tôi hỏi cô, có thể dùng bữa tối cùng với cô được không?”

Thiên Hạ không biết nói gì nữa.

Ánh mắt Lục Ký Hy tràn đầy tự hào, anh tiếp tục giới thiệu: “The Boss biết nói tám ngoại ngữ, trong đó cái con chip thông minh nhân tạo, không chỉ có thể trả lời những câu hỏi đơn giản mà những chức năng ghi nhớ hàng ngày, ghi âm, nhắc nhở... đều là trợ thủ đắc lực không thể thiếu được”.

“Thật lợi hại”.

“Đội chúng tôi có mười tám người, nghiên cứu phát minh trong suốt ba năm, mười lăm ngày nữa sẽ phát hành ở châu Âu, châu Mỹ, một tháng sau sẽ chuyển sang châu Á, châu Phi”. Diệu bộ anh khi nói chuyện chẳng khác gì trẻ con.

“Ồ, chắc chắn sẽ thành công lớn”. Hai người cùng nhìn nhau cười, tuyết trên mặt đất đang tan dần thành nước, mùa xuân dường như không còn xa nữa.

“Ồ, The Boss đã nghiên cứu thành công rồi sao?” Lục Sính Đình đột nhiên chạy ra sân sau, Thiên Hạ biết ý đứng dậy nhường chỗ cho cô, sau đó tiếp tục quét tuyết.

Lục Sính Đình nhảy chân sáo đi đến, cô cầm con búp bê giơ cao lên và nói, giọng đầy tự hào: “The Boss nhất định sẽ thành công, cha để anh làm nghiên cứu này thì phản ứng của thị trường chắc chắn sẽ khiến cha vô cùng vừa ý! Khoảng cách tới vị trí phó tổng giám đốc không còn xa với anh nữa đâu”. Ánh mắt Lục Sính Đình dần chuyển sang nhìn Thiên Hạ, bốn mắt nhìn nhau, và cùng nở nụ cười vô cùng thân thiện.

Thiên Hạ tiếp tục những ngày làm người giúp việc ở nhà họ Lục. Thực ra trong lòng cô không tính toán quá nhiều, lý trí và tình cảm lần đầu tiên trái ngược đến thế.

Ba bốn hôm sau đều trôi qua rất yên bình. Sở dĩ nói yên bình là vì mấy hôm đó Lục Khai Nguyên đều đi sớm về muộn, nghe nói anh ta quản lý tài vụ ở công ty, vì vậy mỗi lần đến cuối tháng đều vô cùng bận rộn.

Cũng may là anh ta có việc để mà bận.

Hôm nay là cuối tuần, Khai Nguyên vẫn rời khỏi nhà từ sớm, Thiên Hạ vào phòng anh ta sắp xếp ít đồ. Cô đã từ bỏ ý định tìm thẻ nhớ và máy ảnh rồi, nếu như để cô dễ dàng tìm được thì Lục Khai Nguyên còn là Lục Khai Nguyên sao?

Sau khi thu dọn phòng xong của Khai Nguyên cô lại sang phòng của Lục Ký Hy.

Lục Ký Hy đang ngủ cho nên cô nhón chân nhẹ nhàng bước vào. Cô nhặt từng bộ quần áo vứt trên ghế sofa và cho vào giỏ, thấy trên đầu giường còn chiếc áo sơ mi cô lại nhẹ nhàng tiến đến. Chiếc áo bị Ký Hy để lên một phần tay áo, cô nhẹ nhàng rút nó ra để tránh kinh động đến giấc ngủ của Ký Hy.

Đột nhiên có một cánh tay ôm lấy cô từ phía sau, trọng tâm của cô không vững cho nên đã ngã chúi xuống và vô tình môi chạm môi với người nằm trên giường. Cô kinh ngạc quá nên há hốc miệng còn chiếc lưỡi linh hoạt của anh đã tiến vào trong, một cánh tay của anh vòng ra sau gáy cô và khẽ kéo cô xuống để cho chiếc lưỡi của anh tiện tấn công hơn.

Thiên Hạ sững người ngay tại trận, thấy cô không phản ứng gì nên Ký Hy mới buông cô ra. Lúc đó Ký Hy mới mở mắt và hơi giật mình: “Thiên Hạ... là cô?”

Đột nhiên cô cảm thấy một dòng khí huyết dồn lên trên não, Lục Ký Hy tiếp tục nói: “Xin lỗi, tôi tưởng là Sính Đình...”.

“Không sao”. Cô ngượng ngùng cười sau đó cầm giỏ quần áo định đi, không ngờ Ký Hy níu tay cô lại: “Xin lỗi”.

“Thật sự không sao mà...” Thiên Hạ cúi đầu ngại ngùng, cô cầm giỏ quần áo đi ra ngoài cửa, khi vừa đến cửa thì Ký Hy nói: “Đợi chút”.

Âm thanh đó vang lên tràn đầy sức mạnh khiến bước chân Thiên Hạ dừng lại. Cô vẫn ngại không dám quay đầu lại,

chỉ nghe thấy tiếng Ký Hy vang lên sau lưng: “Thực ra, tôi rất vui vì đó là em”.

Vị công tử này không có việc gì làm nên tìm người để yêu sao? Chuyện ở siêu thị cô đã coi như không có gì rồi. Lần này là sao chứ? Coi cô như trò chơi sao? Thiên Hạ tức giận nắm chặt tay.

Sau lưng cô một giọng nói nhẹ nhàng và ấm áp vang lên: “Thiên Hạ,... anh thích em”.

21. Chương 21: Mỗi Người Một Suy Nghĩ (3)

Khoảnh khắc đó qua đi, khí huyết lên não đã lưu thông với tốc độ bình thường, Thiên Hạ đáp: “Xin lỗi, chúng ta không phù hợp”. Nói xong cô lạnh lùng bước đi.

Có phải là cô đang che đậy tình cảm không? Việc bà Lâm Hề Nhị muốn cô làm không ngờ lại thuận lợi đến thế. Những điều diễn ra trước mắt sắp hoàn thành điều kiện của bà ấy rồi nhưng trong lòng cô lại cảm thấy ghét vô cùng.

Sau khi ra khỏi phòng Ký Hy, Thiên Hạ dựa người vào tường trên hành lang thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên cô cảm thấy ngưỡng mộ Khuê Lạc, dường như chỉ có anh ấy mới chơi đùa với tình yêu dễ dàng vậy, cô nhếch mép cười nhạt rồi vội vã về phòng giặt đồ.

Sau lần đó Thiên Hạ và Ký Hy đều coi như không có chuyện gì xảy ra. Thấm thoát thời gian cách ngày về nước chỉ còn nửa tháng. Đúng lúc cô đang suy nghĩ xem có nên từ bỏ chuyện này và trở về bên ông Khởi Thước những ngày cuối cùng thì hay không một cơ hội đến vô cùng bất ngờ.

Nhà họ Lục tổ chức một buổi tiệc long trọng, tất cả những ngọn đèn thủy tinh đều được bật sáng. Lục Tần Phong vẫn theo thói quen của người Trung Quốc mở tiệc chúc mừng sinh nhật lần thứ 20 của Sính Đình.

Sính Đình mặc một chiếc váy quây hiệu Pendi, mái tóc dài được làm xoăn, thay đổi hoàn toàn hình tượng thực nữ từ trước đến giờ. Cô là tâm điểm của cả buổi tiệc, giống như một công chúa được cả vương quốc thương yêu.

Thiên Hạ vô cùng quen thuộc với các bữa tiệc như thế này, nhưng bây giờ cô lại trở thành người giúp việc bưng bê đồ ăn. Mỗi khi đầu bếp nấu xong một món mới thì người giúp việc sẽ mang thức ăn lên cho khách.

Thiên Hạ bưng một đĩa hoa quả đi về phía phòng khách, bỗng có một người đàn ông chắn ngay trước mặt cô. Người đàn ông tầm 40 tuổi, có bụng bia, thắt lưng lại thắt rất chặt. Người đàn ông nói với Thiên Hạ: “Chào buổi tối”.

Hóa ra đó là người Nhật, câu này cô hiểu, nghĩa là chào buổi tối, cô cũng chào lại anh ta.

Người đàn ông lấy miếng kiwi cho vào miệng, cười tươi hơn, giơ ngón tay cái lên và nói: “Rất ngon”.

Lúc ấy có người gọi tên ông ta bằng tiếng Nhật. Ông ta quay đầu lại, nhìn thấy Lục Khai Nguyên, hai người vui vẻ mỉm cười rồi cùng rời đi.

Bỗng nhiên Lục Khai Nguyên quay lại liếc nhìn Ngôn Thiên Hạ một cái, ánh mắt nham hiểm, sắc nhọn, nụ cười vô liêm sỉ. Mấy hôm không gặp, khuôn mặt của anh ta trông vẫn xấu xa và đều giả như thế.

Thiên Hạ bày thức ăn lên bàn trong phòng chính, cùng những người hầu khác lùi về phía sau.

Ở đầu bên kia, ánh mắt của người đàn ông người Nhật đang hướng về phía Ngôn Thiên Hạ. Ông ta hỏi Lục Khai Nguyên: “Đó là cô người hầu mới à? Sao trước đây tôi chưa gặp cô ta?”

“Đúng vậy, mới đến được nửa tháng”. Lục Khai Nguyên trả lời ông ta bằng tiếng Nhật rất lưu loát. Thời gian này anh ta đang bận rộn lên kế hoạch làm thế nào để hạ Lục Ký Hy nên đã quên mất Ngôn Thiên Hạ.

“Xinh lắm”. Ông ta nhìn cô bằng ánh mắt thèm thuồng. Lục Khai Nguyên lạnh lùng hăm hứ một tiếng. Dĩ nhiên anh ta hiểu giọng nói ấy ẩn chứa điều gì. Anh ta chợt nảy ra một ý rất hay, khẽ xuống giọng thì thầm với người đàn ông kia: “Người cũng rất chuẩn”.

“Thật à?” Mắt của ông ta sáng như đèn pha.

“Còn nữa...” Lục Khai Nguyên lại cười vô liêm sỉ một lần nữa, “Cô ta rất thích đánh dã chiến”. Nói xong anh ta nâng ly rượu, ánh mắt ẩn chứa vẻ gì đó rất nham hiểm.

Lúc ấy nhân vật chính Lục Sính Đình lên sân khấu, trước mặt cô là chiếc bánh gato rất to, trên dưới ba tầng, là loại bánh kem, Chocolate và bơ mà cô thích nhất. Khuôn mặt của cô ửng hồng, trông giống một quả đào, rất đáng yêu.

Nến được thắp lên, tất cả những người phía dưới đều mỉm cười nhìn cô. Lục Sính Đình nhìn thấy Lục Ký Hy ở dưới, liền gọi anh ta lên: “Từ nay về sau, tất cả những thời khắc quan trọng trong cuộc đời của Sính Đình đều có Lục Ký Hy ở bên”.

Tất cả mọi người đều mỉm cười chúc phúc cho họ.

Ánh đèn vụt tắt, hội trường rộng chìm trong bóng tối, chỉ có ánh nến lung linh, tỏa ánh sáng mờ ảo lên khuôn mặt cô gái xinh đẹp. Cô sờ tay lên thánh giá trước ngực, mỉm cười rạng rỡ, nhắm mắt cầu nguyện. Sau đó cô mở mắt ra, nắm tay Lục Ký Hy cùng thổi hai mươi cây nến.

Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay giòn giã, cô gái mỉm cười hạnh phúc.

Lúc ấy Thiên Hạ đã không còn ở trong phòng chính.

Cô nhớ lại lần sinh nhật thứ mười tám của mình, hôm ấy Ngôn Khởi Thước, Lâm Hề Nhị, Khưu Lạc cũng đã tổ chức cho mình một bữa tiệc sinh nhật hoành tráng như thế. Hôm ấy, ánh mắt của Khưu Lạc ấm áp, tình cảm, giống như đang ở trong cõi mơ vậy.

Lúc này nhìn thấy dáng vẻ thân mật của Lục Sính Đình và Lục Ký Hy, cô như nhìn thấy mình và Khưu Lạc năm ấy.

Lục Ký Hy không thích Lục Sính Đình thì sao chứ? Đối với Lục Sính Đình, chỉ cần anh ta muốn ở bên cạnh cô thì đó đã là niềm hạnh phúc quá lớn rồi.

Cô không muốn phá hỏng sự tốt đẹp ngăn ngủ giữa hai người.

Thiên Hạ quay về khu vườn yên tĩnh, ngồi trên xích đu, lấy chiếc điện thoại trong túi.

Đã bao nhiêu ngày nay, Khưu Lạc không gọi cho cô một cuộc điện thoại nào. Thiên Hạ từ từ ấn bàn phím...

“Chúng ta cùng về...”

Bỗng nhiên có một “con gấu” đẩy cô xuống đất, tiếng hét thất thanh của Thiên Hạ tắc nghẽn ở cổ, quay đầu lại nhìn thì thấy chính là người đàn ông béo ú lúc này. Chiếc điện thoại bị văng ra xa, còn ông ta giống như một con gấu đang lên cơn nhảy vồ lên người cô, hít lấy hít để mùi hương trên người cô.

“Cút đi”. Thật không hổ là bạn của Lục Khai Nguyên, đúng là cầm thú. Thiên Hạ giơ chân đạp mạnh vào bụng ông ta. Ông ta đau quá ôm bụng lật người lại, lăn sang bên cạnh. Niềm phẫn nộ của cô đạt đến đỉnh điểm, ban đầu cô dẫm dẫm người đàn ông lăn trên đất, tức giận hét lên: “Các người đã đủ chưa. Đồ ***** các người sao không bị nhốt xuống địa ngục”. Dĩ nhiên, “các người” mà cô nói ở đây bao gồm cả Lục Khai Nguyên.

Người đàn ông kia chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào ghê gớm như thế. Ông ta co người lại như con rùa rút cổ, đến tận khi bỗng nhiên có người hét lên: “Thiên Hạ, cô đang làm gì vậy?”

Ngôn Thiên Hạ thở hổn hển, nhìn người đàn ông nằm lăn dưới đất bằng ánh mắt khinh bỉ, quay đầu lại, nhìn thấy Lục Ký Hy, cũng không biết có nên giải thích với anh ta về tình hình lúc này không.

“Cô ta điên rồi, điên rồi”. Ông ta hét lên bằng giọng tiếng Anh khó nghe, nói một loạt những câu lặp lại. Thiên Hạ phảng phất nghe thấy những từ như “dụ dỗ”, “thô bạo”. Cô thấy nực cười, hết sức nực cười.

Lục Ký Hy biết một người chủ nhà nên làm thế nào, anh ta đỡ người đàn ông kia dậy, quay sang nói với Ngôn Thiên Hạ: “Xin lỗi đi”.

Cô hếch cằm cao ngạo, không nói gì.

“Tôi bảo cô xin lỗi”. Lục Ký Hy nhắc lại, ánh mắt toát lên vẻ chính nghĩa, “Xin lỗi ông ấy đi”.

“Được”. Cô nhếch mép cười lạnh lùng, ai bảo cô là người hầu của người ta, không thể làm chủ nhân mất mặt được: “Hoàn toàn giống như ông ta nói lúc này, tôi dụ dỗ ông ta, tôi lại thô bạo với ông ta”. Ánh mắt của cô từ khuôn mặt gian trá của người đàn ông kia di chuyển đến khuôn mặt lạnh lùng của Lục Ký Hy, nhìn thẳng vào mắt anh ta rồi mỉm cười: “Bây giờ thì anh hài lòng rồi chứ”.

Nói xong cô quay người bước đi, trong lòng đã hạ quyết tâm, ngày mai sẽ rời khỏi nơi quỷ quái này.

Không ngờ, khu ở của người giúp việc khóa chặt cửa, ngay cả người canh cửa cũng đi xem tiệc. Cô cười gượng, ngược nhìn trăng khuyết.

Ngôn Thiên Hạ ơi là Ngôn Thiên Hạ, mi trở nên thảm hại như thế này từ khi nào vậy?

Hồ nước nhỏ cạnh khu nhà vừa tan băng, vẫn có thể nhìn thấy những chú cá nhỏ bơi lội tung tăng dưới nước. Cô dựa người vào gốc cây sần sùi, rút điện thoại ra, vừa nhìn thấy tên của Khuru Lạc, nỗi nhớ nhung lại trào dâng, những ngón tay từ từ viết tin nhắn: Khuru Lạc, anh thật nhẫn tâm.

Viết xong, cô không nhấn nút gửi mà ấn nút thoát, tắt điện thoại.

Nước mắt bỗng rơi xuống, cô cũng không biết vì sao mình lại khóc. Vì nhớ Khuru Lạc ư? Hay vì lúc này phải chịu ấm ức? Hay vì cô vẫn không đưa được Lâm Hề Nhị về? Cô lặng lẽ để nước mắt chảy xuống, nước mắt rơi rất chậm, từ từ, từ từ lăn trên má, mang theo bao điều trong trái tim chất chứa.

“Xin lỗi, lúc này đã khiến em phải chịu ấm ức”. Bỗng nhiên Lục Ký Hy vòng tay qua người, ôm cô vào lòng.

“Anh làm gì vậy? Bỏ tôi ra”. Cô đẩy tay anh ra, nhưng anh ta càng ôm cô chặt hơn, “Anh biết tất cả những lời nói của ông ta là giả, nhưng anh xin lỗi, lúc này anh không giúp được em”.

Thiên Hạ không nói gì. Cầm của Lục Ký Hy chạm vào tóc cô, anh ôm cô và nói: “The Boss bị mắc ở hải quan rồi, dù thế nào nhân viên kiểm tra cũng không cho qua, hết lần này đến lần khác. Anh đã dùng tất cả các mối quan hệ nhưng không có tác dụng gì. Nhất định là Lục Khai Nguyên đang kéo dài thời gian The Boss có mặt trên thị trường. Ngày mà The Boss phải có mặt trên thị trường sắp tới gần, nhưng quỹ hàng của những chi nhánh ở châu Âu vẫn trống trơn”.

Thiên Hạ im lặng không nói gì, chỉ thấy anh ta nói tiếp: “Nếu thiết kế này thành công thì rất có thể anh sẽ trở thành phó tổng giám đốc. Đợi khi nào anh chắc chắn rồi, anh sẽ dứt Lục Sính Đình ra và về bên em. Thiên Hạ, em có thể đợi anh đến ngày đó không?”

Khóe môi của cô khẽ rung rung, không dám tin Lục Ký Hy có thể nói những lời như vậy, “Nếu thất bại thì anh sẽ thế nào?”

“Vậy thì chỉ có thể để Lục Khai Nguyên ngã đau hơn anh... Thiên Hạ, có chuyện này anh không biết em có đồng ý giúp anh không?” Anh ta quan sát nét mặt của cô, hơi ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Anh có tai mắt ở phòng tài vụ, rất nhiều năm rồi. Anh đoán Lục Khai Nguyên rất có khả năng trốn thuế. Nếu có thể lấy được sổ nợ nội bộ thì....”

“Vậy thì chẳng phải cả công ty sẽ bị liên lụy sao?”

“Dù là cả hai cùng bại trận chứ không thể để anh ta độc chiếm được. Thiên Hạ, nếu em đồng ý giúp anh, anh có mật mã mở máy tính của anh ta. Ban ngày, nhân lúc anh ta đi làm, sổ nợ điện tử trong máy tính của anh ta cho anh, được không?”

Thì ra là thế.

Ngôn Thiên Hạ thở phào nhẹ nhõm. Thì ra đột nhiên Lục Ký Hy tiếp cận cô, đột nhiên bày tỏ tình cảm với cô là có lý do. Anh ta không quan tâm đến con người Ngôn Thiên Hạ mà là chiếc chìa khóa phòng ngủ của Lục Khai Nguyên trong tay cô, bảo cô đi ăn trộm, một khi sự việc bị lộ ra thì mọi tội lỗi thuộc về cô, anh ta có thể chối sạch.

Nếu là những cô gái bình thường thì chắc chắn sẽ bị Lục Ký Hy làm cho mê hoặc, nhận lời anh ta một cách ngoan ngoãn. Nhưng cô... dĩ nhiên cũng sẽ nhận lời. Đây là cơ hội duy nhất mà cô có xóa sạch những tấm ảnh trong máy của Lục Khai Nguyên. Còn về cuốn sổ nợ, cô nghĩ không nhất định có thể lấy được. Lục Khai Nguyên là kẻ xảo quyệt. E rằng Lục Ký Hy cũng chỉ lấy cô làm đá ném mở đường, không hy vọng lấy trộm được gì. Đôi anh em này cũng thật hợp nhau.

Nước mắt đã ngừng rơi từ lúc nào không biết. Cô gật đầu nhận lời Lục Ký Hy, cái ôm của anh ta cũng chặt hơn.

Tất cả đã lọt vào mắt của một đôi trai gái đứng ở xa. Họ nhìn Lục Ký Hy ôm Ngôn Thiên Hạ từ phía sau. Anh ta an ủi cô gái đang khóc, không biết đã nói những gì mà Ngôn Thiên Hạ không khóc nữa, hai người ôm nhau.

“Sính Đình, vốn dĩ anh không muốn cho em thấy đôi trai gái vô liêm sỉ này, nhưng anh nghĩ em biết chuyện này sớm thì sẽ tốt hơn”. Lục Khai Nguyên mỉm cười chế nhạo, “Một người đàn ông không đáng để em hy sinh thì em nên sớm dứt ra”.

Mặt Lục Sính Đình tái nhợt lại, trợn mắt nhìn, khóe môi hơi run run. Đột nhiên, khóe môi ấy nhếch lên, cười lạnh lùng, “Hừ, thực ra em sớm biết anh ấy có người con gái khác bên ngoài”. Nét mặt lạnh lùng khác hoàn toàn về ngây thơ đáng yêu bình thường. Ghen là thứ thần kỳ, nó khiến nụ cười của Lục Sính Đình và Lục Khai Nguyên giống nhau đến kỳ lạ, “nhưng em không ngờ anh ta lại dám lén lút trước mặt em”.

Lục Khai Nguyên nhếch mép cười lạnh lùng, vì anh nghe thấy câu cuối cùng của cô: “Anh mới là anh ruột của em. Từ nay về sau, em sẽ nghe anh”.

22. Chương 22: Một Trận Bi Kịch

Khi Thiên Hạ nói với Lục Ký Hy rằng cô ấy không phát hiện bất kỳ thông tin tài vụ nào trong máy của Lục Khai Nguyên thì ánh sáng trong mắt của Lục Ký Hy dần tan biến.

Hải quan vẫn chưa cho qua. Nếu hai ngày này không cho qua nữa thì e rằng ngày mà The Boss đồng bộ phát hành trên thị trường sẽ phải chậm lại.

Lẽ nào Lục Ký Hy không địch lại được Lục Khai Nguyên sao?

Lục Ký Hy cũng hút thuốc, chỉ có điều không hút trước mặt người khác. Khi màn đêm buông xuống, một mình anh đi dạo bên ngoài hành lang của khu biệt thự kiểu Nhật, dựa người vào bức tường gỗ hút thuốc, đầu mẩu thuốc lá nhấp nháy trong đêm. Anh không ngừng gạt tàn thuốc xuống hồ nước cạnh chân mình.

“Sao tôi lại có thằng em ngu như anh chứ?” Giọng nói ma quái lẫn nụ cười châm biếm vang lên trong gió. Lục Khai Nguyên đến, cùng anh dựa người vào bức tường gỗ, châm điếu thuốc.

“Anh muốn nói gì?”

“Thả con cá to Lục Sính Đình để câu Ngôn Thiên Hạ? Lục Ký Hy, anh thấy mình ngốc chưa?”

Lục Ký Hy tiếp tục hút thuốc, không trả lời anh ta. Lục Khai Nguyên nói tiếp: “Lục Sính Đình đã hoàn toàn đứng về phía tôi rồi”.

“Hừ”. Lục Ký Hy cười khẩy: “Đừng có mà bịa đặt”.

“Còn nữa”, Lục Khai Nguyên mỉm cười dịu dàng, “Ngôn Thiên Hạ là người phụ nữ của tôi, nhận chỉ thị của tôi nên mới tiếp cận anh”.

“Nói láo, cô ấy ghét anh như thế nào, tôi có thể cảm nhận được”.

Lục Khai Nguyên ngấm nghĩa đáng vẻ tỏ ra nghiêm túc của Lục Ký Hy, một giây sau bỗng nhiên phát ra tiếng cười giòn vang, giống như tiếng kêu của một đàn dơi trong bóng đêm, “Vậy thì anh hãy xem xem tôi và cô ấy đã cùng làm những chuyện gì”. Nói xong, Lục Khai Nguyên nhét một tập gì đó vào túi comple của Lục Ký Hy và không quên căn dặn: “Đây là bản đẹp cuối cùng của tôi đây, tặng anh hết, anh hãy cất giữ cho cẩn thận. Dĩ nhiên nếu làm mất thì có thể đến chỗ tôi lại”. Nói xong, anh vỗ vai Lục Ký Hy, quay người bước đi.

Lục Ký Hy lấy những tấm ảnh ấy ra, nhìn thẳng vào chúng. Bỗng nhiên, đầu mẩu thuốc lá trên tay trái rơi xuống, lăn trên đất rồi lộn mình rơi xuống hồ nước lạnh, vụt tắt hoàn toàn.

Lục Khai Nguyên lái xe đến quán bar cao cấp để gặp các đồng minh của mình.

Khư Lặc đã mở một chai Brandy, đang ngồi uống, mấy cô gái xinh đẹp ngồi cạnh anh, kể chuyện cười cho anh nghe. Lục Khai Nguyên vừa tới, một nửa số đó ngồi cạnh anh, hai người uống rượu, ôm người đẹp, đáng vẻ rất sảng khoái.

“Ha ha, lần này Lục Ký Hy thua chắc rồi”. Lục Khai Nguyên uống cạn ly rượu đầy, tinh thần vô cùng hưng phấn, quay sang hôn người đẹp ngồi bên cạnh.

“Chúc mừng anh”. Khư Lặc nhếch mép cười, giọng nói ấy không biểu lộ chút cảm xúc gì.

“May mà có sự giúp đỡ của anh”. Lục Khai Nguyên nháy mắt với người đẹp bên cạnh, “còn không rót rượu cho hai anh?”

Hai ly thủy tinh trong suốt đầy tràn rượu, Lục Khai Nguyên và Khưu Lạc cạn ly, “hợp tác vui vẻ”.

Hai mươi năm nay, chưa bao giờ Lục Khai Nguyên thấy vui như hôm nay, thành công sắp đến gần, anh sắp trở thành chủ nhân của nhà họ Lục. Hôm nay bác sĩ chữa trị cho Lục Tần Phong nói với anh. Có lẽ Lục Tần Phong không qua khỏi trong tháng này. Quả là tin tốt! Rất tốt.

“Kỹ thuật sản xuất The Boss và giá cả tôi đã sớm tiết lộ cho xí nghiệp Intel đối đầu với nhà họ Lục bên Nhật rồi. Chỉ cần thời gian phát hành The Boss chậm lại một tuần thì đồ chơi của Intel sẽ có mặt trên thị trường trước, giá cả lại rẻ hơn The Boss 10USD. Tôi muốn xem xem đồ chơi mà Lục Ký Hy làm ra còn có ai mua? Đợi đến khi The Boss thất bại thảm hại, tôi sẽ lấy Big Boss mà tập đoàn Brain Trust của tôi nghiên cứu, lúc ấy bảo Intel nhường đường cho tôi coi như là báo đáp lại. Nếu như vậy thì chúa cứu thế của nhà họ Lục chính là Lục Khai Nguyên tôi đây, ha ha...” Lục Khai Nguyên đắc chí tính toán, từng thớt thớt trên khuôn mặt vì cười quá nhiều trở nên biến dạng.

Khưu Lạc vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, Lục Khai Nguyên tiếp tục kể chuyện cười cho anh ta nghe: “Vốn dĩ chuyện này vẫn còn chút mạo hiểm, nhưng anh biết không? Bây giờ Sính Đình đứng về phía tôi rồi. Lục Ký Hy đến cơ hội trở mình cũng không có. Lúc ấy kế hoạch của nó thất bại, phải đền công ty một khoản tiền lớn, lúc ấy ngay cả người nói hộ nó trước mặt cha tôi cũng không còn nữa”.

“Chúc mừng”. Khưu Lạc vẫn lạnh tanh như vậy, không biểu lộ chút cảm xúc nào. Lục Khai Nguyên nói tiếp: “Vốn dĩ tôi đã nghĩ rất nhiều, không biết làm thế nào mới có thể khiến Sính Đình đứng về phía tôi, nào ngờ đến phút quan trọng thì Lục Ký Hy lại “leo tường”(*). Anh nói xem anh ta có ngốc không cơ chứ. Leo ai không leo lại leo lên người giúp việc trong nhà. Chỉ có điều cô ta cũng có vài phần nhan sắc...”

“Xinh hơn em sao?” Cô gái bên cạnh nũng nịu hỏi anh. Lục Khai Nguyên ngắm nghía cô ta từ đầu đến chân rồi nói với giọng điệu kiêu ngạo đầy mỉa mai: “E rằng em có cởi hết quần áo thì cũng không đẹp bằng cái nhìn nghiêng của người ta”. Cô gái tức giận đánh anh ta, khiến anh ta cười ha hả.

Khưu Lạc vẫn mỉm cười lạnh lùng, như đang xem kịch vậy.

“Đừng làm nũng nữa”. Lục Khai Nguyên nắm tay cô gái đó, tiếp tục nói với Khưu Lạc: “Cô gái ấy là do tôi phát hiện trên tuyết, mang về nhà chụp vài bức ảnh làm kỷ niệm. Hôm nay tôi cho Lục Ký Hy xem mấy bức ảnh của cô ta. Khi tôi lừa nó rằng cô ta là người phụ nữ của tôi thì...ha ha, anh không biết đâu, tôi đi rất xa rất xa rồi mà khi quay đầu lại nhìn nó vẫn thấy nó đứng ngay người ở đó. A, hình như tập ảnh ấy tôi vẫn chưa đưa hết cho nó, vẫn còn một tấm, để tôi tìm lại...” Lục Khai Nguyên giở ví ra, trong đó có vài bức ảnh riêng, nói theo lời của anh ta là bản đẹp, “Còn, vẫn còn một tấm, Khưu Lạc anh nhìn này”.

Khưu Lạc vô tình liếc nhìn về phía tấm ảnh ấy, bỗng nhiên sắc mặt anh đông cứng lại.

“Ha ha, anh cũng thích rồi chứ? Xinh thế này ai nhìn mà chẳng động lòng?” Lục Khai Nguyên đang định cất đi thì Khưu Lạc giơ tay ra cướp lấy tấm ảnh, đặt trước mặt để xác nhận lại, dưới ánh đèn mờ ảo, tay phải của anh nắm chặt lại, rồi lại thả ra, rồi lại nắm chặt lại...

“Có thể tặng tôi tấm ảnh này được không?” Khưu Lạc nói. Dĩ nhiên Lục Khai Nguyên sẽ không từ chối: “Không có gì, anh cứ lấy đi”. Dù sao thì trong máy tính của anh ta có số liệu JPG, muốn in thì có thể in được ngay.

Khưu Lạc cất tấm ảnh đó vào túi trong của áo vest, gần vị trí của tim.

“À đúng rồi, Lục Khai Nguyên, tuy chúng ta hợp tác rất tốt, nhưng anh xem những vị hoàng đế thời cổ đại, có người nào thắng thế rồi còn giữ lại công thần...” Lời nói của Khưu Lạc khiến mặt Lục Khai Nguyên hơi biến sắc, anh ta cười gượng: “Anh muốn thế nào?”

“Anh quản lý tài vụ công ty, tôi nghĩ nhất định là có sổ nợ nội bộ, còn có sổ nợ công khai, Lý Ngự Thành cũng có, chúng ta trao đổi sổ nợ nội bộ một chút, thế nào?”

Lục Khai Nguyên uống một ngụm rượu, đôi mắt đen nhánh khẽ động đậy, cuối cùng nghiêng răng nói: “Được”.

Khuê Lạc vươn cánh tay, chạm ly với anh ta, mỉm cười và nói: “Không cần căng thẳng, chúc chúng ta tiếp tục hợp tác thành công”.

Anh biết nhất định Lục Khai Nguyên sẽ không đưa cho anh cuốn sổ thật, nhưng cũng sẽ không đưa cuốn giả. Lục Khai Nguyên sẽ đưa cho anh cuốn sổ nợ nửa thật nửa giả, còn anh chỉ cần tìm người đối chiếu một chút là sẽ ra được cuốn sổ thật.

Người ta thường nói, “nói dài, nói dai, nói đại”, Lục Khai Nguyên không ngờ rằng, vài câu nói khoe khoang của mình có thể thay đổi hướng đi của một ván cờ.

Có thể nói gần như The Boss đã có mặt ở các quầy hàng lớn, đuổi kịp ngày phát hành đồng bộ với khu vực Âu Mỹ. Tuy một tuần sau gặp cuộc chiến về giá của với đồ chơi của Intel, may mà kế hoạch tuyên truyền quảng bá của Lục Ký Hy rất tốt, vì vậy mà The Boss không bị thất bại dưới cái giá 10 USD, hai bên chia nhau lợi nhuận.

Đúng lúc đó, Lục Khai Nguyên lại gặp rắc rối lớn. Khi cảnh sát đến nhà họ Lục mời Lục Khai Nguyên đến “làm khách” ở sở cảnh sát, nói chuyện về chuyện doanh nghiệp Lục Thị trốn thuế. Lục Khai Nguyên vội nhả miếng thịt bò mới nhai được hai miếng trong miệng ra.

“Khai Nguyên, chuyện gì vậy?” Lục Tần Phong ngồi trước bàn ăn, hỏi anh.

“Con cũng không biết”. Lục Thị tổng cộng trốn thuế mười triệu USD, rõ ràng là làm theo ý của ông già. Vậy mà ông ta lại hỏi mình, Lục Khai Nguyên cười chế nhạo, “Để con đi với hai anh cảnh sát một chuyến”.

Khi đi đến cửa, Lục Khai Nguyên quay đầu lại nhìn Lục Sính Đình, sau đó quay sang lờm Lục Ký Hy rồi mới đi cùng cảnh sát.

Quan điểm của hai anh em này giống nhau một cách kỳ lạ – Cho dù cả hai cùng thất bại chứ không để đối phương độc chiếm.

Lục Kỳ Nguyên vừa đi cùng cảnh sát, Lục Sính Đình lập tức đứng dậy, chỉ vào mũi Lục Ký Hy và mắng: “Đối xử với người nhà của mình như thế à? Anh đúng là đồ vô lương tâm”.

Tất cả đều “choáng” vì hình ảnh hung hăng khác thường của Lục Sính Đình.

“Sính Đình, sao thế, có gì thì từ từ nói”. Lâm Hề Nhị! dịu dàng nói.

“Dì ơi...” Đột nhiên Lục Sính Đình òa khóc, nước mắt đầm đìa, chạy vào lòng Lâm Hề Nhị ngồi bên cạnh, “Dì ơi... Hu hu...”

“Con làm sao vậy? Có gì thì từ từ nói, đừng khóc”. Vai người mẹ hiền được Lâm Hề Nhị diễn rất thuyết phục. Thiên Hạ đứng trong đám người hầu, nhếch mép cười lạnh lùng.

“Dì ơi, Lục Ký Hy quá đáng lắm, từ nhỏ đã không cho con quen với bạn trai khác, còn mình thì lại đi tìm con gái... Mấy hôm trước anh ta câu kết với người làm trong nhà – chính là cô ta”. Thuận theo ngón tay phải của Lục Sính Đình, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên khuôn mặt của Ngôn Thiên Hạ.

Khóe miệng của Lâm Hề Nhị khẽ nhếch lên, “Sính Đình, chuyện này không thể nói bừa được”.

“Ký Hy, có chuyện này sao?” Ánh mắt nghiêm nghị của Lục Tần Phong chuyển tới khuôn mặt của Lục Ký Hy.

Hàng mi dài của Lục Ký Hy khẽ rung lên, sau đó lạnh lùng nói: “Đương nhiên là giả”, ánh mắt anh ta liếc nhìn Ngôn Thiên Hạ một cách khinh miệt, “Cô ta chỉ là người làm, sao con có thể thích cô ta được?”

Thiên Hạ cúi đầu tiếp tục cười, vẫn tốt, cô đã sớm xác định rõ tiếp cận với Lục Ký Hy là có mục đích, nếu như thay vào đó là một người khác gốc gác câu kết với anh ta, thì những lời này của Lục Ký Hy sẽ làm cho người con gái đó thấy nhục nhã không thể chịu đựng được!

Lục Ký Hy cực kỳ bất mãn với biểu hiện của Thiên Hạ, chẳng cần nghĩ ngợi gì liền nói: “Cô không cần ra vẻ cười cợt không liên quan gì tới mình, căn bản tôi cũng chẳng thích thú gì cô cả. Tôi biết người cô thích cũng không phải là tôi. Tình yêu của tôi thấp kém tới mức bị dẫm đạp dưới bụi đất, chỉ là hết lần này tới lần khác trúng phải kế liên hoàn của người khác thôi. Ngôn Thiên Hạ, cô mới chính là người đáng buồn”.

Lục Khai Nguyên không đáng để cô yêu... Lục Ký Hy đem những câu nói này kìm lại trong cuống họng, không nói ra lời. Tuy rằng đây chẳng qua là Lục Ký Hy hiểu nhầm mà thôi nhưng Ngôn Thiên Hạ nghe thấy lại cảm thấy nó đang đâm vào dây thần kinh yếu mềm nhất của cô.

Vì Khuru Lạc, cô ép bản thân mình phải biến thành hiếu thắng thích tranh đoạt, việc gì cũng tính toán, quật cường tinh nhanh. Mỗi lần đối đầu với Khuru Lạc, anh ấy xử lý tình cảm một cách nhanh gọn, nhưng cô lại thường vì tình cảm mà làm lỡ sự việc, tự mình đúng là “thân ở trong kẻ” mà không hay biết. Liệu có phải chỉ có biến thành ruột gan sắt đá giống như Khuru Lạc thì có mới thắng được anh ta hay không?

“Các người không cần phải giấu đầu hở đuôi đâu”, Lục Sính Đình cười mỉa mai, “chứng cứ trong tay rồi”. Cô lau nước mắt, từ trong lòng Lâm Hề Nhị đứng dậy, đi tới phía trước chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng, nhét một chiếc đĩa vào đầu DVD. Rất nhanh chóng, trên màn hình hiện lên thân hình của Ngôn Thiên Hạ, phía sau chính là thư phòng của Lục Khai Nguyên. Ngôn Thiên Hạ ngồi trước máy tính, nhét một chiếc đĩa vào đầu đọc, bóng của cô vừa hay chặn camera theo dõi, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng lúc mờ lúc tỏ phát ra từ màn hình.

Lúc đó thực ra cô đang ngồi xóa ảnh, căn bản cô không tìm thấy bất cứ phạm mềm tài chính nào, xóa xong ảnh thì rời đi. Trong mắt Thiên Hạ, Lục Khai Nguyên và Lục Ký Hy một người là sai lang, một người là hổ báo, ai cũng chẳng sạch sẽ hơn ai. Cô hoàn toàn không có hứng thú tham dự vào cuộc chiến gia tộc này.

Nhưng, đoạn video này lại ám chỉ rằng – cô chính là nội gián ăn cắp sổ sách kế toán.

“Có thể mở được chiếc đĩa có mật mã thiết kế riêng cho máy tính cơ mật của công ty, chỉ có người quản lý cấp cao nhất của công ty chúng ta mới có thể có”, Lục Sính Đình cầm hận trừng mắt nhìn cô, hoàn toàn không thua kém khí thế của Lục Khai Nguyên. “Cô dám nói chiếc đĩa cô cầm đó không phải là Lục Ký Hy đưa cho cô không?”

Lúc này, người con gái tình nguyện hiến dâng, lương thiện nhân hậu nên nói: “Tôi và Lục Ký Hy hoàn toàn không có mối liên hệ gì, đây là do tôi lấy cắp từ chỗ Lục Khai Nguyên”.

Lúc này, người phụ nữ lòng dạ đen tối, chẳng quản tình thân sẽ nói: “Thực ra là do Lục Ký Hy đưa cho tôi, anh ta nói sau khi anh ta làm phó tổng giám đốc sẽ lấy tôi”.

Ngôn Thiên Hạ đều không phải hai loại người đó, cho nên cô im lặng không nói gì. Trong cuộc chiến gia tộc, những lời lẽ chính nghĩa đã sớm không còn tồn tại rồi, cô ta Lục Sính Đình thực sự có tư cách đứng ở đây chỉ trích cô sao?

“Ký Hy, nói cho cha biết, con nói mật khẩu cho ai?” Sắc mặt Lục Tồn Phong rất khó coi, cuộc nội chiến giữa anh em mà ông không muốn nhìn thấy nhất rốt cuộc vẫn nảy sinh, “Không có người báo thì cảnh sát sẽ không trực tiếp đến nhà họ Lục ta để bắt cậu cả”.

“Cha, đến cha cũng nghi ngờ con”. Lục Ký Hy cười nhạt quay đầu lại nhìn, “Nhưng con thực sự không biết gì đâu”.

“Con...” Lục Tồn Phong trợn mắt, sắc mặt đỏ bừng bừng, tức tới mức hai tay run rẩy. Lâm Hề Nhị đứng bên cạnh khuyên nhủ: “Lão gia không nên tức giận, không tốt cho sức khỏe!” Lâm Hề Nhị quay đầu cao giọng nói với người làm đứng gần bà ta nhất: “Còn không đi lấy thuốc lại đây?”

Viên thuốc được đưa tới cạnh miệng Lục Tồn Phong, nhưng vì ông run quá, nó bị rơi xuống dưới đất, Lục Tồn Phong thở một hơi thật sâu rồi ngất đi.

“Lão gia... Các người mau lại đây! Đưa lão gia đi bệnh viện!” Lâm Hề Nhị bình tĩnh chỉ huy đám người làm.

Lục Ký Hy và Lục Sính Đình lạnh lùng nhìn nhau, ánh mắt không hề di chuyển trên khuôn mặt đối phương, dường như có một luồng không khí giá băng đi theo ánh mắt đâm thẳng cả hai bên.

Anh ta chế giễu: “Lên thuyền của Lục Khai Nguyên dễ dàng đến như vậy cũng không nhìn xem con thuyền đó đi về đâu. Hôm nay anh ta bị bắt vào tù, chúng ta cùng tiếp tay cho họ Lục không phải rất tốt sao?”

Cô ta lạnh lùng đáp: “Tôi không hối hận đã vạch mặt anh, nhẫn nhịn bao năm qua đủ rồi. Lục Ký Hy cho dù anh không yêu thì cũng không nên dễ dàng nhận lời như thế”.

Anh ta hơi ngây người, miệng liền nhếch lên cười lạnh nhạt, “Vây được, vậy thì chúng ta tiếp tục đấu đi, xem xem ai sẽ là người ở lại cuối cùng”.

Lục Ký Hy nói xong, quay người bỏ đi, cùng đám người đi tới bệnh viện. Lục Sính Đình cũng đứng dậy, ngẩng đầu một cách cao ngạo, đi ra ngoài phía cửa ra vào.

Tất cả mọi người đều di chuyển tới phòng giám hộ người có bệnh nặng. Sau mười tám giờ đồng hồ Lục Tần Phong mới có thể rời khỏi phòng phẫu thuật, nhưng vẫn như đang chết. Ông đang nằm trên giường bệnh, dùng hơi thở cuối cùng để thay đổi di chúc.

Ngôn Thiên Hạ đã thu dọn hành lý chuyển tới khách sạn, thay quần áo trên người, đứng ở một góc cầu thang máy của bệnh viện.

Lâm Hề Nhị bước ra từ một đầu phòng bệnh, rất nhiều phóng viên vây quanh bà ta, bà ta đeo một chiếc kính râm, không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ giơ tay gạt đám phóng viên ra, nhìn thấy Ngôn Thiên Hạ đang đứng đợi bà.

“Nghe nói cuối cùng ông ấy đã thay đổi di chúc?” Thiên Hạ lạnh nhạt hỏi.

“Đúng”. Khóe miệng Lâm Hề Nhị khẽ nhếch lên.

Lúc này một đầu hành lang phát ra một tràng âm thanh rên rỉ, Lục Sính Đình đi từ phòng bệnh ra, cất lên tiếng khóc đau khổ trước mặt giới truyền thông. Có phóng viên còn dìu cô ta, có phóng viên đưa khăn giấy cho cô, nhưng nhiều hơn là đẩy máy ảnh lại gần, đặc tả toàn bộ gương mặt của cô ta.

“Xem ra dì đã thắng rồi?” Thiên Hạ tiếp tục hỏi.

“Không, 10% tài sản của ta thì không thay đổi, có điều...” Lâm Hề Nhị cười một cái bí hiểm, “60% tài sản của Lục Tần Phong giao cho các tổ chức từ thiện, 40% còn lại bốn người chúng ta chia đều. Ta và ba anh em chúng nó đều bình đẳng như nhau trong nhà họ Lục”.

“Bước tiếp theo dì chuẩn bị như thế nào? Liên thủ cùng Lục Khai Nguyên để đối phó với anh em nhà họ, hay là dần dần tan rã, cho đến khi ngồi lên vị trí cao nhất, có được kho báu quý giá nhất?”

“Lục Khai Nguyên đã vào tù, thì ắt sẽ phải đi ra...”

“Lâm Hề Nhị, dì không nghĩ rằng sẽ có một ngày, có lẽ Khuê Lạc sẽ quay trở về tranh gia sản với dì sao?” Lời nói của Ngôn Thiên Hạ khiến cho Lâm Hề Nhị khẽ run run, cô tiếp tục nói, “Khi dì đạt được lợi ích ngày càng nhiều, tiền bạc ngày càng lớn, có thời gian dì hãy thử nghĩ một chút về những gì dì đã đánh mất nhé. Nếu không đợi đến một ngày nào đó, dì cho rằng sẽ đã lấy được kho báu, mới phát hiện thực ra cái gì mình cũng không có”.

“À”, Lâm Hề Nhị trút một hơi, cười nhạt, “Chẳng phải cố muốn tôi quay về nhìn mặt Ngôn Khởi Thước lần cuối sao? Tôi cùng cô đi một chuyến là được. Tuy cô không thực sự tham gia vụ này, nhưng Ngôn Thiên Hạ cô cũng phải biết rằng, là cô gián tiếp đẩy sự việc đi, không nên nghĩ mình thần thánh quá”.

“Con không hề cho rằng mình là thánh nhân, con xác định rằng con chỉ là người trần mắt thịt, cho nên con còn tin vào tình cảm. Tuy rằng đối với nó dì đã tệ liệt, dẫu sao dì vẫn nên đi về một chuyến...” Thiên Hạ nhớ tới cha mình, dừng lại một lúc, “Xem xem, tình cảm sâu nặng của một người đàn ông bình thường”.

23. Chương 23: Đã Là Quá Muộn (1)

Sảnh chờ của sân bay quốc tế Kennedy.

Ngôn Thiên Hạ ngồi chờ lên máy bay, còn hơn chục phút nữa.

“Thiên Hạ!” Đột nhiên có người gọi tên cô. Giữa đám người qua lại ở sảnh lớn, cô bỗng nhìn thấy Lục Ký Hy đang đi về phía cô.

“Anh đến làm gì?” Có lẽ bởi vì hai người đều quá đẹp, thể hiện tình cảm lại có chút “kịch”, những vị khách qua lại đều lữ lượt quay lại nhìn, cho rằng hai người đang đóng phim thần tượng.

Về mặt của Lục Ký Hy có chút không thoải mái, “Em định đi New York sao?”

“Đúng, mười phút nữa lên máy bay. Xin hỏi anh có việc gì?” Ngờ ngác của cô có vẻ hồ hững, lạnh nhạt.

Lục Ký Hy đành lòng hỏi: “Là vì những lời nói của anh hôm đó đã làm tổn thương em phải không? Vậy thì anh xin lỗi...”

Ngôn Thiên Hạ trong phút chốc không phản ứng kịp, mối thâm tình chân thật của người đàn ông trước mắt giống như vai nam chính vì muốn níu kéo người yêu mà không màng tới tất cả trong phim thần tượng.

“Thực sự...” anh ta nói tiếp, trong ánh mắt khẽ ánh lên tên sáng, “Anh thực sự thích em”.

“Vừa thích vừa lợi dụng?” Cô nói mỉa mai.

“Hóa ra em còn ngại...” Khóe mép anh kéo một nụ cười ảm đạm.

“Không, tôi không ngại”. Nghe Ngôn Thiên Hạ nói như vậy, trong mắt Lục Ký Hy đang tràn đầy hy vọng, bỗng trong nháy mắt lại chuyển thành mây mù, bởi vì nghe những lời Ngôn Thiên Hạ nói tiếp theo, “Bởi vì căn bản tôi không hề thích anh”.

“Vậy tại sao em nhận lời với anh, giúp anh lấy trộm sổ sách kế toán?”

“Tôi chẳng qua là vào máy tính của Lục Khai Nguyên hủy một vài tấm ảnh... một số tấm ảnh mà tôi bị chụp lên”. Nhắc tới sự việc này, mặt cô hiện lên một vẻ chán ghét vô cùng.

“Em bị chụp lên...” Thanh âm của Lục Ký Hy nghẹn lại trong yết hầu, đột nhiên không biết nên nói tiếp câu gì. Anh ta hoài nghi cô là người đàn bà của Lục Khai Nguyên. Thứ mà anh tin tưởng, lại chính là thứ quá mềm yếu...

“Anh đi đi”, Ngôn Thiên Hạ quay mặt, nhìn đồng hồ, đã quá năm phút giờ lên máy bay.

Lục Ký Hy cắt hứng quay người đi, nhìn thấy Lâm Hề Nhị và Khưu Lạc đang đi tới. Anh ta lú lẫm lại, hỏi Lâm Hề Nhị: “Dì à, họ biết nhau sao?”

“Ấy, con cũng quen Lạc Lạc?” Lâm Hề Nhị cười nhạt, “Nó là con đẻ của dì, ở New York suốt, lần này nó cùng dì về nước để xử lý chút chuyện”.

“Con ruột của dì...” Trong giây lát, Lục Ký Hy phát bực, mắng lớn: “Được đấy! Ba người hợp lại để tranh di sản của cha tôi!”

“Lục Ký Hy, nếu như không phải là tôi, người hy sinh duy nhất chính là anh, anh tốt nhất là nên biết thế nào là đủ”. Dây thanh của Khưu Lạc trầm xuống, lại ép tới mức người ta không thể thở nổi.

Lục Ký Hy cầm giận nhìn trừng trừng hai mẹ con họ một cái, vung tay áo rồi đi.

Ngôn Thiên Hạ đi tới trước mặt Khưu Lạc: “Cuối cùng là anh đã giúp Lục Ký Hy? Anh chẳng phải mới bắt đầu đã nói là đứng về phía Lục Khai Nguyên sao? Tại sao lại thay đổi?”

Ánh mắt Khưu Lạc khẽ chuyển, anh mỉm cười: “Anh chẳng qua là muốn em biết được, em không có khả năng như thế nào”.

Ánh mắt Ngôn Thiên Hạ hơi sầm xuống, sau đó lại cười: “Trình độ nói dối của anh kém đi rồi”. Cô kéo va ly hành lý du lịch đi trước tới cửa kiểm tra,

Lâm Hề Nhị đến bên Khưu Lạc, hạ giọng nhắc nhở: “Con chơi hơi quá đáng rồi đó”.

Khưu Lạc vẫn cười, làm ra vẻ đầu hàng với Lâm Hề Nhị, “Thứ con chơi là chính bản thân con...” nói xong liền giúp Lâm Hề Nhị kéo túi hành lý, cùng bà bước vào trong cửa.

Ba người trở về Trung Quốc trong tiết trời xuân ấm áp trăm hoa đua nở.

Những ngọn gió mát hiền hòa của ngày xuân dịu dàng ve vuốt mặt đất, bồn hoa trong bệnh viện khoe sắc thắm hồng, thu hút rất nhiều bệnh nhân nhờ người nhà đưa tới đây. Nhưng vừa về tới tòa nhà lớn, quạt

thông gió lạnh buốt và mùi thuốc khử trùng khiến cho người ta cảm thấy ảm đạm như cách xa thế giới. Trong tòa nhà lớn sừng sững tràn ngập một thứ không khí nặng nề, đây chính là nơi luân hồi của sinh tử.

Lâm Hề Nhị và Ngôn Thiên Hạ tiến vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Trước đó hai người đều từng nghỉ qua, Ngôn Khởi Thuộc nhất định bệnh càng trầm trọng hơn, nhưng mà đợi được tới lúc thực sự gặp ông, lại cùng ngày người đứng ở chỗ cũ.

Ngôn Khởi Thuộc nằm trên giường bệnh ngủ yên, trên miệng còn chụp chiếc ống thở oxy, thoi thóp thở.

Người đàn ông trung hậu đó đã từng có khuôn mặt hồng hào, hơi phát tướng, bây giờ đỉnh đầu đã trọc lốc, làn da xuất hiện những vết màu trắng, xám không khỏe mạnh, toàn cơ thể gầy trơ như củi, hai gò má hõm sâu xuống.

Lâm Hề Nhị thở hắt ra, nói: “Ta suýt nữa thì... không nhận ra ông ấy nữa”.

Thiên Hạ nói chậm rãi: “Một người đàn ông năm mươi tuổi, bị một đám người đánh đập, nằm viện hai tháng trời, nhớ một người phụ nữ chẳng kể ngày đêm, tinh thần bị tổn thương. Tật cũ bệnh mới trong phút chốc ập tới, trái tim nhanh chóng bị lão hóa. Chỉ sợ ông ấy không trụ được bao lâu nữa”.

“Cô cần tôi bên ông ấy trong những ngày cuối cùng phải không?” Lâm Hề Nhị hạ giọng, “được thôi, coi như ta trả ông ấy ân tình suốt mười năm”.

“Không. Vẫn còn tia hy vọng cuối cùng, bác sĩ chủ trị nói phẫu thuật tim còn có có tỉ lệ thành công 25%, con hy vọng dì giúp cha con ổn định tinh thần, đưa ông ấy vào phòng phẫu thuật”.

Lâm Hề Nhị gật đầu, bước nhanh tới bên đầu giường của ông ấy, khẽ ngồi xuống bên cạnh giường, dùng những âm thanh đã từng dịu dàng với ông, gọi: “Khởi Thuộc, Khởi Thuộc, mau tỉnh đi”.

Ngôn Khởi Thuộc không có chút phản ứng, bà khẽ cúi người xuống, tiếp tục gọi: “Khởi Thuộc, em là Hề Nhị đây, em quay về thăm anh đây”.

Người nằm trên giường dường như nghe thấy, màn hình điện tâm đồ đột nhiên tăng cao, ông chậm chậm mở đôi mắt đục đục màu xám, quay đầu lại một cách cực kỳ chậm rãi, từ từ nhìn thẳng Lâm Hề Nhị. Thực sự nhìn thấy bà ấy, ông khẽ hé miệng, giống như là gọi, nhưng khẽ tới mức cơ hồ không thể nghe thấy, sau đó chậm rãi nhấc cánh tay phải gầy trơ xương lên. Lâm Hề Nhị nhẹ nhàng đón lấy tay ông, dịu dàng cười một cái,

Ngôn Thiên Hạ lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, nhìn thấy Châu Cẩn Du đang đứng gọi điện thoại bên cạnh cửa sổ, dường như đang cùng ai tranh chấp chuyện gì đó rất quan trọng. Liếc thấy Ngôn Thiên Hạ, anh lập tức ngắt điện thoại, quay lại khẽ mỉm cười với cô, “Về rất đúng hẹn”.

Hai người bước tới ban công của bệnh viện.

Bầu trời xanh trên đầu giống như một tấm thủy tinh mỏng manh. Hai người đứng bên lan can, đứng trên sân thượng của tòa nhà mười một tầng cúi nhìn xuống thành phố như nước chảy dưới chân.

Ngôn Thiên Hạ bắt đầu thăm nghĩ lý do, nghĩ xem hễ Châu Cẩn Du nhắc tới chuyện hôn nhân, cô nên trả lời như thế nào, dùng bệnh tình của ba mình để trì hoãn, hay là trực tiếp từ chối tại đây? Là hiểu tình, hiểu lý hay là trực tiếp làm ra vẻ đáng ghét?

Hai tay anh đang bám vào lan can, ống tay áo hơi xắn lên một chút, lộ ra một đoạn cánh tay rắn chắc. Mặt chiếc đồng hồ Thụy Sĩ màu đen đeo trên cổ tay trái phản xạ những tia sáng mặt trời.

Anh đứng lặng lẽ như vậy trong gió, mới cất tiếng hỏi: “Ngôn Thiên Hạ, anh quyết định không lấy em nữa”. Anh nheo mắt lại nhìn ra phía xa, khẽ cười một cái.

Câu nói này khiến toàn bộ những lời trong lòng Thiên Hạ đã thầm chuẩn bị trở thành vô dụng hết, cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

“Xin lỗi, anh không muốn lấy em nữa” Anh cười với vẻ lịch thiệp thường thấy, có một mùi thơm thoang thoang lan tới đỉnh mũi cô, cô cũng cười.

Ráng chiều chiếu chênh chếch qua đỉnh đầu, tất cả đều trở nên tươi đẹp hơn.

“Có việc gì cứ đến tìm anh, sau này sẽ gặp lại”. Anh nhấc cánh tay khỏi lan can, cười với cô, sau đó quay người rời bước, người và bóng đều thanh thoát và đẹp như nhau.

Đến cơ hội nói một câu anh cũng không cho cô nói.

Đây mới là Châu Cẩn Du mà cô biết.

Sẽ lật ngược lại tình thế, cao ngạo rời đi trong hôn lễ của anh mà cô đã sắp đặt.

Sẽ đối đãi tình cảm một cách chân thành, đã quyết định rồi, thì hãy yêu hết lòng.

Sẽ vứt bỏ tình cảm một cách lý trí, giữ lại sự cao ngạo của mình và bầu trời rộng rãi.

Ngôn Thiên Hạ tán thưởng và khâm phục người đàn ông này từ tận đáy lòng.

“Sau này gặp lại”.

24. Chương 24: Đã Là Quá Muộn (2)

Trong hơn mười ngày có Lâm Hề Nhị ở bên này, thời gian Ngôn Khởi Thước tĩnh lại ngày càng dài, bác sĩ chủ trị nói cho Thiên Hạ biết, đã tới nơi, chỉ cần bệnh nhân chuẩn bị tốt, sẽ có thể tiến hành phẫu thuật.

Lúc Thiên Hạ đi vào phòng bệnh, Lâm Hề Nhị đang ngồi bên cạnh gọt lê, lại cắt thành từng miếng nhỏ đút cho Ngôn Khởi Thước.

Ngôn Thiên Hạ thấy hơi khó tin. Ở New York, khi Lâm Hề Nhị nhắc tới Ngôn Khởi Thước, đến chuyện sống chết của ông ấy bà cũng không thèm đã động tới, vậy mà chỉ trong nháy mắt lại trở nên tràn đầy tình cảm. Hai người nói chuyện với Ngôn Khởi Thước hồi lâu, đợi ông ngủ thiếp đi, họ mới đi ra ngoài hành lang. Ngôn Thiên Hạ cảm ơn nói: “Mấy ngày nay giờ phút nào cũng ở bên ba con, dì đã vất vả rồi”.

“Ta đã nói rồi, coi như là trả ân tình mười năm cho ông ấy. Dùng mười ngày để đổi lấy mười năm, không có gì là vất vả cả”. Lâm Hề Nhị cười như tự giễu cợt mình.

“Dì giúp con làm công tác tư tưởng cho ba con, phẫu thuật đều đã chuẩn bị đầy đủ, nếu không sau một tháng nữa tim của cha con sẽ thực sự ngừng đập”.

Ngôn Khởi Thước tỉnh dậy, Lâm Hề Nhị vừa đút cho ông ăn hoa quả, vừa khuyên ông phải làm phẫu thuật.

“Bác sĩ chủ trị là chuyên gia tim mạch nổi tiếng ở trong và ngoài nước”.

“Ông ấy đã ba lần phẫu thuật thành công những ca phẫu thuật giống như thế này”.

“Độ nguy hiểm không lớn lắm”.

....

Ngôn Khởi Thước đột ngột ngắt lời bà, “Không phẫu thuật không được sao? Bây giờ anh đã rất thỏa nguyện rồi”. Ánh mắt ông nhìn Lâm Hề Nhị chan chứa tình cảm.

“Để cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh có được không?” Lâm Hề Nhị vừa cười vừa khuyên ông, “Anh khỏe lại rồi, chúng ta sẽ có thể sống những ngày giống như trước kia, đúng không?”

“Em nguyện sau này sẽ ở bên anh chứ?” Đôi mắt đục đục của ông đọng chút hơi nước, khóe mép khẽ rung rung.

“Ày, chỉ cần anh khỏe là được rồi”.

“Hề Nhị, em qua đây”. Ngôn Khởi Thước khẽ giơ tay, Lâm Hề Nhị cúi xuống, hướng tai ra phía trước.

Ông thì thầm một câu bên tai bà.

Một giọt nước mắt trào ra từ mắt Lâm Hề Nhị, lăn theo nếp nhăn trên da mặt.

Ba ngày sau, Ngôn Khởi Thước vào phòng phẫu thuật. Ngôn Thiên Hạ và Lâm Hề Nhị đều đợi ở bên ngoài, ngồi lì suốt sáu, bảy tiếng đồng hồ. Hai người lặng lẽ đợi, cho đến khi ánh đèn báo hiệu “đang phẫu thuật” tắt, cánh cửa ra vào phòng phẫu thuật được y tá mở ra từ bên trong, giường bệnh của Ngôn Khởi Thước được đẩy ra. Trên người ông, đã phủ một lớp vải trắng rất dày...

Màu trắng ấy, tinh khiết thuần túy, tựa như tất cả màu sắc trên nhân gian đều bị che phủ hết, tất cả nỗi đau đớn và vui sướng đều bị lãng đi, tất cả mọi ký ức và quá khứ đều bị bao trùm.

Bầu trời xám xịt, những giọt nước mưa lạnh buốt bay lay phay. Lâm Hề Nhị và Ngôn Thiên Hạ mặc trên người quần áo đen, cầm chiếc ô trong suốt trong tay, đứng trước mộ phần của Ngôn Khởi Thước.

Trên tấm bia mộ màu đen vẫn vương nụ cười của ông, đó là khuôn mặt cười ngây dại, ngốc nghếch.

Thần sắc của Thiên Hạ tiêu tụy, làn da sừng lên. So với cô, Lâm Hề Nhị trang điểm rất đậm, có khí chất ung dung như mọi ngày.

Yên lặng rất lâu, Thiên Hạ nói với Lâm Hề Nhị: “Vẫn phải cảm ơn dì, dì bên ba con những ngày vui vẻ sau cùng của cuộc đời”.

“Không có gì”. Lâm Hề Nhị lạnh lùng nói.

“Dì chuẩn bị về New York chưa?”

“Không, ta không về nữa”. Lời nói của Lâm Hề Nhị khiến Thiên Hạ hơi run sợ, bà tiếp tục khẽ cười, “Đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn quay về nhà họ Lục nữa”.

“Haizzz...” Thiên Hạ trầm giọng đáp.

Những hạt mưa rơi trên ô, phát ra những âm thanh lộp độp, trong nghĩa trang tĩnh mịch cực kỳ sạch sẽ. Lâm Hề Nhị ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói: “Mưa càng ngày càng to, con về nhà sớm đi. Dì đợi chút nữa rồi đi”.

“Vâng”. Thiên Hạ hiểu, Lâm Hề Nhị muốn một mình đứng trước mộ phần một lúc. Y lời, cô quay người rời bước.

Mưa quả nhiên càng ngày càng to, kết thành bức màn màu kim màu trắng bạc, những hạt mưa như những cây kim cắm vào mặt đất, ướt đầm cả một bãi cỏ xanh. Tấm bia mộ màu đen bị nước mưa gột cho sáng bóng, nụ cười trên tấm ảnh trở nên mơ hồ không rõ.

“Ha ha...” Lâm Hề Nhị đột nhiên cười phá lên, có một thứ gì đó nóng bỏng chất chứa trong đôi mắt. Nghĩa địa lạnh lẽo, tiếng cười của bà ta còn lạnh lẽo hơn.

“Ngôn Khởi Thước, anh là thằng ngốc, tôi chưa bao giờ thích anh, anh không biết sao?”

“Anh hèn như thế, dựa vào cái gì mà đòi tôi mãi mãi ở bên anh?”

“Chỉ có tiền là có thể thu hút tôi! Tôi chỉ thích tiền của anh thôi!” Lâm Hề Nhị ngày càng kích động, xông đến trước bia mộ kêu gào, tiếng mưa rầm rập, vì cơ thể run rẩy khiến nước mắt bà rơi xuống đất, hòa làm một với nước mưa.

Bên tai dường như vang lại câu nói cuối cùng của ông ấy trước khi chết:

“Hề Nhị, yên tâm đi, anh đã sớm vì em chuẩn bị số tiền cho nửa đời còn lại, một số tiền dùng cả đời không hết...”

*

* *

Ngôn Khởi Thước vừa qua đời, Ngôn Thiên Hạ cũng ốm một trận. Quần gia và người làm trong nhà đều rất thương cô, chăm sóc cẩn thận, nửa tháng sau cô mới dần dần hồi phục.

Công việc của “Cảnh Thụy” cô đã giao cho mấy trưởng bộ phận xử lý, chỉ có một số dự án quan trọng mới đưa hợp đồng cho cô ký tên.

Năm ngày liền cô nghiên cứu bốn viên đá quý trong phòng, giống như các nhà thần học thời kỳ trung đại, nhốt mình trong phòng mấy ngày mấy đêm liền để tìm ra cái gọi là chân lý.

Ngày thứ sáu, Thiên Hạ thu dọn những viên đá quý đó, lái xe đến nhà họ Lý.

Nhìn thấy Thiên Hạ đến, Trần Giai Vân có thoáng chút kinh sợ và ngạc nhiên, “Tối qua Khuư Lạc ngủ rất muộn, không biết bây giờ đã tỉnh hay chưa... cô ngồi đây một lúc đã”. Nói xong cô ta lên lầu. Thiên Hạ ngồi ở đại sảnh một lúc, uống một cốc cà phê để tỉnh táo tinh thần.

Ước chừng chưa quá mười lăm phút, tiếng bước chân từ trên cầu thang truyền tới. Khuư Lạc và Trần Giai Vân cùng xuống lầu, lại cùng ngồi trên ghế sofa dài.

Anh khẽ giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Tiếng Thiên Hạ không cao cũng không thấp: “Em biết thứ anh cần tìm đang ở đâu?”

“Giai Vân, hôm nay anh muốn ăn bữa sáng tự tay em làm”. Khuư Lạc đuối khéo Trần Giai Vân, lại đuối hết người làm, như thế cả trong tòa sảnh lớn chỉ còn có hai người bọn họ.

Thiên Hạ đặt bản vẽ và chiếc túi lên trên chiếc bàn thủy tinh trong suốt, đột nhiên linh cảm hỏi: “Anh cai thuốc rồi?”

“Khỏi thuốc và rượu vang mãi mãi là tình nhân của anh”. Khuư Lạc mỉm cười.

“Thật lạ, hôm nay em tới đây lại không ngửi thấy mùi thuốc lá, trên mặt bàn cũng không có gạt tàn”.

“Giai Vân có thai rồi”.

Tay Thiên Hạ đang mở bản vẽ khẽ run lên, cô kinh ngạc trong thoáng chốc, “Con của anh?”

“Không biết”.

Có lẽ mấy ngày không ngủ ngon, cô bỗng cảm thấy khí huyết ngưng trệ, đầu óc trống rỗng mất mấy giây. Thiên Hạ không hỏi thêm câu gì, mở bản đồ thế giới, lấy ra bốn viên đá quý lạ lùng đó.

“Em đã quan sát nhiều lần những đường rãnh trên bốn viên đá quý này, chúng được đào lên đã hơn 1.000 năm, lịch sử lâu đời. Tấm bản đồ này là bản đồ phóng to của Charles Mace, viên Hoàng Bảo Thạch được đặt ở giữa, Hạc Huyết Hồng đặt bên phải, chéch phía trên chính là Thổ Xa Cúc, phía dưới chính là viên Tổ Mẫu Lục. Thiên Hạ đặt viên Hạc Huyết Hồng vào vùng biển dài và hẹp ở giữa phía đông bắc châu Phi và bán đảo Ả Rập, “đây là Hồng Hải”, lại đặt viên Thổ Xa Cúc vào vùng biển bị ba đại lục Âu, Phi, Á bao quanh, “đây là Địa Trung Hải”, tiếp theo đặt viên Tổ Mẫu Lục xuống phía dưới, “đây là Sudan của châu Phi với diện tích rừng bao phủ lên tới 37%”, cuối cùng cô đặt viên Hoàng Bảo Thạch ở vị trí chính giữa, “đây là vùng đất có nền văn minh rực rỡ hàng ngàn năm...”

“Ai Cập...” Khuư Lạc tiếp lời cô nói hai chữ sau cùng. Đối chiếu bốn viên đá quý đặt trên bản đồ thế giới với vị trí của tấm bản đồ phóng to của Mace, góc độ dường như không sai khác chút nào, anh lạnh lùng cười nhạt, “hóa ra là ở đây”.

25. Chương 25: Bên Bờ Sông Nile Nguyện Bên Anh Suốt Đời

Nước sông lăn tăn gợn sóng, lá cọ đập vào nhau ào ào, giống như tiếng thì thầm nho nhỏ, quyến luyến vô hạn.

Dưới ánh mặt trời, những chiếc bong bóng do bọn trẻ thổi bay lơ lửng, đẹp tựa như không còn ở chốn nhân gian.

Anh nói: “Sau này anh sẽ không làm tổn thương em nữa”.

Luxor của hiện tại, Thebes của quá khứ(*), chính là “đô thành trăm cánh cửa” trong thơ của Homere.

(Luxor: Thành phố ở phía trung đông của Ai Cập, bên dòng sông Nile. Luxor nằm ở phía nam của Thebes cổ – thủ đô của Ai Cập xưa).

Thiên Hạ bước ra từ sân bay Luxor, phóng tầm mắt lên bầu trời trên đỉnh đầu, sắc trời xanh nhàn nhạt, khoáng đạt vô bờ, lá cọ và những thảm cỏ duỗi dài theo con đường men sân bay.

Ai Cập rộng lớn như thế này, Thiên Hạ và Khuru Lạc đều không có chút manh mối về nơi chôn giấu kho báu, cho nên quyết định trước tiên làm một cuộc du lịch ngắn trong mỗi thành phố, thâm nhập tìm hiểu một chút về quốc gia cổ xưa này.

Thần miếu Karnak cách Luxor 5km về phía bắc, trải qua hơn 3.000 năm vẫn tồn tại sừng sững trên đời, những cột bia đá hình chóp trụ, những tượng thần, những cột đá, những bức bích họa đã cho biết ánh sáng chói lọi của nền văn minh Ai Cập cổ.

Thiên Hạ và Khuru Lạc đến diện chính của thần Amon(*). Rất đông du khách, có người thì đang cầm máy ảnh, người thì nghe hướng dẫn viên giảng giải về các bức bích họa. Đúng lúc có một hướng dẫn viên đang đứng bên cạnh Thiên Hạ, dùng tiếng Trung khá lưu loát chỉ lên bức bích họa giới thiệu về thần Amon. Thiên Hạ nghe những lời giảng giải của anh ta, ngẩng đầu lên nhìn chiếc trụ đá cao 12m, những hình ảnh đã từng thấy trong sách, trong phim giờ đây đang hiện lên trước mắt, hùng vĩ mà tráng lệ.

(Thần Amon: Thần gió và không khí. Thần miếu Karnak thờ thần Amon)

“Anh đi ra ngoài châm điếu thuốc, em cứ xem từ từ đi nhé”. Nói xong, anh quay người, bước ra bên ngoài. Thiên Hạ vâng một tiếng, đứng sau đoàn du lịch nghe xong những giảng giải về tòa miếu miếu của hướng dẫn viên cũng rời khỏi thần miếu Karnak.

Trước cửa thần miếu không tìm thấy Khuru Lạc, cô lại bước ra ngoài, một đám các quầy hàng ở hai bên đường, trước mặt bày những thư tịch bằng giấy papirus, ghi chữ Ai Cập cổ, những đồ chế tác mô phỏng, đồ trang sức, hương liệu hết tinh xảo, đẹp mắt...

Một người bán hàng gần cô nhất chào mời:

Ngôn Thiên Hạ lắc đầu.

“Anisses yo!”(*)

Thiên Hạ lại lắc đầu.

“Người đẹp, xin chào!”

Cô hơi kinh ngạc, mỉm cười một cái với người bán hàng, bước tới phía trước quầy hàng, cầm lấy một chiếc bình pha lê màu hồng, hỏi người chủ quầy hàng xem đó là thứ gì. Ông chủ dùng tiếng Anh nói cho cô biết đây là loại tinh dầu đặc biệt, có thể dùng để đuổi muỗi, răn, chuột, kiến, còn có tác dụng giúp ngủ ngon. Thiên Hạ chuẩn bị mua một bình, khi đang đứng dậy lấy tiền ra, đột nhiên cảm giác chân phải bị một cánh tay sờ lấy một cái.

Người đàn ông Ai Cập đứng bên cạnh ông chủ quầy hàng cười hi hi: “This is a joke(*)!” sau đó chạy mất dạng. Thiên Hạ trừng mắt nhìn chiếc bóng của người đàn ông đó, lúc này có người mới dùng thứ tiếng Trung rất rành rọt nói: “Ồ Ai Cập không cho phép quan hệ tình dục trước hôn nhân, chỉ khi là vợ chưa cưới mới có thể cầm tay. Có điều, đối với những cô gái nước ngoài thì...” Thiên Hạ quay người, nhìn thấy anh chàng hướng dẫn viên khi nãy, cười nói: “Xem ra hôm nay tôi phải choàng áo dài”.

“Cô cũng là du khách tới từ Trung Quốc? Thuộc đoàn nào thế?” Vị hướng dẫn viên Ai Cập xem ra rất hiền hòa, thân hình hơi béo, nước da đen sạm, đôi mắt to như chuông đồng, có tướng mạo tiêu chuẩn của một người Ai Cập.

Lúc này Ngôn Thiên Hạ nhìn thấy Khuru Lạc trong đám người, chậm chậm đi về phía mình, cho nên mới nói với anh chàng hướng dẫn viên: “Tôi và bạn tôi tự đi. Nhưng vừa nãy nghe thấy anh giảng giải rất hay, chúng tôi có thể đi cùng đoàn của anh được không?”

“Đương nhiên rồi! Hoan nghênh bọn cô nhập đoàn! Tên tiếng Trung của tôi là Vương Tiểu Nhị!”

“Ai đặt cái tên này cho anh?”

“Là một người bạn du học Trung Quốc mà tôi quen trong trường đại học đặt cho, tôi tốt nghiệp khoa tiếng Trung ở trường đại học Cairo, đã làm hướng dẫn viên nhiều năm rồi. Cái tên này nghe rất hay! Bạn tôi nói chữ “Vương” là cái họ nghe rất có khí thế, “Tiểu Nhị” lại đem tới cảm giác thân thiết cho người ta”.

“Haizz...” Rõ ràng là, đây là một trò đùa ác ý của bạn anh ta.

Khưu Lạc bước tới, họ cùng đi với đoàn lên xe bus, quay trở lại khách sạn Windsor.

Những gò cát liên tiếp trên đường, thi thoảng có một cây cọ xòe tán trên cát, cùng với bầu trời xanh thẳm tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Những người bạn ở nước ngoài trước đây thường than vãn với Thiên Hạ, trở về nước là không thể lái xe được! Bởi vì quá nhiều người vượt đèn đỏ! Bây giờ tới Ai Cập, cô cảm thấy giao thông Ai Cập còn khiến người ta kinh hãi hơn cả giao thông trong nước, nơi đây đến đèn xanh đèn đỏ cũng không có, cũng không chia làn đường, xe bus, xe kéo, xe đạp thậm chí lạc đà cũng đều chạy ngang dọc trên đường.

Đường lại tắc rồi, xe bus dừng lại một lúc. Khưu Lạc tựa vào cửa sổ nhìn thấy một đám người đang khoan xuống đất, tiện miệng hỏi Vương Tiểu Nhị: “Phía trước đang sửa đường à?”

Vương Tiểu Nhị nhìn theo ánh mắt của Khưu Lạc, lập tức đáp: “Không phải, không phải. Người đứng đầu đó,” anh ta chỉ bóng một người đàn ông có mái tóc màu vàng nói, “Tôi quen ông ta, tên ông ta là Hank, người Mỹ, tới Ai Cập 20 năm trước, là một nhà khảo cổ. Khi đó, ông ấy cùng một nhóm chuyên gia khảo cổ học Ai Cập thăm dò khu vực lân cận có một khu mộ cổ, chính phủ đã phê chuẩn tài trợ, điều động lượng lớn nhân lực, vật tư và những thiết bị tiên tiến đương thời để giúp đỡ họ. Kết quả là đào suốt năm năm, nhưng chẳng tìm thấy thứ gì”.

“Không phải ông ấy sẽ đào như thế suốt hai mươi năm đấy chứ?” Thiên Hạ nhìn theo bóng người đàn ông đó hỏi.

“Đúng thế, tất cả mọi người đều từ bỏ. Năm thứ tám, tất cả mọi người đều rời đi, ông ấy vẫn tiếp tục, dường như đã tiêu hết cả gia sản. Sau này không thuê nổi công nhân, thì sai con trai, cháu trai của mình tới giúp, nhưng bây giờ bóng dáng của huyết mệ cũng chưa thấy đâu”. Vương Tiểu Nhị vừa nói vừa châm điếu thuốc.

Mùi thuốc ngai ngái, Thiên Hạ khẽ nhăn mặt, Khưu Lạc tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ về phía bên phải.

Khách sạn Windsor, khi mọi người ngồi vào bàn ăn ở phòng ăn lớn, Hank và đám người thân cũng tiến vào từ cửa lớn.

Hank nhìn thấy Vương Tiểu Nhị, nở một nụ cười với anh ta, chào hỏi bằng tiếng Anh: “Hôm nay lại dẫn đoàn đi à?”

“Đúng thế. Hôm nay chú lại đi khai quật à?”

Hank cười cười, trong ánh mắt lộ rõ vẻ ưu lo. Ông đã đào tới hai mươi năm nay, không thu hoạch được một chút gì, đổi lại là ai thì cũng đều ưu lo như thế cả.

Sau bữa tối, ai về phòng người nấy.

Vương Tiểu Nhị vốn cho rằng Khưu Lạc và Thiên Hạ cùng ở chung một phòng, chẳng ngờ họ lại chia ra ở riêng. Anh ta mân mê cằm, cố ý làm ra vẻ thông cảm: “Ày, thi thoảng ở riêng cũng tốt”.

Thực ra giữa hai người đâu chỉ ngăn cách bởi một bức tường.

Thiên Hạ tắm rửa xong thì đem chõ tinh dầu mới mua lúc ban ngày đốt lên, vừa nằm trên giường vừa nghĩ ngợi tới cảnh của mấy ngày trước.

Cơ thể Trần Giai Vân cũng hơi phì ra, chỉ là cô liếc qua nhưng cũng không chú ý lắm. Kết quả là anh ấy lại nói, cô ấy có thai rồi!

Đứa con có phải của Khuê Lạc không? Đường như có một tảng đá chèn ngang trên lồng ngực cô.

Không khí ngột ngạt, cô đóng cửa sổ lại, bật điều hòa lên, dưới tác dụng của tinh dầu dần dần chìm vào trong giấc ngủ.

Ngày thứ hai sau khi mỗi du khách dùng bữa sáng riêng xong, tập hợp lúc chín giờ ở sảnh lớn của khách sạn.

Khuê Lạc nhàn tản đứng cạnh bể cá trong sảnh, cho cá ăn, đột nhiên có mấy cô gái Nhật Bản trang điểm kỹ lưỡng cười hì hì hỏi có thể chụp ảnh chung với anh không. Anh đặt túi thức ăn cho cá xuống, mỉm cười với họ, “đương nhiên có thể”.

Khi Thiên Hạ bước vào sảnh lớn, liếc qua đã thấy cảnh tượng Khuê Lạc bị các cô gái tíu tít vây quanh chụp ảnh chung. Cô liếc một cái, rồi đứng cùng những người khác trong đoàn. Vương Tiểu Nhị đứng bên cạnh rút ra điều thuốc cuối cùng, cười lớn nói: “Tập hợp nào! Hôm nay điểm tới của chúng ta chúng ta là hang Đế Vương!”

Trên khuôn mặt của tất cả mọi người bất giác đều hiện lên vẻ phấn chấn tràn trề. Đúng lúc mọi người chuẩn bị rời khách sạn, đột nhiên có hai người đàn ông xông vào, họ chính là con trai và cháu trai của Hank, Jerryd và Tom. Tốc độ xông vào của hai người vô cùng nhanh, không nhìn rõ đường nhưng cứ xộc thẳng vào trong, đâm sầm vào người Vương Tiểu Nhị ở cửa lớn, “Ồi! Thần Amon à, chuyện gì đây?”

“Tiểu Nhị”, Tom nhìn rõ là anh ta, lại quên cả xin lỗi, mà kích động tới mức nắm chặt hai cánh tay của anh ta, “Đào thấy rồi! Chúng tôi đào thấy rồi!”. Trong ánh mắt của anh ta phản chiếu sự vui mừng như điên như dại.

Vương Tiểu Nhị nhất thời không phản ứng kịp, “Đào thấy cái gì?”

“Lối vào mặt đất bí mật!” Jerryd reo lên, tất cả mọi người trong đại sảnh đều có thể nghe rõ lời của anh ta, “chúng tôi phải đi gọi thêm nhiều người nữa, để cho tất cả giới truyền thông đều đến chứng kiến!”

Hai người đàn ông vừa nói xong, liền chạy khỏi tòa nhà tựa như một cơn gió.

Vương Tiểu Nhị thoáng nhớ lại những lời mà Tom và Jerryd vừa nói khi nãy, đột nhiên chấn động toàn thân, vội vàng gọi điện thoại về công ty, “Xin lỗi, phiên công ty lập tức điều một hướng dẫn viên tới khách sạn Windsor thay tôi”.

Khuê Lạc phản ứng cực kỳ nhanh, đi lên trên nắm chặt lấy cổ tay của Thiên Hạ kéo cô ra ngoài, gọi một chiếc xe taxi bám theo sau xe của Vương Tiểu Nhị, đi tới đoạn gò cát trên đường mà ngày hôm qua đã đi qua.

Xung quanh đã có rất nhiều phóng viên truyền thông bao quanh, đang đứng trước một hang hình vuông sâu dưới đất khoảng năm mét và chiếc cầu thang đi xuống đất lấp ló, chụp ảnh như điên như dại.

Hank đang đứng trước đám phóng viên, nói với giọng cực kỳ hòa nhã: “Hai mươi năm trước, tôi đã phán đoán dải đất này nhất định sẽ có huyết mộ. Chỉ là các cộng sự của tôi đã nhanh chóng từ bỏ, đến chính phủ cũng cắt đứt tiền đầu tư. Nhưng là một chuyên gia khảo cổ, tôi tuyệt đối không từ bỏ giấc mơ của mình...”

“Hank!” Vương Tiểu Nhị len vào đám người, sung sướng tới trước mặt Hank. Hank cười một cách đặc ý, “A, Tiểu Nhị, chúng tôi đào được lối vào của mộ, tôi đã xuống dưới điều tra sơ bộ, bên trong là một địa cung tương đối lớn, trên bức tường lại chẳng hề có mấy đồ trang sức. Ước tính đó là huyết mộ sau khi chết của một đại tử tể thời cổ đại”.

Khuê Lạc và Thiên Hạ đang ngồi trong một quán trà đối diện với con đường, nhìn cảnh tượng náo nhiệt qua tấm kính. Không chỉ có họ, mà tất cả mọi người trong quán đều đang bàn luận về huyết mộ mới được phát hiện.

Khoảng chưa đầy một tiếng đồng hồ sau, phóng viên của các nước đóng tại Ai Cập đều đổ đến, gần trăm đơn vị truyền thông đã chụp ảnh Hank, dưới sự theo dõi của các ống kính, cả nhà Hank cùng với mười mấy trợ thủ khảo cổ, hơn mười công nhân vận chuyển và Vương Tiểu Nhị cùng tiến vào lòng đất.

Họ đều đeo mặt nạ phòng độc, mặc những bộ quần áo liền cách li vi khuẩn, đem theo những máy móc tinh vi, tiến vào trong địa cung.

Huyệt mộ này tuy không quá lớn, nhưng mặt tường lồi lõm không bằng phẳng, nhìn không ra là đồ trang sức gì, chẳng lẽ đã bị bọn trộm trộm sạch hay sao? Nhưng coi như bọn trộm đã lấy đi những đồ trang sức bằng vàng bạc, vậy tại sao còn phải hủy hoại cả bức bích họa lớn trên mặt tường? Ngay đến bức tượng đá trên đường đi cũng bị hủy đi một nửa thân trên, thực là đáng ghét.

Sau khi hàng người đi qua mấy cánh cửa đá, cuối cùng đã nhìn thấy một bức tượng điêu khắc hoàn chỉnh – Anubis(*). “Ông ta” đứng trước cánh cửa cuối cùng, chiếc đầu sói màu đen dường như đang nhìn chăm chăm vào những người xâm nhập vào huyệt mộ.

Hank đến trước mặt bức tượng, nhìn thấy dưới chân Anubis có khắc chữ Ai Cập cổ ông quỳ xuống, lấy tay gạt qua lớp bụi, đọc từng chữ từng câu: “Những kẻ dám xông vào lăng mộ của Pharaoh, thần chết sẽ giáng lâm trước mặt chúng”.

Không biết một cơn gió mạnh từ đâu ào tới, hung dữ giạt từng từng, mọi người bị cơn cuồng phong thổi cho nghiêng ngã, có người còn ngã vào tường. Đột nhiên, cánh cửa của hầm mộ trước mặt tự động mở ra, trận gió đó thổi vào trong mộ rồi lại ào trở lại.

Rất lâu sau, tất cả mới bình tĩnh trở lại, Hank dẫn mọi người bước vào trong huyệt mộ. Ông không thể tin rằng đây là huyệt mộ của một vị Pharaoh, nó khác xa một trời một vực với lăng mộ của Tutankhamun của thế kỷ trước, bên trong không chỉ có những báu vật, những bức bích họa trên tường cũng bị hủy hoại gần hết, chỉ còn có một quan tài bằng đá được đặt ở vị trí trung tâm.

Hank bảo mọi người chung sức, cuối cùng đã đẩy tầng thứ nhất của chiếc quan tài bằng đá ra, lại nhìn thấy một tầng nữa, cho nên chung sức đẩy tầng thứ hai ra, một thứ ánh sáng vàng lấp lánh bỗng phản chiếu vào tận trong đáy mắt, cuối cùng đã tìm thấy đồ tùy táng, tuy chỉ là một tầng mạ vàng mỏng. Mở tầng sau cùng ra, cuối cùng nhìn thấy một bộ xác ướp, không hề có mặt nạ vàng, không hề có những đồ trang sức tinh xảo, chỉ có băng vải trắng quấn quanh, lộ ra chân phải bị gãy màu đen. Thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận của người đó chính là móc câu và cây gậy biểu trưng cho quyền lực vẫn nắm chặt trong tay.

Mọi người cẩn thận nhắc quan tài ra khỏi cỗ áo quan bằng đá, tuyên bố với bên ngoài rằng đã phát hiện ra một xác ướp Pharaoh, thân phận vô cùng đặc biệt. Lúc đó, các quan chức chính phủ và các chuyên gia khảo cổ Ai Cập đã tới đầy đủ, đợi ở cửa vào lòng đất. Bộ xác ướp này lập tức được đưa tới cục khảo cổ Ai Cập để tiến hành kiểm nghiệm một cách nghiêm ngặt.

Sau đó, cục này tuyên bố với bên ngoài rằng, đây là xác ướp nữ giới. Lăng mộ của bà ta hình như đã bị hủy hoại gần hết, trừ móc câu và quyền trượng trong tay ra, tất cả những vật phẩm tượng trưng cho quyền lực và bích họa đều bị đánh cắp hoặc đổ bỏ, chiếc lọ sành đựng ngũ tạng cũng không còn trong hầm mộ nữa. Theo tín ngưỡng của Ai Cập cổ, linh hồn của bà ta sẽ mãi mãi không thể nào tới được vương quốc của người chết, âm hồn vẫn lẩn lẩn ở chốn nhân gian.

Bộ xác ướp này rất có khả năng là một nữ Pharaoh duy nhất của Ai Cập cổ, là nữ vương Hatshepsut(*) bị vị pharaoh kế nhiệm Thutmose(*) căm ghét tận xương tủy, đã cho xóa đi mọi hình ảnh, dấu vết của bà trên các bức bích họa.

Để biểu dương cống hiến của gia đình Hank, chính phủ Ai Cập đã phê chuẩn một khoản thù lao. Giới truyền thông toàn thế giới cũng đăng tin những công lao và thành tích của công tác khảo cổ kiên trì trong suốt hai mươi năm của Hank. Trong một khoảng thời gian, Hank từ âu lo đã chuyển sang vui mừng, đắc ý.

Tối hôm đó, Hank đặt tiệc trong sảnh đường lớn của khách sạn Windsor. Hai người con trai của ông ta – Jerryd và Ryan, hai người cháu trai – Tom và Bell, cũng vui mừng hơn hớn. Những vị khách ngồi bên bàn là mười mấy vị trợ thủ khảo cổ, mười công nhân vận chuyển, Vương Tiểu Nhị và hai vị khách mà Vương Tiểu Nhị thuận đường mời tới – Khuê Lạc và Ngôn Thiên Hạ.

Hank vui vẻ mời rượu từng người một, cứ trút từng cốc lại từng cốc vào trong ruột, cả khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Vương Tiểu Nhị lại kể lể bổ sung với Khuê Lạc và Ngôn Thiên Hạ địa hình trong hầm mộ ra sao, trận gió

lạnh lạ lùng như lốc xoáy đó, cánh cửa đá tự động mở ra, còn cả cảnh cáo của Anubis – nhưng anh ta có khuynh hướng coi chuyện này là tiểu thuyết kinh dị, rõ ràng là không hề bận tâm.

Tất cả mọi người đều đang vui vẻ như điên dại, uống rượu ừng ực, nâng cốc chúc mừng.

Bỗng có một giọng nói vô cùng trong trẻo truyền tới tai mọi người, đó là một cô gái ngồi kế bên, cô ta quần quanh người một bộ áo dài bằng vải dày màu đen bó sát, chỉ cần nhìn sau lưng cũng có thể biết chắc chắn đó là một người đẹp, hướng hồ giọng nói của cô ta lại hay như thế. Chỉ là người đẹp hình như ở xa mới tới, bèn hỏi người phục vụ trước mặt rằng: “Ồ, E.P[1]* là cái gì?”

Tất cả mọi người đều lần lượt nhìn về phía lưng người đó, thầm đoán rằng cô gái này là thiên kim tiểu thư con nhà đại gia nào, mới tới Ai Cập, không biết đồng E.P, chỉ biết USD.

“Không có E.P thì cũng có thể trả USD mà”. Người phục vụ đáp lại một cách nhã nhặn.

Cô gái khẽ nghiêng nghiêng má, “USD là cái gì? Tôi chỉ có cái này”. Những ngón tay trắng muốt cực kỳ đối lập với vải dày màu đen, bàn tay đó vừa trắng muốt vừa thon dài, cổ tay như một tác phẩm nghệ thuật quý báu, mà ngón tay đang kẹp lấy một miếng vàng được cắt vuông vắn, trên miếng vàng hình như còn có in chữ.

Người phục vụ trở hết cả mắt ra.

Hank gọi người đó: “Cô gái, tôi có thể giúp cô trả tiền bữa tối và tiền phòng khách sạn, tiền ăn uống, chỉ đổi lấy một miếng vàng trong tay cô, cô có đồng ý không? Tối đây cùng chúng tôi ăn chứ? Kết bạn nhé!”

“Ấy?” Cô gái hơi sững sốt, quay đầu lại phía mọi người.

Trên khuôn mặt cô gái che một chiếc khăn đen, chỉ lộ ra một đôi mắt rất đẹp, tựa như cô gái trong tranh, đẹp tới mức siêu phàm thoát tục. Trên mí mắt của cô ta dùng cây cọ phết thành bóng mắt màu xanh lục, lại kẻ đường viền mắt màu đen thô và dài, trông giống hệt một mỹ nhân cổ điển của Ai Cập.

Đôi mắt linh lợi đó khẽ cười: “Rất lấy làm vui lòng”.

Người đẹp đến bên bàn ăn, dường như tất cả mọi người đều quay tròn quanh cô ta.

Sau mấy hồi trò chuyện, mọi người đại để đã đoán ra thân phận của cô ta. Tên cô là Sudaly, hẳn là một thiên kim tiểu thư của nhà hào phú Ai Cập, nhận được một nền giáo dục tốt, từ nhỏ đã không màng sự đời, từ việc đến đơn vị tiền tệ cô ấy cũng không biết, nhưng đối với y lý và thiên văn của Ai Cập cổ lại vô cùng tinh thông thì có thể nhìn ra ngay điều đó.

Ánh mắt của Ryan đã không thể rời khỏi người đẹp này từ khi mới bắt đầu câu chuyện.

Ngày thứ hai, khi Vương Tiểu Nhị dẫn Khuru Lạc, Thiên Hạ và Sudaly đi thăm thần miếu Hatshepsut, Ryan chủ động đi cùng, trên đường đi vô cùng ân cần chu đáo.

Tòa thần miếu Hatshepsut được xây dựa vào núi đã qua nhiều lần tu sửa, khoáng đạt nguy nga, những bức tranh màu bên trong điện rực rỡ sán lạn, từng bức phù điêu miêu tả cuộc đời của nữ vương.

Thiên Hạ và Khuru Lạc nhìn những bức tranh màu vẽ đầy trên tường, nghe Vương Tiểu Nhị giảng giải.

Thái hậu Hatshepsut sau khi nhiếp chính một mình đảm đương, phái Thusmosi còn nhỏ rời khỏi Thebes, hợp lực với giới tăng lữ, tự phong mình làm vương.

“E rằng vị đại tể tư này yêu vương hậu”, Vương Tiểu Nhị phán đoán, “nếu không ai dám mạo phạm tới trời đất? Còn có một thuyết khác nói rằng, “giống như bộ phim của Hollywood đã đóng, Thusmosi II chính do bà ta và quan tể tư liên kết giết chết”.

“Nói vậy!” Sudaly đứng một bên bỗng hét to, những người đi cùng không khỏi sững sốt.

Cô ta nhìn những bức bích họa tranh màu và văn tự, nước mắt chảy ngang dọc. Vuốt ve cái tên đã bị đẽo đi, những đường vân đã bị Thutsmosis bào đi mất, Sudaly run run lắm nhẩm: “Anh ấy sao có thể làm thế...”

“Sudaly, cô không sao chứ? Thiên Hạ đứng bên cạnh khẽ hỏi. Tất cả mọi người đều ngây người ra, không biết tại sao Sudaly bỗng khóc òa lên trước bức bích họa. Đám du khách xung quanh, có rất nhiều người đứng lại, nhìn cảm thương người đẹp đang khóc lóc.

“A, chỉ là tôi quá đa cảm thôi...” Sudaly dùng những ngón tay trắng muốt lau nước mắt. Ryan đứng bên cạnh an ủi: “Nếu cô mệt, tôi đưa cô về nhé?”

Sudaly lắc đầu, anh ta cho rằng cô chẳng qua là xấu hổ mà thôi, Ryan cười nói: “Không sao đâu, tôi đưa cô về”. Nói xong liền kéo cánh tay của Sudaly rồi bước đi.

Cô ta bỗng nhiên giật thật mạnh tay của Ryan, trừng mắt giận dữ nhìn anh ta. Ryan kinh sợ thất sắc, Vương Tiểu Nhị giải thích với anh ta: “Nữ giới Ai Cập trước khi kết hôn không được tiếp xúc với nam giới. Anh ở Ai Cập cũng được năm, sáu năm rồi, sao đến điều này mà cũng không biết? Huống hồ Sudaly xuất thân cao quý, ngoài đôi mắt ra bất cứ bộ phận nào cũng không được lộ ra ngoài, là một cô gái truyền thống đấy”.

“Là tôi quên mất, xin lỗi”. Ryan xoa đầu xin lỗi cô ta, Sudaly khẽ quay mặt, không thèm để mắt tới anh ta.

Tối hôm đó, về tới khách sạn Windsor, ai về phòng người nấy, bởi vì mệt mỏi cả ngày nên mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Jerryd tới gõ cửa phòng Ryan, gọi anh ta dậy ăn sáng, hồi lâu không thấy Ryan trả lời. Jerryd đi ăn sáng một mình, trên đường trở về lại tới cửa phòng anh ta gõ cửa, vẫn không có ai đáp. Jerryd gọi người phục vụ tới mở cửa, nhìn thấy Ryan đang co quắp ở góc giường, cả khuôn mặt rúm rỏ, đôi mắt mở trừng trừng, dường như nhìn thấy ma quỷ vậy.

Jerryd sợ hết hồn, giận dữ quát: “Anh còn diễn trò nữa sao?” Anh ta bước tới kéo người anh em của mình, Ryan theo đà ngã kèn ra giường, vẫn khuôn mặt biểu lộ sự kinh sợ tột độ ấy.

26. Chương 26: Lời Nguyên Rủa Của Ai? (1)

Cảnh sát, bác sĩ, phóng viên, từng tốp từng tốp như ong như ve bu tới. Ryan không hề bị bất cứ một vật thể ngoài cơ thể nào đâm phải, thực sự là quá kinh sợ mà dẫn tới tim đột ngột ngừng đập. Trong giây lát, lời cảnh báo của Abusnis lại vang lên: “Kẻ dám đột nhập vào lăng mộ của Pharaoh, thần chết sẽ giáng lâm trước mặt chúng”.

Cả giới khảo cổ, còn có các đơn vị truyền thông của toàn thế giới được một phen ồn ào, chú ý chặt chẽ tới tình hình của tất cả những người làm công tác khảo cổ trong khách sạn Windsor.

Thiên Hạ hỏi Khuru Lạc: “Chúng ta sẽ rời khỏi đây chứ?”

Anh cười thoảng qua: “Đương nhiên không”.

So với vẻ lạnh lùng bình tĩnh của Khuru Lạc, vì cái chết của Ryan, Hank khóc nghẹn không thành tiếng. Ông ôm lấy thi thể của Ryan không chịu cho đem đi hỏa táng, cuối cùng bị mọi người ngăn lại, Hank cố sức giãy giụa, đầu đập vào góc bàn rồi ngất đi.

Khi Hank tỉnh lại, trong căn phòng chen chúc đầy người. Mọi người đều quan tâm tới tình hình của ông, Jerryd và Tom vì mất đi một người anh em, lại phải an ủi vỗ về tâm tư Hank, nên thần sắc vô cùng mệt mỏi.

Phần trán của Hank chỉ bằng bó đơn giản, sau khi bác sĩ tư nhận được lời mời tới khách sạn Windsor, đã xử lý mấy lần vết thương cho Hank, nhưng mỗi lần vết thương sắp khỏi thì lại tự động bong ra, hơn một tuần liền mà vẫn phải dùng băng bó để cầm máu.

Hank dần dần nguôi ngoai sau cái chết của Ryan, ông rất ghét việc chữa trị của vị bác sĩ tư nhân, mỗi lần thay thuốc là lớp da đỏ sẽ tróc ra, máu sẽ chảy xuống theo góc trán. Ông nghĩ tới Sudaly tinh thông y thuật Ai Cập cổ, bèn mời Sudaly tới chữa trị cho ông.

Sudaly lấy ra một lọ thuốc, nghiền nát thảo dược, trộn với một ít nước thuốc, đắp chỗ thảo dược lên trên vết thương, sau đó chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, mỉm cười với Hank, “ba ngày sau vết thương sẽ khỏi hẳn”.

Quả nhiên, vết thương của Hank ba ngày sau liền khỏi, hơn nữa lại không nhìn thấy bất cứ vết sẹo nào, đến dấu ấn mờ nhạt cũng không có. Hank khen ngợi Sudaly hết lời trước mặt mọi người, Sudaly cúi đầu mỉm cười, hàng mi dày rủ xuống, phủ lên lớp da trắng mịn trên khóe mắt.

Điều mà Thiên Hạ nhìn thấy trong nụ cười đó không phải là sự xấu hổ, mà là sự lạnh lùng và ung dung.

Buổi tối ngày hôm đó, toàn thành phố bị mất điện, đầu mối nối liền với nguồn điện dường như đã bị cắt đứt, cả thành phố rơi vào sự tĩnh lặng và u tối triền miên, tựa như trở về thời đại ba nghìn năm trước.

Thi thoảng mất điện sẽ khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên, nhưng trong nháy mắt mà toàn thành phố mất điện thì quả thực hiếm thấy. Chính phủ lệnh cho ngành điện phải mau chóng sửa lại hệ thống điện, nhưng cả ngày trời đều không liên lạc được.

Chính trong bầu không khí u tối bao quanh, trên hành lang, tầng thứ ba của khách sạn Windsor, bỗng một tiếng kêu thất thanh “Á” của mọi người đàn ông truyền tới, tiếp theo đó là những tiếng kêu ứ ứ. Tất cả mọi người ngay từ lúc đầu đã rời khỏi phòng ngủ đi tìm nguồn phát ra âm thanh đó.

Vừa hay lúc đó, trong hành lang đột nhiên sáng bừng, toàn bộ đèn đều thấp sáng. Mọi người đứng bên cầu thang tầng thứ ba, nhìn thấy Tom đang ngã bên cạnh cầu thang tầng thứ hai. Khi họ tới bên cạnh Tom, anh ta đã ngừng thở.

Hank lại một nữa khóc ngất đi.

Tất cả mọi người đều cho rằng Tom vì quá tối, bị ngã nên tử vong, cho đến khi pháp y cho họ biết xương gót chân anh ta bị gãy vụn, mọi người mới cảm thấy kỳ quái. Tom vì ngã cầu thang, não bộ bị va đập mà chết, thân thể cũng bị thương với những mức độ khác nhau, điều này có thể có được sự giải thích hợp lý, duy nhất xương chân trái gãy là không thể nào lý giải được, anh ta rốt cuộc ngã như thế nào mà xương gót chân bị gãy vụn?

Trong nháy mắt khách sạn Windsor rơi vào đám mây mù dày đặc và bóng đen chết chóc, lại bị truyền thuyết lời nguyên rửa của Pharaoh thông qua giới truyền thông phát tán ra toàn thế giới, không có ai dám bước vào khách sạn Windsor, một quán rượu mọi khi náo nhiệt bỗng nhiên vắng lặng quanh quẽ.

Jerryd chuyển vào phòng Hank, chăm sóc ông bố tiều tụy. Những công nhân vận chuyển, trợ thủ khác đều chuyển đi. Vương Tiểu Nhị đang liên lạc với công ty du lịch, chuẩn bị đón một đoàn, cùng đoàn rời khỏi Luxor. Khuư Lạc và Thiên Hạ vẫn điềm tĩnh ở trong khách sạn, ban ngày tham quan những thắng cảnh ở Luxor, tối đến trở về khách sạn nghỉ ngơi. Sudaly giúp Jerryd chăm sóc Hank, sau mỗi lần Hank uống thứ thảo dược do cô ta chế thì mới cảm thấy khỏe một chút.

Nhưng tất cả đơn vị truyền thông vẫn đang dùng máy quay, máy ảnh chĩa vào khách sạn Windsor, đợi những tin tức mang tính bùng nổ, đợi lời nguyên rửa của Pharaoh ứng nghiệm thêm một lần nữa. Họ cuối cùng cũng không thất vọng, ba ngày sau, Hank chết trong phòng, khi chết trên khuôn mặt vẫn giữ nụ cười lạnh lẽo.

Jerryd không đợi pháp y tới kiểm nghiệm đã vội vàng tới quầy phục vụ trả lại phòng, cho dù sau lưng là một rừng phóng viên và đèn phát sáng, anh ta vẫn không thể kiềm chế mà hét âm lên: “Có ma, thực sự có ma! Chết rồi, bọn họ đều chết cả rồi... tiếp theo sẽ tới lượt tôi, tiếp theo sẽ tới lượt tôi!”

“Jerryd, anh bình tĩnh lại đi!” Khuư Lạc nắm lấy cánh tay của Jerryd lắc lắc, Vương Tiểu Nhị gọi hai bác sĩ tới, dẫn Jerryd đang hoảng loạn đi tới bệnh viện. Khi rời đi, Jerryd còn kêu một tràng: “Thần chết sẽ giáng lâm trước mặt chúng ta! Thần chết sẽ giáng lâm trước mặt chúng ta!”

Đám phóng viên đuổi theo chiếc xe cứu hộ tới đón Jerryd.

Trong sảnh lớn, bọn Khuru Lạc và Thiên Hạ nhìn đám người rầm rập rời đi. Vương Tiểu Nhị khuyên bọn họ: “Hay thà chúng ta cũng trả lại phòng đi, sợ rằng có tà khí thật. Tôi dẫn các bạn đổi một khách sạn khác”. Có lẽ nghĩ tới mình cũng là người tiến vào hầm mộ đó, Vương Tiểu Nhị không khỏi cảm thấy tê buốt.

“Chúng tôi đi cùng đoàn của anh, đã nói là anh sẽ phải dẫn chúng tôi du lịch Ai Cập”. Thiên Hạ trả lời anh ta.

“Được, chúng ta đến ở khách sạn Manton trong ba ngày. Sau ba ngày đoàn du khách sẽ từ Cairo tới, tôi sẽ bắt tay vào hướng dẫn, các bạn đi du lịch Ai Cập!” Vương Tiểu Nhị cười lớn.

Cho nên Khuru Lạc, Thiên Hạ, Vương Tiểu Nhị ai về nhà nấy, thu dọn xong hành lý thì đi xuống sảnh lớn.

Cánh cửa sảnh đang mở, Sudaly nắm chặt hay tay, đứng ở đó trông rất bất an, hơi khép hàng mi. Bộ áo đen quần lầy cô ta một cách thần bí, phần da mặt lộ trắng nhợt nhạt như có bệnh.

“Sudaly, chúng tôi trả phòng rồi, chuẩn bị rời khỏi đây”. Thiên Hạ chào hỏi cô ta. Sudaly muốn nói lại nhìn xuống đất, sau đó lại cúi đầu xuống.

Wương Tiểu Nhị không nhịn được nhìn hàng mi của người đẹp, hỏi: “Cô có muốn đi cùng chúng tôi không?”

Người đẹp khẽ gật đầu, đôi mắt đẹp thì cho dù là ai cũng chẳng nở từ chối.

“Ha ha, vậy thì lên đường thôi. Chúng ta phải đi tới khách sạn Manton, cách đây cũng không xa, nhưng địa điểm thì nhỏ hơn nhiều, may mà chỉ chờ có ba ngày. Đi thôi”. Vương Tiểu Nhị cười sáng khoái, dẫn theo ba người bọn họ đến khách sạn Manton.

Nơi đây quả nhiên nhỏ hơn so với khách sạn Windsor danh tiếng lẫy lừng. Một phòng ăn hai tầng, một khu chung cư 5 tầng, ở giữa còn có một vườn hoa để nối liền hai tòa nhà.

Trong bữa tối, Thiên Hạ và Khuru Lạc ăn các đồ ăn đặc sắc của Trung Đông bày trên bàn ăn, tương Humus, thịt quay, cá giòn và sữa chua tươi đã tỏa ra những mùi thơm ngào ngạt. Trên vũ đài ở trước mặt, những vũ nữ múa bụng ra sức biểu diễn theo tiếng nhạc, có nam du khách đang trực tiếp cùng vũ nữ nhảy múa, vô cùng náo nhiệt.

Mấy ngày qua, Thiên Hạ đã rất quen với khẩu vị của Trung Đông, vừa ăn, còn không quên gõ nhịp cùng với người khác. Bỗng Khuru Lạc quay mặt ho mấy cái, Thiên Hạ vỗ vỗ sau lưng anh, “anh không sao chứ? Có phải tại mùi hồ tiêu nồng quá không?”

“Anh không thích ăn, em cứ ăn trước đi”. Anh nhúu mày, xem ra anh vẫn không thể thích ứng với khẩu vị ở nơi đây.

Khuru Lạc đứng dậy khỏi bàn ăn trước, Thiên Hạ tiếp tục xem biểu diễn, lại chẳng còn hứng thú gì.

Khuru Lạc đi khỏi tòa nhà lớn có phòng ăn, đi về phía chung cư, trên đường đi đi qua một hành lang vườn hoa. Ai Cập tháng năm, chính là lúc nắng nực nhất, những tán cọ đầy nở những đóa hoa bé xíu màu vàng nhạt, nhờ gió đem tới cho anh một mùi thơm thanh khiết. Khuru Lạc bỗng nghe thấy từng trận từng trận thanh âm rất nhỏ của con gái, dường như đang phải chịu đựng nỗi đau khổ rất lớn, âm thanh đó có chút thân thuộc, hình như là Sudaly.

Khuru Lạc vén đám lá cọ dày, nhìn thấy Sudaly mặc áo váy màu đen đang nằm dưới đất, hai tay còn nắm chiếc túi của mình, phát ra những âm thanh rên rỉ, ánh sáng xuyên qua kẽ lá cọ bao chụp lấy cơ thể của cô ta, cực kỳ kỳ dị, kinh người.

“Cô không sao chứ?” Anh bước tới trước mặt cô ta, nhưng không tiện tiến cô ta dậy.

Cô ta vẫn nhắm mắt xuống đất, cơ thể dính chặt lấy mặt đất, thấp giọng thút thít.

“Haizz, cô sao thế?” Khuru Lạc ngồi xuống bên cạnh cô ta, nhìn thấy cô ta không hề phản ứng gì, cho nên một tay kéo cô ta dậy. Diu nửa thân trên của cô ta. Sudaly khóc tới mức nhìn mọi thứ đều trở nên mờ mịt, chỉ cảm thấy dường như cô ấy thương tâm vô cùng.

Khuru Lạc trầm giọng nói: “Đứng dậy, tôi đưa cô về phòng”. Anh vừa nói vừa kéo cô ta đứng dậy, cô ấy đột nhiên kích động giằng co, trừng mắt nhìn anh, đầu mày nhăn lên, trong khoảnh khắc đầu mày lại giãn ra,

nước mắt lại ầng ậng trong mắt, hoài nghi nhìn Khuru Lạc một cách rất đang thương, giọng bi thương, hỏi: “Tại sao anh lại đối với tôi như thế... Tại sao lại đối với tôi như thế...”

“Cô đang nói gì?” Tiếng Khuru Lạc vừa dứt, cô ta bèn dụi đầu vào lòng anh, thốn thức rất thương tâm, “Tại sao phải xóa đi những vết tích của tôi,... anh hận em đến thế sao? Anh hận em phải không?” Đang nói bỗng ngẩng mặt lên nhìn Khuru Lạc, làn môi mềm mại chỉ cách có một lớp vải mỏng, dán vào môi anh.

“Cô điên rồi!” Khuru Lạc đẩy cô ta ra, lùi lại hai bước, Sudaly ngã ra trên đất. Khi cô ta ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt dữ tợn, lập tức đứng phắt dậy, chiếc váy màu đen bay phấp phới trong gió, miệng lắm nhảm nói: “Anh đã hận em như thế... hận em như thế!”

“Rắn hổ mang kia!” Vương Tiểu Nhị đột nhiên kêu thất thanh, kéo một tay của Khuru Lạc, dẫn anh lùi về phía sau mấy mét.

Quả nhiên, từ sau bụi cỏ có một con rắn hổ mang trườn tới bên cạnh chân của Sudaly, phần má của con rắn bạnh ra như chiếc mũi, thè chiếc lưỡi rắn đỏ bầm, đôi mắt màu vàng lớn như chiếc chuông đồng có khí thế ép người ta.

“Chạy mau!” Vương Tiểu Nhị kéo Khuru Lạc chạy về phía chung cư, vừa vào cổng lớn, Vương Tiểu Nhị lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát, mồm mép lắp ba lắp bắp, “Thật, thật sự... có âm hồn, âm hồn của Htshetsut bên cạnh... chúng tôi ở khách sạn Manton!”

Khuru Lạc bước tới bên cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, Sudaly lại vừa ngất ngã xuống đất, con rắn hổ mang trong nháy mắt cũng biến mất.

“Anh vừa quay về à?” Khuru Lạc hỏi Vương Tiểu Nhị.

“Đúng thế, sao lúc này anh cứ đứng chờ ra thế, không nhìn thấy trên mặt đất có rắn sao... thần Amon ơi, lần đầu tiên con nhìn thấy con rắn hổ mang đáng sợ như thế, nếu bị nó cắn cho một phát thì...” Vương Tiểu Nhị lắc đầu nguầy nguậy.

Không lâu sau, xe cảnh sát tới, họ đưa Sudaly đang bị hôn mê rời khỏi khách sạn. Sang ngày thứ hai, trên trang nhất các tờ báo lớn đã đẩy sự nghi ngờ về lời nguyên rủa của Pharaoh lên tới đỉnh điểm. Qua sự giám định của bác sĩ, tinh thần Sudaly thực sự khác với người bình thường, nhưng khi các nhà sử học nói chuyện cùng với cô ta, thì cô ta bình tĩnh tự tại, hiểu biết về 18 vương triều thậm chí còn sâu sắc hơn cả các học giả.

Giới dư luận, giới khảo cổ đã phát ra những phản ứng còn ghê gớm hơn cả động đất cấp bảy. Các bác sĩ và chuyên gia lịch sử học nhiều lần thăm hỏi cũng thích kích thần kinh của Sudaly, cô ta thường quát tháo giận dữ với mỗi người bước vào phòng bệnh của cô ta, chỉ trích họ bất kính, quấy nhiễu sự nghỉ ngơi của cô ta. Trong thời gian này, Jerryd cũng đã chết, cái chết yên tĩnh trong bồn tắm của khách sạn, bị rắn hổ mang cắn vào chân mà chết.

Con rắn hổ mang đó đã vào phòng ngủ của Jerryd như thế nào, đã vào phòng tắm của anh ta như thế nào, đã nhân cơ hội anh ta không phòng bị mà cắn chết anh như thế nào? Tất cả đều là một bài toán đố, nhưng mà tiếng hò hét giận dữ và những lời nói điên rồ của Sudaly đã khiến cho tất cả trở nên hợp tình hợp lý.

27. Chương 27: Chân Tướng Rõ Ràng

Buổi tối cuối cùng trước khi rời khỏi Luxor, dưới tác dụng của tinh dầu thơm, Thiên Hạ đã nhanh chóng mơ màng.

Vừa ngủ thiêm thiếp, một âm thanh phì phì truyền tới bên tai, âm thanh đó càng lúc nghe càng rõ, cho đến khi cảm giác thấy có thứ gì đó lạnh trơn thô nhám đang cọ vào sau chân cô, Thiên Hạ mở trừng mắt.

Một con rắn hổ mang to đang bò quanh chân cô, đôi mắt như chuông đồng của nó đang nhìn thẳng cô, đột nhiên nó rướn chiếc cổ, hai bên bành ra như hình cái túi, chiếc lưỡi rắn dài thè ra rất linh hoạt.

Rõ ràng là, nó đang định phun chất kịch độc của mình vào Ngôn Thiên Hạ.

Thiên Hạ ngừng thở một giây, sau đó cố đưa mắt nhìn qua một lượt. Cuối cùng cô cũng biết Ryan tại sao lại sợ mà chết, nếu như con rắn này hiện ra trước mặt ở một khoảng cách gần, cô cũng sẽ hết hồn.

Cô phải làm gì đây? Phải làm gì đây?

Liếc mắt nhìn thấy lọ tinh dầu thơm đang được đốt nóng đặt trên kệ đầu giường, cô nhớ tới lời của người bán hàng từng nói, nó có thể dùng để đuổi rắn, muỗi, chuột, kiến!

Có lẽ trong giây sắp tới con rắn hổ mang sẽ cắn vào chân cô, Thiên Hạ quyết định cho dù còn một tia hy vọng cũng phải làm, nếu lọ tinh dầu này thực sự có thể phát huy tác dụng, nếu không có thể đuổi con rắn đi thì có sẽ làm cho choáng váng! Ngón tay cô dần dần di chuyển tới lọ thủy tinh đựng tinh dầu, mắt con rắn nhìn theo cử động nhẹ nhàng của những ngón tay cô, nó thu lại chiếc miệng và chiếc cổ đang bạnh ra như chiếc túi, lặng lẽ nhìn Thiên Hạ chuyển lọ tinh dầu từng chút một. Ánh lửa phản chiếu trong con người màu vàng, hình như lửa càng đốt, hương thơm bốc lên càng nồng, rắn hổ mang khẽ chúm mình xuống, lặng lẽ chuyển động cơ thể, ra khỏi giường của cô, bò ra ngoài phía cửa.

Thiên Hạ thở phào một tiếng, loại tinh dầu này quả thật đã cứu mạng cô. Tận mắt nhìn thấy con rắn trườn khỏi phòng ngủ của cô, Thiên Hạ bỗng choáng váng đầu óc, tay cầm chặt lọ tinh dầu, đi thêm đôi dép lê, bước những bước thật nhẹ nhàng bám theo sau con rắn.

Ánh sáng vàng vọt trên hành lang phản chiếu lên mình con rắn đang sợ hãi, nó lắc qua lắc lại thân mình rồi mới tiến lên phía trước, gian xảo tựa như một sát thủ trong đêm tối.

Đột nhiên, con rắn hổ mang rẽ sang một căn phòng khách khác trong tầng một, đó là phòng ngủ của Khuư Lạc. Tới trước cửa, Thiên Hạ hơi kinh sợ, lẽ nào con rắn sẽ giết anh ấy? Thiên Hạ vừa sắp đẩy cửa vào khuyên anh mau chạy trốn, bỗng nghe thấy tiếng một cười đàn ông khẽ cười và nói: “Cực cùng, con về rồi”.

Ngôn Thiên Hạ đứng ở trước cửa tiến thoái lưỡng nan, lọ tinh dầu trong tay đang bỏng cả da lòng bàn tay, nhưng không thể nào làm giảm bớt sự tê lạnh trên lưng.

Người đàn ông đó tiếp tục khẽ cười: “Rắn của ta đã về rồi, anh không sợ sao?”

Là anh ta... Thiên Hạ nghe ra chủ nhân của âm thanh này là ai rồi!

Một âm thanh khác, dây thanh trầm ấm mà cô vô cùng quen thuộc, lạnh lùng đáp: “Vương Tiểu Nhị, trò chơi nên kết thúc rồi”.

“Ha ha, anh có biết tối nay tôi sẽ tới lấy mạng của anh không? Tiếng cười phóng túng đó, vang lên sồn gai óc trong đêm tối. Thiên Hạ suy nghĩ rất nhanh, lấy điện thoại ra bắt đầu ghi âm. Nếu như Vương Tiểu Nhị thực sự là hung thủ, hung thủ sẽ tự mình thừa nhận phạm tội, đoạn ghi âm chính là chứng cứ có hiệu lực nhất.

“Đúng thế, tất cả mọi người đều bị những màn kịch của anh che mắt. Lời nguyện rửa của Pharaoh, có điều đó chỉ là truyền thuyết cổ xưa, anh lại lấy chiêu bài đó để giết cả nhà Hank, và giả họa thành công cho Sudaly”. Khuư Lạc cười nhạt, “Sudaly chẳng qua chỉ là một cô gái thần kinh không bình thường, ngay từ nhỏ đã học lịch sử Ai Cập, ảo tưởng mình chính là một người Ai Cập cổ đại”.

Vương Tiểu Nhị không nói gì, Khuư Lạc tiếp tục nói, “Anh dùng rắn hổ mang dọa chết Ryan, lại sai nó đến nhân cơ hội mất điện đến vờ quanh chân trái của Tom, tiếng kêu thất thanh của Tom không phải vì bị ngã, mà vì bị cắn nát gót chân mới ngã xuống lầu. Còn như Hank, e rằng trong thức ăn mà ông ấy ăn vốn có thuốc độc mạn tính. Còn Jerryd, trước tiên anh ôm con rắn xuống dưới lầu chung cư anh ấy ở, sai con rắn bò vào phòng cắn chết anh ấy, sau đó đem tất cả vu cho Sudaly, đồn đại đó là lời nguyện rửa của Pharaoh”.

“Anh bắt đầu hoài nghi tôi từ bao giờ?”

“Chính là tối nay. Làm sao anh có thể phát hiện con rắn trong bụi rậm dưới ánh trăng nhợt nhạt như thế này, anh cách xa nó phải đến bảy, tám mét phải không? Nhưng anh thông qua Sudaly đang đứng lặng yên và vận tốc của một con rắn hổ mang để chuyển dư luận tới lời nguyện rửa, khả năng phản ứng và tốc độ hành động thực là rất nhanh so với người thường. Hôm nay, Sudaly đã bị giám hộ, cô ấy còn có thể giết

Jerryd sao? Nhưng tôi không tin lời nguyên rửa nào cả. Nếu như lời nguyên rửa của Pharaoh thực sự linh nghiệm, ông ta còn có thể bị lưu lạc tới bước đường bị người ta mở quan tài mang thi thể phô bày trước mọi người sao?

“Rất giỏi, anh đoán gần hết toàn bộ sự việc rồi”, Vương Tiểu Nhị thẳng thắn thừa nhận, “nhưng tôi tuyệt đối không hối hận đã giết anh ta!”

Ngữ khí của người đàn ông này tàn bạo tới mức tay trái đang cầm điện thoại của Thiên Hạ khẽ run lên. Vương Tiểu Nhị tiếp tục nói: “Nếu như anh biết được Hank đã làm gì, anh cũng muốn giết ông ta! Xác ướp của nữ vương, ngoài móc câu và quyền trượng được nắm chặt trong tay trái và tay phải ra, còn có một bộ trang sức, đó là hoa tai có hoa văn của hoàng gia, được đeo trên tai của bà. Vì hoa tai rất nhỏ, lại hơi chuyển màu đen, mới đầu mọi người đều không chú ý. Nhưng tôi đã chú ý thấy, khi tôi vừa nhìn kỹ chiếc hoa tai này, Hank liền nhân cơ hội mọi người không để ý đã ra! Tên người Mỹ này, hẳn không chỉ làm hỏng xác ướp của Pharaoh, mà còn chiếm hoa tai làm của riêng!”

Vương Tiểu Nhị cố gắng khống chế nổi giận dữ, nghe ra vẫn là đầy sự thù hận. Khưu Lạc sau khi nghe xong khẽ cười: “Vây hoa tai bây giờ đang ở chỗ nào? Hay là đã bị anh nuốt làm của riêng rồi? Nói cho cùng, anh và Hank có gì khác nhau...”

“Anh mới là kẻ bất kính với Pharaoh!” Vương Tiểu Nhị gào lên, “Nếu như bây giờ tôi giao ra văn vật, tất cả mọi người cũng đều sẽ hoài nghi tôi... Ha ha, Khưu Lạc, anh thật là nhàn nhả rồi hơi”, anh ta đột nhiên chuyển giọng, “Đã quan tâm tới tôi, thì cũng không thể không nhìn xem hoàn cảnh của anh! Cục cưng của tôi không ngại ăn đêm đâu! Con nữa, quý cô ngoài cửa, cô cũng có thể bước vào rồi!”

Ánh mắt Thiên Hạ hơi sáng lên, mau chóng buộc lại mái tóc dài, nhét thẻ nhớ điện thoại vào trong tóc, sau đó cầm chặt lọ tinh dầu, bình tĩnh đẩy cánh cửa bước vào.

Cửa từ từ mở ra, ánh lửa tinh dầu trong tay cô và ánh trăng bên ngoài khung cửa chiếu sáng lẫn nhau, chiếu tới Khưu Lạc đang ngồi trên ghế sofa và Vương Tiểu Nhị đang ngồi trên chiếc bàn gỗ.

Khưu Lạc nhìn Thiên Hạ, vội chìa tay về phía cô: “Thiên Hạ, đến bên anh ngồi đi”.

Cô đi từng bước tới phía Khưu Lạc, ánh lửa của lọ tinh dầu dần dần đưa tới gần, con rắn hổ mang chậm chạp cuộn mình, nằm yên dưới chân Vương Tiểu Nhị.

Cô ngồi bên cạnh Khưu Lạc, ngẩng đầu nhìn Vương Tiểu Nhị một cách không sợ sệt.

Cơ thịt trên mặt Vương Tiểu Nhị co lại thành một nụ cười méo mó, lạnh lùng quát: “Đã đến rồi, vậy thì chết cùng nhau đi, cũng không uống hai người đã yêu nhau”. Vừa nói vừa rút một cây sáo dặt sau lưng ra, đôi bàn tay to béo bấm trên mấy lỗ nhỏ, âm thanh mang đậm màu sắc Trung Đông thoát ra từ đó. Anh ta vừa thổi sáo, dưới chân dậm nhịp, con rắn hổ mang đột nhiên mở tròng mắt, màu vàng kim của tròng mắt và màu đen của con người tỏa nên sự tương phản cực kỳ rõ rệt. Nó lắc lắc thân bắt đầu rướn lên, nghe tiếng nhạc và nhảy múa. Theo tiếng nhạc càng ngày càng mạnh mẽ, nó bạnh lớp da cổ, chiếc lưỡi cũng không ngừng thè ra, bắt đầu bò loăng quăng về phía ghế sofa.

Tay phải Thiên Hạ nắm chặt chiếc lọ tinh dầu, đó có thể là ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng. Cô thử đưa chiếc lọ về phía trước, để cho mùi hương khuếch tán đi, nhưng con rắn hổ mang lại không hề động đậy, những chiếc vằn hoa hoa lệ nhấp nhô như sóng nước theo nhịp lắc lư của cơ thể, nhiệt độ trong lòng bàn tay truyền tới rất ấm áp. Cô ngược mắt, nhìn thấy khuôn mặt nghiêng hoàn hảo, cô độc của Khưu Lạc, trong giây phút thất thần...

Nếu như chết như thế này... cũng không uống họ đã yêu nhau.

Thiên Hạ nắm chặt bàn tay anh, khẽ mỉm cười với con rắn hổ mang hung tợn.

Khưu Lạc cũng mỉm cười, sự mê hoặc kinh hồn, trong giây lát trước khi con rắn cắn bọn họ, anh rút ra viên đá quý Tổ Mẫu Lục từ trong túi, cười nói với Vương Tiểu Nhị, “Chẳng hay anh có cảm hứng với viên Tổ Mẫu Lục trên “ngai vàng Khổng Tước” này không?”

Con người của Vương Tiểu Nhị sáng lên ánh sáng tham lam mừng rỡ, tiếng nhạc ngừng lại, nhịp phách cũng dừng, con rắn hổ mang đột nhiên đổ ra mềm oặt trên sàn.

Viên Tổ Mẫu Lục đó...

Ngôn Thiên Hạ nhìn viên Tổ Mẫu Lục trong tay Khuư Lạc, hơi kinh ngạc. Trước khi tới Ai Cập, để phòng bị trộm mất đá quý, những viên đá mà Khuư Lạc mang theo đều là đồ phổng chế tinh xảo. Viên Tổ Mẫu Lục đó trong tay anh là đồ thật, thì không phải là viên đá nổi tiếng thế giới.

“Sao tôi biết được viên đá anh cầm trong tay là đồ thật hay đồ giả?” Tiếng Vương Tiểu Nhị khàn khàn, hình như đang cực kỳ đè nén niềm sung sướng.

“Anh có thể tìm chuyên gia kiểm nghiệm đá quý tới kiểm tra”. Khuư Lạc ung dung trả lời. Tia sáng màu xanh của viên đá theo những ngón tay thon dài đang duỗi ra của anh, chiếu vào trong đôi mắt tham lam của Vương Tiểu Nhị. Khuư Lạc tiếp tục nói, “Tôi chết sớm hay chết muộn một ngày, đối với anh mà nói thì còn có gì khác nhau? Tôi nói cho anh biết, tôi không chỉ có Tổ Mẫu Lục, còn có ba viên đá nổi tiếng khác – viên Hạc Huyết Hồng của Miến Điện, viên Thỉ Xa Cúc của Đan Mạch, viên Hoàng Bảo Thạch của Sudan. Không biết anh có hứng thú hay không? Trong phòng tôi có đồ nhái, hoặc là anh có thể đi xem qua cho biết”.

“Anh muốn sống mà ra khỏi đây sao! Đừng có mơ!” Vương Tiểu Nhị ngắt lời. Khuư Lạc cười không thèm để ý, “Lúc nào anh để tôi an toàn rời khỏi đây thì lúc đó tôi nói cho anh biết chỗ giấu đá quý”.

“Hừ”. Vương Tiểu Nhị hừ một tiếng lạnh lùng, lớp thịt dày trên khuôn mặt đang co rút, anh ta đột nhiên đứng dậy, con rắn hổ mang nhanh chóng bò về quanh chân anh ta. Anh ta đi tới cửa, hét một tiếng to ra ngoài, một đám đàn ông mặc áo trắng tiến vào phòng – họ hóa ra toàn bộ đều là công nhân vận chuyển trong hầm mộ hôm nào.

Hóa ra đều là người của anh ta! Cái khách sạn Manton đáng sợ này chính là sào huyệt của Vương Tiểu Nhị. Vương Tiểu Nhị hét lên một cách dữ tợn bằng tiếng Ai Cập, bỗng đám đàn ông chạy về phía hai người họ, trói hai tay họ lại một cách rất thô bạo. Viên Tổ Mẫu Lục trong tay Khuư Lạc bị cướp đi, điện thoại và lọ tinh dầu trong tay Thiên Hạ cũng bị vứt xuống dưới đất.

Hai người bị trói và tống vào căn phòng dưới mặt đất.

Căn phòng dưới đất cực kỳ sơ sài, một gian phòng bằng đá lạnh lẽo, một đồng rơm được trải dưới đất, trong góc phòng còn đặt mấy chiếc hòm gỗ đã bị bụi phủ lâu ngày. Ngắc đầu lên có hàng rào sắt thưa thớt, bị mấy xích sắt vừa to vừa thô nặng khóa bên trên. Ánh lửa vàng vọt từ bên ngoài hàng rào cửa hắt vào trong, tiếng bước chân của đám đàn ông đã dần dần đi xa.

Bọn họ bị cầm tù rồi.

28. Chương 28: Đi Về Hướng Bắc

Thiên Hạ ngồi trên đồng rơm, ôm lấy đầu gối để giữ ấm. Cô ngẩng đầu nhìn Khuư Lạc đang ngồi trong bóng tối nói, “Anh qua đây ngồi đi, dù sao bây giờ cũng không ra ngoài được”.

Cô nghĩ, khoảng cách giữa bọn họ đã được kéo gần rồi sao? Phút chót sinh tử, anh chủ động nắm tay cô, cô có thể cảm thấy sự dịu dàng phía sau sự ảm áp đó.

Anh nhẹ nhàng đi tới, ánh lửa bập bùng vách ra chiếc bóng đổ dài nhàn nhạt của anh. Anh dừng lại cách cô khoảng một mét, dựa vào bức tường đá nói, “Em ngủ một chút đi, chúng mình tạm thời không bị nguy hiểm nữa”.

Đúng thế, Vương Tiểu Nhị nhất định sẽ kiểm chuyên gia giám định tới kiểm định viên Tổ Mẫu Lục, họ tạm thời sẽ không chết.

Là ai đang nói, khoảng cách xa nhất trên đời này là cái chết, hơn nữa khi em đang đứng trước mặt anh, anh lại không biết rằng em yêu anh?

Thiên Hạ thử kéo gần khoảng cách giữa hai người, bây giờ đã ở cùng một phòng ngoài nói chuyện ra đường như không có chuyện gì khác có thể làm, vì thế cô mở miệng hỏi anh: “Khuư Lạc. Sau vụ tai nạn trên biển đó anh được cứu như thế nào? Nửa năm sau đó anh đã đi đâu?”

Rất yên lặng. Cả căn phòng đã yên lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng gió đang rít bên ngoài hàng rào sắt. Khuư Lạc không trả lời, một mình chìm trong suy tư.

Sau tai nạn trên biển đó, anh bám chắc vào một tấm ván nổi, sáng sớm ngày thứ hai phát hiện mình đã trôi dạt tới Địa Trung Hải sóng yên biển lặng. Anh cũng không biết đích xác vị trí của mình, nhưng nghĩ rằng đây đã là Địa Trung Hải, địa điểm giao dịch thương mại, thì ít có cơ hội được cứu.

Khát thì uống nước mưa, đói thì bắt cá biển ăn sống...

Sau mười ngày, cuối cùng Khuư Lạc cũng nhìn thấy một chiếc thuyền chở dầu đang từ xa chạy tới, cố gắng giữ thăng bằng, kêu to, nhưng chiếc thuyền chở dầu đó lại không nhúc nhích, mang theo hy vọng của anh từ từ rời đi.

Nửa tháng sau, anh trôi dạt tới một hòn đảo. Là một hòn đảo rất nhỏ, chỉ đi 15 phút đã có thể đi từ đầu này tới đầu kia của đảo. Trên đảo có rất nhiều dừa tươi, cuối cùng anh cũng có thể thay đổi khẩu vị chuyển sang ăn dừa được rồi.

Khuư Lạc cố gắng tiếp tục sống, bởi vì anh muốn quay về gặp cô.

Hai tháng sau, anh nhìn thấy một chiếc thuyền buôn đang lướt đi rất nhanh, lại lần nữa lớn tiếng kêu cứu. Lần này anh đã may mắn được cứu, nhưng khổ nạn vẫn chưa kết thúc.

Trên thuyền toàn là lao động bất hợp pháp, vì một người da đen trong số đó đã nhảy xuống biển chạy trốn, anh mới có cơ hội bị bắt để cho đủ số. Anh cố gắng giao thiệp với vị thuyền trưởng người da trắng, cuối cùng vẫn bị giam ở Congo, châu Phi.

Khuư Lạc cùng những người khác bị chuyển tới khai khoáng trên một ngọn núi. Khi anh ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao lớn và đám người ở khắp ngọn núi cầm lấy chiếc búa để khai khoáng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Bộp một tiếng, chiếc áo trắng đã ngã thành màu xám tro lưu lại một vết roi, anh đau đớn cắn răng, cầm lấy chiếc búa, tiếp tục làm việc.

Thời gian hơn hai tháng lại trôi qua, Khuư Lạc đại khái đã nắm rõ thời gian nghỉ ngơi của các cai mỏ, đứng từ trên đỉnh núi sẽ quen thuộc với địa hình xung quanh, lại quen biết với một số người biết nói tiếng Anh. Một đêm khuya, anh vạch ra kế hoạch chạy trốn với quy mô khá lớn, công nhân khai khoáng trong ngọn núi hầu hết đã chạy trốn an toàn.

Buổi tối đó, trái tim anh dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đã quá lâu rồi, Thiên Hạ đã đợi anh nửa năm!

Anh tắm rửa sạch bụi bặm, mặc áo che những vết thương trên thân, nhuộm tóc màu vàng sáng trông rất cuốn hút, trở về Trung Quốc. Anh vốn định dành cho cô một sự bất ngờ, cho nên mới dùng thân phận “Lý Ngự Thành” để tham gia bữa tiệc chiêu đãi các đồ ngọc, anh biết rằng cô chắc chắn sẽ tới.

Sau đó, anh lại được biết, cô lại sẽ kết hôn với Châu Cẩn Du.

Anh cố gắng làm ra vẻ chẳng có gì để nói, trong lòng tự cười nỗi nhớ nhung quay quắt trong suốt nửa năm trời, người con gái này đến nửa năm cũng không thể chờ được, có thể dễ dàng khuất phục hiện thực như thế, lại đi lấy người đàn ông đó!

Cô nói: “Sau năm ngày, em sẽ cùng Châu Cẩn Du kết hôn ở giáo đường St Peter, lần này mời anh đến dự lễ”.

Cô còn nói: “Anh đã không yêu em nữa, thì sẽ em lấy người yêu em”.

Thì ra là thế.

Cho đến bây giờ anh vẫn không thể tha thứ cho sự phản bội của cô.

Rất lâu sau, Khuê Lạc vẫn không trả lời câu hỏi của Thiên Hạ.

Thiên Hạ cắn răng, hỏi một câu mà cô đã luôn chôn giấu trong cõi lòng: “Chúng mình, có thể làm lại được không?”

Trong bóng tối, khóe miệng Khuê Lạc khẽ nhếch lên, anh rất muốn đáp lại một cách cao ngạo: “Đừng mơ!” lại phát hiện ra thật khó nói những lời tàn nhẫn ấy với cô, cuối cùng trả lời cô: “Em ngủ đi!”

Ở trong bóng tối nơi mà anh không nhìn thấy được, trong mắt Thiên Hạ có một vẻ bi thương vô hạn. Mỗi lần đều như thế này, cô vẫn không hiểu được trái tim của Khuê Lạc – yêu hay là không yêu, nói thật hay là nói dối, giữ lấy hay là từ bỏ. Cô cười không lên tiếng, ôm chặt lấy hai đầu gối của mình, chìm vào trong giấc mộng.

Ngày hôm sau, ánh sáng ban ngày từ ngoài hàng rào sắt chiếu hắt vào, khiến cho cả căn phòng đã sáng bừng lên.

Đột nhiên, tiếng bước chân bên ngoài vọng lại, mấy người đàn ông mặc áo trắng đang đi phía bên ngoài hàng rào, cúi người xuống, vớt xuống sàn nhà mấy cái bánh bao, nói một cách thô lỗ mấy câu tiếng Ai Cập mà họ nghe không hiểu rồi bỏ đi.

Những chiếc bánh bao màu trắng nằm trên đất, làm lớp bụi bốc mù mịt, dưới ánh sáng trắng mà chói mắt có thể nhìn thấy vô số hạt bụi li ti hỗn loạn.

Đợi tiếng bước chân dần biến mất, anh trầm giọng nói: “Nhặt lên ăn đi. Khoảng bốn, năm giờ sáng mai, là khoảng thời gian dài nhất giữa thời gian tuần tra, chúng ta sẽ nhân cơ hội đó trốn thoát”.

“Được”, Thiên Hạ đi lên phía trước, nhặt lấy hai chiếc bánh bao khô khốc, ngồi trên đồng rơm, cẩn thận bóc lớp vỏ ngoài bám bụi, đưa cho anh một cái, “anh cũng cần giữ sức”.

“Em không cần níu kéo anh, ăn đi”. Tiếng của anh có vẻ không được bình tĩnh lắm.

Cho nên Thiên Hạ ngồi ăn bánh bao một cách ngoan ngoãn, từ từ, sau đó lại phần một cái cho anh, “Em thực sự ăn không hết, đừng lãng phí thế”.

“Dạ dày của em chỉ có thể nhét một chiếc bánh bao?”

Cô cúi đầu cười, “Em ăn kiêng lâu ngày, sao không biết giữ thể hình như thế nào? Tóm lại nếu như em không ăn được, thì anh nuốt cũng không trôi?”

Anh không cười, nhận lấy, chỉ mấy miếng đã nuốt hết.

“Viên Tổ Mẫu Lục thượng hạng đó không lấy lại được phải không? Cô dùng ngón tay vẽ đường tròn lên tấm ván gỗ, tiếp tục cố gắng đi tìm chủ đề.

“Thôi đi, không cần nữa, chúng ta cũng không nên kéo dài thời gian, phải mau chóng trốn đi”.

“Sau khi chúng mình trốn đi có đi tố cáo bọn họ không? Em có ghi âm đoạn thú nhận phạm tội của Vương Tiểu Nhị, nếu như cảnh sát lục soát cả khách sạn, nhất định có thể tìm thấy đôi hoa tai có hoa văn hoàng gia đó.

“Haizz, tốt”. Anh gật đầu, lại nói, “Ở đây không có nước uống, chúng mình không nên nói chuyện nữa”.

Đêm đen cuối cùng đã buông xuống mặt đất trong sự chờ đợi, giống như có một bức màn nhung khổng lồ đang bao chụp cả toàn bộ bầu trời xanh.

Tiếng bước chân trầm bổng lại vắng lên, từng hồi từng hồi từ bên ngoài rào sắt truyền tới, Thiên Hạ và Khuê Lạc trước sau vẫn nằm trên đồng rơm vờ như đang ngủ ngon, anh ngủ ở bên mé ngoài, để cô nằm sát bên trong.

Cuối cùng đợi cho hồi bước chân sau chót bỏ đi. Khuê Lạc đã tỉnh qua, sau lần tuần tra thứ tám của ngày hôm qua, cho đến buổi sáng ngày thứ hai mới có người tới tuần. Đợi khoảng chừng chưa tới hai mươi phút, bốn bề vẫn im lặng như tờ, Khuê Lạc mới thấp giọng nói với Thiên Hạ: “Chúng ta đi thôi”.

Anh trở người, sờ vào chỗ góc tối đen, chỉ tìm thấy mấy chiếc hòm gỗ. Không biết bên trong có chứa những gì, thấy nặng nề vô cùng. Anh gắng sức bê một chiếc hòm gỗ qua bức tường cạnh một bên hàng rào sắt, từng đường gân xanh khê nổi lên trên cánh tay và góc trán. Thiên Hạ nhìn thấy như vậy, lập tức giúp anh cùng bê hòm gỗ, hai người hợp lực, cuối cùng cũng chuyển tới cạnh tường.

Anh dẫm lên chiếc hòm, dựa vào thân hình cao ráo, mặt vừa đứng đối diện hàng rào sắt. Ánh lửa bập bùng trên khuôn mặt nghiêng tuần tú của anh, khóe miệng anh nhếch lên mỉm cười, động vào cơ quan của chiếc nhẫn đeo trên ngón tay giữa của bàn tay trái, bỗng kéo ra một chiếc kim dài màu bạc.

Khuru Lạc lấy được chiếc nhẫn, dùng chiếc kim bạc đâm vào ổ khóa của sợi xích sắt nặng nề, bắt đầu phá khóa.

Thiên Hạ mỉm cười nói: “Anh học cái này từ khi nào?”

“Anh có thể dẫn hơn ba trăm người chạy trốn tập thể”. Anh đáp với vẻ hồ hững, còn có chút gì đó kiêu ngạo.

“Việc khi nào?” Cô truy vấn.

Anh im lặng, sự im lặng đầy vẻ bối rối khiến tâm trí của cả hai như lạc đường. Đến khi chiếc khóa được mở ra kêu xoảng một cái, hai người mới định thần lại. Khuru Lạc cẩn thận quán chiếc xích sắt thành từng vòng, đẩy về phía xa.

Nhờ sức mạnh của cánh tay, Khuru Lạc dễ dàng bò vào được lối đi, anh nằm sấp trên mặt đất, một tay nắm lấy hàng rào sắt để mượn lực, một tay đưa về phía Ngôn Thiên Hạ đang ở dưới tầng hầm.

29. Chương 29

Trong bóng tối mờ mờ, hai bàn tay nắm lấy tay anh.

Trong một thoáng, trái tim hai người bỗng xúc động mãnh liệt.

Anh kéo tay cô để nhắc lên, cuối cùng anh cũng được nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, sau đó anh kéo cánh tay cô lên. Hai tay cô bám vào ngực anh, cuối cùng Khuru Lạc cũng ôm được chiếc eo thon của Ngôn Thiên Hạ, anh kéo cô lên lối đi. Hai người ngã xoài trên mặt đất.

Thở gấp, tóc quăn vào nhau, những cảm xúc ấm áp vẫn như đang bay quanh, chỉ cảm giác trái tim nơi lồng ngực đập mạnh liên hồi, không biết là do căng thẳng khi chạy trốn hay vì những động chạm vừa chợt đến, đã lâu rồi chưa trải qua, giống như một luồng điện theo tay của hai người mà chạy khắp người, tê liệt, lan truyền mà mạnh mẽ.

“Nhanh lên, không còn thời gian đâu.” Khuru Lạc cẩn thận đẩy cô, đứng lên đi về phía hành lang tối. Anh cúi xuống xem đồng hồ, 5 giờ 15 phút sáng rồi.

“Còn chưa đến nửa tiếng nữa là trời sáng rồi, Thiên Hạ”. Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt dịu dàng đến mức chính anh cũng không ngờ. “Đi theo anh.”

Hai người chạy thật chậm và cẩn thận, qua một vài góc rẽ, cuối cùng cũng tìm thấy lối ra.

Đột nhiên Khuru Lạc dừng lại, Thiên Hạ cũng dừng theo. Cô nhìn anh. Khuru Lạc kéo tay cô đi đến một góc hành lang, lưng dán chặt vào tường. Thiên Hạ đứng bên cạnh, cô cũng nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, không nhiều, hình như chỉ có hai ba người gì đó...

Cộc, cộc, cộc cộc...

Những âm thanh này vang lên trong hành lang trống trải rồi vọng lại nghe thật đáng sợ. Ngực Thiên Hạ khi lên khi xuống theo từng nhịp thở, hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Rốt cục tiếng bước chân đã đến chỗ rẽ.

Thiên Hạ và Khuê Lạc gần như bật người lên cùng một lúc, xông về phía ba người kia. Một cú đá, một cú đẩy của Khuê Lạc đã đánh ngã hai người đàn ông to lớn, chúng ngã xỉu trước khi kịp kêu cứu. Thiên Hạ ra một đấm khiến tên kia loạng choạng lùi mấy bước, kêu lên một tiếng đau đớn nho nhỏ. Lập tức Khuê Lạc thêm vào bụng hắn một đấm, lần này gã đàn ông không cả kịp kêu lên, hắn dần dần gục xuống, sắc mặt lộ vẻ vô cùng đau đớn. Khuê Lạc quỳ xuống cùng với hắn, sau đó đấm thêm hai đấm, đầu ngón tay búng vào trán hắn một cái, khẽ cười: “Hãy nghỉ ngơi đi nhé.”

Cùng với một tiếng “ầm”, ba gã đàn ông đều ngã lộn trên đất.

Thấy tình hình không được tốt lắm, Khuê Lạc và Thiên Hạ chạy thật nhanh rời khỏi lối ra, nhưng khi đẩy cửa thì hóa ra đó lại là phòng spa nằm ở căn hộ ở tầng trệt của tòa nhà.

“Thiết kế thật khéo quá”. Khuê Lạc cay đắng nói đầy vẻ châm biếm. Phòng spa nằm đối diện với cửa chính của căn hộ tầng trệt, không còn con đường nào có thể đi.

“Có lẽ... trong tưởng tượng cũng không tệ đến thế này”. Thiên Hạ nói một câu an ủi Khuê Lạc, nhưng trong lòng cô đã có dự cảm không lành.

Hai người cùng đi ra khỏi phòng spa. Họ nhìn thấy cánh cửa xoay màu vàng, vừa mới bước đi thì nghe một tiếng gầm giận dữ từ một bên vang lên.

Đó là một đội tuần tra, người nào người nấy đều to cao vạm vỡ, mặc đồng phục màu trắng. Dựa theo trùng trùng điệp điệp những cái bóng thì có khoảng hai ba mươi người từ đầu bên kia hành lang đang chạy tới rất nhanh.

Lại chạm mặt rồi!

Khuê Lạc và Thiên Hạ chạy như điên về phía chiếc cửa xoay trốn khỏi tòa nhà, giẫm lên thảm cỏ chạy thẳng đến cửa chính của khách sạn Manton.

Nhóm người phía sau cũng chạy như bay, tốc độ nhanh như xe đua.

Đám mây trên đầu dần tan ra, những tia nắng của buổi sớm bắt đầu chiếu xuống mặt đất, chiếu sáng con đường phía trước mà họ đang đi.

Đột nhiên, từ hàng ăn bên cạnh cửa chính xông ra mấy chục gã đàn ông mặc đồ trắng, bao vây đường rút chạy của họ cả phía trước lẫn phía sau.

“Chạy tiếp đi, xông lên!”, Khuê Lạc kêu lên. Để đợi Thiên Hạ, anh đã giảm dần tốc độ.

Một ngày một đêm chỉ được ăn một cái bánh màn thầu, Thiên Hạ cảm thấy đầu vô cùng choáng váng. Bây giờ sau bị truy đuổi, trước có chướng ngại, vì cô Khuê Lạc còn phải giảm tốc độ chạy. Cô cười, đột nhiên đưa ra quyết định.

Ngón Thiên Hạ kéo mớ tóc được búi gọn gàng sau gáy xuống, mái tóc đen dài xõa thẳng xuống.

Cô cầm chiếc thẻ nhớ của điện thoại dúi vào tay Khuê Lạc, chạy vội theo anh mấy bước, rồi cô nhìn đăm đăm vào gương mặt phía bên trái của anh: “Cầm lấy nó đi báo cảnh sát... Anh đã cứu em ở Đan Mạch, lần này đến lượt em...”

Nói rồi cô đột nhiên đổi hướng, chạy theo hướng ngược lại! Anh dừng lại, vô cùng kinh ngạc. Trên mái tóc dài ánh lên những tia nắng buổi sớm, chiếc váy trắng nhịp nhàng theo từng bước chân. Cô lao về phía bức tường người hung dữ hiểm ác với vẻ kiên quyết, không hề sợ hãi.

Trong khoảng khắc đó, trái tim anh vô cùng đau đớn.

Chính trong lúc Khuê Lạc đang tập trung như vậy thì một tiếng kêu vang lên trong vườn. Anh ngẩng đầu lên nhìn theo âm thanh đó, bên cửa sổ tầng 2 của tòa nhà, Vương Tiểu Nhị đang chỉ vào hai người trong vườn mà chửi mắng âm ỉ. Khuê Lạc nắm chặt chiếc thẻ nhớ trong tay, chặt tới mức chiếc thẻ đâm vào tay đau đớn.

Anh phải trốn ra, chỉ có trốn ra thì mới có thể cứu được cô.

Khuru Lạc chạy về phía cửa chính, ngược hẳn lại với hướng của Ngôn Thiên Hạ. Nhưng anh vẫn bị bao vây, hơn hai mươi kẻ vây sau lưng anh đã đánh ngã được hơn mười tên, nhưng sức lực của anh cũng không còn được như ban đầu nữa.

Khuru Lạc nghe thấy sau lưng có tiếng rên nho nhỏ, tiếp đến là tiếng người ngã xuống đất, nhưng anh không hề quay đầu lại. Nhìn thấy mấy chiếc xe taxi đang đợi khách trước khách sạn, anh liền nhảy lên một chiếc lao đến sở cảnh sát.

Từ gương chiếu hậu có thể thấy đám người kia khi đuổi theo ra, nhìn thấy anh đã đi xa rồi, không thể đuổi được nữa đành buồn bã quay vào khách sạn Manton.

Nghĩ đến việc chỉ trong một thời gian ngắn, Vương Tiểu Nhị sẽ đem theo tất cả vàng bạc, người bị bắt giữ làm con tin, kế hoạch chạy trốn, anh đột nhiên cảm thấy hoảng sợ. Sự căng thẳng đó chưa từng có cho dù bị nhốt một ngày một đêm dưới tầng hầm, sự căng thẳng đó chưa từng có dù bị đuổi theo khi trốn ra khỏi tầng hầm. Sợ sợ hãi ấy chỉ đến sau khi anh chia tay với Ngôn Thiên Hạ...

Ba tiếng sau, mười chiếc xe cảnh sát xuất phát, truy đuổi bọn Vương Tiểu Nhị. Theo tin tức của cơ quan phụ trách tín hiệu giao thông, một chiếc xe ô tô du lịch và ba chiếc xe tải đã qua khỏi trạm kiểm soát Luxor lúc bảy giờ sáng, tự xưng là đoàn du lịch, nhưng trên xe lại toàn là đàn ông, rất đáng ngờ. Theo phán đoán sơ bộ từ hướng đi phía trước, có thể chúng sẽ chạy đến cảng Alexandria, hoặc đổi hướng đến bán đảo Sinai.

“Anh yên tâm, chúng tôi đã cho đóng cửa khẩu phía trước rồi!” Trong xe, một viên cảnh sát Ai Cập cười, dùng tiếng Anh an ủi Khuru Lạc. Từ đầu tới giờ anh luôn nhủ máy, mười ngón tay đan vào nhau, im lặng trầm tư.

“Hơn nữa 7 giờ chúng mới ra khỏi trạm kiểm soát, Kanak cũng đã cử hai xe cảnh sát chặn đuổi hai đầu. Chúng nhất định sẽ không thể thoát được”. Một viên cảnh sát khác cũng lên tiếng an ủi, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Con tin còn lại không chỉ là bạn du lịch đồng hành của anh mà còn là người yêu phải không?”

Khuru Lạc chớp chớp mắt, nói: “Cô ấy...” Dáng vẻ ngập ngừng ấy của anh khiến những người cùng xe bật cười, vỗ vỗ lên vai anh, nói: “Yên tâm đi, nhất định chúng tôi sẽ giúp anh cứu cô ấy”.

Nét mặt Khuru Lạc giãn ra một chút, lúc này điện thoại của viên cảnh sát tổ trưởng reo vang. Nghe xong điện thoại, viên tổ trưởng nói với người lái xe: “Có thể chúng định bỏ đường bộ lên thuyền chạy theo đường thủy, theo sông Nile đến cảng Alexandria, bến Kanatto và Keneer đã tạm thời đóng lại, chúng ta sẽ đuổi kịp bọn chúng!”

Cùng với thời gian truy đuổi càng ngày càng dài thì tin tức thu được cũng càng ngày càng nhiều. Các xe cảnh sát đều tập trung về các bến ven bờ Kanatto.

Chín giờ ba mươi phút. Nhận được tin đã chặn được bọn Vương Tiểu Nhị ở cảng phía tây Kanatto, Vương Tiểu Nhị bắt cóc con tin đang giăng co ở bến tàu.

Khi tất cả các xe cảnh sát đến nơi, trước mắt Khuru Lạc đã có hai ba mươi xe, một nhóm chạy đến bến tàu. Khuru Lạc nhìn thấy ba mươi người đang cùng Vương Tiểu Nhị quây lại thành một hình tròn hướng ra ngoài, tay mỗi người đều cầm một thanh đại đao A Rập đang đối chọi với cảnh sát. Bàn tay rắn chắc của Vương Tiểu Nhị đang nắm lấy cổ Ngôn Thiên Hạ, một con dao găm kề vào động mạch của cô. Hắn không ngừng rống lên với những người cảnh sát đang vây quanh, lưỡi dao cứa vào da Ngôn Thiên Hạ, một dòng máu nhỏ theo đó chảy ra. Trên chân, trên tay cô có rất nhiều vết thương và chỗ tím bầm, trên bộ váy màu trắng cô mặc cũng có mấy vết chân màu đen rất rõ.

“Thiên Hạ!” Khuru Lạc rẽ đám người đi lên phía trước, nhìn cô mà xót xa.

Nhưng cô mỉm cười với anh “Hắn ngốc quá! Em lừa hắn nói còn có ba miếng ngọc quý khác được chôn dưới cây cọ trong vườn, hắn ta tưởng thật cho người đi đào, nửa tiếng sau mới phát hiện bị lừa”.

“Im mồm!” Con dao lại cứa sâu thêm một phân nữa, Vương Tiểu Nhị nhìn như một con sư tử bị chọc giận.

“Thời gian đã bị chậm trễ rồi, lại không dám ngồi máy bay, chỉ ở sân bay bị bắt quả tang, bây giờ chẳng phải là được ngăn chặn rồi sao?” Cô nói nhẹ nhàng nhưng lại khiến Vương Tiểu Nhị vô cùng xấu hổ, hắn bóp mạnh cổ Thiên Hạ như muốn cắt đứt đường thở của cô.

“Đừng như vậy!” Khuê Lạc hoảng sợ nói, nhìn thẳng vào Vương Tiểu Nhị, “Thả cô ấy ra, tôi sẽ thay cho cô ấy.” Anh mới bước được hai bước thì Ngôn Thiên Hạ đã trả lời anh trước: “Không cần đâu.” Tuy cô bị thương khắp người, tưởng như lúc nào cũng có thể quy xuống, nhưng Thiên Hạ lại cười rất nhẹ nhàng. Đó là vì Khuê Lạc đã tới cho nên cô mới có được sự thản nhiên, không hề sợ hãi như vậy. Ánh mặt trời sau lưng chiếu lên toàn thân cô, chiếc váy trắng cùng bay theo gió biển. Cô cười dịu dàng với Khuê Lạc: “Phải cứu em.”

Tiếp đó, hai cánh tay của Ngôn Thiên Hạ đột ngột ôm lấy Vương Tiểu Nhị ngã về phía sau, rơi thẳng xuống dòng sông Nile đang cuộn cuộn sóng.

Như rần rần mất đầu, những tên khác lập tức trở nên hỗn loạn, cảnh sát liền nhân đó xông tới. Những ánh dao sáng loáng phản chiếu ánh mặt trời, không ai chú ý đến Khuê Lạc đã lao đến bên lan can tự lúc nào, chỉ nghe thấy tiếng ùm một cái, anh cũng xoay người nhảy xuống dòng sông Nile.

“Người đó nhất định là điên rồi” Viên cảnh sát tổ trưởng kêu lên kinh ngạc, “Nhảy xuống sông Nile đang cuộn cuộn như thế, chẳng lẽ không muốn sống hay sao?”

Trong thoáng chốc, những chiếc phao cứu sinh trong bến được ném xuống sông, nhưng chỉ thấy sóng yên biển lặng, từng lớp sóng đập vào nhau, ba chú chim hải âu đang bay là đã kêu lên những tiếng kêu như ai oán.

Đột nhiên một cánh tay nắm chặt lấy phao cứu sinh, Khuê Lạc ôm Thiên Hạ nổi lên mặt nước, hai người đều há miệng mà thở, lại bị sắc nước biển. Người bị nhấc nhô khi cao khi thấp theo từng đợt sóng biển. Hai người không hẹn mà cùng nhìn đối phương.

Nước sông đã làm ướt đầm mái tóc dài của cô. Làn da trắng hiện lên rõ ràng dưới ánh nắng mặt trời. Đường như trái tim bỗng nhiên mở rộng, thâm tình bỗng nhiên quay về, hoặc là luôn tồn tại nhưng trong khoảnh khắc này đã không còn có thể che giấu được nữa.

Thiên Hạ bỏ chiếc phao cứu sinh, hai vai dựa vào Khuê Lạc, yên tâm giao tính mạng của mình cho anh, mặt vui vào ngực anh, cô mỉm cười, nước mắt cứ thế tuôn ra hòa vào dòng nước sông Nile.

Những đợt sóng nhỏ lan trên sông, lá cọ vang lên tiếng rì rào như đang thì thầm, thật vô cùng thu hút.

Dưới ánh mặt trời, những bong bóng được lũ trẻ thổi trôi tới, đẹp tựa như chốn thiên đường.

Nếu còn tin vào tình yêu...

Cảnh tranh tối tranh sáng

Lần đầu tiên khi Ngôn Thiên Hạ nhìn thấy Khuê Lạc, anh đang đứng dưới tán cây tử đinh hương.

Ánh mặt trời len qua lá cây chiếu lên người anh, ánh lên những vệt ánh sáng.

Hương hoa tử đinh hương nồng đậm lan về phía cô, cô nở nụ cười với anh, cất tiếng chào:

“Chào anh, tên em là Ngôn Thiên Hạ”.

Anh nghe tiếng chào thì quay mặt lại, cười nhẹ với cô, vừa thân thiết mà lại vừa xa xôi: “Khuê Lạc.”

Năm đó cô 15 tuổi, anh 17 tuổi. Lần đầu tiên anh đến nhà họ Ngôn.

Cha gọi anh là Lạc Lạc, nên cô cũng theo thể mà gọi anh là Lạc Lạc. Cha nghĩ cô không quen có thêm một người anh trai nên cũng không bắt cô phải thay đổi cách xưng hô.

Có lẽ Thiên Hạ vốn chưa từng coi anh là anh trai, mà chỉ là một người con trai bỗng nhiên đến ở cùng gia đình mình.

Thiên Hạ đoán, có lẽ cuộc sống trước đây của anh không được thuận lợi, người mẹ đơn thân mang theo một đứa trẻ chắc chắn là phải chịu rất nhiều cực khổ.

Nhưng cô lại coi thường Lâm Hề Nhị, cũng đánh giá thấp Khuê Lạc.

Chẳng mấy chốc cô đã phát hiện ra, dù ở mặt nào Khuru Lạc cũng vô cùng xuất sắc, vô cùng thông minh, làm việc gì cũng rất ung dung nhã nhặn, xem ra việc gì cũng đều rất đơn giản và sơ sài. Sự sơ sài đó không phải bắt nguồn từ sự tự ti mà trái lại nó là sự kiêu hãnh lạnh lùng.

Chính sự kiêu hãnh lạnh lùng này đã thu hút nhiều nữ sinh đến trước cổng nhà cô, nhưng lần nào cũng buồn bã ra về.

Đây là những điều mà Thiên Hạ ngầm nhận thấy, cô tò mò, vì anh đối với cô vẫn là nụ cười không bao giờ thay đổi ấy, không gần không xa, không thân không sơ. Cô rất muốn tìm hiểu về anh, thế là cô đăng ký vào trường trung học anh theo học.

Năm đó cô 16 tuổi, anh 18 tuổi, hai người học cùng một trường trung học.

Kỳ thi giữa kỳ của học kỳ một, điểm tiếng Anh của Thiên Hạ đứng đầu lớp.

Cô vô cùng vui mừng, chạy lên tầng sáu là tầng của lớp 12 để báo với Khuru Lạc tin vui này.

Khi đến chỗ rẽ của hành lang, bỗng cô nhìn thấy bên cửa nơi ánh nắng chiếu vào có một cô gái đang cúi đầu nói chuyện với Khuru Lạc.

Thiên Hạ vừa muốn tránh đi, tìm một góc để nhìn trộm thì bị Khuru Lạc nhìn thấy.

Khuru Lạc cười dịu dàng với cô: “Thiên Hạ, qua đây!”

Nghe thấy vậy cô liền bước lại, đứng bên cạnh Khuru Lạc, nhìn thẳng vào cô gái đứng trước mặt.

Rất xinh, nhưng cô không thích.

“Đây là em gái tôi,” Khuru Lạc cười với cô gái trước mặt, tay trái khoác lên vai Thiên Hạ, cao vừa tầm, thật thích hợp. Đầu ngón tay Khuru Lạc quệt vào mặt Thiên Hạ, tiếp tục cười nói “Đứng bên cạnh chúng tôi, cô không thấy tự ti sao?”

Chút gì đó vui mừng trong ánh mắt của cô nữ sinh lập tức biến mất. Cô khóc òa lên, chạy thật xa.

Thiên Hạ cũng nói không ra câu, Khuru Lạc vừa rồi là người mà cô chưa từng gặp, một câu nói đã làm dập tắt mọi tưởng tượng đẹp đẽ của cô gái.

“Em đến đây làm gì?” Tay cậu vẫn đặt trên vai cô, dường như cậu đã tìm được tư thế thoải mái nhất.

“Điểm tiếng Anh của em... đứng đầu lớp, muốn báo với anh”. Đột nhiên Thiên Hạ cảm thấy hơi sợ.

“Ừ, giỏi lắm”. Cậu nhận ra cô không tự nhiên, liền đỡ thẳng vai cô, để mắt cô đối diện với mình, cười dịu dàng, “Sắp vào lớp rồi, về lớp đi. Tan học cùng về nhà”.

Đôi mắt màu xanh như có ma lực, cô ngoan ngoãn gật đầu, sau khi chào tạm biệt anh xong thì đi ra, nhưng trong lòng cô biết rõ rằng Khuru Lạc không bao giờ dịu dàng như thể hiện ra bên ngoài.

Đột nhiên cô nhìn thấy bảng thông báo kết quả của học sinh lớp 12, Thiên Hạ bước lại gần hai bước, phát hiện tên của Khuru Lạc nằm ở đầu bảng, tổng điểm đứng đầu toàn khóa.

Mặt cô đột nhiên đỏ bừng, cảm thấy đem điểm số đứng đầu cả lớp so với anh thì thật thảm hại.

Tối hôm đó, bên bàn ăn, Thiên Hạ không nói không rằng cúi đầu ăn cơm một cách buồn bã.

Ông Ngôn Khởi Thước vẫn nhớ việc thi cử, liền hỏi: “Kết quả thi giữa kỳ đã công bố chưa? Thi thế nào hả con?”

“Cũng được ạ”. Thiên Hạ trả lời lạnh nhạt, vẫn tiếp tục ăn canh.

“Cũng được? Rốt cục là thế nào?” Lâm Hề Nhị ngồi một bên cười nói.

“Uhm... tiếng Anh đứng đầu lớp”. Tuy cô vẫn nói ra nhưng cảm thấy rất xấu hổ.

Ông Ngôn Khởi Thước nghe nói vậy liền cười lớn đầy vui vẻ, kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lên đầu cô khen ngợi: “Con gái của ba thật là giỏi”.

“Ba, điểm của Lạc Lạc còn đứng đầu toàn khóa cơ”. Cô nhìn dáng vẻ luôn lạnh nhạt của Khuê Lạc, thực sự cảm thấy xấu hổ nếu được biểu dương nên buột miệng nói hộ cậu.

“Thật sao?” Ông Khởi Thước kinh ngạc hỏi, lại càng vui hơn. “Các con đợi ta một lát”.

Ngôn Khởi Thước xoay người đi lên lầu, cầm từ trong thư phòng ra một chiếc đồng hồ bỏ túi to được nạm mã não đỏ, mỗi bên phải và trái của chiếc đồng hồ đều có một con rắn bạc, mắt con rắn là viên đá lam ngọc loại thượng hạng, vừa nhìn đã biết là rất đắt rẻ. Ông đưa nó cho Khuê Lạc, chúc cậu đạt được càng ngày càng nhiều thành tích tốt.

Khuê Lạc nhận lấy, vẫn là nụ cười dễ thương.

Trong nhà có một người anh có thành tích học tập đứng đầu như vậy, nên mỗi khi Thiên Hạ gặp phải bài khó không giải được đều đi tìm anh nhờ giúp đỡ.

Có lần giải một bài toán, anh bảo cô đến bàn cà phê cầm vài tờ giấy nháp, Thiên Hạ cầm mấy tờ giấy nháp lên, nhưng không ngờ lại phát hiện ra chiếc đồng hồ trong đồng giấy.

Cô ngạc nhiên hỏi: “Lạc Lạc, anh không thích cái đồng hồ này à?” Hiển nhiên đó không phải là cách giữ gìn trân trọng.

Khuê Lạc nhìn theo ánh mắt của cô, ngừng một chút rồi nói: “Không phải là không thích, nhưng phòng bữa bộn quá, toàn quên mất là để đâu”.

“Uhm”. Thiên Hạ ứng theo. Nhưng cô biết chẳng qua Khuê Lạc đang mượn cớ đó thôi.

Lẽ nào anh ấy không thích nhà họ Ngôn, không thích Ngôn Khởi Thước, không thích cả mình?

Khuê Lạc nhìn thấy cô ngây ra thì cười nói: “Nghĩ gì thế? Qua làm bài đi”.

Nhưng Thiên Hạ không nghe vào bài toán đó nữa. Trong lòng lại thêm một dấu hỏi nữa cho Khuê Lạc.

Tuy nghi ngờ những ngày nào họ cũng cùng đi học, tan học, giống như anh em ruột.

Có hôm tan học, cô vừa chuẩn bị ra đến cổng trường để về cùng Khuê Lạc thì một nam sinh đột nhiên chặn đường của cô. Cô cũng có chút ấn tượng với cậu ta vì các cô bạn trong lớp thường bàn luận về cậu.

“Bạn có việc gì à?” Thiên Hạ nói với vẻ vội vàng, thiếu kiên nhẫn.

Cậu nam sinh vẫn chặn đường của cô, nhưng lại không nói gì cả.

Thiên Hạ nhìn đồng hồ, đã mất mười phút rồi, cô nói không khách khí: “Phiền bạn cho đi nhờ một chút”.

Cô vừa chuẩn bị đi qua cậu ta thì bỗng nhiên có giọng nói vang lên: “Chuyện đó...Tớ thích bạn”.

Thiên Hạ dừng bước, hơi bối rối. Cô không hề chú ý đến người đang đi về phía mình.

“Ngôn Thiên Hạ, tớ thích bạn”. Cậu nam sinh thấy cô dừng ngay bên cạnh thì lập tức tăng trọng âm nói lại.

Những người đang đi trên hành lang đều dừng lại xem màn thú tội.

Thiên Hạ vẫn còn đang nghĩ xem nên trả lời cậu ta như thế nào thì đột nhiên khuỷu tay phải bị ai đó nắm lấy, kéo về phía trước, cô ngẩng đầu lên nhận ra mình đang ở trong một vòng tay quen thuộc, mắt cô nhìn thấy hàm dưới của anh với những đường cong tuyệt đẹp.

Khuê Lạc cười khinh miệt với chàng trai đứng trước mặt, đôi mắt màu xanh đầy vẻ sang trọng, “Khi nào cậu có thể xuất sắc hơn tôi thì hãy theo đuổi em gái tôi”. Sau đó kéo Thiên Hạ quay người đi.

Vẫn là nụ cười đó, nụ cười khiến cô không hiểu.

Trên đường về nhà, Khuê Lạc vẫn nắm tay cô, không hề buông ra dù chỉ là một lát.

Hoa tử đinh hương nở rộ hai bên đường, hương thơm ngào ngạt.

“Lạc Lạc, sao anh lại thay em từ chối cậu bạn vừa này”. Câu hỏi này vang lên trong đầu cô rất lâu, cuối cùng cũng bật ra ngoài.

“Cậu ta không xứng với em”. Khứu Lạc trả lời cô không do dự.

“Vậy thì ai xứng với em?” Cô tiếp tục hỏi.

Khứu Lạc dừng bước, cô cùng dừng theo, nhìn vào mắt anh. Trong mắt anh như ánh lên nụ cười: “Bây giờ em vẫn còn nhỏ, sau này em sẽ biết”.

Như người đi săn giăng lưới, chờ con mồi lại gần.

Năm đó Khứu Lạc đỗ vào một trường đại học hàng đầu, thành tích rất xuất sắc, cũng vô cùng đẹp trai.

Anh chỉ có hai ngày nghỉ về nhà, Thiên Hạ luôn tò mò hỏi anh về cuộc sống đại học, anh luôn ngồi dựa vào chiếc ghế sofa thật thoải mái rồi vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh. Thiên Hạ liền ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh, được anh ôm vào lòng, và anh bắt đầu kể cho cô nghe những câu chuyện thú vị.

Những câu chuyện của anh thu hút sự chú ý của cô, nên cô không chú ý rằng tư thế của hai người trông mơ hồ như thế nào, hoàn toàn không giống hai anh em.

Cô 18 tuổi, học lớp 12, đặt mục tiêu thi đỗ vào trường đại học của anh.

Mỗi cuối tuần Khứu Lạc về nhà, anh đều giảng giải cho cô các đề mục, với sự giảng giải của anh, Thiên Hạ luôn hiểu được từng chút một.

Sức mạnh của thói quen là rất lớn.

Thiên Hạ đã quen có Khứu Lạc ở bên ba năm, không biết từ lúc nào, cô đã coi Khứu Lạc là người vô cùng quan trọng, chỉ có sự khen ngợi, sự giúp đỡ của anh mới làm cô vui vẻ.

Không biết Khứu Lạc có nghĩ như vậy không?

Hoặc là Khứu Lạc đang nói dối, nhưng nói dối trong ba năm thì bản thân cũng sớm tin là thật.

Đêm giao thừa năm Ngôn Thiên Hạ mười tám tuổi.

Cô trang điểm nhẹ, lại xịt một chút nước hoa có mùi thơm dịu. Nhân lúc Khứu Lạc không ở nhà, cô đã ngấm học trang điểm với mấy cô gái khác, kỹ thuật chưa thật tốt lắm nên cô chỉ dám chải lông mi, bôi ít son, sau đó đánh mắt màu nâu để thần thái của mắt có được chiều sâu.

Cô thay một bộ quần áo mới, soi đi soi lại trước gương, vẽ đi vẽ lại, rồi sau đó đi ra khỏi phòng ngủ. Vì hơi căng thẳng nên bước xuống cầu thang có hơi nhanh hơn so với bình thường. Khứu Lạc nhướng mắt lên nhìn về phía cầu thang, thấy Thiên Hạ mặc bộ quần áo mới xuống lầu, đi đến trước mặt mình.

Anh nhanh chóng nhận ra vẻ dò hỏi trên mặt cô nên cười nói: “Xinh lắm”.

Ngôn Khởi Thước cười ha ha, kéo con gái về phía bàn ăn, sơn hào hải vị bày đầy cả một bàn.

Người cha vô tâm không nhận ra con gái đã trang điểm nhẹ trên mặt, cứ thế gấp thức ăn vào bát cho con, để con ăn nhiều một chút, sau đó lại gấp thức ăn cho Khứu Lạc.

Thiên Hạ không ăn nhiều, cô sợ sẽ làm son trên môi bị phai ra.

Trong lòng cô vẫn đang nhớ lại ánh mắt khi nãy của Khứu Lạc, lại cả câu khen ngợi nữa, tất cả hết lần này đến lần khác hiện lên trong suy nghĩ, mặt cô chợt hồng lên.

“Thiên Hạ đang yêu hay sao vậy?” Lâm Hề Nhị hỏi, vẻ sắc sảo.

Trái tim cô đập thành một cái.

Yêu? Từ trước tới giờ cô chưa hề nghĩ đến, cô và Khứu Lạc có thể yêu nhau ư?

“Nói linh tinh gì vậy”. Ngôn Khởi Thước phản bác, “Thiên Hạ cả ngày không bước chân ra khỏi cửa thì yêu ai mới được chứ?”

“Ha... ha, đúng, đúng” Lâm Hề Nhị cũng cảm thấy mình đã nói sai.

Ăn cơm tất niên xong, Khứu Lạc đưa cô ra bãi đất trống trước nhà để đốt pháo hoa.

Cả một bãi đất đều bị tuyết trắng che phủ, nhưng lớp tuyết không dày, cũng không đến nỗi làm đông cứng cả chân, trái lại giẫm lên còn thấy thích thú.

Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng pháo hoa nổ, những chùm pháo hoa xinh đẹp nổ tung trên bầu trời.

Khuru Lạc chiêm từng cây pháo hoa, bầu trời phía trên trở thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

Thiên Hạ chỉ yên lặng ngắm, trên mặt nở nụ cười vui vẻ.

Cuối cùng đã đến mười hai giờ. Một năm mới đã đến.

Khuru Lạc quây những cây pháo hoa còn lại thành một hình tròn rồi châm lửa, sau đó nhanh chóng quay người kéo Thiên Hạ về phía sau, đột nhiên có những điểm sáng bay vọt lên, cuối cùng là những tiếng nổ rất lớn, chúng nổ trên trời, kết thành những hình tròn ánh sáng đầy màu sắc.

Những người xung quanh cũng đang chúc mừng năm mới, lũ lượt đem pháo hoa ra đốt, chẳng mấy chốc những tiếng nổ vang lên chát chúa.

Trên bầu trời những chùm ánh sáng rực rỡ sang rực lên, dường như muốn biến ban đêm thành ban ngày với ánh sáng nhiều màu sắc.

Cô ngắm nhìn những cây pháo hoa tuyệt đẹp, chợt nghe thấy bên tai có người gọi cô khe khẽ: “Thiên Hạ.”

“Uhm”. Cô đáp trả, nhưng vẫn chú ý ngắm nhìn bầu trời.

Đột nhiên có hai bàn tay đặt lên hai má cô, cô bị thay đổi hướng nhìn, nhìn thấy khuôn mặt Khuru Lạc to lớn, gần gũi, rồi môi anh đặt lên môi cô.

Trong một thoáng dường như trong đầu cô không còn suy nghĩ gì, cảm giác trong thế giới tối đen có một cây pháo hoa bất ngờ cháy lên và lao về phía chân trời.

Đôi môi xoay chuyển, cọ xát, đem theo những tình cảm mới mẻ đang nảy mầm. Cuối cùng, nụ hôn dài kết thúc, anh ôm lấy cô, hai trán chạm vào nhau. Anh nhắm mắt lại, nói khẽ: “Thiên Hạ, anh yêu em”.

Bông pháo hoa cuối cùng nổ trên bầu trời đen thẫm, luồng ánh sáng rực rỡ xuyên qua bóng tối, cô cảm thấy một niềm vui dâng lên từ tận đáy lòng, không phải của riêng mình.

Nhưng cô quên không nhìn vào mắt Khuru Lạc.

Như thật như giả.

Tranh tối tranh sáng.

30. Chương 30: Ảo Ảnh Tan Vỡ

Một người trên chiếc giường đôi, cô đơn lan tỏa trong đêm

Phần 1: Hạnh phúc nhỏ nhoi

Trên xe của Vương Tiểu Nhị phía cảnh sát tìm được chiếc khuyên tai của nhà họ Vương và viên Tổ Mẫu Lục cao cấp, tông phạm cũng đã nhận tội và mong được khoan hồng. Vụ án lời nguyền của Pharaoh cuối cùng cũng giải quyết xong. Giới báo chí toàn cầu một lần nữa lại xôn xao.

Các phóng viên đều tranh giành phỏng vấn Thiên Hạ và Khuru Lạc. Còn hai người sau khi làm xong mọi thủ tục kê khai đã lặng lẽ rời khỏi Ai Cập trước con mắt của nhiều người.

Cô hỏi: “Vì sao không tìm kho báu?”

Anh trả lời: “Vì kho báu anh đã gần mất em, điều đó không đáng”.

“Cũng phải, viện trưởng viện bảo tàng cũng không dễ làm”.

“Thực ra anh chỉ muốn làm một chiếc nhẫn bột kim cương”. Khuru Lạc nói. “Một chiếc nhẫn hình con rắn nổi tiếng thời đại Victoria, bên trên là viên bột kim cương hình giọt lệ to nhất thế giới. Sau cách mạng tư sản ở Anh, chiếc nhẫn đó cũng biến mất không để lại dấu vết... Anh muốn có nó”.

“Tại sao nhất định phải có được nó?” Trừ khi anh ấy có hứng thú đặc biệt với viên kim cương đó?

Khuru Lạc cười nhẹ: “Bí mật”.

Hai người cùng đáp máy bay Boeing về nước, tay trong tay bước ra ngoài, trước đây cô luôn ghen tị với hạnh phúc của người khác thì ngay lúc này đây cô cảm thấy cuối cùng hạnh phúc cũng trong tay mình.

Bên ngoài sân bay nắng chói chang, ngày cuối cùng của tháng năm đã đẩy nhiệt độ bước vào mức cao nhất.

Chiếc siêu xe thể thao của anh đã đỗ sẵn ở bên đường, lái xe nhường tay lái rồi đi tới chiếc xe phía sau.

Khuru Lạc mở cửa xe cho Thiên Hạ, sau khi cô ngồi vào ghế sau xong anh mới lên chỗ lái xe, khởi động máy, bật điều hòa và nhạc, cả đường rất thuận lợi.

Sau khi chiếc siêu xe thể thao rẽ vào đường cao tốc trong thành phố Thiên Hạ mới cảm thấy có vấn đề nghiêm trọng, nụ cười trên môi cô lập tức cứng lại: “Anh đang muốn đi đâu đây?”

“Về thành phố mà”. Khuru Lạc rõ ràng đã hiểu nhầm ý của Thiên Hạ.

“Em muốn hỏi... anh về nhà nào?” Giọng nói cô có chút căng thẳng. Sau khi về nước cô đột nhiên cảm thấy hiện thực còn tồn tại quá nhiều vấn đề, trong đầu có cảm giác trương lên.

“Anh chỉ có một ngôi nhà”. Khuru Lạc cười và nhìn vào mắt cô: “Nhà của chúng ta”. Nói xong anh chuyển tâm lái xe.

“Vậy căn nhà đó của anh...”

“Anh cho Trần Giai Vân rồi. Bây giờ bạn trai cô ấy sống cùng với cô ấy, thanh thản thoải mái”.

“Vì thế, đứa bé đó không phải của anh?” Cô truy hỏi.

Khuru Lạc tắt nụ cười, nhân lúc đèn đỏ sáng anh quay sang nói với cô: “Đó là những lời anh dọa em, em cũng coi là thật”.

Cô không còn cười được nữa: “Chúng ta có thể đặt ra một quy định được không? Lần sau đừng dọa em như thế nữa”.

“Được”. Đôi mắt màu xanh tràn ngập sự dịu dàng: “Sau này anh sẽ nghe em hết”.

Khi hai người bất ngờ xuất hiện trước mặt người quản gia thì ông quản gia vô cùng kinh ngạc: “Đây... là cậu Khuru Lạc sao? Làm sao mà tóc lại vàng thế này? Còn cô chủ nữa, mấy tháng nay cô ở đâu đây?”

“Cháu đi...” Thiên Hạ nhìn Khuru Lạc cười thâm và nói: “Cháu đi bắt anh ấy về, sau này anh ấy sẽ là chủ nhân của ngôi nhà này”.

“Đúng thế, tuy ông chủ và bà Lâm đã ly hôn thế nhưng tôi chăm sóc nuôi nấng cậu Khuru Lạc từ nhỏ đến lớn...”

“Không phải là chủ nhà như bác hiểu đâu...” Thiên Hạ vội vàng ngắt lời ông. Khuru Lạc cười và nói: “Không sao, chúng ta mới về nước, nên để cho mọi người có thời gian từ từ chấp nhận”.

Hai người nhìn nhau cười, những người khác thì chưa hiểu chuyện gì.

Tối hôm đó Thiên Hạ nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình thế nhưng cứ quay ngang quay ngửa mãi không ngủ được, không biết là do chênh lệch thời gian hay do thứ hạnh phúc muộn màng này. Cô nhớ lại quãng thời gian thanh xuân của mình, khi đó cô còn là sinh viên, Khuru Lạc vẫn đến đón cô, dẫn cô đi ăn uống, đi xem phim.

Lúc đó cô yêu anh cuồng say. Cô còn dùng điện thoại chụp trộm những lúc anh không để ý, sau đó một mình ngồi ngắm người ra ngắm. Khuru Lạc còn cầm điện thoại của cô lên và nói: “Ngắm ảnh có gì đẹp chứ?”

Sao không nhìn người thật?” Còn cô thì luôn giật lại và nói: “Đều đẹp, đều đẹp mà, để em chụp vài tấm nữa”.

Có một lần cả hai mua giày thể thao cùng nhãn hiệu, của Khuru Lạc là cỡ 40, của Thiên Hạ là cỡ 37. Vì muốn trên Thiên Hạ nên nhân lúc ngủ say quên cả giờ học, sắp muộn đến nơi rồi nên cô cuống cuống lên, anh đã đổi một trong hai chiếc giày đó. Suốt dọc đường cô ngủ gật trên xe, đến lúc vào phòng học mới phát hiện ra một chiếc to một chiếc nhỏ, bị cả lớp cười cho.

Những ký ức xa xưa đột nhiên lại dội về như sóng trong đầu cô, bồng bênh bồng bênh.

Thực ra tất cả là do yêu quá sâu sắc, chỉ là kìm nén quá lâu rồi, phòng vệ quá lâu rồi và tuyệt vọng quá lâu rồi. Đúng vào cái lúc cô cho rằng hai người chẳng bao giờ có thể quay lại quá khứ nữa thì hai người một lần nữa lại về bên nhau, mà lần này giữa hai người chẳng còn khoảng cách gì nữa.

Thiên Hạ cảm thấy khó ngủ, cô xuống giường xỏ dép đi sang cửa phòng ngủ đối diện. Bây giờ đã qua một giờ sáng rồi, không biết Khuru Lạc đã ngủ chưa nữa. Cô nhẹ nhàng gõ cửa, lát sau cánh cửa bật mở. Khuru Lạc mặc đồ ngủ bước ra, gương mặt chẳng hề mệt mỏi.

“Gì thế?” giọng của anh vào sáng sớm nghe thật hay, giọng nói này ngay từ lần đầu tiên đã khiến cô mê mẩn.

Thiên Hạ không trả lời mà hỏi ngược lại anh: “Sáng mai anh có kế hoạch gì chưa?”

“Chưa”.

“Vây... ngày mai mình cùng đi dạo phố nhé?” Cô ngại ngừng cười, rõ ràng đã hai sáu tuổi rồi còn xấu hổ cái gì nữa chứ?

“Được, em đi ngủ sớm đi”. Giọng nói nhẹ nhàng, ánh mắt ấm áp của anh khiến Thiên Hạ cảm nhận rõ hơn thứ hạnh phúc muộn màng này đang đến gần. Cô gật đầu rồi quay người nhẹ nhàng trở về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, Thiên Hạ mặc chiếc áo thun màu hồng và quần bò màu nâu, đeo kính râm hiệu Dior. Khuru Lạc cũng mặc quần bò và áo phông. Thiên Hạ thấy anh mặc đơn giản nhưng vẫn vô cùng bắt mắt, cô lấy sợi dây chuyền hình chữ thập mà cô đeo hồi cấp ba ra đeo cho anh, cô cười vừa ý: “Ồ, như thế này có thể trấn giữ được yêu khí(*) rồi”.

“Anh không theo đạo Cơ đốc, anh cũng không phải yêu quái”. Khuru Lạc khẽ nháy mắt, miệng ngại ngừng cong lên.

“Thế nhưng đây là thứ em muốn tặng anh...”. Cô xịu mặt tỏ vẻ buồn.

“... Được rồi. Chúng ta xuất phát đi”. Khuru Lạc dắt tay Thiên Hạ và đi về phía bãi đỗ xe. Hai người định đi ra khu thành cổ ở ngoại ô. Một tiếng sau xe đã đỗ ở ngoài cửa vào, hai người mua vé vào trong.

Thiên Hạ đặc biệt thích thú với ngôi đền tường trắng ở những thị trấn nhỏ của miền nam, những ngôi nhà trong thị trấn xếp hàng lần lượt trên mặt đất. Từng con phố bán nhiều đồ ăn và đồ lưu niệm. Dưới chân là một cái hồ nhỏ màu xanh thẫm, trên mặt hồ du khách ngồi thuyền ngắm phong cảnh tuyệt đẹp hai bên đường. Thiên Hạ vừa cầm máy ảnh chụp vừa đi ngắm bốn phía cùng Khuru Lạc.

Ổng kính lia đến một cậu bé tầm mười tuổi đang kiểng chân nhìn món đồ thủ công mỹ nghệ trên giá. Trên giá là những con lợn nhỏ được làm bằng thủy tinh, hai bên bập bênh đặt hai con, trông rất đáng yêu.

Thiên Hạ kéo tay Khuru Lạc bước đến, cô thấy trên đó ghi giá mười tệ một con, rất hiếu kỳ cô quay sang nói với cậu bé: “Em thích không? Chị mua tặng em một con nhé?”

Cậu bé ngược mắt nhìn Thiên Hạ, ánh nắng chói chang khiến anh khẽ nheo mắt lại, cậu bé gật đầu.

“Không ngờ con trai cũng thích cái này...”. Thiên Hạ rút ví.

“Không phải em thích mà là Tiểu Mỹ thích!”.

Đôi môi cong của Khuru Lạc không giấu được nụ cười, anh cố gắng giữ vẻ bình tĩnh và hỏi:

“Tiểu Mỹ là ai?”

“Tiểu Mỹ là một trong những bạn gái của em”. Cậu bé trả lời với vẻ tự hào.

Thiên Hạ khựng hẳn lại, cô cảm thấy các gân xanh trên tay mình như đang rung lên. Cô không nên mua con lợn thủy tinh cho cậu bé mà nên tặng cậu ấy một cây thánh giá để trấn áp yêu quái...

“Chị ơi, chị có tặng em không thể?” Em bé có vẻ không đợi được nữa.

Khưu Lạc rút ví ra năm mươi tệ và nói: “Chị ấy không tặng thì anh tặng”. Anh cười không được tự nhiên lắm: “Em chọn đi, tặng cho mỗi cô bạn gái của em một cái”.

Anh cười ôm lấy vai cô rồi hai người rời khỏi quầy.

“Làm sao mà còn tạo gió giúp cái tên yêu quái ấy...” Thiên Hạ nghiêng răng kèn kẹt.

Khưu Lạc cười ha ha và nói: “Trẻ con thì biết bạn gái bạn trai gì chứ, chắc là mấy cô bé chơi cùng thôi”.

Ngôn Thiên Hạ chau mày. Ánh nhìn của cô khiến anh bật cười. Cánh tay đặt trên vai cô khẽ dùng lực ôm cô vào lòng, anh nhẹ nhàng đặt dấu ấn lên trán cô rồi nói: “Thiên Hạ đáng yêu quá!”.

Hai má và vành tai của cô đỏ ửng lên, cô đẩy anh ra rồi nói khê: “Chết cũng không thừa”.

“Em nói gì thế?” Giọng nói vang lên bên cạnh không có gì hấp dẫn bằng.

“Em nói, mặt trời lên cao quá, chúng ta nên đi mua mũ đội đi”. Thiên Hạ nhìn thấy phía trước có mấy sạp bán mũ tránh nắng nên kéo anh bước vào.

Bà chủ nhìn thấy có khách đến liền niềm nở: “Cô gái, cô chọn đi, đây đều là kiểu thời trang mới nhất của năm nay đấy”.

Thiên Hạ ban đầu chỉ muốn chuyển chủ đề nên mới kéo anh vào đây, nghe bà chủ nói vậy cô lại thấy có cảm hứng: “Cháu thấy mấy mẫu này đều bình thường có gì mà thời trang đâu chứ?” Khưu Lạc đứng cạnh cô cũng tỏ vẻ hoài nghi như vậy.

“Cái này có biết không?” Bà chủ lấy hai chiếc mũ giơ trước mặt họ.

Đúng là hai chiếc mũ không có gì đặc biệt cả, một chiếc mũ có hình chú cừu con, một chiếc mũ có hình chú sói xám.

Hai người đồng loạt lắc đầu.

Bà chủ thở dài ngán ngấm: “Làm sao mà chuyện cừu con và sói xám cũng không biết cơ chứ...”, nhìn hai người không có vẻ gì là giả vờ cả bà chủ liền giải thích: “Đây là mũ tình nhân thịnh hành nhất bây giờ đấy”.

“Ồ” hai người đồng loạt nói: “Vậy chúng tôi mua một đôi”.

Sau khi trả tiền xong Thiên Hạ cầm chiếc mũ hình chú cừu con đáng yêu, còn Khưu Lạc đội mũ hình con sói cười nham nhở. Cô nhìn con sói ngứa mắt quá liền nói: “Đội đã, chúng ta trao đổi, em thích cái này”. Cô giành lấy “con sói xám” đội lên đầu và nhét “chú cừu con” cho Khưu Lạc.

Khưu Lạc nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của con cừu liền nghi ngờ hỏi: “Cái này... anh đội cái này không hợp lắm!”.

Thiên Hạ đội chiếc mũ sói xám lên đầu rồi nói: “Hôm qua ai nói sau này đều nghe lời em?”

Khưu Lạc chớp mắt rồi đội chiếc mũ cừu con lên đầu, Thiên Hạ nhìn thấy rất vừa lòng, đôi môi cô nở nụ cười thật tươi

Thời gian đã đến trưa từ lúc nào, hai người bắt đầu tìm chỗ ăn cơm. Sau khi đi vài quán hai người mới phát hiện ra các quán ăn ở đây đều không hợp vệ sinh lắm. Hai người đột nhiên nhìn thấy một quán ăn Kentucky hai tầng. Thấy quán treo poster màu, Thiên Hạ liền quay sang hỏi Khưu Lạc: “Hôm nay là mừng một tháng sáu?”

“Ồ, đúng rồi”.

“Cừu con, chúng ta đi ăn bữa ăn trẻ em nhé?”

“... Đừng gọi anh là cừu con”.

Quà tặng kèm bữa ăn trẻ em là một chú hề chạy bằng pin, trên mặt chú hề được vẽ rất khoa trương, mặc bộ quần áo bò đốm. Sau khi ăn xong hai người ngồi nghiên cứu hướng dẫn sử dụng trên bàn, Khuu Lạc lắp chú hề xong liền ấn cái nút ở phía sau, chú hề bắt đầu bước đi trên mặt bàn.

“Ha ha”. Thiên Hạ cười: “Cừu con thật thông minh, nhanh thế mà đã lắp xong rồi”.

“... Đừng gọi anh là cừu non”.

Thiên Hạ cầm chú hề trên mặt bàn cẩn thận đặt vào túi xách. Hai người rời khỏi quán Kentucky rồi lượn mấy vòng quanh thị trấn, Thiên Hạ cũng chụp được không ít ảnh.

Khuu Lạc nhìn thấy một chiếc thuyền không bên cạnh cầu, người chèo thuyền có vẻ đang đợi khách, Khuu Lạc kéo Thiên Hạ qua chỗ đó và lên thuyền, chủ thuyền thu mỗi người năm mươi tệ.

“Chủ thuyền ơi, bao giờ thuyền mới khởi hành?”

“Khi nào đủ người tôi sẽ bắt đầu”. Chủ thuyền nói đặc giọng địa phương.

Khuu Lạc lấy ra bốn trăm tệ đưa cho chủ thuyền: “Ông khởi hành đi, còn nữa, không được quay đầu lại”.

Chủ thuyền nhận tiền và chèo thuyền tiến về phía trước.

Những con sóng nhỏ màu xanh rờn đuổi theo mũi thuyền, mặt hồ lấp lánh ánh nắng chói chang.

Thiên Hạ hỏi anh: “Tại sao lại không để chủ thuyền quay đầu lại?”

Khuu Lạc bỏ mũ ra và nghiêng đầu nhìn cô, nụ cười tràn đầy trong ánh mắt: “Anh đã nói sớm với em rồi, anh không phải là cừu con”. Nói xong anh đưa tay ôm cô vào lòng và hôn cô, anh dùng chiếc mũ “cừu con” che ánh nắng và che ánh nhìn của người đi đường.

Ngày hè nắng nóng khiến người ta cảm thấy bí bách.

31. Chương 31: Tình Duyên Đá Quý

Ngôn Thiên Hạ và Khuu Lạc nghỉ ngơi vài ngày sau đó đã quay lại công ty bắt đầu làm việc.

Bảy giờ sáng, hai người cùng ngồi dùng bữa sáng chung trên một chiếc bàn.

Bảy giờ ba mươi phút, hai người đi làm trên cùng một chiếc xe.

Bảy giờ năm mươi phút, hai người cùng xuống xe trên một con đường, cô rẽ vào “Cảnh Thụy” ở bên phải, anh rẽ sang “Lý Ngự Thành” ở bên trái.

Ngôn Thiên Hạ triệu tập tất cả các nhân viên đến phòng họp lớn và tuyên bố: Cô chính thức tiếp nhận vị trí của Ngôn Khởi Thước cha cô, cô sẽ chèo “Cảnh Thụy” ngày càng huy hoàng hơn.

Phía dưới ầm ầm vỗ tay. Có nhiều người lâu rồi không nhìn thấy cô cho nên khi thấy cô ánh mắt và thần sắc của họ vô cùng xúc động.

Thiên Hạ chuyển từ phòng giám định sang phòng tổng giám đốc, có mấy trợ lý giúp cô sắp xếp đồ đạc, cũng mất cả buổi sáng. Nhiệt độ trong phòng đã để ở mức thấp nhất nhưng vẫn có người toát mồ hôi. Thiên Hạ yêu cầu một trợ lý giúp cô mua một thùng đồ uống lạnh đến để mọi người vừa uống vừa họp. Cô nghĩ cách làm gần gũi này sẽ giúp cô nhanh chóng nắm bắt tình hình công ty mấy tháng qua nhanh hơn.

“Cái này... cái này bán rất chạy, mẫu nhẫn kết hôn hình con rắn tung ra thị trường vào tháng tư, đi theo hướng phục cổ...”. Một trợ lý trẻ nhắn mạnh.

“Là Tiểu Vương của phòng thiết kế làm đúng không?” Trong ấn tượng cô cảm thấy thích phong cách theo hướng phục cổ này.

“Không phải, không phải”. Một trợ lý khác lắc đầu. “Phòng thiết kế mới có một cô gái trẻ đến làm, tuy mới hai mươi tuổi nhưng đã liên tục thiết kế nhiều mẫu nhãn và dây chuyền được ưu chuộng”.

“Cô ấy tên là gì?”

“Từ Sở, chúng tôi đều gọi cô ấy là Tiểu Sở”.

Lúc này có một trợ lý khác cười và nói: “Tổng giám đốc à, giám đốc cũ của bộ phận thiết kế đâu rồi? Lâu rồi không thấy anh ấy”.

“Anh ấy...”. Thiên Hạ ngập ngừng rồi nói: “Chuyển công ty rồi”.

Nếu mà nói đến thân phận của Khuê Lạc thì e rằng có nói cả buổi với những cô này cũng không hết chuyện.

“Chuyển đi đâu rồi?” Cô trợ lý lúc này hỏi tiếp, các cô khác cũng đang hướng ánh mắt đầy chờ đợi về phía Thiên Hạ. Thiên Hạ chỉ biết cười, đây quả là vấn đề khó nói.

“Đối diện”. Cô chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Mấy cô gái không nói được lời nào, ai chẳng biết “Cảnh Thụy” và “Lý Ngự Thành” là hai đối thủ của nhau chứ.

Thiên Hạ cười mỉm.

Sau khi mọi người đi hết Thiên Hạ cho gọi cô gái tên Từ Sở lên phòng của mình.

Từ Sở tỏ ra là một người khá gò bó, có chút hồi hộp, cô chỉ ngồi có 1/3 chiếc ghế, phần dưới chiếc váy bó chặt lấy chân, hai tay đặt trên đùi, mái tóc dài tết gọn sau gáy. Gương mặt sang sủa, đôi mắt không dám ngẩng lên nhìn, hàng mi luôn sụp xuống.

Không giống như những gì Thiên Hạ tưởng tượng, Thiên Hạ nghĩ rằng cô gái này phải là một người nhanh nhẹn và tự tin. Có thể đây là một cô gái thiên về nội tâm, vì vậy mới có thể thiết kế ra những chiếc nhãn phù hợp với tâm ý của nữ giới như thế.

“Tiểu Sở, em vẫn đang trong thời gian thực tập phải không?” Thiên Hạ hỏi.

Tiểu Sở gật đầu và lễ phép đáp: “Em đến công ty vào tháng ba, bây giờ vẫn trong thời gian thực tập”.

“Trong hồ sơ của em có viết chuyên ngành em học là thiết kế thời trang, trước đây em đã học thiết kế đá quý hay là khả năng bẩm sinh của em là thiên tài thiết kế đá quý?”

“Từ trước.... từ trước em rất có hứng thú với đá quý, thích thiết kế đá quý, nói đúng hơn là thích mê thiết kế nhẫn kết hôn, đó là một sản phẩm hoàn mỹ mà người phụ nữ không thể thiếu”.

Thiên Hạ rất vừa lòng nói: “Từ hôm nay em được làm chính thức. Chăm chỉ làm việc nhé, chờ đợi những tác phẩm tốt hơn từ em”.

Sau khi Từ Sở rời khỏi văn phòng Thiên Hạ ngã người trên chiếc ghế sofa và nhìn từng tấm tranh phác thảo, nét bút sắc, độ cong nho nhỏ, viên kim cương được kết hợp hoàn hảo... cô gái này thực sự là nhân tài.

Thời gian tan ca đã đến, Thiên Hạ thu dọn một số thứ cho vào túi rồi gọi điện thoại cho Khuê Lạc. Hôm nay hành động của mấy cô trợ lý lắm chuyện đã đột nhiên nhắc nhở Thiên Hạ, nếu như tổng giám đốc của “Cảnh Thụy” và “Lý Ngự Thành” mà ở bên nhau thì chuyện này quả không thể tin được, e rằng sẽ kéo theo sóng gió không cần thiết, thà bằng cứ âm thầm còn hơn.

Cô báo cho Khuê Lạc là mình về nhà trước, cả hai sẽ gặp nhau ở nhà sau.

Khuê Lạc hỏi cô: “Có chuyện à?”

Cô trả lời tùy hứng: “Ừ, đi thăm một người”.

Đúng là có một người cần đi thăm thật. Thiên Hạ bắt taxi đến biệt thự nhà họ Lý, ngôi nhà đầy hương hoa và tiếng chim ấy vừa thanh tao nho nhỏ, đứng thẳng dưới bầu trời xanh, nhìn lên có cảm giác thân thiết từ lâu. Cô ấn chuông cửa, bạn trai Trần Giai Vân là Franke xuống mở cửa.

Mái tóc anh ấy hơi xoăn, mắt sâu mũi cao, dáng người cao to, có đặc điểm dễ nhìn dễ gặp ở người Trung Đông. Nghe nói cô là bạn của Trần Giai Vân thì anh ấy cười rất tươi có cảm giác vô cùng thân thiện giống như những trí thức người Anh.

Thiên Hạ khẽ thở dài, sức mạnh của người lai quả thật rất lớn.

Bạn trai Giai Vân dẫn Thiên Hạ vào phòng ngủ của cô, và thấy cô ấy đang xem album.

“Cô đến bao giờ thế?”

Trần Giai Vân tỏ vẻ ngạc nhiên: “Tôi thực sự không ngờ vẫn còn có người đến thăm tôi...”

Thấy cô ấy định bước xuống giường Thiên Hạ vội ngăn lại: “Chị cứ nằm nghỉ đi”. Thiên Hạ tự lấy ghế đến ngồi xuống cạnh Giai Vân. Frank cũng lấy ghế ngồi xuống bên cạnh, có điều anh ấy không nghe hiểu tiếng Hán nên chỉ im lặng nhìn hai người.

“Lâu như thế rồi chị vẫn không dạy anh ấy tiếng Hán à?” Thiên Hạ cười.

“Anh ấy ngốc lắm!” Giai Vân cười thành tiếng.

Frank cảm thấy hình như hai cô gái đang nói xấu mình cho nên cũng cười, giống như một đứa trẻ con to xác. Giai Vân lại tiếp tục châm chọc: “Sau này học tiếng Hán cùng với con là được”.

Thiên Hạ nhìn vào bụng Giai Vân, tuy đã được che đi dưới lớp áo bầu rộng thê nhưng vẫn lộ lên được. Thiên Hạ nói: “Mang thai là một việc vất vả, sáu tháng qua chắc chị cũng rất khó chịu đúng không?”

“Thực ra cũng chẳng có gì, Frank luôn ở bên chăm sóc tôi, chúng tôi còn thuê người giúp việc một tiếng nữa. Còn...”. Ánh mắt Trần Giai Vân khẽ chùng xuống, cô nói tiếp: “Cảm ơn Khưu Lạc, đã tặng ngôi nhà này cho tôi và Frank. Cô và Khưu Lạc bây giờ vẫn tốt chứ?” Trần Giai Vân đột nhiên hỏi và nhìn vào mắt Thiên Hạ.

Gương mặt Thiên Hạ giãn ra bởi một nụ cười thật tươi và ngọt ngào: “Cũng tốt”.

Thiên Hạ nhìn cuốn album bên cạnh Giai Vân liền hỏi: “Đây là gì?”

“Khà khà...”. Giai Vân cười lớn rồi đưa cho Thiên Hạ. “Là hình ảnh các baby phương Tây, bé nào cũng như thiên thần. Nghe nói khi mang thai nếu xem nhiều ảnh baby xinh đẹp thì sau này khi em bé của mình sinh ra cũng đẹp như thế”.

“Yên tâm đi, chị là một đại mỹ nhân như thế này lại có ông chồng là người lai, đứa trẻ nhất định sẽ rất xinh đẹp”.

“Cảm ơn Thiên Hạ”. Giai Vân khẽ ngước đầu lên, ánh mắt ấm áp và yên bình.

“Cảm ơn gì chứ...”. Cô tùy ý đáp.

“Từ trước đến nay luôn muốn cảm ơn Thiên Hạ”. Những lời này khiến trái tim Thiên Hạ như muốn mềm ra, nghĩ đến cảnh cô và Giai Vân đã từng giằng xé giày vò trong khổ hận, nghĩ đến cảnh hai người ngồi uống bia bên bờ sông... quãng thời gian đau khổ ấy đều qua rồi.

Rời khỏi nhà họ Lý, tâm trạng của Thiên Hạ rất nhẹ nhõm, trên taxi cô còn hát nữa. Về đến nhà họ Ngôn. Bàn ăn đã bày sẵn bữa tối, đều là những món mát, khiến cảm hứng ăn uống tăng lên nhiều hơn.

Thiên Hạ đang định hỏi Khưu Lạc về chưa thì thấy một bóng người cao lớn đi từ tầng hai xuống, đôi lông mày khẽ nhướn lên, giọng nói vừa đẹp vừa vang: “Tan ca xong em đi đâu đấy?”

Thiên Hạ cười để lộ hàm răng trắng muốt giống như nhìn thấy một viên đá quý hiếm vậy: “Khưu Lạc, dáng vẻ tức giận của anh còn đẹp hơn lúc anh cười đùa nhiều lắm...”.

Khưu Lạc đến bàn ngồi xuống và ném thử một muỗng canh: “Đừng chuyển chủ đề, em đi gặp ai?”

“Anh lo lắng em đi gặp Châu Cần Du?” Đột nhiên cô lại có hứng chọc cười anh.

“Anh hỏi trước đây”.

Thiên Hạ dùng muối mức một ít nhân tôm cho vào bát và nếm một miếng, vừa ngon vừa mát, thật vừa miệng. Cô cố tình không trả lời, ánh mắt xinh đẹp khẽ nheo lại.

“Thiên Hạ, em không thành thật...” Khuê Lạc cười không để ý khiến cô cảm thấy sợ sợ.

Khi ăn cơm anh không nói gì cả, luôn luôn giữ kẽ. Không khí yên lặng thế này khiến Thiên Hạ nhanh chóng đầu hàng.

“Em đi thăm Trần Giai Vân”. Cô nhẹ nhàng đáp.

Lông mày anh chợt nhướn lên: “Đi gặp cô ấy làm gì?”

“Lấy kinh nghiệm chứ!”. Thiên Hạ nói: “Lấy kinh nghiệm mang thai. Anh có hứng nghe không?”

Mấy ngón tay đang cầm muối canh của Khuê Lạc khẽ run run khiến cho vài giọt canh vương ra bàn ăn.

Thiên Hạ đắc ý cười: “Anh Khuê à, lẽ nghi khi ăn uống của anh cần phải rèn giũa hơn nữa đấy”.

Trận chiến tình yêu này coi như cô là người thắng cuộc.

Người phụ nữ có cảm giác hạnh phúc trong tình yêu thường như ánh mặt trời sáng sớm ngày hè, luôn luôn rực rỡ.

Thiên Hạ và Khuê Lạc mỗi người một ô tô sóng đôi trên đường cao tốc. Nghĩ cũng phải, trên thương trường hai bên là đối thủ cạnh tranh nhau, nếu như cùng bắt tay hợp tác thì sẽ tạo lên một trận cuồng phong sóng gió, thà bằng cứ âm thầm làm, sẽ dần dần hóa giải được thế lực của “Phong Trạch” và “Đông Tường”.

Hai chiếc xe bóng nhoáng cùng đi đến con đường rẽ vào trụ sở chính hai công ty rồi cùng rẽ vào hai con đường nhỏ.

Thiên Hạ cầm một cái túi nhỏ xuống xe, sau khi vào văn phòng cô lấy ra một chậu xương rồng tròn và đặt nó bên cạnh máy tính.

Trong văn phòng ngày trước của cô là mười tám dụng cụ và một đồng hồ nhỏ lẻ, bây giờ đổi thành một chiếc máy tính với hàng xấp văn kiện. Khi đi chơi ở ngoại ô cô và Khuê Lạc đã mua một đôi cây xương rồng tròn, nghe nói đặt cạnh máy tính sẽ có tác dụng hút xạ.

Cô đặt chậu xương rồng bên cạnh máy tính, đôi môi khẽ mím lại, ánh mắt toát ra nụ cười hiền dịu và ấm áp.

Tám giờ, giám đốc của bộ phận thiết kế bước vào văn phòng, và đưa cho cô một mẫu thiết kế mới.

Lật qua từng trang từng trang, ánh mắt cô đột nhiên dừng lại.

Từ khi bước vào con đường kinh doanh đá quý đến nay “Cảnh Thụy” đều lựa chọn nguyên liệu đá quý cao cấp được chuyển từ các nơi trên thế giới, làm sao có người lại dùng nguyên liệu đá Hồng Thạch Lựu để làm khuyên tai chứ?

Đá Hồng Thạch Lựu, vừa rẻ tiền vừa tầm thường, không thể sánh được với Hạc Huyết Hồng.

Nếu như đặt nó giữa một đồng đá đỏ khác thì ngay cả bóng cũng không nhìn thấy. Huống hồ nó còn có một đặc điểm chí mạng đó là luôn có những chỗ lõm màu nâu không đều. Đương nhiên, điểm này có thể che lấp bằng phương pháp gia công, viên Hồng Thạch Lựu nhát màu được gia công tốt thì vẫn có thể điều chỉnh ra sự lấp lánh và độ đẹp bên trong của viên đá.

Thiên Hạ nhìn lại hai mẫu thiết kế và nhận ra điều vô cùng tinh xảo: những viên đá quý xung quanh viên Hồng Thạch Lựu phát ra ánh sáng, chiếc khuyên hình cánh hoa sẽ phù hợp với những cô gái mặt vuông hoặc nhọn. Một kiểu khuyên hình tam giác khác được đeo với những khuôn mặt tròn sẽ làm cho khuôn mặt đẹp hơn.

Thiên Hạ nhìn lời ghi chú bên dưới: Tình yêu chân thật vô giá.

Người sáng tác: Từ Sở

Trong đầu Thiên Hạ ngay lập tức hiện ra một bàn tính, giá thành phẩm của Hồng Thạch Lựu rẻ hơn nhiều so với các viên đá bình thường khác, do vậy có thể phù hợp điều chỉnh mức giá để kích thích tiêu dùng. Kiểu mẫu khuyên tai này có thể tấn công vào thị trường trung cấp(*).

Đôi môi cô khẽ cong lên và nói: “Từ Sở này quả thật có tài”.

“Đúng thế, mẫu thiết kế này phòng tôi ai cũng khen”. Giám đốc thiết kế ngáp ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Thực ra nếu đổi thành đá quý cao cấp hơn thì có thể phù hợp với con đường mà Cảnh Thụy đang đi...”.

“Không, hãy dùng Hồng Thạch Lựu đi”. Trong đầu Thiên Hạ đang tính toán cẩn thận, chỉ qua mấy mẫu thiết kế mà Từ Sở đã có thể được như vậy. Cô chợt hỏi: “Gần đây biểu hiện của Từ Sở thế nào?” Cô không mong muốn nhân viên của mình mới có chút thành tích mà đã dương dương tự đắc.

“Cô ấy luôn như thế...” Giám đốc thiết kế có vẻ thở dài: “Bình thường rất ít nói, chẳng phát ra tiếng động nào, lại còn thường xuyên ngồi ngây ra, nhưng một khi bắt tay vào thiết kế thì lại biến thành con người khác”.

Thiên Hạ phần nào đó đã hiểu được tâm trạng của cô ấy. Nhìn thấy mẫu thiết kế khuyên tai dùng Hồng Thạch Lựu trái tim cô đột nhiên có cảm giác đồng cảm trong nháy mắt. Bức tranh bao hàm thứ tình cảm vô cùng nồng đậm, vì vậy mới dùng đá đỏ phối hợp với trân châu.

Hồng Thạch Lựu giá rẻ, tình yêu chân thật vô giá?

Cô gái này, chắc là đang yêu say đắm.

32. Chương 32: Trang Điểm Đậm Về Đêm

Hai tháng tấn công thị trường và thu được phản hồi đã chứng minh được mẫu khuyên tai Hồng Thạch Lựu thiết kế rất thành công. Từ Sở được nhắc đến như là một cái tên mới trong giới thiết kế. Thiên Hạ đánh giá cao nhân viên này, tăng lương tăng cấp, thời gian nghỉ ngơi còn tìm cô ấy đến nói chuyện.

Mỗi lần nói chuyện Từ Sở thường đứng ngồi không yên, mắt cụp xuống nhìn gấu váy của mình, trả lời câu hỏi của Thiên Hạ như một cái máy.

Thiên Hạ thấy Từ Sở có vẻ thiếu tự nhiên nên nghĩ mẫu con gái như thế này rất dễ an phận.

Trong bộ phận thiết kế có người có ý làm hại cô, Thiên Hạ cũng biết nhưng Từ Sở lại im lặng khiến mọi người ngạc nhiên.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên về tài hoa của Từ Sở đó là gần đây cô thiết kế một mẫu nhẫn cưới Lục Trảo.

Khác với các nhẫn kết hôn Lục Trảo bình thường khác, mẫu thiết kế của Từ Sở sử dụng nhiều những đường cong hoàn mỹ xung quanh chiếc nhẫn khiến cho nó giống như một đóa tường vi đang chậm chậm nở, viên kim cương hình tròn ở chính giữa những đường cong khiến cho chiếc nhẫn trở nên cao quý hơn và ý nghĩa tình yêu sẽ được khắc sâu hơn.

Lời bình: Hãy để nó chứng kiến tình yêu không bao giờ tàn lụi của hai bạn.

Thiên Hạ dán chặt mắt vào bức vẽ thì đột nhiên có cánh tay ôm cô từ phía sau khiến cô giật mình thảng thốt.

Trong phòng đọc sách, Khưu Lạc áp má vào má Thiên Hạ, sau khi nhìn bức vẽ anh nói: “Đúng là có tài, anh phải nghĩ cách kéo cô ấy về Lý Ngự Thành mới được...”.

“Xem chừng không chỉ có mình anh nghĩ thế đâu, Trình Lê Huyền và Triệu Hằng Chi cũng cùng trăm phương nghìn kế để lôi kéo người đấy”.

“Vậy thì em phải coi cô ấy cho kỹ vào”. Khuu Lạc khẽ ngửi mùi tóc Thiên Hạ rồi nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

“Em đối xử với cô ấy đâu có tệ. Hơn nữa em cảm thấy người này rất an phận, không dễ dàng chuyển công ty đâu”. Thiên Hạ nhìn đồng hồ trên bàn đã chỉ gần mười hai giờ đêm, cô thu dọn mặt bàn rồi cùng Khuu Lạc rời khỏi phòng đọc sách.

Một tháng trước Thiên Hạ đã dọn qua phòng Khuu Lạc ở, cùng hưởng cuộc sống ngọt ngào như đôi vợ chồng mới cưới. Quấn gia và người trong nhà cũng dần dần chấp nhận sự thật này, cuối cùng thì họ cũng đã hiểu hàm ý câu nói “chủ nhà” của Thiên Hạ nói hôm trở về.

Đêm hôm đó, hai người ôm chặt lấy nhau thế nhưng dường như không có ý định ngủ.

Đêm tối, Khuu Lạc đột nhiên hỏi: “Thiên Hạ biết nấu cơm không?”

Cô có chút ngạc nhiên và nói: “Hồi đại học, hình như có lần em làm kimbap(*) cho anh ăn thì phải...”.

“Ý em nói là cái thứ dùng cái tím cuộn cuộn vào đấy à?”

Tay Thiên Hạ khẽ đâm nhẹ vào ngực anh: “Anh có cần phải nói nặng như thế không?”

Anh cười nhẹ rồi nói: “Mấy năm rồi chắc có tiến bộ chứ nhỉ? Anh đột nhiên muốn ăn đêm do Thiên Hạ nấu”.

Thiên Hạ nghĩ một lúc rồi nói: “Em còn biết nấu bánh chẻo”.

“... Anh cũng biết”, anh bổ sung thêm câu nữa: “Không ngờ mấy năm rồi mà tay nghề của em lại giảm đi”.

Thiên Hạ gằn giọng, lạnh lùng đáp: “Rốt cuộc anh có muốn ăn hay không?”

“Muốn chứ, anh muốn thưởng thức tay nghề của em xem thế nào”.

Nửa đêm, Thiên Hạ đi dép lê xuống bếp, mọi động tác đều rất nhẹ nhàng, cô không muốn làm kinh động đến người giúp việc. Cô lấy bánh chẻo sẵn trong tủ lạnh ra để cho tan hơi đá. Nhìn nồi bánh chẻo sôi sục bốc hơi lên, bất giác cô khẽ cười, vào bếp vì người mình yêu là một việc vô cùng hạnh phúc. Đột nhiên trong đầu cô có ý nghĩ muốn học nấu nướng từ ngày mai.

Khi trở về phòng cô hai tay cầm hai đĩa bánh rồi chui vào trong chăn. Mỗi người một đĩa rồi cùng ăn.

“Sao mà hai miếng bánh chẻo khẩu vị lại khác nhau thế này?”. Lúc này ăn một miếng thì rất nhũn, giờ ăn một cái thì rất mặn: “Một chiếc xoong có thể luộc được hai vị khác nhau sao?”

“Em không biết anh thích ăn loại nào cho nên ban nãy em cho nhiều loại vào...”.

“..... Em nghĩ chu đáo quá!”. Thế là, sau khi nếm mười mấy vị bánh chẻo xong, đặt đĩa xuống, vị giác của hai người dường như đã bị tê liệt.

Sau khi ăn bánh chẻo xong, hai người tựa vai ngồi dựa vào giường, má áp má, lông mi nháy nháy liên tục giống như cánh quạt.

Khuu Lạc nhìn đôi má hồng của Thiên Hạ liền nhẹ nhàng hỏi: “Em no chưa?”

“Ồ”. Cô khẽ kêu nhẹ.

Khuu Lạc với tay tắt đèn, căn phòng lại chìm trong bóng tối dài. Anh ôm chặt Thiên Hạ và thì thầm bên tai cô: “Lần sau anh nấu cho em ăn”.

Gió đêm thổi nhẹ hương hoa bay khắp phòng.

Những ngày này dường như là quãng thời gian thuận buồm xuôi gió nhất trong ba năm qua của Thiên Hạ. Ở bên cạnh Khuu Lạc, hạnh phúc ngọt ngào, sự nghiệp của “Cảnh Thụy” cũng dần dần đi lên, chẳng có chuyện gì cần phải phiền não cả.

Mẫu nhãn cưới mới của Từ Sở được đặt tên là “Bất Hủ”, vẫn chưa tung ra thị trường mà mới chỉ trong quá trình tuyên truyền nhưng đã nhận được nhiều đơn đặt hàng, giống như từng bông tuyết bay lên, khiến cho

vương quốc đá quý trang sức của “Cảnh Thụy” như được bao bọc bởi một lớp bạc, luôn tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Thiên Hạ ngày càng trọng dụng cô nhân viên này, những đồng nghiệp khác cũng không khỏi thán phục trước thành tích mà Từ Sở đạt được. Còn Từ Sở vẫn như trước, im lặng ít nói, thỉnh thoảng lại thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy nhiên, sau mẫu “Bất Hủ”, Từ Sở dường như bị mất đi khả năng sáng tác, các mẫu mới của cô luôn khiến Thiên Hạ chau mày.

Thiên Hạ nghĩ, có thể linh cảm sau khi quá mạnh mẽ thì thường gặp phải trức trắc, cô chưa bao giờ yêu cầu quá nghiêm khắc với Từ Sở mà ngược lại luôn động viên và an ủi cô ấy. “Bất Hủ” tung ra thị trường được một tháng và thu được kết quả thắng lợi huy hoàng. Trụ sở chính của “Cảnh Thụy” tổ chức một bữa tiệc nhỏ, nhân vật chính là Từ Sở.

Điều khiến Thiên Hạ không ngờ tới đó là, đêm đó Từ Sở lại vắng mặt.

Tận mắt chứng kiến thời gian buổi tiệc bắt đầu chỉ còn tính bằng giây thể mà nhân vật chính vẫn không thấy xuất hiện, tất cả mọi người đều chau mày lo lắng.

Cuối cùng, đồng hồ chỉ năm giờ ba mươi phút chiều.

Thiên Hạ dặn dò trợ lý: “Các cô chủ trì buổi party, bố trí mọi việc thật tốt, đừng để xảy ra chuyện gì, tôi đi tìm Từ Sở”.

Thiên Hạ nói xong liền nhanh chóng rảo bước đi. Từ Sở không xin nghỉ, điện thoại thì tắt máy, đột nhiên cắt đứt liên lạc. Từ Sở biết mọi người mở tiệc chúc mừng, có bao nhiêu người đang đợi cô đến, cô có dám vắng mặt không?

Xe phóng nhanh trên đường, luồn qua từng ngọn đèn, quặt quẹo trong từng con phố nhỏ cong cong, cuối cùng cũng tìm được đến khu nhà nhỏ nơi Từ Sở sống.

Khu này đều là những hộ dân bình thường, bên ngoài những song cửa sổ treo đầy quần áo. Các bức tường đã ngả sang màu nâu, hai bên đường cỏ dại mọc đầy.

Từ Sở làm sao lại sống ở đây được chứ? Nếu như không phải trong hồ sơ viết rõ ràng như thế thì cô không thể nào tin được. Với mức lương đãi ngộ mà “Cảnh Thụy” trả thì cho dù cô ấy không mua được nhà to đẹp thì cũng thừa sức thuê được những căn hộ cao cấp.

Thiên Hạ rảo bước vào khu nhà nhỏ, phía sau người đi đường đang dần dần vây quanh chiếc xe của cô, cô lắc đầu cười.

Cuối cùng cũng tìm được phòng số 58. Di động và điện thoại bàn đều không gọi được, cô quyết định đi thẳng lên trên tầng, theo phản ứng của mọi người ở công ty thì Từ Sở là một “trạch nữ” tiêu chuẩn.

Bên ngoài ban công, cửa tầng Thiên Hạ bất ngờ khi nhìn thấy Từ Sở đang ngồi ôm gối.

Từ Sở mặc một bộ quần áo rất đơn giản, sơ mi xanh, váy trắng, mái tóc đen buông xõa, gương mặt vùi vào trong đầu gối, đôi vai run rẩy, chỉ cần nhìn là biết cô ấy đang khóc.

“Tiểu Sở, em sao thế?” Thiên Hạ bước nhanh đến cạnh cô rồi cùng ngồi xuống bên cạnh. “Công ty hôm nay mở tiệc mừng Bất Hủ, mọi người đều đang đợi em đấy!”.

Từ Sở ngược đầu lên rưng rưng nước mắt nhìn Thiên Hạ, cô nghẹn ngào nói: “Giám đốc... sao chị lại... đến đây... xin lỗi... tâm trạng em bây giờ... không đến tham dự party được...”. Vừa nói nước mắt Từ Sở vừa tuôn rơi.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?” Thiên Hạ tiếp tục hỏi.

Từ Sở bậm môi không nói.

Thiên Hạ nhìn điệu bộ của Từ Sở liền thở dài và nói: “Chia tay rồi à?”

Đồng tử của Từ Sở thu nhỏ lại, dường như cô ấy đang nghĩ đến nỗi đau cùng cực, cô ghen lời nói: “Em thiết kế Bất Hủ là dành cho đám cưới của chúng em... anh ta lại mua nó để cầu hôn người khác”. Lồng ngực Từ Sở không ngừng run rẩy, khóc tới mức không thở được, Thiên Hạ vội vàng vuốt vuốt lưng giúp cô thở dễ dàng hơn.

Hóa ra là như thế. Khoảng thời gian trước các mẫu thiết kế của Từ Sở luôn bay bổng có thần thái, “Bất Hủ” càng khiến sự chủ đề hoa lệ, lãng mạn đạt đến cực điểm, nhưng sau “Bất Hủ” thì thiết kế của Từ Sở như mất đi sức sống. Giống như viên trân châu bị vùi trong bụi, khiến người ta thương tiếc.

Thiên Hạ biết Từ Sở là người vô cùng coi trọng gia đình và tình yêu, việc cô ấy tiết kiệm chắc chắn là để chuẩn bị cho đám cưới, tiền chuẩn bị đủ rồi thì bạn trai lại mua nhẫn cô thiết kế để đi cầu hôn người khác.

Cô muốn an ủi cô ấy nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, những chuyện liên quan đến tình cảm là phức tạp nhất. Ngập ngừng một hồi, cô nói: “Cho dù em có ngồi đây khóc đến mờ mắt thì anh ta cũng không quay lại đâu, làm gì phải ngược đãi bản thân thế? Khóc không giải quyết được vấn đề!”.

“Vậy em nên làm thế nào? Em nên làm thế nào?” Trong ánh mắt tối tăm của Từ Sở dường như đã mất đi khát vọng tình yêu cuồng nhiệt.

Thiên Hạ đột nhiên cảm thấy vẫn còn may, vẫn may vì hai người họ chưa kết hôn, nếu không thì Từ Sở còn phải chịu đả kích mạnh mẽ hơn nữa...

“Em muốn đi tìm anh ấy... em nhất định phải tìm anh ấy! Để lại mẫu giấy cho em thì ý nghĩa gì chứ!” Từ Sở đột nhiên đứng dậy chạy ra ngoài khu nhà nhỏ.

“Từ Sở, em muốn làm cái gì?” Thiên Hạ đột nhiên cảm thấy vô cùng lo lắng cho Từ Sở, thế nhưng cô đi giày cao gót kiểu gì cũng không đuổi theo cô ấy được.

Từ Sở leo lên taxi, Thiên Hạ cũng vào xe rồi ấn còi inh ỏi để mọi người nhường đường, cô bám rất sát chiếc taxi phía trước.

Từ Sở đóng chặt cửa xe không muốn nói gì với Thiên Hạ cả, còn Thiên Hạ thì lo lắng sợ Từ Sở sẽ làm chuyện gì dại dột, nên cô bám sát phía sau. Trời càng lúc càng tối, taxi dừng xe, Thiên Hạ cũng dừng xe, có người mở cửa xe cho cô. Xuống xe cô mới phát hiện ra, buổi đêm được trang hoàng lộng lẫy, người đi kẻ lại lũ lượt, trước mắt cô chính là khách sạn Quân Du.

Thiên Hạ từng người một lúc.

Không trùng hợp đến thế chứ? Nhà họ Châu rộng lớn như thế, đêm nay chắc Châu Cẩn Du không xuất hiện ở khách sạn đâu. Cô cúi đầu nhìn lại mình, cô đang mặc một bộ váy công sở nữ tính màu nâu nhưng không quá chói lọi, cô ngẩng đầu bước vào trong khách sạn Quân Du.

Vừa bước vào trong Thiên Hạ đã nhìn thấy Từ Sở đang giằng co với lễ tân trước quầy, nhiều người ở trong đại sảnh ngạc nhiên kéo đến nhìn, ánh mắt tỏ ra hiếu kỳ.

“Gọi giám đốc quản lý của các cô ra đây, Lục Khải Chi đâu? Anh ta đâu rồi?” Lần đầu tiên Thiên Hạ nhìn thấy một Từ Sở hiền dịu nổi điên như thế. Nếu như trước đây Thiên Hạ vẫn giữ tâm trạng là quan tâm trân trọng tài năng của nhân viên thì giờ đây hoàn toàn là sự đồng cảm và quan tâm giữa hai người phụ nữ với nhau. Cô lên trước kéo Từ Sở lại và an ủi: “Từ Sở, em đừng như thế!”. Sau đó cô quay ra nói với lễ tân: “Phiên cô có thể gọi giúp tôi giám đốc quản lý ra được không? Có một số chuyện cần phải đối diện với nhau giải quyết sẽ tốt hơn”.

Lễ tân gật đầu đi vào.

Đợi gần hai mươi phút mà không có ai xuống. Từ Sở lao về phía thang máy chuẩn bị lên thẳng văn phòng tìm Lục Khải Chi, Thiên Hạ và những người khác vội vàng giữ lại, cả đại sảnh nhốn nháo mất kiểm soát.

Một tiếng bước chân đầy sức mạnh vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. Mọi người cùng quay lại nhìn và thấy từ phía cánh cửa kính xoay có một chàng trai bước ra, những ánh đèn trên cao chiếu rọi xung quanh anh, anh mặc bộ complet màu đen, nho nhã khác thường.

Ánh mắt Châu Cẩn Du nhìn qua đám đông một lượt, bao gồm cả Thiên Hạ, anh chỉ nhìn qua thôi sau đó chau mày nói: “Có chuyện gì thế?”

Bọn họ, sáu tháng rồi không gặp nhau.

Thiên Hạ cảm thấy dường như anh đã trở lại ngày đầu tiên khi gặp nhau, một Châu Cẩn Du lạnh lùng cao ngạo, luôn có cảm giác tài giỏi hơn người, lạnh lùng và xa cách với người bên cạnh.

Đột nhiên cô cảm thấy hai năm qua và tất cả những gì giữa cô và Châu Cẩn Du giống như một giấc mơ, thậm chí cô còn không dám tin Châu Cẩn Du đã từng yêu cô.

Thiên Hạ khẽ cười nhạt. Đây mới là Châu Cẩn Du. Nếu như anh ấy vì cô mà rơi xuống bụi trần, thân vương bụi trần thì quả thật cô thấy anh ấy không đáng phải làm như thế.

Nhân viên lễ tân nhanh chóng giải thích với anh mọi chuyện. Anh khẽ gật đầu rồi đưa mắt nhìn Từ Sở: “Thưa cô, cô không vừa lòng với nhân viên của tôi sao?” Không đợi Từ Sở trả lời anh quay sang trợ lý bên cạnh nói: “Gọi Lục Khải Chi lên phòng họp tầng bảy cho tôi”. Nói xong anh đi thẳng đến thang máy và quay lại nói: “Phiên hai người đi theo tôi”.

Trong thang máy của khách sạn Quân Du, chỉ có ba người trong đó, Từ Sở đứng một mình bên cạnh các nút bấm, mắt nhìn trân trân vào các con số đang di chuyển từ số một.

Thiên Hạ và Cẩn Du đứng cạnh nhau, cô đứng thẳng, còn anh khoanh tay.

Thiên Hạ nhìn bóng mình phản chiếu trong thang máy, dưới ánh điện ấm áp chiếu rọi bóng cô hiện lên ở cửa như được bao bọc bởi một lớp ánh sáng màu vàng. Cô dần dần di chuyển ánh mắt sang bóng người đàn ông mặc complet đen bên cạnh, anh đưa mắt sang phía khác, chiếc cằm vẫn ngước lên theo thói quen.

Dần dần ánh mắt Châu Cẩn Du cũng quay lại hai người cùng nhìn bóng nhau trong thang máy, ánh mắt chạm nhau ở một chỗ.

Một phút giây ngại ngùng, hai người cùng chớp mắt, vừa may đã đến tầng bảy, cánh cửa thang máy bật mở.

Phòng họp tầng bảy, Lục Khải Chi thấy Cẩn Du bước vào liền đứng dậy theo phản xạ và kính cẩn nói: “Chào tổng giám đốc”.

Nhân viên phục vụ vào bật điện và điều hòa, trên bàn đặt sẵn bốn cốc trà.

Thiên Hạ và Từ Sở cùng ngồi một bên đối diện với Cẩn Du và Khải Chi.

Châu Cẩn Du không ngồi xuống mà cầm cốc trà đến bên cửa sổ, nghiêng mặt về phía ba người. Anh cầm nắp cốc rồi nhìn những lá trà nổi bên trong và nói: “Mấy người có chuyện gì thì nói rõ ràng ra đi”.

Từ Sở bắt đầu khóc nức lên trong phòng: “Không phải chúng ta đã nói rồi sao... cùng nhau xây dựng sự nghiệp... chẳng dễ dàng gì sự nghiệp chúng ta mới khởi sắc, cũng đã dành đủ tiền mua nhà mua nhẫn, em cũng đã vì đám cưới của chúng ta mà thiết kế nhẫn cưới Lục Trảo... sao anh nói đi là đi ngay thế? Tờ giấy đó có nghĩa gì chứ?”

“Trên đó tôi đã viết rất rõ ràng rồi mà”. Gương mặt Lục Khải Chi vô cùng mệt mỏi, dường như việc nói chuyện với Từ Sở rất tốn sức: “Chúng ta không hợp nhau, em tìm người khác đi...”.

“Không hợp chỗ nào? Chẳng phải nửa năm qua chúng ta đều sống rất tốt đẹp sao? Anh cũng nói rất thích ăn các món em nấu mà”.

Hai người bắt đầu tranh luận giằng co.

Châu Cẩn Du vẫn đứng dựa cửa sổ, những ngón tay dài mân mê cốc trà rồi chậm chậm nhấp từng ngụm, ánh mắt đang nhìn xa xăm ra cảnh đêm hoa lệ ngoài cửa sổ.

Thiên Hạ ngồi bên cạnh không nói gì, cô lo lắng Từ Sở sẽ có những hành vi kích động quá mức, còn nội dung mà hai người này đang tranh luận thì cô hoàn toàn không có hứng thú để nghe.

Có thể do tranh luận lâu quá mà không đi đến kết quả, Lục Khải Chi bực tức nói: “Từ Sở, cô thừa nhận đi! Cô là người có vấn đề! Tại sao mỗi lần chị em cô ở quê lên đều phải ra ngoài ở?”

Tôi điều tra rồi các cô ở cùng một căn phòng! Còn chúng ta đã bên nhau nửa năm nay rồi nhưng cô chưa bao giờ cho tôi chạm vào cô!” Nói xong anh ta đột ngột quay sang nhìn Thiên Hạ như tìm sự giúp đỡ: “Chị ơi, chị nói xem một cô gái và một chàng trai ở bên nhau hơn nửa năm trời mà chẳng hề xảy ra chuyện gì, chị nói xem cô ấy có vấn đề phải không?”

Thiên Hạ mấp máy môi, câu hỏi khó như thế này khiến cô không biết trả lời thế nào. Ánh mắt bên ngoài cửa sổ đã quay lại nhìn, Châu Cận Du tiếp tục cầm cốc trà lên và uống tiếp, điệu bộ thể hiện thái độ không quan tâm.

“Chị ơi, chị nói đi, đây là một người con gái không bình thường đúng không?” Lục Khải Chi hỏi dồn.

Thiên Hạ miễn cưỡng đáp: “Có thể cô ấy là một người bảo thủ, cảm ấy thấy sau hôn nhân làm chuyện ấy mới được”.

“Thôi đi! Bây giờ là thời đại nào rồi chứ! Từ Sở, nếu như cô không có vấn đề thì có phải trong lòng cô có người khác rồi chứ gì?” Đối mặt với những lời độc ác của Khải Chi gương mặt Từ Sở hết đỏ phừng phừng rồi lại trắng bệch ra, cuối cùng cô gào lên: “Lục Khải Chi, anh còn là người nữa không hả?” Nước mắt đã sắp tuôn ra tiếp.

Trước khi tình hình xấu đi, Châu Cận Du hạ cốc trà xuống và nói: “Mấy người nói rõ chuyện rồi chứ? Lần sau xin đừng đến đại sảnh khách sạn gây chuyện nữa. Cảm ơn!”.

Những lời tiền khách của Châu Cận Du khiến không khí cả căn phòng càng nặng nề hơn, Thiên Hạ đỡ Từ Sở rời khỏi đó. Từ Sở ôm lấy Thiên Hạ mà khóc, bước đi khó nhọc.

Lục Khải Chi nhìn theo bóng hai người rời đi rồi quay lại nói: “Tổng giám đốc anh nhìn xem, cô ta đúng là có vấn đề”.

Ánh mắt Châu Cận Du nhìn Lục Khải Chi vô cùng lạnh lùng và sắc bén, khiến cho Khải Chi cảm bất. Châu Cận Du đặt cốc trà lên bàn rồi rời khỏi phòng họp, khi bước ra ngoài anh có ý đưa mắt nhìn về phía thang máy. Đúng lúc cửa thang máy đang chậm chậm đóng lại, Thiên Hạ đang an ủi Từ Sở trong đó, gương mặt nghiêng về phía anh, dáng vẻ dịu dàng của cô hoàn toàn được lộ tả dưới ánh điện.

Cửa thang máy hoàn toàn khép lại.

Châu Cận Du thu ánh nhìn lại rồi bước về đầu kia của hành lang, nụ cười trên miệng nhạt dần, dường như chưa từng tồn tại.

33. Chương 33: Mộng Cảnh Bọt Biển

Thiên Hạ lái xe đưa Từ Sở về nhà. Từ Sở ngồi bên tay lái phụ, thỉnh thoảng lại gào lên, nước mắt trôi hết cả lớp đang điểm nhẹ nhạt trên mặt. Thiên Hạ thở dài nói: “Tiểu Sở, nếu như em đã thấy anh ta là một người không có lương tâm như thế thì hà tất phải cố chấp tiếp tục làm gì chứ?”

“Lẽ nào tình cảm bảo đảm là dừng được sao? Nếu như chị biết bạn trai phản bội chị, chị còn có thể nói dừng là dừng được sao?”

Thiên Hạ nắm chặt tay lái và nói: “Nếu như anh ấy không yêu chị thì chị sẽ không cố chấp mà tiếp tục”.

“Nói khoác!” Từ Sở gào lên.

“Không phải nói khoác. Nếu như anh ấy không yêu chị thì chị sẽ cố gắng để bản thân mình sống tốt hơn một chút. Cả ngày khóc vì một người đàn ông, thật không đáng giá. Phụ nữ nên có sự nghiệp của mình có như vậy trọng tâm trong cuộc sống mới không đặt lên lên người đàn ông được”.

“Tổng giám đốc Ngôn”. Từ Sở nghẹn ngào nói: “Chị nói như vậy có phải là vì bạn trai chị rất yêu chị không? Nếu như anh ấy thực sự phản bội chị, chị có đảm bảo chị sẽ không như em không?”

Thiên Hạ tắt ngấm nụ cười.

Khuru Lạc không chỉ một lần từ bỏ cô, nhưng cô chưa bao giờ từ bỏ, cuối cùng mới giải thoát được khúc mắc giữa hai người, có điều, tất cả những điều này đều trên cơ sở tình yêu.

Thế nhưng Lục Khải Chi lại khác, trái tim anh ta hoàn toàn không ở chỗ Từ Sở, dù cô ấy có cố gắng thì cũng không lấy lại được.

“Chị sẽ khóc, nhưng chỉ khóc một lần. Tiểu Sở, em nói cho chị biết bây giờ em tính thế nào? Về nhà tiếp tục tự oán trách bản thân, không đi làm? Em đã mất tình yêu rồi, ngay cả sự nghiệp cũng định mất nữa sao? Làm sao mà em biết phía trước không còn người con trai tốt hơn đang đợi em nữa chứ?”

“Em.... em....” Từ Sở bấu chặt tay vào ghế, đầu ngón tay xanh xao hết cả.

“Đến rồi”, Thiên Hạ dừng xe bên đường và nói: “Sau khi vào nhà em cứ suy nghĩ cho rõ ràng nhé! Hy vọng ngày mai thấy em đến làm việc”.

Ngày hôm sau Thiên Hạ rất vui vì Từ Sở đã đến làm việc.

Từ Sở tết mái tóc dài thành đuôi sam ngồi bên bàn thiết kế, không ngừng tô tô vẽ vẽ, vô cùng chăm chú.

Thiên Hạ đứng bên ngoài hành lang phòng thiết kế và nhìn vào bên trong qua cửa kính, tay cầm cốc trà bạc hà thơm thơm.

“Tổng giám đốc, buổi party chúc mừng tối qua thuận lợi lắm!” Một trợ lý đứng bên nói.

“Tốt lắm!”. Thiên Hạ gật đầu cười sau đó đi về phòng làm việc.

Nửa tháng sau, cô nhận được bản thiết kế chi tiết mẫu vẽ mới của Từ Sở.

Đó là một chiếc ghim cài áo, ở giữa là một viên trân châu lớn màu đen, hai bên có một đôi trân châu nhỏ màu trắng và các hoa văn, vừa cao quý lại trang nhã, rất phù hợp với những nữ khách hàng tầm 30 tuổi trở lên.

Mỗi một tác phẩm thiết kế đều là bức tranh tâm trạng của người thiết kế, như thế là Thiên Hạ yên tâm rồi.

Sự nghiệp của “Cảnh Thụy” ngày càng lên cao, từ lúc cô về nước đến nay là sáu tháng, số tiền lãi của mùa thứ hai tăng lên 5%. Điều này có thể liên quan đến việc phát hành các sản phẩm mới của “Lý Ngự Thành” luôn không cùng thời điểm với “Cảnh Thụy”.

Mùa hè nóng bức này rồi cũng qua trong chớp mắt, lịch âm đã là cuối tháng chín rồi.

Cả thành phố đột nhiên rơi vào một trận nóng khủng khiếp, đại hội giải trí toàn cầu sắp đổ bộ vào thành phố này. Là một trong những đại hội giải trí lớn nhất thế giới, nghe nói đơn vị tổ chức lần này đã vận chuyển mười lăm tấn nhạc cụ đến địa điểm trung tâm, phát triển nhất của thành phố. Do cũng là hoạt động chào mừng quốc khánh cho nên hoạt động này “hot” mức nào mọi người cũng có thể tưởng tượng được, dường như đã trở thành đại hội thu hút sự chú ý của mọi người nhất.

Ba ngày đầu tiên của tuần nghỉ lễ quốc khánh, Khuru Lạc và Thiên Hạ đều ở nhà. Ngủ nướng đến tận trưa mới dậy ăn cơm, sau đó ngồi chơi cờ vua được làm bằng thủy tinh. Cô thích dùng quân trắng, nắm trong tay những con cờ đi lại trong sáu mươi tư ô vuông. Khuru Lạc thích dùng quân đen đối lập với quân trắng.

Chơi một ván cờ ít nhất cũng mất khoảng hai tiếng. Thiên Hạ trước mỗi nước cờ đều nhìn ngang nhìn dọc, lấy việc tiêu diệt địch là mục tiêu, có lúc không tiếc hy sinh quân cờ của mình, nhưng dần dần ưu thế của Khuru Lạc ngày càng lộ rõ. Anh biết cách sử dụng mỗi quân cờ hơn cô và cũng biết phối hợp các quân với nhau hơn. Cô quá ham giết, cho đến cuối cùng đã chẳng còn sức mà cứu vua nữa.

Thiên Hạ dần phát hiện ra điểm này vì vậy đã che đi điểm sắc bén, hai bên đen trắng cùng nhau tranh giành, chờ đợi sự sơ hở của đối phương.

Ván cờ đã chơi hơn hai tiếng. Thắng bại vẫn chưa phân. Hai người đều thấy nản.

“Hòa đi”. Thiên Hạ vắn vắn eo rồi đi ra ngoài cửa sổ. Và thấy bên ngoài có vô số các dụng cụ âm nhạc loại lớn dựng trên đất trống.

Khuru Lạc đến sau lưng và vòng tay ôm lấy eo cô, cầm tỉ lên mái tóc cô và nhìn ra ngoài. Anh hỏi: “Có muốn không, hôm nay chúng ta ra ngoài chơi tí cho đã?”

“Em sợ đông người!”.

“Hôm nay là mừng bốn rồi, chắc người không đông như trước đâu”.

Thiên Hạ nghĩ ngợi một lúc nhưng không trả lời.

Khuru Lạc cười và bắt đầu khiêu khích: “Sao, lần chơi đu bay ấy em vẫn còn sợ sao?”

Thiên Hạ bực mình nói : “Đi thì đi, chúng ta chơi trò kích thích nhất ấy!”.

Nhắc đến chuyện đu bay là Thiên Hạ hỏa bốc đầy đầu. Lần đó Khuru Lạc lừa cô lên đu bay, cô hỏi sao anh không lên thì anh nói anh chơi trò này rồi, anh đi với cô vì muốn chơi trò xếp hàng sau đó.

Kết quả là Thiên Hạ trên đu bay quanh vòng quanh khu vui chơi một cách cuồng loạn mất hơn hai phút, khi xuống mặt mày xanh xao trời đất quay cuồng. Lúc này Khuru Lạc đến và đưa cho cô chai nước ngọt và nói: “Tráng sĩ, mời dùng”.

Lừa đảo! Anh ta đi xếp hàng mua nước uống!

Thiên Hạ nghiêng răng kèn kẹt nhưng chẳng nói được lời nào cả.

Coi như anh ta còn có chút lương tâm, lại còn nói nữa chứ: “Tình hình của em bây giờ chắc chắn lượng đường trong máu thấp, ăn kem ốc quế đi”.

Bao năm trôi qua, nếu như hôm nay không phải vì bị Khuru Lạc kích cho như thế thì cô không nghĩ rằng bản thân mình còn vào khu vui chơi lần nữa.

Vào cửa, hai người choáng ngợp bởi lượng người tập trung quá đông, trước mỗi thiết bị đều là một đám đen, những trò chơi cỡ lớn đều có hàng dài người đứng theo hình con rắn. Xung quanh quá ồn ào nên Khuru Lạc cao giọng nói: “Chúng ta đi chơi trò cảm giác mạnh gì bây giờ?”

Thiên Hạ nhìn quanh một lượt rồi chỉ: “Chơi cái kia đi”.

Vì chơi trò nhảy lầu cao cấp mà hai người phải xếp hàng nửa tiếng đồng hồ. Dù sao hai người cũng không vội cho nên vừa đợi vừa nói chuyện.

“Gần đây em chơi cờ tiến bộ nhiều đấy!” Khuru Lạc bắt đầu khen cô.

“Em chơi cờ không phải do anh dạy sao, thầy giỏi thì có trò tốt chứ!”.

“Ván cờ lúc này em có thể thắng!” Khuru Lạc tiếp tục cười.

“Thật sao?”

“Xe, vua di chuyển, sau đó dùng tượng trắng giết ...”.

“A”. Ván cờ như hiện lại trong đầu cô, dường như lúc đó cô đã có cảm giác nhưng lúc đó lại lắc đầu. Có thể đây chính là điểm kì diệu khi chơi cờ chẳng, luôn có một số chi tiết rõ ràng được bày ngay trước mắt chỉ là bản thân mình không nắm bắt được mà thôi.

Hai người cùng cười lớn, vừa may lúc đó đến lượt họ.

“Lạc Lạc, đưa điện thoại cho em không tí nữa lại bay ra khỏi túi đấy!”.

Thiên Hạ mở khóa túi xách rồi cho điện thoại của Khuru Lạc vào. Hai người ngồi vào máy nhảy lầu cao cấp, nhân viên phục vụ giúp họ thắt dây an toàn.

Ban này nhìn thông báo cô thấy họ giới thiệu thì máy này có thể hạ xuống từ độ cao hai mươi mét trong vòng hai giây, dường như còn nhanh hơn lực hấp dẫn.

Chỗ ngồi dần dần được đưa lên cao. Cả khu vui chơi và những con đường cao tốc phía xa bị dồn xuống dưới chân. Đột nhiên khựng lại một tiếng, mọi người mới phát hiện ra đã đến đỉnh.

“Chồng ơi, em sợ lắm!”. Giọng một cô gái nói với người con trai bên cạnh vang lên.

“Sợ gì chứ, có anh ...”. Câu nói còn chưa dứt lời thì vị trí ngồi đã đột ngột cảm xuống dưới, tất cả đến quá nhanh, chỉ cảm thấy như tim ngừng đập trong lồng ngực, gió lướt qua mặt cướp đi hơi thở. Do lực lao xuống còn nhanh hơn lực hấp dẫn cho nên có cảm giác người lơ lửng trên không trung, chỗ ngồi còn lao nhanh hơn cả người, dây an toàn thắt chặt lấy cả cơ thể.

Đột nhiên tất cả các công tắc ở chỗ ngồi đều ngừng lại.

Tất cả mọi người đều lớn tiếng hít thở. Thiên Hạ nghiêng mặt sang nhìn Khưu Lạc, anh cùng nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau và cùng nở nụ cười.

Chỗ ngồi lại được nâng lên cao, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng hét của người con trai: “Không được! Tôi không muốn chơi nữa! Làm sao lại lên nữa chứ?”

“Chồng yêu đừng sợ, có em...”.

Khựng một cái, chỗ ngồi đã dâng lên đến đỉnh. Những lời cô gái nói dường như cũng bị ngắt đôi.

Một giây, hai giây, ba giây...

Mọi người đều chờ đợi giây phút đột ngột lao xuống tiếp theo, nhưng mãi không có động tĩnh gì, đứng vào lúc mọi người còn đang nghi ngờ không biết có phải là máy móc hỏng hóc không thì ghế ngồi đột ngột lao xuống dưới.

Dường như cả người đang bay trong không trung, chẳng có gì vướng bận, chỉ có dây an toàn thắt chặt ở phía sau. Mọi thứ lướt qua mắt vô cùng nhanh và mơ hồ.

Khoảnh khắc sau đó dường như mặt đất đã trở lại dưới chân nhưng lại có cảm giác mềm nhũn như bông, không chân thực.

Nhân viên phục vụ tháo dây an toàn cho khách và đỡ khách đứng dậy.

Thiên Hạ nắm chặt tay Khưu Lạc loạng choạng bước xuống.

“Có cần anh đi mua nước mát cho em không? Khưu Lạc quan tâm hỏi.

“Không cần đâu, lát là ok thôi”.

“Vậy chúng ta có chơi trò cảm giác mạnh hơn nữa không?” Khưu Lạc cười nói.

Ánh mắt Thiên Hạ hướng ra chỗ khác, ở một đám đông tụ tập nhiều người, đột nhiên nhân viên phục vụ lắc chiếc lục lạc cỡ to sau đó có một con búp bê gấu cỡ to được phát cho một du khách trong ánh mắt ghen tị của mọi người.

“Chúng ta chơi cái đó đi?”

Cái đó, nhìn có vẻ an toàn...

Khưu Lạc hiểu nhầm rằng Thiên Hạ thích chú gấu to đó nên vô cùng hoan hỉ cùng cô đến đó.

Một đồng xu mua được ba chiếc vòng, ném vào miệng chai bia cách bên ngoài hai mét. Bên ngoài chai bia có hàng trăm chiếc vòng dưới đất, đủ thấy trò chơi này khó như thế nào rồi.

Hai người thay nhau ném ba chiếc vòng.

Thiên Hạ nheo mắt ngắm mục tiêu, tay dùng lực tung chiếc vòng, chiếc vòng đi theo một đường cong hoàn mỹ trước khi rơi xuống đất.

Khi Thiên Hạ ném chiếc vòng lần thứ ba thì nó đã chạm được vào thân chai.

Đến lượt Khưu Lạc ném, chiếc đầu tiên bay qua thân chai, chiếc thứ hai xoay vòng trên miệng chai rồi rơi xuống đất, chiếc thứ ba đã thành công chui vào cổ chai.

Tất cả mọi người xung quanh đều vỗ tay cổ vũ, nhân viên phục vụ lắc chiếc lục lạc, một chú chuột túi tai to được đưa đến.

Khưu Lạc nhìn chú gấu được treo trên cao và hỏi: “Con kia phải trúng mấy vòng?”

Nhân viên phục vụ cũng nhìn lên và nói: “Cần phải trúng liên tục ba vòng”.

Anh lại lấy xu ra đổi ba chiếc vòng nữa: “Đổi cho tôi ba chiếc nữa, tôi không muốn con chuột túi này”.

Thấy anh tự tin như thế những người xung quanh đều ngừng việc ném vòng lại và đưa mắt nhìn hai người.

“Anh nói khoác hơi sớm đấy...” Thiên Hạ đứng bên thì thầm.

“Sợ gì chứ, ném không trúng thì ném lại có sao”. Khưu Lạc ngược lại vẫn rất điềm tĩnh.

Kết quả, ba chiếc vòng giống như những mũi tên được ngắm trúng đích, vận mệnh như sắp đặt nó phải vào trong cổ chai, giống như được máy tính lập trình phải đi theo một đường cong hoàn mỹ từng chiếc từng chiếc một vào trong cổ chai trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Tiếng lục lạc vang lên, mọi người cùng xì xầm tán thưởng, chú gấu lớn được đưa đến trước mặt Thiên Hạ.

Khi cô đưa tay nhận nó gương mặt không giấu được vẻ ngại ngùng. Hai người dắt tay nhau cùng đi trên đường, thế nhưng chỉ cần đi qua điểm vui chơi Khưu Lạc liền lấy mấy con rối lại, cứ như bị nghiện vậy, rồi đưa một đồng chiến lợi phẩm cho cô.

Cô cần nhằn vất vả đòi chia sẻ với anh.

Khưu Lạc nháy mắt: “Em không biết là anh thắng được nó cũng rất vất vả sao?”

Ý anh nghĩa là em không thắng được chiến lợi phẩm thì ngoan ngoãn làm người vận chuyển đi.

Thiên Hạ có chút bức mình, cô hùng hổ ôm mấy thứ chiến lợi phẩm che khuất cả tầm mắt.

Cô không nhìn thấy những người đi đường nhìn hai người với ánh mắt ngưỡng mộ như thế nào.

Mệt quá! Thiên Hạ thấy chiếc ghế đá ở phía trước nên qua đó ngồi nghỉ ngơi và thả hết đám chiến lợi phẩm lên trên ghế.

Hai người đều mồ hôi ướt đẫm thân, Khưu Lạc nói: “Anh đi mua nước mát, em ngồi đây đợi anh nhé!”.

Thiên Hạ gật đầu rồi mở túi lấy giấy ăn ra lau mồ hôi lấm tấm trên má.

Nhìn Khưu Lạc rời đi xong cô lại quay sang nhìn đồng hồ chơi bên cạnh, đột nhiên cô phì cười, đôi mắt khẽ nhắm lại, vô cùng dịu dàng.

Đột nhiên chuông điện thoại reo. Nhạc chuông này không phải của cô, cô nhớ ra là điện thoại của Khưu Lạc đang ở trong túi xách, cô vội vàng lấy ra và nhìn thấy trên màn hình là số lạ.

Có thể là gọi nhầm?

Cô không nghe, cô đợi chút nữa báo lại cho Khưu Lạc.

Nửa phút sau chuông lại reo lên, mãi không dứt.

Thiên Hạ có chút lo lắng, nhờ đối phương có việc gấp thì sao?

Khi chuông điện thoại vang lên lần thứ ba thì cô do dự nghe máy, đầu dây bên kia là giọng ấm áp của một phụ nữ: “Xin chào, là anh Khưu Lạc phải không ạ?”

“Anh ấy hiện không có ở đây, xin hỏi có việc gấp không? Tôi sẽ chuyển lời cho”.

“Vâng, vợ anh ấy đang ở trong bệnh viện, vừa mới sinh xong, cần anh ấy ở bên cạnh”.

“Vợ? Mới sinh?... Ý chị là Trần Giai Vân?” Thiên Hạ thấy đầu mình ong ong cả lên: “Cha của đứa trẻ không phải Frank sao? Cô ấy và Khưu Lạc không hề kết hôn, phiền chị xem lại cho rõ đi”.

“À, chị muốn nói đến người ngoại quốc ấy sao? Anh ta nhìn đứa trẻ một cái rồi đi luôn! Cô Trần nói đứa trẻ là con anh Khưu Lạc, phiền anh Khưu Lạc đến giải quyết sớm được không?”

Thiên Hạ nắm chặt lấy điện thoại, miệng khẽ mấp máy.

Luôn có một số chi tiết, rõ ràng bày ra trước mắt, chỉ là chúng ta không để ý và nắm bắt mà thôi.

Lâu sau đầu giây bên kia hỏi dồn, Thiên Hạ mới run giọng trả lời: “Xin hỏi bệnh viện nào ạ?”

“Bệnh viện Nhân Trung, số 500 đường Khúc Nguyên, cô Trần ở phòng 303, khoa sản”.

“Được, tôi đến ngay bây giờ”. Thiên Hạ cúp máy và đứng dậy.

Con rối trong lòng cô đã bị rơi khỏi ghế và lấm cát khi cô đứng dậy.

Trước mặt cô đột nhiên tối sầm lại.

Dưới bầu trời xám xịt, không khí càng nặng nề.

Thiên Hạ chạy ra ngoài cổng để lại trên ghế một đồng đồ chơi, con rối, vừa to vừa nhỏ.

34. Chương 34: Đoạn Tuyệt Với Anh

Bốn giờ ba mươi phút chiều, Thiên Hạ bắt taxi đến cửa chính bệnh viện Nhân Trung.

Những bước chân vội vàng trên nền gạch vọng lên lạnh lẽo như pha lê, mỗi một tiếng đều gõ nhịp vào tim cô. Có thể do bước chân gấp gáp nên nhịp thở cũng vội vàng theo.

Bệnh viện này cô đã đến nhiều lần, mỗi lần đến cảm giác đều khác nhau. Đột nhiên trong tiềm thức cô cảm nhận được sự lo lắng, đã đến tầng ba, cô khẽ chạm vào gương mặt mình sao cho bình tĩnh một chút.

Thiên Hạ tìm theo biển số phòng, phòng 303, có một cô hộ lý từ trong bước ra, Thiên Hạ đến gần và hỏi: “Chào cô, cho tôi hỏi cô Trần Giai Vân nằm ở đây phải không?”

Giọng cô hộ lý và ấm áp dịu dàng như giọng nói của người qua điện thoại: “Cô là?”

Thiên Hạ nghĩ trong lòng một hồi rồi đáp: “Tôi là em gái của Khuru Lạc”.

Cô hộ lý dường như cũng nhận ra giọng Thiên Hạ nên cô nói: “Là cô Khuru à? Sao anh Khuru Lạc không đến? Cũng nên quan tâm vợ chút chứ...”.

“Anh ấy... đang bận. Tôi vào trong thăm cô ấy nhé!”. Thiên Hạ đang định đẩy cửa bước vào thì cô hộ lý ngăn lại: “Cô Trần đã ngủ rồi, tốt nhất không nên làm phiền cô ấy”.

Thiên Hạ dừng chân lại rồi khẽ nhìn xung quanh, dường như câu nói tiếp theo cần lấy hết dũng cảm mới nói ra được: “Tôi muốn đi thăm cháu bé!”.

Cô hộ lý dẫn Thiên Hạ đến phòng giám hộ trẻ sơ sinh và dặn dò bên ngoài: “Chúng tôi vẫn chưa làm giấy khai sinh cho cháu bé, cô mau bảo anh cô đến làm nhé!”.

“Được, được”. Thiên Hạ gật đầu như một cái máy, trong đầu trống rỗng.

Cô hộ lý cẩn thận ôm lấy đứa bé, Thiên Hạ cảm thấy mình run cả người, giống như một người bị chìm xuống nước, càng lúc càng xa ánh sáng. Cô giang rộng đôi tay đón lấy đứa bé, rất nặng.

“Đứa trẻ khi sinh ra nặng ba cân rưỡi đấy!”. Cô hộ lý cười.

Thiên Hạ khẽ nhếch miệng cười một cách gượng gạo.

Đứa bé thực sự rất nặng, đôi tay cô và trái tim cô đều mỏi rồi.

Đứa bé rất xinh, da trắng ngần, khi ngủ nhìn giống như thiên thần... giống như những thiên thần nhỏ mà Giai Vân nhìn trong quyển album ngày trước.

Có thể do cô bé đứa trẻ không đứng tư thế nên nó cảm thấy không thoải mái và bắt đầu phát ra tiếng khóc. Đứa trẻ mở mắt nhìn cô – đôi mắt màu xanh lục!

Đột nhiên cô thấy mọi thứ trước mắt mình tối sầm lại, tất cả hạnh phúc đều chìm xuống đáy biển, tiếng rơi còn vọng lên đỉnh đầu và mang theo đồng khí bọt.

“Ồi, sao cô lại bế đứa trẻ thế này?” Cô hộ lý vội vàng bế lấy đứa trẻ và nhìn Thiên Hạ với ánh mắt không vừa lòng.

Trong đầu cô mọi cảm xúc đang hỗn độn, cô không biết nên nói “Cảm ơn”, “Phiền cô quá” hay là “Tôi đi đây”...

Một tiếng âm vang lên, mọi thứ âm thanh giao nhau trong đầu cô.

“Nếu như Ngôn Khởi Thức không ngã từ trên xe xuống, thì em sẽ lấy Châu Cận Du thật sao?”

“Trần Giai Vân có thai rồi”.

“Thiên Hạ, đến đây ngồi bên anh”.

“Em đừng kéo chân anh, đều ăn rồi còn gì”.

“Sau này anh sẽ không để em bị tổn thương nữa”.

“Những câu anh dọa em, em cũng coi là thật sao?”

“Anh đã nói với em rồi mà, anh không phải cừ non”.

“Không ngờ bao năm rồi tài nghệ nấu nướng của em lại giảm đi”.

“Em ở đây đợi anh”.

Đợi anh.....

Những lời Khưu Lạc nói vang mỗi lúc một lớn trong đầu cô, bây giờ nghe lại giống như những lời nguyên.

Câu nào là thật? Câu nào là giả?

Cô không biết... chỉ là khi cô nhìn thấy đôi mắt xanh lục ấy, giống như dòng suối xinh đẹp nhất quện quanh chân núi Alps, nhìn thấy một lần và không bao giờ quên.

Thiên Hạ nhấc chân rời khỏi nơi đây, cô hộ lý gọi với phía sau cô cũng không nghe thấy, cô chạy như bay đến cầu thang, hai chân vội vàng từng bước rời khỏi bệnh viện. Xe cộ đi lại âm ỉ không nghĩ khiến cho không khí được bao phủ bởi một lớp bụi.

Mưa bắt đầu giăng khắp trời, giống như từng mũi kim đâm xuống mặt đất, trên mặt đường nổi đầy bong bóng, đôi chân của cô đã bị ướt hết, cái lạnh theo đó ngấm lên toàn thân.

Tầm chắn mưa trên đầu đã che hết nước mưa cho cô nhưng không biết vì sao đôi chân cô cứ thu vào trong.

Người người vội vàng chen nhau lên xe bus. Tiếng còi, tiếng bước chân, tiếng động cơ không ngừng va nhau, chỉ có cô vẫn yên lặng đứng đó.

Cô đã từng nói với Từ Sở, nếu như bị phản bội, cô chỉ khóc một lần.

Cô nghĩ rằng mình sẽ khóc, thế nhưng ngay cả một lần cũng không có, cô chỉ cảm thấy trái tim mình như bị móc sạch, các dây thần kinh cũng tê liệt, tin tức truyền lên não vô cùng chậm chạp.

Cô bắt đầu phân tích lý tính.

Mười tháng trước Trần Giai Vân thụ thai, lúc đó Khưu Lạc mới trở về nước trên danh nghĩa “Lý Ngự Thành”, lúc đó Giai Vân đã có bạn trai rồi. Vì vậy cô luôn cho rằng đứa bé là con của Frank, Khưu Lạc cũng nghĩ thế. Cho đến khi đứa bé ra đời, đôi mắt xanh lục ấy... trái tim cô đột nhiên run rẩy một hồi... đôi mắt ấy chính là bằng chứng tốt nhất. Đứa bé là con Khưu Lạc, vì vậy Frank mới tức giận bỏ đi, Trần Giai Vân mới vội vàng tìm Khưu Lạc.

Tìm anh ấy làm gì chứ? Để chịu trách nhiệm, kết hôn, cùng nuôi con, đòi một khoản tiền...

Thiên Hạ đơ người ngồi xuống đó, giống như đang ngắm nhìn con phố nhưng ánh mắt lại chẳng hề có một tiêu điểm, cứ mông lung, xa vời.

Cô không biết sự việc sẽ phát triển như thế nào, chỉ biết rằng có một sinh mệnh đặt giữa cô và Khưu Lạc, cả hai mãi mãi không thể thân mật như trước nữa.

Một chiếc xe Lincoln màu đen dừng lại trước vạch đèn đỏ. Những giọt mưa màu trắng búng tí tách trên thân xe và ngưng lại thành một lớp sương mờ mờ.

Châu Cẩn Du ngồi ở ghế sau, anh mặc một bộ Âu phục trang nhã và đang vội đến một bữa tiệc. Ánh mắt anh dừng lại phía cô gái đang ngồi thu lu trên chiếc ghế bên bên xe bus.

Anh giật mình không dám tin cô gái đó là Thiên Hạ.

Đèn xanh sáng, lái xe đang chuẩn bị khởi động thì anh nói: “Dừng xe!”.

Những chiếc xe phía sau do bị tắc lại nên đã bắt đầu bóp còi. Cẩn Du nhìn bóng hình mỏng manh ấy và hỏi lái xe: “Có ô không?”

“Có, ở đây có một cái”. Lái xe đưa cho anh một chiếc ô đen rất bình thường.

“Anh ở đây đợi tôi một lát”. Cẩn Du mở cửa xe rồi bật ô chạy ra ngoài.

Đôi giày được làm hoàn toàn bằng tay và bộ comple của anh đã bị ướt, anh cũng chẳng để tâm mà cứ chậm rãi bước đi trong mưa. Bên tai anh cảm thấy vô cùng yên tĩnh, giống như cách biệt hoàn toàn với thế giới ồn ào bên ngoài, chỉ còn lại mộng cảnh tươi đẹp giữa anh và cô.

Anh men theo sau các xe đỗ và đến phía sau cô, cụp ô lại, những giọt nước mưa bắn vào mặt anh và nhỏ xuống thành hàng, chảy dài trên má xuống chiếc cằm thanh tú, bộ complet trên người cũng sắp ướt hết.

Anh nhẹ nhàng đặt chiếc ô ở bên thành ghế, sau đó quay người bước đi.

Anh biết khi Thiên Hạ đau đớn cô không muốn ai nhìn thấy, và anh cũng biết bản thân mình không phải là người có thể giải thoát những nỗi đau của cô.

Anh còn nhớ mình đã nói sẽ không yêu cô nữa, sẽ không lấy cô nữa. Chỉ là muốn mang cho cô một chiếc ô mà thôi, chỉ thế mà thôi.

Cẩn Du trở lại xe và đỡ lấy tấm khăn bông của lái xe, sau khi lau hết nước trên mặt anh điềm tĩnh nói: “Đi thôi”.

Khi Thiên Hạ định thần lại thì mưa đã ngớt nhiều rồi.

Cô đứng dậy chuẩn bị rời khỏi đây, phát hiện thấy đôi chân mình lạnh cóng, cô co người xoa nhẹ lên đôi chân cho ấm thêm một chút. Cô đưa mắt nhìn và phát hiện thấy chiếc ô đen đặt bên thành ghế.

Thiên Hạ cầm chiếc ô và nhớ lại một bài báo đã từng đưa tin, có một số trạm xe bus thường phát ô miễn phí, hôm sau trả lại là được. Cô bật ô rồi khẽ mỉm cười, xem ra cô không quá thảm hại, chí ít không cần đợi mưa về nhà.

Cô che ô rời khỏi bến xe, những giọt mưa rơi tí tách trên chiếc ô đen trước khi lăn xuống đất. Chiếc ô rất to, giống như một vòng tay lớn che mưa chắn gió cho cô.

Thiên Hạ vẫy một chiếc taxi và về nhà.

Một tay cô chống cằm ngồi nhìn ra bên ngoài.

Mây đen thấp dần, lòng cô cũng như bị nén xuống đáy biển, cô hỏi lái xe: “Có thể bật chút nhạc được không?” Lái xe mở hộp âm nhạc và bật ca khúc trữ tình. Ca khúc rất hay, Thiên Hạ cũng lắng nghe theo. Ca khúc dường như cách biệt với thế giới tàn nhẫn bên ngoài cửa sổ, tạm thời làm dịu đi nỗi đau trong lòng cô.

Trời dần tối, phố đèn bắt đầu rực sáng. Dưới ánh đèn màu vàng cam có thể nhìn thấy những hạt mưa bụi nhỏ đang bay theo gió.

Xe về đến nhà họ Ngón đã là bảy giờ tối. Thiên Hạ mở túi lấy tiền trả xe mới phát hiện thấy có hai mươi sáu cuộc gọi nhỡ trên màn hình.

Giống như có thứ gì đó vừa chạm vào dây thần kinh của cô, trái tim lại bắt đầu đau.

Cô kiểm tra cuộc gọi, đều là số nhà gọi đến. Là Khuư Lạc? Điện thoại của anh ấy ở trong túi cô cho nên chỉ còn cách về nhà gọi máy bàn cho cô.

Sau khi trả tiền xong Thiên Hạ vội bước vào nhà và bấm chuông.

“Là Thiên Hạ à?” Cô không ngờ lại nghe thấy giọng anh.

Cô nói với máy phát: “Ồ, ừ”.

Cánh cửa sắt từ từ mở ra, khoảng giữa càng lúc càng rộng, cô đứng giữa và nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đội mưa chạy về phía cô. Bước chân vội vàng, dáng người của anh như xiêu vẹo dưới ánh đèn vàng, mái tóc vàng nhạt và đôi mắt màu xanh giống như những viên đá quý trên bầu trời đêm mê ly, đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

Khuư Lạc chạy đến trước mặt cô và nhìn cô một hồi, thấy cô không bị thương ở đâu anh mới hỏi: “Không phải nói em ngồi ghế đá đợi anh đi mua nước mát sao? Làm sao lại đi trước? Đồ chơi thì rơi đầy đất, anh còn lo em...”.

“Xin lỗi đã để anh lo”. Đôi mắt cô sụp xuống, đôi mi dài tĩnh lặng, đôi môi khẽ mím lại.

“Xin lỗi?” Khuư Lạc cảm thấy Thiên Hạ có chuyện gì đó khác thường, anh nói tiếp: “Tại sao lại nói xin lỗi với anh?”

“Em hơi mệt, em về phòng đã”. Thiên Hạ tránh sang một bên bước đi nhưng đã bị một cánh tay kéo lại. Anh dùng hai tay ôm lấy má cô và hôn sâu đôi môi cô, môi và lưỡi giao nhau, dùng hết sức để hít thở. Dường như anh đang vội vã chứng minh điều gì đó.

Thiên Hạ không đẩy anh ra được nên để mặc anh tấn công miệng mình, đột nhiên có giọt nước mắt lăn xuống má cô và buông xuống tay anh. Giọt nước mắt ấm nóng khiến cho ngón tay lạnh vì mưa của anh như được kích thích, anh vội buông ra và đứng trân trân nhìn cô.

“Em khóc cái gì? Vì anh hôn em sao?” Trong đôi mắt xanh ấy phát ra thứ ánh sáng vừa nguy hiểm vừa ức chế.

Thiên Hạ không trả lời, lại một giọt nước mắt nữa rơi xuống, không gian vô cùng yên tĩnh, ngoài nước mắt ra những vết đau thương hằn trên mặt chẳng thể nhìn thấy được.

Cô cứ nghĩ rằng mình đã rất bình tĩnh, rất lý trí, nhưng khi nhìn thấy Khuư Lạc từ xa chạy về phía mình trái tim cô lại đập liên hồi, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Một nụ hôn say đắm dường như muốn đốt cháy tất cả mọi khúc mắc, suýt nữa thì cô chìm đắm trong đó. Nhưng làm sao cô quên được chứ, làm sao cô có thể quên được sinh mệnh bé nhỏ cũng có đôi mắt màu xanh lục ấy...

“Em chỉ khóc một lần”. Cuối cùng thì cô cũng mở lời được, giống như đang độc thoại với chính mình vậy. “Lần này chỉ là em không kiềm chế bản thân mình mà thôi”.

Thiên Hạ bước vào nhà, những bước chân kiên định khác thường, cánh tay bị mưa ướt hết đưa lên lau đi những giọt nước trên mặt, cái lạnh ngấm vào da thịt đang làm dịu đi dục vọng mà anh khơi lên ban nãy.

Khuư Lạc nhìn theo bóng cô, anh chau mày không hiểu.

Thiên Hạ sao thế? Ánh mắt lúc này vừa nồng nhiệt lại vừa lạ lùng.

Ánh mắt anh dừng lại nơi chiếc ô bị bỏ lại dưới đất, trong trí nhớ của anh thì đây không phải là chiếc ô của Thiên Hạ.

Khuư Lạc nhặt lên và bật ô, đối diện với ánh sáng đèn màu cam anh phát hiện ra trên ô có một thêu một biểu tượng nhỏ ở bên mép, nhìn gần hơn anh thấy đó là một đường theo màu bạc, một chữ tiếng Anh trang nhã và bay bổng – Chou.

Đồng tử trong mắt anh thu nhỏ lại, trong đôi mắt màu xanh là cái nhìn lạnh toát khiến người ta ngột thở.

Khuư Lạc mang ô vào nhà và dặn dò người giúp việc: “Nửa tiếng nữa hâm lại thức ăn cho nóng và mang lên phòng cho cô chủ”.

Quả nhiên anh đoán không sai, Thiên Hạ đã về phòng của mình.

Anh cũng về phòng mình và tắm một cái. Tính toán thời gian thì Thiên Hạ đã dùng xong bữa tối rồi.

Khứu Lạc cầm ô sang phòng đối diện và nhẹ nhàng gõ cửa.

Thiên Hạ mở cửa và đưa điện thoại cho anh, đôi mắt sụp xuống không nói gì cả, cũng có thể cô chưa nghĩ được nên nói với Khứu Lạc như thế nào, nên kết thúc như thế nào...

Khứu Lạc đỡ lấy điện thoại và cười: “Cảm ơn, ô của em”.

Anh đưa ô ra, Thiên Hạ đỡ lấy, nhưng anh không buông tay.

Thiên Hạ ngược mắt nhìn anh khó hiểu.

“Đây là ô em mua bên đường à?”

“Không, là bên xe bus chuẩn bị cho hành khách”. Cuối cùng cô cũng cầm trọn cái ô và nói: “Nếu không có chuyện gì thì em đi ngủ”.

Những ngón tay Khứu Lạc cuộn dần thành nắm đấm.

Bến xe bus phát ô cho hành khách có logo của nhà họ Châu? Có người tin hay sao? Cô ấy coi anh là kẻ ngốc sao? Khứu Lạc không muốn bóc trần lời nói dối của cô nên anh chỉ cười và nói: “Ngủ ngon”. Nói xong anh quay người dứt hai tay vào túi và trở về phòng mình.

Thiên Hạ ngược mắt nhìn bóng anh rồi đóng cửa.

Thiên Hạ ngồi trước máy tính ở bàn làm việc cho đến khuya, trong đầu luôn có vài hình ảnh vụn vỡ chen ngang.

Cô nằm vật lên giường, đắp một lớp mặt nạ rồi quấn chặt tấm chăn mỏng vào người cố ép bản thân ngủ lấy một chút.

Hai mươi phút trôi qua chẳng thể nào chợp mắt được. Thiên Hạ gỡ lớp mặt nạ ra rồi nằm úp lên giường, những ngón tay mân mê chiếc giường đơn mềm mại.

Một người trên chiếc giường đôi, cô đơn như lan rộng trong đêm khuya.

Cô cười trách mình quá kém cỏi, tại sao lại nhớ cái ôm của anh chứ? Chỉ là, thói quen quá thực là thứ quá đáng sợ, đã quen mỗi đêm đều ngủ ngon trong một vòng tay, bây giờ mới phát hiện ra giường đơn và chăn mỏng thật là cứng, cứng đến mức khiến trái tim bị đau.

Ngôn Thiên Hạ, ngủ đi.

Từ nay về sau, cô phải quen một mình.

35. Chương 35: Sôi Sục Kiểm Chế Phúc Giây Nay

Anh sẽ dùng thời gian cả đời để quên đi Ngôn Thiên Hạ.

Nếu như có thể quên được.

Phần 1: Đối diện sự thật

Mỗi buổi sáng sau này Thiên Hạ đều dậy sớm hơn bình thường nửa tiếng, thu dọn đồ đạc nhanh chóng, uống một cốc sữa, ngậm một miếng socola, cầm túi da và đi thẳng ra xe của mình.

Hôm đó, Thiên Hạ lái xe từ bãi đỗ xe lộ thiên của nhà họ Ngôn ra, mui xe được kéo lên, gió khê thổi qua, ánh nắng nhạt chiếu trên làn da trắng xanh xao của cô.

Khi lái xe qua nhà chính, cô cố ý đưa mắt nhìn lên tầng hai.

Đường như cùng một lúc, cánh cửa sổ tầng hai bật mở, chân phải cô giảm lực, xe dần dần nhả ga.

Cửa sổ tầng hai, một người mặc bộ quần áo ngủ màu xanh mở cửa sổ, mái tóc vàng, những đường nét thanh tú tảo nhả trên khuôn mặt, bóng lưng dài, dường như tất cả được đặc tả dưới ánh nắng mặt trời.

Thiên Hạ chuyển ánh mắt ra chỗ khác trước khi hai người nhìn thẳng vào nhau, cô nhấn mạnh ga, chiếc xe lao vút đi trong sương sớm. Bóng người trên tầng hai im lặng tựa người vào cửa sổ nhìn cô rời khỏi đó.

Có thể do không trang điểm nên gương mặt Thiên Hạ càng xanh xao, sắc mặt xấu, sau khi đến công ty cô cứ bậm môi đi thẳng về phía trước, mọi người đi qua không ai dám bắt lời, ai cũng có thể nhận ra tâm trạng giám đốc hôm nay không tốt.

Sau khi vào văn phòng, cô bật hết đèn, sau đó lấy một chiếc gương trong ngăn kéo ra và bắt đầu trang điểm nhẹ. Hai mươi phút sau, gương mặt đã có chút thần sắc ngụy tạo.

Ban đầu cô đã khuyên Từ Sở như thế nào?

Nếu như người đó không yêu cô, cô sẽ cố gắng để sống tốt hơn. Cả ngày khóc vì một người đàn ông thì không đáng. Phụ nữ nên có sự nghiệp của mình có như vậy mới không đặt trọng tâm cuộc sống lên một người đàn ông.

Bây giờ nghĩ lại càng thấy có lý.

Sự nghiệp của “Cảnh Thụy” ngày càng phát triển ổn định, cô phải đưa sự nghiệp mà cha cô gây dựng sang một trang sự nghiệp mới, không nên lãng phí thời gian vào việc suy nghĩ những chuyện làm tổn hại tinh thần nữa.

Thiên Hạ bật nút khởi động, màn hình tinh thể lỏng trên bàn làm việc chạy thẳng vào trang chủ, ánh sáng màu xanh phát ra, cô đưa mắt nhìn chậu xương rồng tròn bên cạnh.

Cô đưa tay phải với lấy chậu xương rồng và đưa gần trước mặt. Những mắt xương rồng nhật nhật, nhìn không nhận ra là buồn hay vui, vừa giống như đang nhớ lại điều gì đó, đang suy nghĩ điều gì đó. Đột nhiên cánh tay phải cô đưa ra bên thân, buông tay, vang lên một tiếng, chậu xương rồng rơi trọn vào thùng rác.

Cô bắt đầu tập trung tinh thần đọc báo, thẩm định các bản vẽ, cả buổi sáng cô không cho đầu mình nghỉ ngơi một giây phút nào cả.

Khi cô cảm thấy đói bụng thì đã hơn một giờ chiều, cô gọi điện thoại cho thư ký và nhờ cô ấy chuẩn bị bữa trưa.

Vừa nhắc ống nghe lên ánh mắt Thiên Hạ lại nhিম chằm chằm về chậu xương rồng trong thùng rác.

“Tổng giám đốc? Tổng giám đốc? Hôm nay chị có muốn ăn đồ Nhật không?” Giọng nói vang lên trong ống nghe khiến Thiên Hạ giật mình và rời mắt khỏi chậu xương rồng, cô vuốt vuốt tóc rồi trả lời câu không liên quan: “Tôi cần... đến giúp tôi đổ rác”.

“Sao?” Trợ lý đầu dây bên kia ngạc nhiên, ngay lập tức phản ứng kịp thời: “Được, tôi sẽ liên hệ với nhân viên vệ sinh ngay. Chị... có muốn ăn đồ Nhật không?”

“Không đâu, cho tôi món ăn bình thường thôi, cảm ơn”. Thiên Hạ gác máy rồi lại nhìn vào bản báo cáo dày đặc trên màn hình. Cảm thấy mặt trời thật là đau đầu.

Cô để máy tính ở chế độ stand by sau đó ra ngoài cửa sổ hít thở chút không khí trong lành.

Đối diện là tòa nhà “Lý Ngự Thành” màu xanh thẫm, giống như trời vừa cao vừa xa, lại khiến cô nhớ lại bóng người dưới bầu trời ấy.

Thiên Hạ đột nhiên rất muốn cười, cô nhếch mép, phát ra tiếng cười chua chát.

Trong thế giới của cô, mỗi một góc đều có hình bóng của Khưu Lạc, không phải lùi một bước hay sớm một chút là có thể ngăn chia khoảng cách được, cũng không phải một bên buông xuôi là có thể xóa sạch đi mọi thứ được.

Thích một người là một việc trong nháy mắt, còn cách quên một người đó là dùng cả đời để quên.

Thiên Hạ rời khỏi cửa sổ và đến ngồi trên chiếc ghế sofa mềm. Không lâu sau thư ký dẫn nhân viên dọn phòng đến.

Cô tận mắt chứng kiến túi rác được mang ra khỏi phòng.

“Chị không sao chứ? Nhìn sắc mặt của chị không tốt lắm...” cô thư ký cười hiền từ hỏi thăm.

Thiên Hạ cười và trả lời: “Không sao”. Ánh mắt cô đăm đăm, nhìn không thấy nụ cười trong đó.

“Ừ, vậy em đi đây, có chuyện gì thì chị gọi em nhé!”.

Thiên Hạ gật đầu. Cô thư ký chào và ra khỏi phòng.

Cô nhấp từng ngụm canh cho ấm bụng rồi bắt đầu cầm đũa dùng cơm.

Trong đầu cô lại bắt đầu suy nghĩ xem lúc nào sẽ nói chuyện dứt khoát với Khuru Lạc? Cô như thế này có phải đã tận tay đẩy Khuru Lạc cho Trần Giai Vân không? Nhưng nếu không làm thế này thì cô chẳng có cách nào khác để tiếp tục nắm tay Khuru Lạc cả.

Có lẽ Trần Giai Vân cần anh ấy hơn chăng?

Nhưng Trần Giai Vân cần anh ấy thì liên quan gì đến cô chứ!

Có lẽ, đứa bé cần anh ấy hơn?

Trái tim cô khẽ rung lên, đôi đũa dừng khựng lại ngay giữa không trung.

Cô nhắm mắt lại, đôi lông mi đen trên nền da trắng như muốn chặn lại mọi dòng suy nghĩ.

Sáu giờ chiều.

Đến giờ tan ca, Thiên Hạ dọn dẹp hồ sơ rồi cầm túi ra khỏi văn phòng.

Cô đi qua phòng giám định và thấy cô gái trẻ học việc không còn nữa. Khung cảnh này thật quen thuộc mà cũng thật lạ lẫm, dường như trước đây cũng từng xảy ra chuyện này – khi Khuru Lạc đến phòng giám định đón cô cùng về nhà.

Mái tóc màu đen, những đường nét đẹp trên cơ thể, chiếc cằm hoàn mỹ, áo sơ mi ngắn tay màu hồng, quần Âu dài màu đen, Khuru Lạc đang đứng ở cửa vào phòng giám định, giống như một chú bướm bị vô số hoa vây quanh.

Anh ấy nhuộm tóc đen rồi?

Thiên Hạ dừng chân nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh.

Mái tóc đen và đôi mắt màu xanh vô cùng quen thuộc, là quãng thời gian tươi đẹp không biết đã xuất hiện bao nhiêu lần trong giấc mơ và hồi ức.

Bóng người phía xa dường như cảm nhận được ánh mắt của cô cho nên đã dần dần quay mặt lại và nở một nụ cười, gương mặt tươi tắn: “Thiên Hạ, anh đến đón em về nhà”.

Trong ánh mắt có chút mệt mỏi.

Tại sao mỗi khi cô hạ quyết tâm phải nhẫn tâm thì anh lại dùng nụ cười dịu dàng trong đáy mắt của mình để mê hoặc cô? Những người rơi vào bẫy tình tại sao không tỉnh táo lý trí, không ngăn được sự mê hoặc?

Khuru Lạc, có thể dịu dàng với cô ấy như thế được không?

Có lẽ, cô nên nói ra chuyện của Trần Giai Vân, còn đứa trẻ có đôi mắt màu xanh lục nữa chứ, không nên che giấu thêm một giây phút nào nữa.

Thiên Hạ vẫn đứng ở chỗ cũ, Khuru Lạc vẫn đứng từ xa nhìn cô cười.

Nhân viên xung quanh thấy hơi lạ liền hỏi cô: “Tổng giám đốc, giám đốc Khuru đến đón chị về kia”. Bọn họ vẫn quen gọi Khuru Lạc là giám đốc như cũ, vẫn nghĩ hai người là anh em.

Thiên Hạ đi về phía Khuê Lạc, cô không muốn xảy ra chuyện ở công ty, cô nhìn anh và nở nụ cười lịch sự: “Vất vả rồi, đi thôi”.

Hai người bước vào thang máy trống.

Khoảng cách cực gần nhưng ngay cả không gian nhỏ hẹp cũng trở nên quá xa xôi.

“Nụ cười ban nãy của em có ý gì?” Khuê Lạc nhếch môi cười nhạt, trong đôi mắt anh tràn đầy sự lạnh lùng.

“Sao? Có gì không đúng sao?”. Cô hỏi ngược lại.

Trong băng giá dần dần lan tỏa sự cô đơn, giọng anh trầm xuống nhưng lại vô cùng vang bên tai, cứ ong ong trong đầu cô: “Thiên Hạ, tại sao anh đột nhiên cảm thấy em lại xa cách với anh thế?”

Là anh tự tay đẩy em ra xa.

Câu nói này cứ dội lên từng hồi trong lòng nhưng cô không cách nào nói ra được.

Khuê Lạc đột nhiên cầm lấy bàn tay cô và truyền hơi ấm sang, anh nắm chặt và nói: “Thiên Hạ, em đang giả vờ. Con người khi nói dối thì tuần hoàn máu ở chân sẽ nhanh hơn, họ luôn ý thức việc chuẩn bị chạy đi, do đó nhiệt độ ở tay sẽ giảm đi”.

Những lời anh nói như từng mũi kim đâm sâu vào tim cô.

“Hừm”. Cô đột nhiên cười châm chọc. Rốt cuộc là ai đang nói dối? Là ai đang lừa ai?

Nếu đã như thế thì hãy để sự thật phơi bày mọi chuyện đi.

Ting một tiếng, thang máy bật mở, ánh đèn bên ngoài rọi vào trong thang máy, chiếu rọi lên làn da cô, chiếu lên đôi mắt trong suốt của cô. Cô nói với Khuê Lạc: “Anh đi với em đến một nơi”.

Xe lao vút đi, hai bên đường có một số cành cây đại đồ rạp xuống, thỉnh thoảng có nhánh thò ra ngoài mặt đường và bị xe đi qua nghiền thành bốn năm đoạn.

Thiên Hạ đỗ xe ở sân sau bệnh viện, sau đó hai người bước ra ngoài.

Lá cây ngô đồng đỏ thắm rụng thành từng đồng nhỏ trên sân, thỉnh thoảng có trận gió thu thổi qua khiến mấy phiến lá cuộn tung lên mấy vòng trên nền đất xanh xám, giống như những cái chết không cách nào giải thoát được.

Thiên Hạ dẫn Khuê Lạc lên tầng ba, anh ngược lên nhìn tấm biển “Khoa sản” rồi ngạc nhiên hỏi cô: “Dẫn anh đến đây làm gì?”

Cô không trả lời, mà trực tiếp dẫn anh đến phòng giám hộ trẻ sơ sinh.

Đứa bé không còn ở giường cũ nữa, cô hỏi hộ lý, hộ lý nói đứa nhỏ đã được đưa đến bên mẹ để bú sữa.

Thiên Hạ lại dẫn anh đến phòng của Trần Giai Vân, suốt đoạn đường không nói gì cả. Đứng dưới tấm biển phòng 303, cô cố gắng nói với anh: “Anh vào là biết mọi chuyện”.

Cánh cửa đột nhiên được mở từ bên trong, người hộ lý hôm qua Thiên Hạ đã gặp đưa mắt nhìn hai người một lượt rồi nói với Khuê Lạc: “Là anh Khuê phải không? Cuối cùng thì anh cũng đến, vợ anh đang cho con bú, anh vào đi”.

Trần Giai Vân nghe thấy “Anh Khuê” liền giật mình khiến đứa trẻ bật khóc, cô vội vàng dỗ:

“Đừng khóc, đừng khóc, con ngoan nào”.

“Chuyện gì thế?” Khuê Lạc hỏi, anh nhìn phòng một lượt rồi hỏi: “Frank đâu?”

Trần Giai Vân cúi mặt cố che đi ánh mắt đầy đau thương. Frank khi biết đứa trẻ không phải con mình đã phủ áo mà đi rồi. Cô thật lòng yêu anh ta, không ngờ...

“Anh có hứng...” Thiên Hạ cố gắng giữ bình tĩnh nói tiếp: “Bế đứa con của anh một chút không?”.

“Của anh?” Khuê Lạc chau mày: “Làm sao có thể...”. Anh tiến lên phía trước và nhìn đứa bé.

Da trắng, các bộ phận cơ thể đều nhỏ nhỏ, mềm mại và đáng yêu. Trần Giai Vân chuyển hướng để Khuu Lạc đối mặt nhìn đứa trẻ. Đôi mắt đứa trẻ mở to và nhìn anh cười.

Quan hệ huyết thống giống như một lời nguyện, hai đôi mắt màu xanh lục nhìn nhau.

Khuu Lạc lạnh cứng sống lưng, anh lặng người không nói được câu nào.

Đứa bé đưa tay ra trước dường như muốn anh ẵm, nó nhìn anh và cười.

Anh đón lấy đứa trẻ và nhìn nó kỹ hơn. Đứa trẻ cười rất tươi, nước dãi từ trong miệng chảy ra, đôi mắt màu xanh lục đẹp tựa ánh mặt trời sáng sớm của ngày xuân.

“Sao thế được...” anh chau mày khó hiểu, dường như vẫn không tin sự thật này, anh nhìn đứa bé và run run hỏi Trần Giai Vân: “Chúng ta làm sao lại có một đứa con chứ? Hai năm qua anh đâu có động vào em”.

Trần Giai Vân ôm mặt khóc, cô càng thu người lại và ôm chặt lấy mình, đó là tư thế của một đứa trẻ khi ở trong bụng mẹ, tư thế vô cùng yếu đuối.

Đứa trẻ như cảm nhận được nỗi đau của người mẹ, nó đột nhiên cũng òa khóc theo.

Tiếng khóc càng ngày càng to, khiến cho Thiên Hạ cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, cô đẩy cửa chạy ra ngoài. Cô hộ lý không hiểu cũng chạy theo, cảm thấy gia đình này thật khó hiểu.

“Em khóc cái gì? Anh đang hỏi em đấy”. Khuu Lạc chau mày, trong lòng nóng như lửa đốt, đốt cháy tấm bản đồ xanh tương lai mà anh đã vẽ ra.

“Anh có thể không nhận đứa trẻ này”. Trần Giai Vân hạ giọng nghẹn ngào nói và trả lời câu hỏi không liên quan: “Nhưng em muốn đứa bé, nó là do em sinh ra, hãy đưa nó cho em”. Cô ngẩng đầu và đưa hai tay về phía đứa trẻ. Trong đôi mắt dịu dàng ấy đầy nước mắt, nước mắt chảy dài xuống má, lăn trên làn da trắng xanh xao, nhưng trong ánh mắt lại là sự kiên định khác thường, tràn đầy tình yêu của người mẹ.

Anh cúi đầu nhìn đôi mắt đứa trẻ rồi chậm rãi nói: “Nó là con anh, làm sao anh không nhận chứ”.

“Vậy.” Trần Giai Vân thấy tim mình đập nhanh hơn, tay cô túm chặt lấy tấm chăn, điều này có liên quan mật thiết đến việc đứa trẻ có được lớn lên trong một gia đình bình thường hay không: “Anh sẽ nhận sao....”.

Không khí càng nặng nề và khó chịu hơn, đôi môi anh khẽ nhếch lên và bật ra nụ cười nhạt: “Tại sao anh không nhớ lại được?”.

“Lần duy nhất trong hai năm... cái đêm sau khi anh mất tích và trở về, sau khi anh đến tham dự buổi tiệc của nhà tài phiệt họ Vương”. Trần Giai Vân chậm rãi kể, cô cố gắng tìm kiếm từ thích hợp nhất: “Em không biết tại sao tâm trạng anh lại tồi tệ đến vậy, anh ngồi trên chiếc ghế dài trong phòng ngủ và uống rất nhiều Vodka. Em khuyên anh nên lên giường ngủ...”.

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng ấy hình như trong đầu anh đã có dấu vết trượt qua.

Trong cái đêm u ám đó, mùi nước hoa quen thuộc giống như trên người Thiên Hạ khiến anh không thể kiềm chế được, mái tóc dài mềm mượt như tơ khẽ bay trên ngực anh...

“Trước đây chúng ta không phải cũng chưa từng... vì thế lần đó em không từ chối anh... tuy rằng người anh muốn thực sự là Thiên Hạ”. Nước mắt Giai Vân rơi lộp bộp xuống tấm chăn trắng khiến nó ngả sang màu nâu nhạt.

Cô chẳng qua chỉ là vật thay thế, ngay từ đầu đến cuối đều là vật thay thế.

Cô thay anh xuất hiện các hoạt động của “Lý Ngự Thành”, do không vừa ý, do phản cảm, nên ở bên ngoài cô đã mượn danh “Lý Ngự Thành” để gây mưa tạo gió, còn anh thì mất nhấm nhút. Sau này lại thay người con gái anh yêu sống cùng anh, tuy chỉ sống cùng nhau nhưng nhìn anh lặng lẽ thích người khác trước mặt mình cũng khiến cô cảm thấy không vừa ý, cô cũng phải phản bội, thế nên cô mới đi tìm hạnh phúc của riêng mình.

Thật không dễ dàng gì mới tìm được một người quan tâm chăm sóc, luôn luôn nghĩ cho mình. Thật không dễ dàng gì mới bước khỏi cuộc sống kỳ dị ấy, đột nhiên một trận phong ba ập đến, tất cả mọi viễn cảnh đẹp đều bị hủy diệt.

Frank đi rồi, cô lại vẫn là vật thay thế.

Khuu Lạc ngồi bên đầu giường, nhẹ nhàng đặt đứa trẻ xuống tấm chăn mềm.

Anh giang hai tay sang hai bên của đứa trẻ, giọng lạnh lùng nói với Giai Vân: “Đừng khóc nữa, anh cũng nhớ được gần hết rồi”. Đột nhiên lại bật ra tiếng cười châm chọc: “Không ngờ lại như thế...” một tay anh sờ trán rồi một mắt nhắm mắt lại, nụ cười trên miệng càng lúc càng bật ra vô nghĩa: “Không ngờ lại như vậy...”.

36. Chương 36: Trao Đổi Thân Phận

Tối hôm đó Thiên Hạ không ăn chút gì cả, tắm xong cô nằm vật ra giường.

Trong đầu cô tự nhiên cứ hiện lên những cảnh trong quá khứ, giống như một bộ phim không tiếng, màn hình cứ chuyển động, chậm chạp và nặng nề. Cô cảm thấy bản thân mình sắp chìm đắm trong mớ hồi ức này nên là cô nhắm người dậy bật đèn phía trên đầu giường.

Ánh sáng xua đi bóng tối và cũng dần dần xua đi thứ cảm xúc đang bùng phát trong đó.

Cô cầm hai cuốn sách viết về đá quý trên đầu giường và lật từng trang, khi thấy tiêu đề hấp dẫn cô mới chăm chỉ đọc trang đó, đôi mắt dường như không chớp. Và cô bắt đầu đọc thành tiếng, đọc nhẹ nhàng, ép lý trí của mình quay trở về.

Đọc một quá nên cô ôm sách ngồi trên đầu giường xem phim.

Ánh sáng màu xanh lọt vào trong qua khe cửa sổ, như xua đi màn đêm nặng nề.

Có thể do cả đêm không ngủ nên Thiên Hạ cảm thấy mỗi khớp xương trên cơ thể mình đều phản ứng vô cùng chậm chạp. Cả đêm, hành lang không có bất cứ âm thanh nào, yên tĩnh, căn phòng đối diện cũng không mở cửa.

Cô dùng một đêm để nghĩ cho rõ một chuyện. Cô đã thành công khi đẩy người đàn ông mình yêu vào lòng người phụ nữ khác.

Thế nhưng cô không còn con đường thứ hai để đi.

Ngôn Thiên Hạ cố gắng bặm môi để bật ra một nụ cười. Có thể rất đau, khi anh vừa rời khỏi thế giới của cô, nhưng những ngày sau đó cô phải sống tốt hơn để đối mặt với cuộc sống một mình.

Thiên Hạ bước xuống giường, dùng nước lạnh để rửa mặt cho tỉnh táo, trong đầu không ngừng phát lại những lời hồi trước đã nói với Từ Sở.

Mình sẽ cố gắng để bản thân sống tốt hơn một chút.

Thiên Hạ đến công ty chuẩn bị hội nghị cấp cao, thảo luận về phương châm chiến lược mùa tiếp theo cho “Cảnh Thụ”.

Từ Sở vừa được thăng cấp là phó giám đốc của phòng thiết kế, khi vừa vào văn phòng đã rất phấn khích, cô còn cười với Thiên Hạ từ xa.

Hai bên chiếc bàn dài là chỗ ngồi của các giám đốc, phó giám đốc, trên bàn để đầy hồ sơ, giấy và hoa quả.

Cuộc họp kéo dài đúng năm tiếng, kết quả cuối cùng thu được là: “Cảnh Thụ” sẽ tấn công thị trường Ý. Nhiều năm nay “Cảnh Thụ” không nổi được ở thị trường châu Âu, Thiên Hạ muốn bắt đầu từ thị trường Ý, là nơi khởi điểm thành công của giới đá quý châu Âu. Từ Sở sẽ phụ trách các mẫu đá quý để nhằm vào thị trường nơi đây.

Khi buổi họp kết thúc, mấy người trợ lý mang đồ ăn Thái lên.

Thiên Hạ cười và nói: “Mọi người vất vả rồi, bữa hôm nay tôi mời”.

Mọi người đồng loạt cảm ơn và nhận phần cơm hộp của mình.

Thiên Hạ cũng cầm hộp cơm rời khỏi phòng họp và trở về văn phòng của mình, ánh mắt cô bị một tấm giấy màu đỏ trên mặt bàn thu hút.

Cô đặt hộp cơm và đi đến bên bàn xem xét, đó là thiệp mời với hai chữ song hỉ in đậm, nhìn thấy ảnh cưới cô dâu chú rể, cô khẽ cười.

Xem ra “Phong Trạch” đã quyết định đi con đường phía sau rồi. Hai cô con gái của Trình Lê Huyền đều được gả vào nhà giàu, bây giờ con trai đã về nước lại lấy một thiên kim tiểu thư con nhà danh giá. Dựa vào người khác liệu có là con đường lâu dài không?

Thiên Hạ dặn thư ký chuẩn bị quà mừng tốt một chút cho cô, để tối hôm trước buổi lễ cô đến nhà họ Trình một chuyến.

Có thể do con trai nhà họ Trình thường xuyên sống ở nước ngoài cho nên tổ chức tiệc buffet, trên bục sẽ là cô dâu chú rể còn khách khứa thì đứng ở phía dưới đợi buổi tiệc bắt đầu.

Triệu Hằng Chi từ ngoài cửa bước vào, trông thấy Thiên Hạ anh ta đột nhiên cười nhạt một cái, trong ánh mắt tràn đầy sự khinh bỉ.

Chắc là anh ta còn hận cô lắm? Viên Ánh Trăng không về được nhà họ Triệu nữa. Có điều, anh ta đặc ý cái gì chứ?

Thiên Hạ cũng không nghĩ nhiều, cô tự chăm sóc mình bằng việc nhấp một ngụm rượu vang.

“Cô Ngôn”. Con gái lớn nhà họ Trình lên tiếng chào Thiên Hạ.

“Chị, nên gọi là giám đốc Ngôn mới đúng chứ?”. Cô con gái thứ hai cũng đi theo và nói.

Thiên Hạ lịch sự cười đáp lại: “Hai cô gái nhà họ Trình vui tính quá, cứ lấy tôi làm trò đùa”.

“Chẳng phải lâu lắm rồi không gặp sao”. Vợ của nhà ngoại giao tốt cuộc cũng giỏi giao tiếp như thế. “Lần trước gặp cô Ngôn hình như là ở buổi tiệc nhà họ Vương nhỉ? Hôm đó cô Ngôn đi đôi giày da hiệu Chanel được sản xuất với số lượng có hạn, khiến em thèm lắm đấy!”.

“Có gì đâu, lại bị cười chê rồi”. Thiên Hạ cười.

Lúc này mọi người ở cửa chính lại dạt sang hai bên, hai vị khách quý đang đứng ở cửa vào, không phải nhân vật chính nhưng lại còn hơn cả nhân vật chính.

Châu Cẩn Du mặc bộ complet màu trắng, dáng anh cao và cân đối, bên cạnh là cô gái có mái tóc xoăn màu đen đang vịn tay anh đi vào, cô gái mặc bộ váy liền kiểu cổ điển, toát ra vẻ tao nhã và sang trọng.

Anh dẫn cô gái đi về một bên của phòng tiệc, một đám người chậm rãi đi theo sau và đến trước mặt Cẩn Du góp chuyện.

“Đó cũng là một tướng môn hổ nữ(*) đấy”. Con gái lớn nhà họ Trình nói nhỏ bên tai Thiên Hạ.

Châu Cẩn Du cũng nên tìm một người để kết hôn rồi. Nếu như cô nhớ không nhầm, Châu Cẩn Du năm nay đã tròn ba mươi, cũng nên lấy một cô gái môn đăng hộ đối về làm vợ được rồi.

Tướng môn hổ nữ có giá hơn nhiều so với con gái của thương nhân đá quý. Thiên Hạ tự nhiên bật cười.

“Nghe nói mới hẹn hò từ nửa tháng trước”. Con gái thứ hai nhà họ Trình nói: “Nhìn cũng khá xứng đôi, có điều em nghĩ chị Thiên Hạ xinh hơn chút. Ánh mắt của cô Đường sắc sảo quá!”.

“Đừng lấy tôi làm trò cười nữa”. Thiên Hạ ngắt lời hai người: “Tôi và Châu Cẩn Du từ lâu đã không còn dây dưa gì nữa”.

“Ai nói thế, em thấy anh Cẩn Du chắc chắn vẫn còn quan tâm tới Thiên Hạ”. Cô con gái thứ hai nhà họ Trình cười hi hi và nói: Chị có muốn đánh cược không?”

Con gái thứ hai nhà họ Trình nói như thế chắc cũng phải có mục đích của cô ấy, có điều chỉ là thăm dò thái độ của Cẩn Du mà thôi. Nếu như nhà họ Đường thực sự muốn trèo cao vậy thì Đường Mộc Thục sẽ trở thành đối tượng trêu chọc tiếp theo của chị em họ.

Nhân lúc Thiên Hạ còn chưa kịp trả lời thì tay phải của cô gái đột nhiên buông ra, chiếc cốc thủy tinh chịu lực hút rơi xuống đất cái choang một cái và vỡ làm năm sáu mảnh.

Tất cả mọi người đều nhìn về này, bao gồm cả người đứng ở phía bên kia bàn tiệc.

Ánh mắt Cẩn Du nhìn thẳng vào ánh mắt kinh hoàng của Thiên Hạ ngay từ giây đầu tiên. Đôi mắt màu hổ phách ngược lên nhìn ánh điện thủy tinh ở trên cao, vừa sáng vừa xa xôi, sau giây phút đó lại nhìn ra chỗ khác, dường như không từng quen nhau.

Đường Mộc Thục nhảy bèn đã nhận ra ngay thần thái không tự nhiên của Cẩn Du và nhìn về phía ánh mắt ban nãy của Cẩn Du và nhìn thấy cô gái có mái tóc đen. Đôi mắt cô đen sâu như mực, quyến rũ mê hồn. Đường Mộc Thục thích những đối thủ mạnh, cô cười với Thiên Hạ, ánh mắt toát lên vẻ tự tin tất thắng.

Thiên Hạ lịch sự cười đáp lại, trong lòng thấy hơi khổ chút, con gái nhà họ Trình quả là biết cách đối đãi người khác.

Cũng may không lâu sau buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Đôi nam nữ bước lên bục chính, dưới sự điều hành của MC trình tự của buổi lễ lần lượt được tiến hành, cuối cùng là trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào trước mặt khách khứa.

Từng xe thức ăn được đẩy vào phòng tiệc từ bên ngoài, bên trên đặt các món ăn và rượu ngon đặc biệt của các nước.

Thiên Hạ tìm cơ hội chào tạm biệt với hai cô con gái nhà họ Trình rồi tự mình đi lấy thức ăn.

Khi Thiên Hạ đang lấy thức ăn thì có tiếng của một cô gái vang lên bên tai: “Cô là Ngôn Thiên Hạ?”

Cô quay lại nhìn mới biết đó là cô gái khoác tay Châu Cẩn Du lúc nãy, cô gật đầu đáp lại:

“Uhm, chào cô”.

“Tôi là Đường Mộc Thục”. Trong ấy mắt cô gái tràn đầy tự tin nhưng khiến người ta không cảm thấy ghét.

“Rất vui được gặp chị, chị có cần nước sốt trộn salad không?”

Đường Mộc Thục nhìn salad hoa quả trong đĩa của cô rồi lắc đầu, sau đó nói tạm biệt với Thiên Hạ: “Tôi đến kia lấy đồ ăn, lần khác nói chuyện”.

Thiên Hạ nhìn theo bóng người cao ráo của cô ấy rồi khẽ nhếch mép.

Cô biết Đường Mộc Thục cười điều gì, Châu Cẩn Du vốn không bao giờ ăn đồ trộn, Đường Mộc Thục cười cô vì cô ở với Cẩn Du lâu như thế nhưng vẫn không hiểu được thói quen ăn uống của anh.

Là cô cố ý để cô ấy cười mình. Xét cho cùng cô và Châu Cẩn Du đã không còn dây dưa gì nữa thì việc gì phải kiểm thêm một kẻ địch?

Nhân lúc không ai để ý hoặc có thể Thiên Hạ nghĩ không ai chú ý đến mình, cô lặng lẽ lên xe rời khỏi bữa tiệc nhà họ Trình.

Thiên Hạ mở nóc xe, nghe nhạc, chậm chậm hóng gió về nhà. Gió lạnh buổi tối tạt qua mặt cô khiến mái tóc nhẹ nhẹ bay theo.

Cô biết không có ai đợi cô ở nhà, nhưng điều đó cũng chẳng xung đột gì với việc cô đang muốn giữ cho tâm trạng mình thật tốt, thật vui vẻ, phải không?

Ban đêm gió lạnh, đôi tay trần bên ngoài bắt đầu gai gai. Nhưng cô vẫn không muốn tắt điều hòa trên nóc xe mà vẫn tiếp tục hát theo khúc nhạc đang phát, chậm chậm về nhà trên con đường trải đầy ánh trăng.

Sau khi đỗ xe ở sân sau việc đầu tiên của cô đó là tắm nước nóng để tâm trạng thoải mái và dễ chịu.

Đi lên tầng hai, đang chuẩn bị mở cửa phòng mình thì Thiên Hạ giật mình khi phát hiện cánh cửa phòng Khuru Lạc đang mở.

“Ai về thế?” Thiên Hạ hỏi người hầu đang đứng gần mình nhất.

“Tầm trưa, anh Khuru Lạc cho người về nhà lấy mấy thứ”. Câu trả lời khiến cô bật cười, cô còn chờ đợi gì cơ chứ? Lẽ nào Khuru Lạc sẽ từ bỏ đứa con của mình và từ bỏ cả người con gái đã sinh con cho mình, bỏ đi tất cả để về bên cô? Cho dù anh ấy muốn cô cũng không muốn!

Thiên Hạ chậm bước vào phòng anh, bật tất cả các đèn lên, cả căn phòng được hiện lên rõ ràng trong mắt cô. Mỗi một góc đều vô cùng quen thuộc, cô và Khuru Lạc đã từng hạnh phúc ngọt ngào ở đây suốt một tháng. Mặt đất sạch bóng dường như vẫn còn lưu giữ dấu chân của hai người.

Thiên Hạ tắt đèn và thuận tay khóa luôn cửa sau đó dặn người hầu: Sau này nhớ khóa cửa”.

Bóng tối cô đơn, cô trèo lên giường, tay ôm chặt tấm chăn, mắt mở to nhưng chẳng biết nhìn về đâu.

Bóng trắng dập dềnh trôi qua khung cửa, không khí trong lành sộc vào mũi đi vào trong cơ thể theo hơi thở.

Cô từ từ nhắm mắt lại và cảm thấy dường như có thứ gì đó đang chảy ra từ mắt mình.

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Ngủ đi, ngủ đi.

Tháng mười, chớp mắt đã cuối tháng mười.

Từng cành cây to bắt đầu trơ mình trong không khí. Tất cả đều biến thành màu trắng, cành khô màu trắng, con đường màu trắng, hoa tuyết màu trắng, bầu trời màu trắng, dường như mùa đông luôn điềm tĩnh và lạnh lẽo, gió Tây khô hanh thổi bay tất cả những mộng tưởng tươi đẹp của những ngày đã qua.

Năm năm trước, Khuru Lạc ra đi không lời từ biệt; ba năm trước lại đột nhiên trở về, hai năm nay, tất cả mọi cố gắng đều mất hết. Cho dù Thiên Hạ cố gắng tranh giành thế nào dường như có một đôi tay trong bóng tối cắt đứt sợi dây trói buộc giữa họ một cách vô tình, thao túng mọi nỗi vui buồn sướng khổ của họ và cũng định đoạt kết cục cuối cùng.

Có cảm giác như thế này đâu chỉ mình Ngôn Thiên Hạ chứ, mà Trần Giai Vân cũng thế.

Bốn năm trước cô rất chơi bời, uống rượu kiếm tiền ở quán bar, bị coi thường quá đáng cô tức quá đã đổ hết rượu lên mặt đối phương, ánh mắt sắc lẹm, chẳng hề có chút sợ hãi và hối hận.

Sau khi xả giận xong rồi cô vẫn không thoát khỏi chuyện này được, chỉ cần còn cái mạng này thì cô vẫn kiên cường như thế, lúc đó cô vẫn chưa biết thế nào là sợ.

Sau này, Khuru Lạc giúp cô dẹp yên chuyện đó, anh nhìn cô đầy hứng thú và nói: “Tôi sẽ cho em cảm giác khác hoàn toàn thế này, em có muốn không?”

“Muốn!” Cô trả lời ngay mà không suy nghĩ gì.

Rất nhanh sau đó, cô được nếm cảm giác tuyệt vời khi có trong tay tiền bạc và thế lực. Cuối cùng thì mình cũng có thể coi thường người khác, có thể sống ở một tầng lớp khác. Có thể vì tất cả mọi thứ mình có và vinh quang của mình đều ở trên người Khuru Lạc cho nên cô đã nảy sinh tình cảm vô cùng phức tạp với anh.

Dựa dẫm, ngưỡng mộ, kính nể, tán thưởng và... sợ hãi.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ yêu Khuru Lạc. Cô đã từng mượn rượu giả say để hôn anh, anh chỉ cười và thuận theo ý cô. Ngày hôm sau tỉnh dậy cô mới ngộ ra, anh cũng là người không có trái tim, hoặc là trái tim đã bị người khác lấp đầy.

Cả hai người đều cần nhau, nhưng không yêu nhau.

Ba năm trước cô theo anh về nước.

Lần anh và Ngôn Thiên Hạ gặp nhau ở câu lạc bộ cao cấp của Nhật, anh đã nói với Thiên Hạ: “Cô ấy không phải người tình của anh, cô ấy là người yêu”.

Cô đã cảm nhận được sự khác lạ trong con người Khuru Lạc. Sau đó cô đã thấy Khuru Lạc tức giận, những ngón tay cầm quạt xanh xao, anh tức giận vì Ngôn Thiên Hạ: “Đã sống cùng Châu Cẩn Du nửa năm nay, bây giờ cô lấy tư cách gì mà nhìn tôi bằng ánh mắt ấy?”.

Hóa ra Khuru Lạc cũng có tình yêu.

Hóa ra, quãng thời gian cô và Khuru Lạc sống cùng nhau cũng chính là quãng thời gian Thiên Hạ và Cẩn Du sống cùng nhau.

Hóa ra, Khuru Lạc cũng có lúc giận đến phát điên, giận đến mức muốn báo thù.

Đáng tiếc tình cảm của anh ấy chôn giấu quá sâu, đáng tiếc Ngôn Thiên Hạ lại quá đề phòng, đáng tiếc hai người họ khác xa nhau quá, đáng tiếc hai người họ vẫn chưa bên nhau...

Trần Giai Vân ngồi nghĩ lại mọi chuyện.

Cho đến khi Khuru Phàm ra đời, cô đã bị cuốn vào trong đó.

Tên đứa bé là do cô đặt, cô hy vọng nó là một đứa trẻ bình thường, không phải trải qua quá nhiều đau khổ vui sướng. Khuru Lạc đã làm hộ tịch cho đứa bé, anh đã nhận nó. Đột nhiên bức tranh màu xanh về một gia đình ba người hiện lên trước mắt cô. Cô thích cảm giác ổn định như thế này, không liên quan đến tình yêu, bởi vì tình yêu của cô đã phản bội cô mà đi.

Trần Giai Vân lặng yên nghe tiếng thở của Khuru Phàm, nhẹ nhàng, đều đều, em bé khẽ mở miệng, nước dãi theo đó mà chảy ra.

Cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, trên thế giới này ít nhất đã có một người gắn bó chặt chẽ với cô, có huyết thống với cô, không gì chia cắt được. Cô ngẩng người nhìn gương mặt khi ngủ của Khuru Phàm, thỉnh thoảng em bé lại động chân động tay, cô nhẹ nhàng nắm lấy hai bàn tay bé nhỏ ấy, cảm giác mềm ngọt như viên kẹo.

Đứa bé khi lớn lên nhất định sẽ rất đẹp. Có điều do sinh trước ba tuần, không đủ tháng, cho nên muốn đứa bé khỏe mạnh thì cần nhiều sự yêu thương chăm sóc hơn nữa.

Ding, ding, tiếng chuông cửa vang lên, Khuru Lạc đẩy cửa vào. Anh đến bên giường ngủ của Khuru Phàm, nhìn đứa bé ngủ ngon bắt gặp anh cười và nói: “Sao ngủ chẳng có tí khí chất nào thế này, lại chảy dãi nữa, xấu quá!”.

“Có lẽ ngày bé anh cũng ngủ như thế đấy!”. Giai Vân biện hộ cho đứa trẻ.

“Sao em biết nó không học em chứ?” Anh nói khiến gương mặt Giai Vân ửng hồng.

Khuru Lạc nhìn đồng hồ trên tường rồi bảo Giai Vân: “Thời gian hẹn với bác sĩ đến rồi, em nhanh chân lên một chút, đừng làm con thức giấc, anh đi lấy xe đợi hai người ở dưới tầng”.

Trần Giai Vân nhìn theo bóng anh và đột nhiên cảm thấy mọi thứ thay đổi thật là nhanh. Cô đã từng nghĩ rằng tất cả mọi hạnh phúc đều đã theo Frank ra đi, nhưng Khuru Phàm lại mang lại cho cô thứ hạnh phúc khác, một cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Trần Giai Vân cẩn thận ôm Khuru Phàm, mặc cho bé bộ quần áo trẻ em, trên áo còn có một cái đầu lợn xinh xinh. Khi Khuru Lạc nói bộ quần áo này nhiều màu sắc, nhưng khi Giai Vân mặc cho đứa bé lại thật đáng yêu.

Giai Vân ẵm đứa trẻ vào trong xe, Khuru Lạc lái xe đến bệnh viện.

Do sinh sớm nên sức đề kháng của Khuru Phàm khá yếu vì vậy mỗi ngày đều phải đến viện kiểm tra sức khỏe.

Khuru Lạc luôn đi cùng.

Trong bệnh viện, tất cả mọi người đều gọi Giai Vân là “cô Khuru”. Bác sĩ chăm sóc đặc biệt và cô hộ lý do gặp nhiều lần rồi nên khá thân mật. Bác sĩ khuyên cô là sản phụ sau khi sinh cũng nên thường xuyên kiểm tra sức khỏe, dù gì sức khỏe cô cũng khá yếu. Do vậy Khuru Lạc kiên nhẫn chờ đợi hai người kiểm tra xong rồi lại đưa họ về nhà.

Trên đường về nhà, đứa trẻ chìm trong giấc ngủ say. Khuê Lạc lái xe, Giai Vân im lặng ngồi bên tay lái phụ.

Xe vào thành phố, không lâu sau hai người đã về đến biệt thự ở trung tâm.

Đèn đỏ sáng, một đám người đi bộ nhanh chân bước qua vạch, ai ai cũng ăn mặc rất rực rỡ tạo nên phong cảnh đầy sức sống, trẻ trung cho cả thành phố.

Các tòa nhà cao tầng hai bên đường, những trung tâm mua sắm mọc san sát nhau, tòa này so với nhà kia thiết kế đẹp hơn, hiện đại hơn.

Trước quảng trường mua sắm phía đông nam, người qua lại không nhiều, Trần Giai Vân đột nhiên nhìn thấy Ngôn Thiên Hạ. Có phải cô hoa mắt không? Cô chớp mắt rồi nhìn lại, đúng là Ngôn Thiên Hạ! Không ngờ lại trùng hợp thế...

Cô quay sang nhìn Khuê Lạc, ánh mắt anh cũng đang nhìn thẳng về phía người đang im lặng đứng đó. Ánh mắt sâu đậm ấy lại khiến cô đau lòng.

Sợ hãi.

Là sợ hãi, đột nhiên cô cảm thấy trống ngực đập liên hồi rồi lan tỏa ra cả người cô. Cánh tay đang ôm Khuê Phàm của cô bỗng nhiên xiết chặt khiến cho thằng bé khóc ré lên một tiếng, tiếng khóc của đứa trẻ làm thức tỉnh hai người trên xe.

Trần Giai Vân vừa đỡ đứa trẻ vừa cố gắng kiềm chế trái tim đang đập loạn xạ, trên trán cô đã lấm tấm mồ hôi.

Cô sợ Khuê Lạc sẽ bỏ lại hai mẹ con cô trên xe và đi tìm Ngôn Thiên Hạ.

“Con bé sao thế?” Khuê Lạc hỏi.

“Có lẽ... có lẽ nó nhớ nhà”. Môi cô mấp máy nói, thực sự cô chỉ muốn về nhà thật nhanh.

“Thế sao...”. Khuê Lạc nửa cười nửa không.

Đèn xanh sáng, Khuê Lạc nhấn ga, xe chậm chậm tiến lên, nhất là lúc đi qua Ngôn Thiên Hạ, nhưng khi đã đi qua thì tốc độ lại tăng lên rất nhanh, dường như anh đang muốn giải tỏa tâm lý của mình, cả quãng đường phóng rất nhanh càng làm tăng lên nỗi sợ hãi trong lòng cô.

37. Chương 37: Cô Đơn Một Mình

Ngôn Thiên Hạ vẫn đứng yên lặng trước quảng trường mua sắm.

Mái tóc đen dài xoắn nhẹ buông xõa chạm eo. Chiếc áo khoác dài màu nâu nhạt và váy ngắn, phối hợp với đôi tất dài màu đen và đôi giày da hiệu Chanel. Nhìn cô rất dịu dàng và sang trọng.

Đường Mộc Thục đến trước mặt cô, cô ấy mặc chiếc áo jacket và áo khoác dài được thiết kế đặc biệt, rất phù hợp với chiếc quần bò và đôi boot đen, lạnh lùng như đôi mắt của cô ấy. Cũng may là chiếc áo jacket hơi mở phía cổ, cô ấy quàng một cái khăn lụa làm giảm bớt đi mấy phần nam tính.

Ban đầu khi Thiên Hạ nhìn thấy cô ấy ăn mặc như vậy thì khế giật mình, nhưng nghĩ một lúc cũng thấy rất phù hợp với phong cách của cô ấy.

“Chị đợi tôi lâu chưa?” Mộc Thục cười và nói tiếp: “Trên đường đi bị tắc một lúc”.

“Không sao, tôi cũng vừa đến”. Thiên Hạ cười.

Khi Mộc Thục gọi điện thoại cho cô rủ đi dạo phố, cô đã vô cùng ngạc nhiên.

Tuy Đường Mộc Thục mới đến thành phố này và không biết đường là điều đương nhiên, nhưng việc hẹn vợ chưa cưới cũ của người yêu đi dạo phố thì quả là đáng ngạc nhiên.

Thiên Hạ nghĩ một lúc và đồng ý, cô không có lý do để từ chối, từ chối ngược lại lại càng chứng tỏ mình để ý đến chuyện đó.

“Sao cô Đường lại có hứng đi dạo phố thế? Tôi cứ nghĩ rằng cô chỉ quen đi mua sắm trong hệ thống siêu thị thôi chứ?”

Đường Mộc Thục nói: “Tôi muốn xem con gái ở thành phố này có xinh không. Kết quả thật bất ngờ, tôi phát hiện ra cả phố mùa đông con gái đều mặc váy. Thiên Hạ cũng thế”.

“Vậy cô Đường cũng mua một chiếc mặc đi”.

“Tên tôi không hay sao?” Giọng nói của Mộc Thục đột nhiên cứng lại: “Tại sao tôi gọi chị là Thiên Hạ mà chị cứ gọi tôi là cô Đường thế?”

Thiên Hạ hơi khựng lại một chút. Đường Mộc Thục rõ ràng là muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai người, thật kỳ lạ, sao lại thế chứ?

“Mộc Thục, chúng ta vào trong đi”. Khi gọi như thế này Thiên Hạ cảm thấy không hợp lắm, nhưng cố gắng nén nó lại.

Hai người bước vào tầng một trung tâm mua sắm, bên trong bày các loại mỹ phẩm và nước hoa.

Đường Mộc Thục có nhã hứng đi ngắm mọi thứ, đột nhiên cô hỏi Thiên Hạ: “Bình thường chị dùng loại nước hoa nào?”

“MIRACLE, thỉnh thoảng cũng dùng COOL WATER”.

“Ồ”. Đường Mộc Thục nhú mày một lúc rồi hỏi tiếp: “Cẩn Du thích mùi đó sao?”

Đi mua sắm cùng với người yêu hiện tại của chồng chưa cưới cũ của mình đã ngại lắm rồi, Đường Mộc Thục lại hỏi câu nhạy cảm thế này Thiên Hạ đột nhiên không biết trả lời thế nào, thế nhưng cô vẫn cười và nói: “Tôi cũng không biết, anh ấy chưa lần nào khen nước hoa của tôi”.

Đường Mộc Thục cười, sau đó hai người đi cầu thang cuốn lên tầng hai.

Các mặt hàng được bày bán thật có phong cách, khiến người ta hoa mắt khi mới nhìn vào. Hai người đi theo một đám khách khác ra ra vào vào. Thiên Hạ thì không có hứng mua sắm lắm, Đường Mộc Thục thì lại khác, ngay cả quần áo cũng không thử, nhìn thấy thích là mua theo số đo của mình ngay.

Đường Mộc Thục mua mấy chiếc quần bò và áo khoác, hết túi này đến túi kia mà không biết mệt. “Thế này mới là mua sắm chứ, đến siêu thị là để mua sắm cơ mà. Trước đây khi tôi du học ở nước ngoài tôi thường xuyên đi mua sắm túi to túi nhỏ “lương thực” về đấy chứ”.

“Cô đi du học?” Thiên Hạ hỏi.

“Đúng, tôi đi du học ở Pháp. Cha tôi cắt đứt hết nguồn tài chính của tôi nên tôi vừa học vừa làm thêm ở bên đó. Ba tôi đối với thủ hạ rất nghiêm khắc, đối với tôi còn nghiêm hơn”. Trên gương mặt cô ấy không có chút gì là oán hận mà ngược lại còn cười rất tươi: “Vì thế tôi hay đi siêu thị mua nhiều bánh mì và bánh quy về nhà, rẻ hơn nhiều so với việc đi ăn ở nhà ăn”.

“Đáng khâm phục đấy, một mình có thể nuôi sống mình ở nước ngoài. Nghĩ lại thời đại học của tôi thật mà mơ hồ...”. Đại học của cô là bốn năm có Khưu Lạc ở bên cạnh, quãng thời gian ngọt ngào vô cùng... nụ cười trên môi cô đột nhiên cứng lại từ bao giờ, hà tất phải nhớ lại quãng thời gian đó?

Lại đi vào một quầy khác, Đường Mộc Thục sáng mắt lên khi nhìn thấy một chiếc váy màu vàng thiên nga treo trên tường: “Ôi, Thiên Hạ, chiếc váy này rất hợp với chị, chị thích không?”

Đó là một chiếc váy ngắn nhiều tầng được thiết kế rất đẹp, giống như những đóa hoa nở dưới ánh mặt trời, từng tầng từng nếp như cánh hoa.

Thiên Hạ nể mặt cô ấy nên đã chọn một bộ vừa với số đo của mình và vào phòng thử đồ.

Cô vừa vào phòng thử đồ Đường Mộc Thực nói với cô phục vụ bên cạnh: “Tính tiền”.

Đường Mộc Thực đến quầy thu tiền, đột nhiên cảm thấy tâm trạng rất vui nên lấy điện thoại và gọi điện.

Thiên Hạ bước ra ngoài và soi gương, bộ váy này thực sự rất hợp với cô, chỉ là không hợp với màu đôi tất lắm.

“Chiếc váy rất đẹp”. Đường Mộc Thực ồ lên.

“Ồ, cũng được”. Thiên Hạ quay sang cô phục vụ nói: “Chị ơi, tính tiền, cảm ơn”.

Cô phục vụ hơi khựng người lại và quay sang nhìn Đường Mộc Thực, Mộc Thực cười và nói với Thiên Hạ: “Tôi thanh toán rồi, chị đi mua sắm với tôi cả buổi tôi cũng nên đền đáp chị chứ”.

Sau một hồi từ chối cuối cùng Thiên Hạ cũng nhận.

Hai người lên tầng bốn và vào một quán ăn.

Đường Mộc Thực đặt túi lớn túi bé bên cạnh rồi kêu phục vụ đến gọi thức ăn.

Bữa chiều, trên bàn đã bày đầy salad, hành tây cuộn, bánh mì và hai suất kem.

“Tôi thích ăn kem, một năm bốn mùa đều thích ăn. Chị thử đi, kem ở hàng này rất ngon”.

“Được”.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Mộc Thực cũng không nhắc đến tên Châu Cẩn Du nữa, không khí cũng trở nên thoải mái hơn.

“Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát”. Thiên Hạ đứng dậy và đi vòng qua quầy thu ngân, rút thẻ trong túi ra thanh toán.

Sau khi dùng bữa xong Đường Mộc Thực gọi phục vụ thanh toán, Thiên Hạ nói: “Không cần đâu, chúng ta đi thôi”.

“A... chị”. Mộc Thực hơi khựng lại.

“Cô tặng tôi váy, tôi nên đền đáp lại đúng không?” Thiên Hạ trả lời cô ấy.

Trên thực tế cô không muốn nợ Đường Mộc Thực bất cứ thứ gì, cho dù là một chiếc váy cô cũng rất ngại.

Hai người cùng rời khỏi quảng trường mua sắm.

Ánh mặt trời mỏng manh của ngày đông chiếu rọi lên chiếc xe ô tô màu trắng, một chàng trai mặc áo choàng ca rô đang đứng dựa vào một bên xe.

Những cô gái đi qua đều chậm chậm bước chân, nhìn trộm anh một cái hoặc bạo dạn nhìn thẳng, giống như người mẫu xe ô tô vậy, người và xe thật tương xứng.

Đường Mộc Thực nhìn thấy anh liền cười và đi nhanh hơn, để lại sau lưng là Thiên Hạ đã dừng bước chân.

“Cẩn Du, em mua nhiều đồ quá nên mới gọi anh đến đón”.

Châu Cẩn Du cười với Đường Mộc Thực và mở cửa xe giúp cô để đồ vào trong.

“Đúng rồi, hôm nay Thiên Hạ đi mua sắm cùng em”. Đường Mộc Thực tự nhiên khoác vai anh và chỉ về phía Thiên Hạ bây giờ đang đứng cách đó năm, sáu mét.

Ánh mắt Cẩn Du nhìn theo hướng cô ấy chỉ, giống như vừa mới phát hiện ra Thiên Hạ vậy, anh tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

Thiên Hạ nhìn hai người cười và vẫy tay, nhưng cô không chuẩn bị tiến về phía trước.

Tại sao cô phải đi lên phía trước? Một đôi vợ chồng sắp cưới đang tình tứ đằng trước, cô chẳng qua chỉ là người qua đường, chỉ là không hiểu sao trái tim không nén được phải nghĩ nhiều?

Chắc là Đường Mộc Thực cố ý để Châu Cẩn Du đến đón? Tại sao lại muốn cô đi cùng? Là muốn nói cho cô biết để cô tự rút, hay là vì thăm dò trái tim của Cẩn Du?

Cô ấy phải chăng quá coi thường Châu Cẩn Du, quá coi thường Ngôn Thiên Hạ!

Nếu như ban đầu cô muốn ở bên Châu Cẩn Du thì bây giờ trong mắt Cẩn Du chẳng bao giờ có bóng của Đường Mộc Thực.

Được, cô thừa nhận bản thân mình có chút bực bội, cô thừa nhận bây giờ cô không thích nhìn thấy người khác hạnh phúc, điều đó càng thể hiện rõ sự cô đơn lẻ bóng của cô mà thôi.

“Hôm nay Thiên Hạ đi với em cả buổi rồi, nhà chị ấy không phải ở gần đây sao? Hay là anh đưa chị ấy về nhà?” Đường Mộc Thực gợi ý.

“Xe này chỉ ngồi được hai người”. Cẩn Du bình thản trả lời, từ chối gợi ý của Mộc Thực.

“Nhà chị ấy gần mà, anh có thể đưa chị ấy về sau đó quay lại đón em”. Giọng Mộc Thực nói cao hơn chút nữa, Thiên Hạ đang định rời đi nghe thấy thế cô nói: “Tôi đi trước đây, tôi tự lái xe. Hôm khác gặp”.

Thực ra Thiên Hạ không đi xe, khu gần đây gọi xe cũng rất phiền, lái xe đưa cô đến cổng là đi rồi.

“Được, hôm khác gặp”. Cẩn Du lịch sự cười, sau đó quay người mở cửa xe cho Mộc Thực.

“Thiên Hạ tạm biệt nhé, lần sau đi chơi nhé!”. Đường Mộc Thực cười và vẫy tay với cô khi ngồi lên ghế lái phụ.

Cẩn Du nhấn ga phi xe ra ngoài đường.

Vào giờ cao điểm xe đi rất chậm, Đường Mộc Thực ngồi bên kể chuyện đi mua sắm chiều nay, anh ngồi bên ậm ừ gật đầu, thế nhưng thực sự nghe lọt tai chút nào.

Ánh mắt anh đang bị thu hút bởi kính phản quang, trong đó là hình ảnh một cô gái mặc áo choàng màu nâu, mái tóc bay nhẹ trong gió che khuất chiếc cằm nhỏ, ánh nắng mặt trời dịu nhẹ chiếu trên gương mặt của cô.

Đèn xanh sáng, đường đã thông, Châu Cẩn Du tăng tốc độ, chiếc xe hoa lệ lao vút đi trên đường.

Đường Mộc Thực sau khi nói xong một đoạn dài liền quay sang hỏi anh: “Anh nói xem có vui không?”

“Ờ”. Châu Cẩn Du đáp lại một tiếng rồi bổ sung thêm một câu: “Rất vui, em vui là được”.

Đường phố ở khu trung tâm mua sắm rất náo nhiệt, người người qua lại đông đúc tạo thành một không khí rất ấm áp, Thiên Hạ đi bộ trong dòng người ấy, một mình nhưng lại không hề cảm thấy cô đơn.

Cô vừa bước đi vừa nhìn ngắm bất cứ thứ gì lọt vào tầm mắt, nhìn một tấm poster thời thượng treo trên một tòa nhà cao tầng, nhìn một chiếc xe đẩy bán kem bên đường, nhìn một người mẹ dắt tay con bước qua đường, nhìn một đôi nam nữ thanh niên dắt tay đi bên nhau... bao nhiêu sắc thái của con người đã lấp đầy thế giới của cô.

Thực ra nếu mở mắt thì sẽ nhìn thấy vô vàn bức tranh tươi đẹp của cuộc sống, bi thương là do tự mình chìm đắm trong bi thương. Nếu như sự việc đã định đoạt rồi thì cần gì phải nghĩ ngợi nữa? Thà rằng sống thoải mái một chút, tự do một chút đi!

Thiên Hạ bước vào một cửa tiệm và mua một chiếc áo len trắng rất hợp với chiếc váy mới mua. Sau khi rời khỏi tiệm cô lại tạt vào bên đường mua kem cốc.

Ngắm đông ngắm tây thời gian cũng đã trôi qua, trời cũng dần tối. Thiên Hạ gọi taxi về nhà trước khi trời tối hẳn.

Khoảng hai mươi phút sau xe đã dừng trước cổng nhà.

Thiên Hạ trả tiền và cầm hai túi đồ xuống xe. Tiếng giày cao gót vang lên trên nền đá khiến một người tỉnh giấc.

Trần Giai Vân đang ngồi trên bậc cửa nhà họ Ngôn ngẩng đầu lên cùng lúc Thiên Hạ đang nhìn bốn phía đi vào.

Thiên Hạ nắm chặt hai túi đồ trong tay và tự hỏi tại sao Trần Giai Vân lại ở đây?

Cô ôm hai tay, mái tóc dài tung bay, ngược đôi mắt đen sâu thẳm lên nhìn. Đó là màu đen nặng nề và đầy áp lực, ánh mắt càng lạnh lùng và lạnh lợi.

Gió mùa đông thổi qua khô rất cuốn theo đầy lá rụng và cát trên mặt đất khô hanh. Trên mặt đất lại là một khoảng trắng, dường như tất cả màu sắc đều đã biến mất.

Thiên Hạ cười với Giai Vân và chủ động phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Giai Vân, sao chị lại ở đây? Chị vừa mới sinh xong, nên nghỉ ngơi nhiều vào”.

Trần Giai Vân đột ngột đứng dậy, cô nhìn xuống Thiên Hạ với ánh mắt trầm lặng và giọng nói còn tàn nhẫn hơn cả gió tây trong ngày đông: “Xin cô đừng xuất hiện trước mặt Khuru Lạc nữa”.

Ngữ khí ấy, dường như vĩnh cửu trường tồn, dường như không thể chống lại.

“Khà khà...” Thiên Hạ cười khan, dường như có chút đau khổ, dường như có chút bất lực trong đó.

Là vì đứa bé, cô thương đứa bé cho nên mới đẩy Khuru Lạc sang cho Trần Giai Vân, nếu không thì tại sao cô lại từ bỏ người đàn ông cô yêu thương cho người đàn bà khác chứ? Không ngờ người đàn bà này lại thay đổi đến thế dám đến trước mặt cô để chỉ trích cô.

Tuy cô vốn đã không có ý định gì với Khuru Lạc nữa nhưng thái độ và lời nói của Trần Giai Vân đã khiến cô tức điên lên.

“Những chuyện này hình như không cần chị lo lắng”. Thiên Hạ lạnh lùng trả lời.

Gương mặt Trần Giai Vân xám lại, càng giống như mặt đất nứt nẻ vì hanh khô, giọng trầm trầm: “Tôi dựa trên thân phận mẹ của đứa bé để nói chuyện với cô”.

“Tôi biết chị sinh ra đứa con của anh ấy”. Thiên Hạ lập tức trả lời và nổi nóng: “Không cần cô nhắc nhở tôi! Trần Giai Vân cô không thử nghĩ xem, là ai đưa Khuru Lạc đến phòng bệnh của cô? Trước đó một khoảng khắc tôi đã rút lui rồi, cô hiểu chưa?”

Mắt Giai Vân co lại, con ngươi càng sâu thẳm thẳm, cô vẫn không từ bỏ: “Tôi muốn cô bảo đảm”.

“Tôi không có nghĩa vụ đảm bảo với cô điều gì cả. Làm người cần có mức độ. Không có việc gì thì về nhà nghỉ ngơi dưỡng sức, đừng đến nhà tôi lượn đi lượn lại, xảy ra chuyện gì tôi không gánh được trách nhiệm”. Thiên Hạ lạnh lùng tiễn khách, cô không muốn nhìn thấy người phụ nữ này một giây nào nữa.

Không ngờ Trần Giai Vân bước hai ba bước đã lao xuống dưới bậc thang và túm lấy tay áo choàng của Thiên Hạ, trong mắt phùng phùng lửa điên dại, dường như cô đang cố sức để gào lên: “Tôi muốn cô bảo đảm! Tôi muốn cô bảo đảm! Không được xuất hiện trước mặt anh ấy! Không được xuất hiện trước mặt anh ấy!” Chiếc cằm cô nhô ra, trên trán nổi đầy gân xanh, gương mặt hung dữ: “Tôi không cho phép bất cứ ai phá hoại,... Tôi không cho phép cô phá hoại tôi... tại sao cô là âm hồn mãi không tan...”.

“Cô nói linh tinh cái gì thế?” Thiên Hạ ghê sợ đẩy tay của Giai Vân ra, nhưng cô không dám đẩy mạnh vì sợ Giai Vân ngã, hai túi đồ trong tay rơi tuột xuống đất.

Trần Giai Vân lùi lại hai bước, thấy chiếc váy màu vàng thiên nga rơi dưới chân, màu sắc tươi sáng như đâm vào cái nhìn trắng dã của cô. Cô đột nhiên túm lấy cái váy và xé nó ra: “Tại sao lại như thế... mọi người đều dần dần bỏ tôi mà đi... nhà tôi ở đâu, nhà tôi ở đâu!”.

“Cô làm gì thế? Bình tĩnh đi!”. Thiên Hạ lao lên giật lấy cái váy, không phải cô tiếc gì nó và chỉ không muốn Giai Vân xảy ra chuyện gì trước cửa nhà mình.

“Buông tôi ra, đồ khốn”. Trần Giai Vân gào lên, đang giằng co thì Giai Vân đứng không vững và ngã về phía sau.

“Ồi, chị không sao chứ?” Thiên Hạ đang định tiến lên trên thì có bóng người chạy đến và đỡ lấy và ôm được Trần Giai Vân.

“Giai Vân? Em sao thế?” Một tay Khuru Lạc ôm ngang thân Giai Vân, tay kia vỗ nhẹ mặt, ánh mắt tỏ rõ sự quan tâm.

Nhìn thấy khoảnh khắc ấy của anh lòng cô như quặn lại.

Anh ôm chặt Trần Giai Vân vào lòng như vật quý nhất của mình vậy, chỉ sợ cô trượt ngã, rồi đột nhiên anh ngẩng lên nhìn Thiên Hạ với ánh mắt nghi ngờ, thần khí nặng nề: “Làm sao cô ấy bị ngã?”

“Cô ta đẩy em”. Giai Vân rúc đầu vào lòng anh nức nở.

Thiên Hạ cười lạnh lùng và nói: “Anh tin lời cô ấy nói đi, em hẹn cô ấy ra cửa rồi đẩy ngã cô ấy đấy!”.

Cô lại cười Trần Giai Vân, nói dối không đúng đối tượng, Khuru Lạc sẽ tin những lời nói dối đẳng cấp thấp như thế sao?

“Lạc Lạc...”. Trần Giai Vân tiếp tục nghẹn ngào, nước mắt dàn dụa: “Em ngã đau lắm, anh đừng rời xa em, đừng rời xa em và con...”.

“Được, em yên tâm, anh không rời xa hai mẹ con đâu”. Khuru Lạc trả lời.

Giọng nói ấm áp và bình thản ấy lại dùng kiểu thì thầm mà Thiên Hạ quen thuộc nhất để nói ra.

Từ trước đến nay chưa bao giờ Thiên Hạ thực sự chấp nhận đoạn kết của câu chuyện này. Cô đã biết sẽ có kết cục như thế này, Khuru Lạc không thể bỏ rơi con của mình và cũng không bao giờ tàn nhẫn chia rẽ Giai Vân và con.

Nhưng giây phút này, cô tận tai nghe thấy, nghe thấy anh hứa hẹn một cách nghiêm túc đồng thời cũng tuyên bố đoạn kết cho những gì trong quá khứ mà hai người đã từng có.

Thiên Hạ cảm thấy trong lồng ngực mình có luồng cảm xúc bị nén lại theo mỗi nhịp tim đập khiến cho các dây thần kinh không hoạt động. Ngoài hít thở, dùng sức để hít thở ra cô không biết bản thân mình còn có thể phối hợp với cơ thể như thế nào nữa.

Khuru Lạc, khi anh quan tâm đến Trần Giai Vân như thế lẽ nào anh không hề nghĩ rằng điều đó tàn nhẫn như thế nào đối với Ngôn Thiên Hạ đứng cạnh anh không?

Đã từng, anh đã từng thề trước sông Nile rằng sau này không bao giờ làm em tổn thương nữa, không phải sao?

Anh là đồ lừa đảo, hoặc là, em quá dễ bị lừa...

Thiên Hạ lạnh lùng nhìn hai người họ, chậm chậm từ từ hít thở, luồng không khí lạnh sộc vào phổi. Cả người cô dường như đông cứng lại dưới cái lạnh.

Khuru Lạc dùng lòng bàn tay lau nước mắt cho Giai Vân và đỡ cô ấy đứng dậy. Anh đột nhiên nhìn Thiên Hạ, nhìn đôi mắt lạnh lùng ấy cô cảm thấy có một thứ tình cảm khác vụt qua. Thiên Hạ thấy trong đó là sự hối hận, là sự bất lực.

“Bọn anh đi trước đây”. Anh nhìn Thiên Hạ nói, không nói thêm câu nào nữa, anh ôm chặt Giai Vân, cẩn thận từng chút. Khi anh chuẩn bị rời đi thì Thiên Hạ buông một câu lạnh lùng khiến anh dừng bước.

“Phiền anh quản cô ấy cho chặt, đừng để cô ấy đến nhà tôi để bị đẩy lần nữa. Cảm ơn”. Thiên Hạ cười nhạt còn Khuru Lạc không nói gì. Cô tiếp lời: “Còn nữa, phiền anh”. Cô dừng lại rồi nói chậm: “Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Cảm ơn”.

Trần Giai Vân nhâm rồi, không phải là cô không nên xuất hiện trước mặt Khuru Lạc nữa mà là cả hai người không nên xuất hiện trước mặt Ngôn Thiên Hạ nữa mới đúng!

Khuru Lạc ngạc nhiên nhìn cô, dường như anh nhận ra điều gì đó trong mắt cô. Hai người nhìn nhau, lạnh lùng.

Đây giống như lần nhìn nhau cuối cùng trong cuộc đời này vậy, sâu sắc lâu dài, sau này như lỡ mất nửa đời còn lại. Từ nay về sau chỉ còn là hồi ức tươi đẹp, nhạt nhòa về những ngày đã qua đang mờ dần theo sương gió, có thể, mãi mãi không bao giờ nghĩ lại nữa.

Trần Giai Vân dùng sức túm chặt áo Khuru Lạc, dường như muốn nhắc anh là cô đã không đợi được nữa.

“Anh đi đây”. Khuru Lạc không trả lời câu hỏi của cô, anh dìu Trần Giai Vân đi về phía chiếc xe màu vàng ở cách đó không xa.

Thiên Hạ nhìn theo bóng chiếc xe cuối cùng cũng khuất xa, không còn thấy bóng nữa, ngay cả hạt bụi cũng bay theo gió.

Cô nhìn xung quanh, khắp nơi đều là những cây ngô đồng trơ trụi, chỉ còn gai của dây tường vi bám trên đó.

Thiên Hạ bỗng cười, khí lạnh càng ập vào phổi nhiều hơn khiến cả người cô sắp đông cứng lại.

Cô giơ hai tay thẳng ra, xoay tròn trong gió đông, giống như một phiến lá theo cơn gió đáp xuống mặt đất, thật muốn rơi vào lòng đất như thế.

Từ nay về sau, một mình cô đơn.

Tất cả quá khứ, rơi xuống như bụi.

38. Chương 38: Thỏa Hiệp Hiện Thực

Hai tháng sau đó cuộc sống của Thiên Hạ cứ bình yên trôi đi như nước.

Chớp mắt đã đến cuối năm. Những bông tuyết trắng đã rơi đầy mặt đất. Nghe nói đây là trận tuyết lớn nhất trong mười năm trở lại đây ở thành phố này. Tuyết tích dày trên phiến lá, phủ từng lớp tuyết một lên trên thành phố, lâu lâu không tan.

Ngoài việc những bông tuyết thường bay lên đầu xe ảnh hưởng đến việc lái xe ra, còn lại phần lớn tuyết không gây cho Thiên Hạ khó khăn gì khác. Có thể việc hình thành thói quen cuộc sống của một người rất khó thay đổi, bên dưới áo choàng dài của cô vẫn là váy ngắn. Ngày đi làm thì sáng dậy sớm chuẩn bị mọi thứ và đến công ty. Ngày nghỉ thì sẽ đi thăm mỹ, spa, hoặc tham gia triển lãm đá quý, đảm nhiệm vai trò khách mời, cứ như thế lặp đi lặp lại mỗi tuần.

Giấy báo cáo thu nhập cuối năm của “Cảnh Thụy” đã xong, thu nhập thực của nửa năm sau tăng cao, tin này khiến tất cả mọi công nhân viên công ty đều vui.

Không khí vui vẻ đã hâm nóng trái tim lạnh băng đã lâu của Thiên Hạ. Cô quyết định party cuối năm nay phải làm hoành tráng hơn năm ngoái, cô hy vọng tất cả mọi người có thể quên hết đi mọi phiền não trong buổi tiệc ấy, vui vẻ đối mặt với một năm mới, trong đó cũng bao gồm cả cô.

Thiên Hạ nói dứt, mỗi bộ phận đều phải chuẩn bị tiết mục riêng của mình, biểu diễn đặc sắc nhất thì tiền thưởng cuối năm của bộ phận đó sẽ tăng 3%. Điều này khiến mọi người vô cùng háo hức. Sau khi tan ca là trông thấy các nhân viên các phòng đều chăm chỉ luyện tập, lại còn bảo vệ nghiêm ngặt không tiết lộ cho bất kỳ ai.

Ngày cuối cùng của năm nay, ba giờ chiều, Thiên Hạ và một đám trợ lý ôm đồ trang sức cho buổi party đi lại trên con phố phồn hoa nhộn nhịp. Hội trường đặt trong đại sảnh của một khách sạn bốn sao, cô muốn tự mình đến trang trí.

Trên mặt đất vẫn còn để lại vết tuyết đêm qua, chân đạp lên mềm mềm và lưu lại dấu trên đó.

Người đi bộ trên phố rất đông, ai cũng mặc áo choàng ấm, người ra ngoài mua đồ hoặc hẹn hò rất nhiều, tiếng nói tiếng cười không dứt.

Ở chỗ ngoặt của con phố này là cửa hàng rượu, ở đó cũng tập trung rất đông người. Thiên Hạ và trợ lý cẩn thận cầm túi đồ trong tay và đi sát bên nhau.

Ánh mắt cô nhìn thấy một bóng người, cảnh tượng như mơ như mộng, trái tim cô cũng đập gấp gáp.

Hình như cô nhìn thấy Khuu Lạc.

Cô không nhìn thấy bộ quần áo sắc sảo hay phong độ của anh nữa, mà người đàn ông cô vừa thấy gương mặt xanh xao, dưới cằm để râu, tóc tai lộn xộn. Hai con mắt cụp xuống nhìn vô cùng tàn tạ, người đó mặc

chiếc áo sơ mi nhàu nát, bên ngoài chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng. Ánh nắng vàng như bao quanh người đó, dường như dưới ánh nắng vàng phản chiếu hình ảnh xanh xao của một con người.

Sao thế được? Người này sao có thể là Khuê Lạc được? Trái tim Thiên Hạ không ngừng bóp nghẹt, nhất định là cô nhìn nhầm người, Khuê Lạc của cô từ trước đến giờ luôn phong độ, luôn cười bình tĩnh....

Thiên Hạ vội vàng lao lên trước, đẩy những hành khách hai bên ra, cô không che giấu nỗi sợ vội vã trong từng hành động. Cô chỉ muốn xác minh xem những gì cô vừa thấy có phải là ảo giác không mà thôi.

Người đó đang đi về phía cô. Năm mét, bốn mét, ba mét, hai mét, một mét...

Thiên Hạ mở to mắt, nhìn rõ mặt người đó, quả nhiên thần thái vô cùng mệt mỏi, còn anh hình như không nhìn thấy cô mà chỉ giống như nhìn thấy một người lạ, lướt qua vai nhau bước đi.

Thiên Hạ quay lại nhìn bóng anh, và thở dài.

Chỉ có hai tháng sao anh lại biến thành như thế này?

Dường như cô bị trúng bùa, cứ đứng nhìn bóng anh xa khuất, cho đến khi trợ lý bên cạnh lên tiếng gọi cô: “Tổng giám đốc, cô sao thế?”

“Tôi... không sao”. Thiên Hạ đưa tay vuốt tóc để lộ ra vầng trán.

Anh ấy còn cần cô thương xót sao? Ngọn Thiên Hạ.

Không phải sớm đã đi trên hai con đường xa lạ hay sao? Thiên Hạ quay người đi theo con đường cũ, coi như chưa hề nhìn thấy điều gì.

Khách sạn cao cấp hiện ra ngay trước mặt, đám người đi thẳng vào bên trong và bắt đầu bố trí bàn tiệc.

Hơn ba tiếng sau cả căn phòng như được thay đổi hoàn toàn, khắp nơi đều trang trí đồ trang sức tràn đầy không khí vui tươi.

Bảy giờ tối buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Ngọn Thiên Hạ phát biểu cảm ơn xong người dẫn chương trình lên sân khấu và tuyên bố buổi tiệc được bắt đầu.

Khi bốn nhà giám định đá quý ngoài năm mươi tuổi của phòng giám định lên sân khấu biểu diễn trong trang phục bắt mắt, hợp xướng ca khúc “Ngọn đuốc trong ngày đông” làm cảm động cả khán phòng.

Thần thái bay bổng của các nhà giám định đá quý già đã truyền lửa cho tất cả mọi người, ai ai cũng vỗ tay theo điệu nhạc. Bọn họ càng hát càng say mê. Cùng với những tiết tấu mạnh mẽ, họ bắt đầu nhảy những điệu nhảy thịnh hành nhất hiện nay như popping(*), thậm chí cả điệu moonwalk(*).

Những đồ đệ mà bọn họ mang theo khiến cho mọi người đơ người ra nhìn. Không ai có thể tin được rằng những người đang cuồng nhiệt trước mắt mình lại là những nhà giám định bình thường vô cùng nghiêm khắc.

Cả hội trường sôi sục giống như buổi concert của ngôi sao lớn, ai cũng hô hào hết mình vì bọn họ.

Thiên Hạ cũng vô cùng phấn khích, cô gào thét và vỗ đồ cả tay. Cô có thể sống rất vui vẻ, có thể khiến cho hình ảnh vụt qua ban chiều trôi ra khỏi đầu.

Khi buổi tiệc cuối cùng của năm kết thúc Thiên Hạ tuyên bố tiết mục đặc sắc nhất chính là ca khúc Ngọn đuốc trong ngày đông và thể hiện sự cảm ơn sâu sắc với các vị tiền bối.

Trong tim mỗi người đều có khoảnh khắc thanh xuân vô cùng mạnh mẽ, cho dù là hai mươi, ba mươi hay năm mươi tuổi.

Buổi tiệc cuối năm này ai ai cũng vui vẻ ra về.

Thiên Hạ lái xe và bật nhạc trên nóc xe, âm nhạc làm cảm động mọi thứ xung quanh. Một tay cô cầm vô lăng, một tay gõ theo nhịp ca khúc đang vang lên.

Đường đêm vừa rộng rãi vừa thênh thang, những ngôi nhà cao tầng hai bên cùng với ánh đèn mờ màu cam càng sắc sảo trong bóng tối.

Chiếc xe đi thẳng vào bãi đỗ xe sân sau. Cô tắt nhạc, cầm túi và nhảy nhót những bước chân vui vẻ đi vào trong nhà.

Đêm khuya, Thiên Hạ về phòng, tẩy trang, tắm rửa, xong xuôi cô bật công tắc đèn ở đầu giường và vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy tấm thiệp màu đỏ ở trên bàn.

Cô mở ra và thấy ảnh cưới của Châu Cẩn Du và Đường Mộc Thực.

Hai người mặc đồ cưới màu trắng, anh đứng thẳng, dáng vẻ tự tin, còn cô ấy đứng nép vào anh, cười rất tươi. Đuôi váy cưới của cô ấy được kéo vòng trước chân anh, ảnh chụp đẹp quá.

“Ngày mừng mười tháng một nhà thờ lớn Sao Paulo... hân hạnh chào đón bạn”. Thiên Hạ vừa cười vừa đọc.

Mùng mười tháng một, đời này kiếp này, thập toàn thập mỹ? Ngụ ý thật hay. Chỉ là, tại sao lại mời cô? Không ngại gì sao?

Cô không muốn nhìn người khác sống quá hạnh phúc, quá hoàn mỹ. Hôm nay là thiệp cưới của Châu Cẩn Du và Đường Mộc Thực, nếu như ngày mai là thiệp cưới của Khưu Lạc và Giai Vân, thì cô nên làm thế nào?

Thiên Hạ đặt thiệp cưới lên bàn, sau khi sấy khô tóc cô tắt đèn đi ngủ. Ngày mai là ngày nghỉ tết Nguyên Đán, cô có thể ngủ thoải mái.

Thế nhưng, bóng người quen thuộc ấy cứ lớn dần trong giấc mơ của cô mãi không tan. Đi sâu vào giấc mơ, cô nhìn thấy bóng tịch dương hoàng hôn, nhìn thấy dòng người lớn, nhìn thấy đôi mắt sâu của Khưu Lạc, nhìn thấy vành râu xanh của anh, sau đó cô nhìn thấy bóng anh đi lướt qua cô, chiếc bóng càng lúc càng xa, cô đuổi theo nhưng không tìm thấy.

Cô đứng giữa dòng người dày đặc trên phố, nhìn ngắm bốn phía, lo lắng gọi từng hồi: “Khưu Lạc, tại sao em không tìm thấy anh...”

Giấc mơ dài, tuyệt vọng và áp lực.

Khi tỉnh dậy cô thấy tim mình nặng nề và đau nhói, cô sờ tay lên trán và thấy nó lạnh toát, mồ hôi vẫn chưa kịp khô.

Cô đã nói bản thân mình chỉ khóc một lần. Chỉ sau khi nhìn thấy đứa bé và cô ngồi khóc một lần duy nhất ở bến xe bus. Từ đó về sau cô đã kiềm chế cảm xúc của mình rất tốt, nhưng không ngờ mình lại rơi lệ trong cơn mơ, dường như tất cả cảm xúc kiềm chế ba tháng qua đã nổ tung.

39. Chương 39: Đôi Mắt Của Anh Dưới Chiếc Mặt Nạ

Đá kim cương cần được máy dò tìm khoáng sản tìm ra, phá bằng thuốc nổ, chất lên xe, vận chuyển, tán vụn, chọn lọc, mài thành kim cương. Vậy thì tình yêu chân chính cần phải trải qua bao nhiêu cửa ải mới có được?

Anh có còn tin vào tình yêu không?

Phần 1: Bước chân của anh

Một tháng sau, cái giá lạnh của mùa đông dần tiêu tan, sắc xuân nẩy mầm dưới lớp băng tuyết, các loài hoa đều đã nở rộ.

Kế hoạch tấn công thị trường của “Cảnh Thụy” tại Ý cũng sắp bắt đầu.

Trước đó, một bộ phận của “Cảnh Thụy” được phái tới Ý, các công tác tuyên truyền, chuyển hàng, quảng cáo cũng chuẩn bị xong. Đoàn thiết kế do Từ Sở đứng đầu đã có được cảm hứng ở Venice, lô đá quý thiết kế đầu tiên cũng đã được trang trí hoàn tất.

Ngôn Thiên Hạ quyết định đi một chuyến đến Venice, tập trung hết tinh thần vào việc “Cảnh Thụy” ở Ý. Muốn mở rộng thị trường ít nhất cần hai năm tìm hiểu, trong thời gian này, cô không có ý định quay về Trung Quốc. Thị trường Trung Quốc sẽ được cô điều khiển từ xa.

Thực ra cô có tư lợi.

Cô cũng lo sợ, lo rằng có một ngày sẽ nhận được thiệp mời cưới của Khưu Lạc và Trần Giai Vân.

Tuy đã bốn tháng bất vô âm tín, cô cũng không đặc biệt chú ý đến Khưu Lạc, chỉ biết gần đây “Lý Ngự Thành” không có chút động tĩnh nào. Không có dự án lớn, không có kế hoạch tuyên truyền quy mô lớn, chỉ đơn giản duy trì hoạt động kinh doanh thường nhật.

Ngày mười ba tháng hai, chuyến bay đến Venice.

Tối hôm trước, Thiên Hạ từ biệt quản gia và những người cùng chung sống trong nhà. Lần này đi hai năm liền, cô vẫn giữ lại những người làm này, chỉ cần dọn dẹp nhà cửa là được.

Quản gia nói muốn theo đến Venice để tiếp tục chăm sóc cô, nhưng Thiên Hạ đã nói dối ông ta rằng: “Có lẽ nửa năm sau sẽ quay về. Cháu sẽ cố gắng làm thật nhanh, bác có thể ở nhà hưởng phúc”.

Sau khi Thiên Hạ chọn những nông sản thường dùng, người hầu giúp cô nhét vào va li.

Đêm cuối cùng trước khi rời đi, sau khi tất cả mọi người đã chìm vào giấc ngủ, Thiên Hạ lặng lẽ đến phòng ngủ đối diện.

Bật đèn, ánh sáng chiếu rọi khắp phòng ngủ của Khưu Lạc.

Sàn nhà vẫn sáng bóng, chiếc bàn sạch sẽ không chút bụi, hàng ngày đều có người quét dọn.

Đã hơn hai tháng không đến đây, Thiên Hạ cố tình trốn tránh. Nơi đây sẽ khiến cô nhớ lại quá nhiều cảnh tượng ngọt ngào, khiến tim cô nhói đau. Buổi tối trước khi rời đi, Thiên Hạ ngồi trên chiếc giường mềm mại, nhìn hai chiếc gối rồi mỉm cười lạnh lùng.

Những ngày tháng ảm áp ấy, mỗi buổi sáng thức dậy, cô đều vuốt ve những đường nét đẹp như tranh vẽ trên khuôn mặt Khưu Lạc, khi ngón tay lướt đi lướt lại trên bờ môi của anh thì bị anh cắn một cái. Anh sẽ mở mắt nhìn về phía cô, đôi mắt xanh dịu dàng, ảm áp.

Thiên Hạ đứng dậy, cuối cùng liếc nhìn lại mọi thứ, tắt đèn rời đi. Trong hai năm cô sẽ không quay lại.

Suốt đêm Ngôn Thiên Hạ không yên giấc, đến tận bốn giờ sáng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ. Lái xe đưa cô đến sân bay, lúc ngồi trong xe cô đều nhắm mắt thư giãn.

Sau khi đến bãi đỗ xe của sân bay, lái xe khẽ đánh thức cô, sau đó giúp cô chuyển hành lý.

Cô vẫy tay tạm biệt lái xe, kéo va li đi về phía sân bay rộng lớn.

Đúng lúc mới bắt đầu lên máy bay.

Thiên Hạ rảo bước về phía cửa vào, đột nhiên phía sau có người gọi tên cô: “Thiên Hạ!”

Cô thấy kinh ngạc, không chỉ vì có người chạy đến tận sân bay tìm cô mà ngạc nhiên hơn, người ấy chính là Đường Mộc Thục.

Ngôn Thiên Hạ quay người, sau phút ngạc nhiên, cô mỉm cười với Đường Mộc Thục.

Đường Mộc Thục vừa trải qua tuần trăng mật, khuôn mặt hồng hỏ, mỉm cười rất tươi.

Cô ta đến trước mặt Ngôn Thiên Hạ: “Suýt nữa thì không kịp, may quá, may quá”.

Thiên Hạ nghĩ bụng, cô vừa mới quyết định kế hoạch đi ra nước ngoài, ba hôm trước đặt vé máy bay, cô ta cũng có thể điều tra được, đúng là tài giỏi. Chỉ có điều vì sao Đường Mộc Thục lại tìm cô?

Thiên Hạ khách khí hỏi: “Tuần trăng mật vui không?”

Đường Mộc Thục mỉm cười đáp: “Không biết ai nghĩ ra kế hoạch du lịch vòng quanh thế giới, tôi và Cẩn Du đi hết nước này đến nước khác, mệt chết đi được, làm gì còn tâm trạng để chơi nữa”.

Thiên Hạ mỉm cười.

Đột nhiên Đường Mộc Thục hỏi: “Cô định đi thật à? Không quay về nữa sao?”

“Tôi phải đi khai thác thị trường châu Âu, hy vọng Cảnh Thụy sẽ thành công ở Ý. E rằng không thể quay về trong thời gian ngắn”.

“Tiếc thật....” Đường Mộc Thục than thở, “Đi như vậy à, sau này tôi tìm ai cùng đi dạo phố đây”

“Châu Cẩn Du”, Thiên Hạ đáp lời cô ta, “Anh ấy sẽ đi dạo phố cùng cô, yên tâm đi”.

“Cũng được, Thiên Hạ chúc cô lên đường bình an, đợi cô quay về chúng ta cùng đi dạo phố”. Đường Mộc Thục tạm biệt cô.

Cô đáp lại, kéo va li qua cửa.

Đường Mộc Thục dõi theo bóng dáng của Thiên Hạ, đến khi không nhìn thấy nữa, sau đó quay người, nhìn sân bay đông người qua lại, mỉm cười và nói: “Cuối cùng thì vẫn không đến...”

Cô biết Khuư Lạc bận rộn chăm sóc Trần Giai Vân và đứa trẻ kia, không thể phân thân được, nhưng nếu anh ta thực sự muốn đuổi theo Ngôn Thiên Hạ thì chắc sẽ xuất hiện. Xem ra...

Đường Mộc Thục liếc nhìn cánh cửa vào đã đóng, khẽ cười và nói: “Tốt nhất đừng quay lại”.

Thiên Hạ mơ mơ màng màng, cô tiếp viên hàng không dịu dàng đã cẩn thận đắp chăn cho cô, khi máy bay hạ cánh khẽ đánh thức cô dậy.

Sau khi xuống máy bay, Ngôn Thiên Hạ thấy nhân vật cấp cao của “Cảnh Thụy” tại Venice đều ra đón, chỉ không thấy Từ Sở, cô cũng không nghĩ nhiều, chắc là vì công việc không thể đi được.

Cô kéo va li, đeo kính râm, mỉm cười vẫy tay với họ.

Tất cả các công trình kiến trúc của Venice đều xây trên mặt nước, cả thành phố giống như cội tiên bồng bềnh trên mặt nước, giống như kênh đào mạng nhện xuyên suốt hòn đảo. Các cây cầu tạo thành những đường cong hoàn mỹ trên “thành phố nước”. Phong cách Byzantine, phong cách Gothic, phong cách Baroque, phong cách Venice, các quần thể kiến trúc in bóng trong sóng nước trong xanh, giống như thế giới hai tầng, ngăn cách bởi gợn sóng kỳ diệu.

Qua nhiều thế kỷ, những chiếc thuyền nhỏ Gondola(*) với tạo hình đặc biệt đã trở thành công cụ giao thông thường dùng của người Venice.

Ngôn Thiên Hạ và các đồng nghiệp khác cùng đi trên một chiếc thuyền Gondola, gió ẩm ướt tấp vào mặt, cô thấy hơi lạnh, co mình trong chiếc áo gió màu đen, bỏ cặp kính râm xuống, quan sát khung cảnh của thành phố nước.

Nhân viên ngồi cạnh báo cáo sơ qua với cô về tình hình công việc hơn hai tháng trở lại đây.

Ngày mừng một tháng ba, chi nhánh của “Cảnh Thụy” ở Venice có thể mở cửa ở khu phố thương mại náo nhiệt nhất gần quảng trường Saint Marco, bắt đầu từ ngày hai mươi sẽ tuyên truyền với mọi người.

Thiên Hạ gật đầu.

“Gondola” dừng lại bên cạnh khách sạn, đoàn người vào khách sạn, “Cảnh Thụy” thuê hết tầng một. Khách sạn bốn sao gọn gàng sạch sẽ, đầy đủ các thiết bị, Thiên Hạ rất hài lòng. Họ cần ở Venice trong thời gian dài, trước khi tìm được khu nhà thích hợp thì chỉ có thể ở khách sạn, căn phòng như thế này rất vừa ý cô.

Sau khi cất va li ở phòng riêng, Thiên Hạ điều chỉnh thời gian ở đồng hồ đeo tay theo đồng hồ treo tường. Lúc ấy là một giờ chiều, cô đến nhà ăn của khách sạn ăn trưa.

Tuy khách sạn không to nhưng đồ ăn Tây, đồ ăn Trung Quốc, đồ ăn Ấn Độ, đồ ăn Trung Đông phân rất rõ ràng. Cô vào khu đồ ăn Trung Quốc, nhìn thấy Từ Sở đang vừa ăn trưa vừa đọc tạp chí.

“Thật trùng hợp”. Thiên Hạ chào một tiếng rồi ngồi đối diện với cô ta.

“Giám đốc Ngôn, xin lỗi, sáng nay tôi đi bàn chuyện làm ăn ở nhà máy, không đến sân bay được”. Từ Sở mỉm cười ngượng ngùng.

Thiên Hạ lắc đầu và nói: “Không sao”, sau đó nhìn Từ Sở. Cô phát hiện Từ Sở có sự thay đổi rõ rệt so với lần đầu gặp mặt, tuy vẫn còn chút chua chát, chỉ có điều đôi mắt ánh lên sự tự tin.

Khi trọng tâm sống của một người thay đổi thì trạng thái của người đó cũng thay đổi.

Thiên Hạ rất thích dáng vẻ hiện tại của Từ Sở.

“Mọi người bận rộn ở Venice hơn hai tháng, có cảm nhận gì về thành phố này không?” Sau khi gọi món, Thiên Hạ bắt đầu nói chuyện với Từ Sở.

“Venice dưới ánh chiều tà là đẹp nhất”, Từ Sở nghĩ một lúc rồi nói, “ánh chiều lấp lánh trên sóng nước, làm nền cho quần thể kiến trúc theo phong cách châu Âu, đẹp tuyệt”.

Thiên Hạ gật đầu, bữa trưa của cô đã được mang tới, là đầu bếp nước ngoài làm, nhìn cách trang trí không được đẹp mắt lắm, cô cũng không để ý, cùng Từ Sở vừa ăn vừa nói chuyện.

“Thưa cô, quý ông ở bàn bên kia tặng hoa cho cô”. Đột nhiên nhân viên phục vụ bước tới, nói với cô bằng tiếng Anh, sau đó đặt bó hoa hồng lên bàn ăn.

Theo lý mà nói thì khi nhận được hoa sẽ ngoảnh đầu lại nhìn xem người tặng hoa là ai? Nhưng khi nhìn thấy bó hoa đó, mặt Từ Sở đỏ bừng lên, cúi đầu ăn cơm. Thiên Hạ nghĩ chắc chắn không phải là tặng cho mình.

Có điều gì đó rất lạ.

Thiên Hạ cười và nói: “Đàn ông ở Venice đẹp trai hơn đúng không?”

Từ Sở không ngừng gắp cơm. Thiên Hạ thấy tai cô ấy nóng bừng, không nỡ trêu chọc, vội nói: “Ăn nhanh lên, thức ăn nguội sẽ không ngon”.

Bó hoa hồng trên bàn rất đẹp, e rằng không phải là lần đầu, mong sao cô ấy tìm được hạnh phúc của mình.

Ăn cơm xong Thiên Hạ rời khỏi khách sạn, một mình ngồi trên chiếc thuyền “Gondola”. Cô bảo lái thuyền đi chậm lại ven quảng trường Saint Marco, chuẩn bị đi xem mức độ náo nhiệt của khu phố thương mại và trung tâm thành phố.

Quảng trường Saint Marco thiết kế theo phong cách La Mã cổ, ở cửa vào có hai cột tròn cao chọc trời, trên đỉnh của chiếc cột phía đông có biểu tượng của Venice – tượng sư tử bằng đồng đen. Bên dưới là người qua lại, đàn chim bồ câu hạ cánh xuống quảng trường tìm thức ăn, đột nhiên lại cất cánh bay đi, bay lượn một vòng trên quảng trường, thỉnh thoảng vài chiếc lông vũ trắng muốt rụng xuống.

“Gondola” đi chậm lại ven quảng trường, không lâu sau Thiên Hạ liền nhìn thấy khu phố thương mại phồn hoa, ngược nhìn những người ăn mặc tươi trẻ ra vào các cửa hàng trên đường phố, giống như đang nhìn một bức tranh phong cảnh rất đẹp.

Cuối cùng nhìn thấy cửa hàng “Cảnh Thụy”. Thiên Hạ bảo lái thuyền dừng lại. Nhìn từ xa cô thấy cửa hàng cách đó gần trăm mét vuông đang thi công.

Xét lượng người tập trung cao độ ngoài cửa hàng và mức độ giàu sang qua cách ăn mặc của mọi người thì có thể thấy cửa hàng này ở vị trí rất tốt.

Cô thấy yên tâm một chút, dùng tiếng Anh nói với lái thuyền: “Anh hãy đưa tôi đi ngắm cảnh xung quanh, nghe nói thành phố Venice dưới ánh chiều tà rất đẹp”. Lúc ấy là ba giờ chiều, chọn thời điểm này ngắm cảnh quả là sự lựa chọn hoàn hảo.

Chiếc thuyền “Gondola” dài xuyên qua các con kênh, mỗi gợn sóng đều ẩn chứa những điều kỳ diệu, gió biển mang thêm dư vị cho cả thành phố.

Thiên Hạ mua một cốc cà phê đặc kiểu châu Âu. Chiếc thuyền “Gondola” tiếp tục đưa cô đi trên mặt nước, phong cảnh của những tòa kiến trúc độc đáo biển ảo trước mắt.

“Phía trước chính là cầu than thở”. Anh lái thuyền tốt bụng nhắc nhở cô.

Thiên Hạ ngược mắt lên, thấy chiếc thuyền “Gondola” đi vào một con đường rất hẹp, những bức tường của các tòa kiến trúc hai bên loang lổ nhiều màu, phía trên gắn với bức tường thấp theo phong cách Baroque. Ánh chiều tà lấp lánh tỏa ánh nắng xuống cây cầu, khiến người nhìn có chút cảm giác buồn man mác.

Thiên Hạ nhìn về phía bờ tường đỏ nhuộm ánh chiều tà, nhếch mép cười, uống một ngụm cà phê.

Cà phê không có đường, có lẽ cô đã quen rồi, không thấy vị đắng chất, ngược lại thấy thơm nồng.

Ánh chiều tà chiếu chéo, phía dưới cây cầu ngấn màu trắng, một chiếc “Gondola” khác đi ngược chiều, khuôn mặt của chàng trai hướng về phía bức tường trắng đối diện, đôi mắt xanh in bóng dưới mặt nước trong xanh nhưng lại không nhìn thấy gợn sóng.

Dưới chiếc cầu than thở, hai chiếc “Gondola” đi ngang qua, càng đi càng xa....

40. Chương 40: Mặt Nạ Carnival(*)

Trưa hôm sau, sau khi đến nhà ăn, Thiên Hạ lại nhìn thấy Từ Sở ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ nên lại ngồi cùng bàn với cô.

Rút kinh nghiệm ngày hôm qua, Thiên Hạ quyết định đổi sang món canh.

Hai người nói chuyện, lúc ấy, nhân viên phục vụ đi tới, Thiên Hạ tưởng là món canh của mình, không ngờ hai tay nhân viên phục vụ bưng chiếc hộp màu hồng phấn, khê đặt trên bàn.

“Đây là cái gì?” Từ Sở nhìn thấy chiếc hộp lớn, có chút ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn là cảnh giác.

“Chẳng phải cô mở ra thì sẽ biết sao”. Nói xong Thiên Hạ quay đầu lại, thấy một chàng trai đang nhìn chăm chăm về phía họ.

Anh ta rất đẹp trai, mái tóc nâu, đôi mắt màu hổ phách trong suốt, trông rất dịu dàng.

Anh ta thấy Thiên Hạ quay đầu lại, mỉm cười vẫy tay với cô.

Ngôn Thiên Hạ cũng cười, quay đầu lại thấy Từ Sở khê mở một bên hộp, lén nhìn vào bên trong, thấy một bộ váy dạ hội lộng lẫy, bông chốc mặt biến sắc, rút tay lại như bị điện giật vậy. Cô lắc đầu với nhân viên phục vụ và nói: “Không được, không được, anh mau trả lại. Tặng hoa thì thôi chứ, sao lại tặng tôi bộ váy dạ hội sang trọng như thế này...”

“Váy dạ hội”. Nhân viên phục vụ hơi ngạc nhiên, “chắc quý ông đó muốn mời cô tham dự lễ Carnival”.

“Lễ Carnival?” Thiên Hạ không khỏi tò mò.

“Đúng vậy, hôm nay là lễ Carnival của Venice chúng tôi, kéo dài mười hai ngày. Thật trùng hợp hôm nay lại là ngày Valentine”.

“Lễ Carnival phải mặc loại quần áo này sao?” Từ Sở hỏi.

“Cái quan trọng không phải là quần áo. Mọi người có thể hóa trang thành công chúa, hoàng tử, phù thủy, quái vật tùy thích, con trai có thể hóa trang thành con gái, người già hóa trang thành trẻ nhỏ, không kiêng kỵ gì cả. Quan trọng là mặt nạ, tất cả mọi người đều đeo chiếc mặt nạ cầu kỳ, tinh xảo, đến quảng trường Saint Marco khiêu vũ”.

Từ Sở nghe vậy, liền mở chiếc hộp ấy, quả nhiên nhìn thấy phía trên bộ váy dạ hội lộng lẫy màu phấn hồng có một chiếc mặt là màu trắng rất đẹp, khéo mắt hướng lên trên, nạm hai hàng đá màu phấn hồng, trên trán khắc hoa văn.

“Không được...” Ánh mắt của Từ Sở hiện lên vẻ lúng túng, vội vàng viện cớ: “Chiều nay tôi phải đi cùng bạn, không thể tham dự lễ Carnival cùng anh ta được, phiền anh trả lại anh ấy giúp tôi”. Nói xong cô đẩy chiếc hộp ra ngoài.

“Không cần, cô đi cùng tôi làm gì. Chiều nay tôi muốn đi xem cửa hàng”. Thiên Hạ vội vàng thanh minh. Từ Sở nói: “Vậy thì tôi đi cùng cô”.

Nhân viên phục vụ đành phải mang trả lại chiếc hộp.

Đúng lúc ấy món canh được đưa tới, Thiên Hạ không nói nhiều. Cô mở nắp, thấy màu sắc món canh rất hấp dẫn nên dùng thìa nếm thử.

Từ Sở đã ăn xong, dường như vội đi. Thiên Hạ mới bắt đầu ăn canh nên nói với Từ Sở: “Vội gì chứ, chẳng phải nói là đi cùng tôi sao?”

Từ Sở không nói gì, chỉ cúi đầu, cảm giác không tự nhiên.

Thiên Hạ cố tình làm như vậy, cô mong rằng chàng trai kia có thể nghĩ ra cách khác, lễ Valentine một năm một lần, cô muốn giúp Từ Sở.

Quả nhiên, nhân viên phục vụ đi tới, mỗi tay bưng một chiếc hộp, một chiếc màu phấn, một chiếc màu lam, đặt trước mặt Từ Sở và Ngôn Thiên Hạ, sau đó cười và nói: “Quý ông kia muốn mời hai quý cô tham dự lễ Carnival tối nay”.

Được, nhờ anh cảm ơn anh ta giúp chúng tôi”. Thiên Hạ mỉm cười với nhân viên phục vụ.

Từ Sở khó xử nói: “Giám đốc Ngôn...”

Thiên Hạ nhìn Từ Sở và nói: “Tối nay chúng ta phải đi khảo sát lưu lượng người ở quanh quảng trường Saint Marco và các loại trang sức mà người Italia thường đeo nhất, hy vọng là cô Từ Sở không được trốn việc vô cớ”.

Mặt Từ Sở biến sắc, vừa ngượng ngùng vừa khó xử, Thiên Hạ không kìm được mỉm cười.

Tóm lại, lễ Carnival tối nay cô không thể trốn được.

Bốn rưỡi chiều, Thiên Hạ đến phòng Từ Sở giúp cô ấy làm tóc, trang điểm mắt thật đẹp, sau khi đeo mặt nạ để lộ đôi mắt mê hồn. Chiếc váy màu hồng mềm như tơ, bó sát người để lộ vòng eo của Từ Sở, đuôi váy rất dài, khi đi lại cần có người nâng váy, chỉ có điều rất tiện cho việc tránh rét, dù sao thì bây giờ là tháng hai, thời tiết bên ngoài rất lạnh.

Sau khi trang điểm xong, Từ Sở có chút ngượng ngùng khi đứng trước mặt Thiên Hạ. Thiên Hạ nâng cằm cô lên, hai tay đặt lên vai cô và nói: “Nhớ là phải luôn mỉm cười đấy”. Thiên Hạ cười nhắc nhở cô.

“Giám đốc Ngôn, cô có về phòng chuẩn bị không? Lát nữa cô nhất định không được để tôi một mình đấy...”

“Được, được”. Thiên Hạ tạm biệt cô rồi về phòng, nhìn chiếc hộp màu xanh, mỉm cười. Thiên Hạ chỉ muốn làm bóng đèn chiếu sáng cho họ, vì thế cô không trang điểm mà chỉ mặc váy và đeo mặt nạ.

Không giống với chiếc váy của Từ Sở, chiếc váy này bó sát người. Chất vải màu xanh lam khiến người ta trở nên điềm tĩnh hơn, rất hợp với tâm trạng của Thiên Hạ. Cô vuốt tóc qua loa rồi cùng Từ Sở đi xuống dưới.

Một chàng trai mặc bộ lễ phục trắng của vương tước đứng dưới sảnh lớn của khách sạn. Anh ta đeo chiếc mặt nạ màu bạc, phần trán có gắn lông công.

Anh ta quay người lại nhìn họ, khuôn mặt của ba người đều bị mặt nạ che khuất nên cũng bớt cảm thấy khó xử.

Chiếc “Gondola” đưa họ đến quảng trường Saint Marco, sóng nước xoáy thành hình hoa trắng bên cạnh chiếc thuyền, trên bầu trời trong xanh, đàn hải âu đang bay lượn vui vẻ.

“Chào hai cô, hai năm trước tôi định cư ở Venice, các cô đến từ Trung Quốc, đúng không?” Chàng trai nhìn hai người và nói.

Từ Sở cúi đầu không nói gì, Thiên Hạ cười và nói: “Đúng vậy, chúng tôi mới đến”.

“Các cô làm về đá quý?” Anh ta hỏi tiếp, nhìn về phía Từ Sở, “vì tôi nhìn thấy cô vẽ bản thiết kế trong nhà ăn”.

Thiên Hạ tiếp tục nói thay lời cho Từ Sở e thẹn: “Cô ấy là nhà thiết kế đá quý. Tôi là người giám định đá quý. Rất vui được làm quen với anh”.

Khi chiếc “Gondola” đến quảng trường Saint Marco, trời đã dần tối đen, những chiếc thuyền nhỏ chạt cứng các con kênh.

Chàng trai lên bờ trước, sau đó lịch sự đưa tay về phía họ.

Thiên Hạ làm mẫu cho Từ Sở. Cô đưa tay cho anh, nâng váy, giẫm một chân lên bờ, chàng trai đỡ phía sau người cô, đưa cô lên bờ.

Cô gái mặc váy màu phấn hồng có chút ngượng ngùng, cô cúi đầu nâng váy, một bàn tay giơ trước mặt cô, cô ngước mắt, đôi mắt đẹp lộ ra qua chiếc mặt nạ, cô nhìn chàng trai trên bờ, đôi mắt màu hổ phách thật rạng rỡ.

Thế là cô đưa tay ra, anh cẩn thận đón lấy rồi lịch sự đưa tay ra sau người cô, đỡ cô lên bờ.

Hai người đi về phía quảng trường, nhìn thấy bốn sân khấu khổng lồ, bốn nhạc trưởng đứng đầu sân khấu. Ánh đèn rực rỡ chiếu sáng đám đông, những chiếc váy dài chạm đất uyển chuyển theo tiếng nhạc, một đêm Carnival vui nhộn.

Thiên Hạ thấy rất nhiều cô gái đều cầm một chiếc quạt trên tay, thế là cô nói với hai người bên cạnh: “Tôi đi mua quạt, hai người cứ chơi đi, đừng đợi tôi”.

Từ Sở không kịp ngăn cô, cô đã lẫn vào đám đông.

Quả nhiên có chỗ bán quạt, sạp hàng nhỏ bày các loại quạt với đủ loại kiểu dáng, màu sắc. Thiên Hạ cầm chiếc quạt lông trắng, thấy rất thú vị.

“Chiếc màu tím kia hợp với cô hơn”. Người bên cạnh nói.

Thiên Hạ ngước mắt lên, nhìn thấy một người mặc bộ giáp màu trắng, giống như trang phục của cận vệ trong hoàng thất của châu Âu, đeo chiếc mặt nạ màu bạc, trông rất nghiêm nghị và sâu lắng, trên đầu đội một thứ gì đó hết sức khoa trương, thoạt nhìn Thiên Hạ giật nảy mình, nhưng nhìn lại lại thấy rất anh dũng khí thế.

Thiên Hạ cầm chiếc quạt mà anh ta chỉ, đúng là rất hợp với bộ váy xanh của mình. Cô mua chiếc quạt đó, mỉm cười với người bên cạnh và nói: “Anh cũng là du khách từ Trung Quốc đến?” Xung quanh rất ồn ào, cô phải cất cao giọng nói.

“Đúng vậy, chỉ bằng cùng khiêu vũ”. “Mặt nạ màu bạc” nhìn về phía sân khấu.

Thiên Hạ cười và nói: “Được thôi, học một chút cũng rất hay”.

Hai người chen chúc trong đám đông, nhảy những bước nhảy đều và uyển chuyển. Tuy không đẹp như diễn viên chuyên nghiệp nhưng ở lễ Carnival, quan trọng là không khí.

Điệu nhảy kết thúc, Thiên Hạ thấy trán mình chảy rất nhiều mồ hôi nên kéo mặt nạ xuống, lau mồ hôi trên trán, sau đó đưa giấy cho người bên cạnh và hỏi: “Anh không lau mồ hôi sao?”

“Tôi sợ tôi bỏ mặt nạ xuống sẽ làm cô sợ hãi bỏ chạy”. Giọng nói của anh ẩn chứa nụ cười, đáng tiếc là xung quanh quá ồn ào, cô không nghe rõ.

“Không sao, tôi không để ý đâu”. Cô sẽ không chế nhạo ngoại hình của người lạ.

Chàng trai lắc đầu, chiếc mặt nạ màu bạc khiến anh trở nên kiêu căng ngạo mạn, bộ giáp trắng tô thêm nét tuấn tú của anh.

Đám đông đã di chuyển sang sân khấu khác, hai người cũng đi theo sau.

Từ xa Thiên Hạ nhìn thấy Từ Sở và chàng trai vương tước kia, hình như hai người đang cười nói, rõ ràng là đeo mặt nạ không nhìn thấy nhưng Từ Sở vẫn che miệng mỉm cười, trông thật đáng yêu.

Để thay đổi không khí, điệu nhạc này chậm hơn. Hai diễn viên khiêu vũ trên sân khấu, những người trong quảng trường học theo.

Diễn viên nữ nâng váy, xoay ba vòng, phía dưới, hàng nghìn chiếc váy bay lên, giống như những đóa hoa hồng nhiều màu sắc xòe cánh giữa quảng trường trắng. Diễn viên nam bước những bước uyển chuyển, chỉ vài bước là đến trước mặt diễn viên nữ, nắm lấy tay cô cùng khiêu vũ, dưới sân khấu vang lên tiếng hét, những chàng trai gần các quý cô nhất đều đưa tay nắm lấy tay họ.

Thiên Hạ và chàng trai áo giáp cũng vậy, chỉ có điều Thiên Hạ đưa tay ra, tiếng cười ngày càng vang lên, xem ra đã xảy ra rất nhiều chuyện buồn cười.

Một động tác đỡ người, cô ngã trên cánh tay của anh, mở to mắt nhìn đôi mắt của anh phía sau mặt nạ. Chàng trai rất lịch sự, hơi cúi mắt xuống, tránh nhìn thẳng vào mắt cô. Cô chỉ nhìn thấy đôi lông mày rậm rạp của anh.

Động tác nhỏ ấy không khỏi khiến Thiên Hạ có ấn tượng tốt về anh ta.

Sau hai điệu nhạc, mọi người đi về bên phải, sân khấu mới đang chờ mọi người.

Thiên Hạ có cảm giác phía sau có ánh mắt xuyên qua đám đông nhìn về phía mình, là Từ Sở. Thiên Hạ vội quay mặt đi, kéo chàng trai bên cạnh, nhân cơ hội ôm eo anh, giống như đôi tình nhân ôm nhau đắm đuối.

“Đừng động dậy”. Chàng trai không hề nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, Thiên Hạ ngược nhìn, thấy Từ Sở tiếp tục khiêu vũ, lúc ấy mới thở phào. Hôm nay cô phải tác hợp cho Từ Sở tìm được người tốt, không muốn “đứt gánh giữa đường”.

Khi tất cả mọi người đã đến sân khấu mới, hai người họ mới chậm chạp theo sau, hoàn toàn không nhìn thấy phía trước, đành phải tự khiêu vũ theo ý thích.

Thiên Hạ thấy hơi mệt, nhìn thấy trên bậc thang cạnh bờ sông có những nhóm người ngồi cách nhau, uống rượu, cô vũ cho người ở quảng trường. Cô nói với chàng trai bên cạnh: “Xin lỗi, tôi hơi mệt, muốn ra bờ sông hóng gió. Anh cứ chơi đi”. Cô đang định nâng váy bước đi, không ngờ chàng trai nói: “Tôi có thể đi cùng không?”

“Cũng... được. Đi thôi, chúng ta đi uống bia”.

Hai người mua hai lon bia, ngồi bên bờ sông, gió thổi bay đuôi váy của Thiên Hạ, để lộ đôi chân thon của cô.

Khi điệu nhạc kết thúc, họ vỗ tay hoan hô.

Thiên Hạ mở lon bia, ngón trỏ đẩy phần dưới chiếc mặt nạ, để lộ nửa dưới của khuôn mặt. Cô uống một hơi, sau đó huých chàng trai bên cạnh, bảo anh ta uống bia. Thế là anh ta bỏ đôi găng tay trắng, một tay cầm lon bia, tay kia mở một góc mặt nạ, để lộ chiếc cằm và làn da trắng mịn.

“Cằm của anh rất đẹp....” Thiên Hạ cười và nói với chàng trai bên cạnh. Anh ta uống một hơi rồi lại đeo mặt nạ vào.

“Rất giống với một người mà tôi quen....” Thiên Hạ tự nói một mình, “Anh ấy là một người rất đẹp trai, tôi đã bị lừa bởi vẻ đẹp trai ấy”. Nói xong cô cười ha ha.

Chàng trai liếc nhìn cô, không biết nên nói gì.

Cười một lúc, bỗng nhiên có giọt nước mắt nóng rát chảy xuống, lăn dài trên má. May mà có chiếc mặt nạ nên không có người nhìn thấy cô đang khóc.

Nhưng tất cả mọi người đều hạnh phúc. Châu Cẩn Du kết hôn với Đường Mộc Thực, Khưu Lạc ở bên Trần Giai Vân, Từ Sở cũng gặp được người tốt. Chỉ có mình, chỉ có mình là nhảy như kẻ điên trong đám đông của lễ Carnival, dường như sau khi nhảy rất nhiều vòng có thể quên được những chuyện trong quá khứ.

Cô tưởng rằng thời gian càng trôi qua thì ký ức càng nhạt nhòa, cô sẽ dần quên được Khưu Lạc. Nhưng cô đã sai, muốn quên thì năm năm trước đã quên rồi, sao phải đợi đến hôm nay? Ký ức giống như chất độc trong xương tủy, mỗi khi phát tác khiến người ta đau đớn.

“Chỉ có điều”, Thiên Hạ ngừng một lát, “Tôi đã biết rõ bản chất của anh ta rồi. Tôi bảo anh ta đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Cô hít gió biển, nén lại cảm xúc trong lòng, cô không muốn mình chìm vào nỗi đau không bờ bến, hướng hồ là trước mặt một người lạ.

“Chẳng qua chỉ là một trở ngại nhỏ trong tình yêu mà thôi”. Chàng trai ngồi cạnh tỏ vẻ coi thường.

Thiên Hạ có chút tức giận.

Giọng nói ấy ẩn sau chiếc mặt nạ, tuy mập mờ khó nghe nhưng rất hay. Cô tức giận nói: “Vậy anh gặp trở ngại lớn gì? Nói ra xem nào”.

“Tôi á....” Chàng trai ngừng một lát rồi nói: “Vợ tôi sinh cho tôi một đứa con”.

“Chẳng phải chuyện vui sao?”

“Đứa trẻ đó vì dễ non nên rất yếu”.

“Có thể nhờ bác sĩ”.

“Nó vừa chào đời vợ tôi đã bị bệnh trầm cảm, về sau dần dần phát triển thành bệnh thần kinh”.

“.....Vậy thì anh hãy chăm sóc cô ấy”. Bỗng nhiên Thiên Hạ thấy đồng cảm với người vợ đáng thương ấy.

“Đáng tiếc là cuối cùng đứa trẻ không cứu được, thế là cô ấy phát điên. Tôi không muốn đưa cô ấy vào viện tâm thần nên hàng ngày chăm sóc cô ấy, nhưng bị cô ấy cào, đánh, sau đó tôi đến hiệu thuốc mua băng, băng tay cô ấy”.

Thiên Hạ ngây người không nói gì.

Chàng trai cười, gục vai xuống và nói: “Đừng ngạc nhiên, đó là ý trời”.

“Thế vì sao bây giờ anh lại đến Venice? Không phải chăm sóc cô ấy sao? Hay là.... đưa cô ấy vào viện tâm thần rồi?”

“Vì cô ấy không cần tôi chăm sóc nữa”. Anh ta nói rất mơ hồ, cô cũng không hỏi nữa, trong lòng mỗi người đều có chuyện đau lòng.

“Thiên Hạ”. Có người gọi tên cô từ phía xa.

Thiên Hạ ngẩng đầu lên, thấy Từ Sở tay nâng chiếc váy màu hồng phấn chạy về phía cô, chàng trai mặc bộ trang phục vương tước đi theo sau.

“Cô mua quạt ở đâu vậy? Sao trong nháy mắt đã không thấy đâu?” Từ Sở đến trước mặt cô, giọng nói có chút lo lắng.

“À... tôi mua quạt xong không tìm thấy hai người đâu nữa”. Thiên Hạ giả bộ rất khéo léo, “về sau gặp anh bạn này, cùng anh ta khiêu vũ, uống bia, rất vui”.

“Chỉ có điều không còn sớm nữa”, chàng trai vương tước nói, “tuy rất nhiều người thức đêm, thậm chí ngủ trên đường, chỉ có điều hai cô vẫn nên về nhà sớm một chút. Tôi cũng đi cùng đường, để tôi đưa hai cô về”.

“Được”. Thiên Hạ đứng dậy, nhìn chàng trai ngồi bên hồ, cười và nói: “Anh bạn, hẹn gặp lại, không nên quá đau lòng vì quá khứ bị thương. Những ngày tháng tươi đẹp đang chờ anh ở phía trước”.

“Hẹn gặp lại”.

Trong khúc nhạc Carnival vui nhộn, ba người lên chiếc “Gondola”, dưới ánh trăng lung linh, cảnh nước đẹp như những bức tranh cung đình cổ xưa.

Chàng trai ngồi bên bờ dãi theo họ, đến tận khi không thể nhìn thấy bóng chiếc thuyền nhỏ, anh ta mới bỏ vật trang trí nặng trĩu trên đầu, để lộ mái tóc đen nhánh, sau đó bỏ mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt tuấn tú, lạnh lùng.

41. Chương 41: Anh Muốn Gặp Em

Thiên Hạ cảm thấy rất mệt, lâu lắm rồi không thư giãn như thế. Sau khi lên thuyền “Gondola”, cô ngủ thiếp đi. Cuối cùng chàng trai trong bộ trang phục vương tước giúp Từ Sở đưa cô về phòng. Lễ Carnival, Thiên Hạ đã chơi hết mình.

Tối hôm ấy cô không mơ thấy ác mộng mà ngủ rất ngon, đến tận khi dạ dày lên tiếng, bụng trống rỗng thì cô mới mơ màng tỉnh dậy, đầu đau như muốn nổ tung ra.

Ngước mắt nhìn đồng hồ trên tường đã chỉ vào ba giờ chiều chiều, giờ đã ngủ lâu như vậy nhưng đầu vẫn nặng trĩu, cô lại nằm bò lên giường.

Cô chải chuốt, thay quần áo, trang điểm nhẹ xong thì đã là năm giờ chiều, đúng giờ ăn tối.

Thiên Hạ xuống nhà ăn, vừa vào chỗ rẽ thì nhìn thấy đôi nam thanh nữ tú ngồi bên cửa sổ, thì thầm nói chuyện với nhau. Nhìn dáng vẻ ngọt ngào ấy.... cô cười, chuyển sang đồ Tây, cô gọi món bò bít tết.

Cạnh bàn ăn có cột báo, những tờ báo mới nhất trong ngày được xếp chồng ngay ngắn. Cô liếc nhìn, ánh mắt dừng lại ở tin tức có liên quan đến đá quý, sau đó rút tờ báo và bắt đầu lật xem.

Vừa nhìn thấy bức ảnh đó, tim cô như ngừng đập.

Đã bao lâu không nhìn thấy anh rồi, dù chỉ là một bức ảnh, một bức ảnh đen trắng mờ nhạt hay là một bức ảnh chụp nghiêng thì cũng đủ để làm cô ngạt thở.

Cô nhìn bức ảnh ấy rất lâu, giống như đang kiểm tìm sự thay đổi của anh trong suốt bao tháng nay, dường như chỉ gầy hơn một chút. Bộ dạng suy sụp của anh ngày đó có lẽ chỉ là ảo giác.

Cuối cùng cô nhìn tiêu đề, thì ra “Lý Ngự Thành” đến Venice tổ chức một cuộc triển lãm đá quý đẳng cấp để thu hút ánh mắt của mọi người. Thời gian là ngày mười bốn tháng ba, phần lớn là các loại trang sức đá quý hình trái tim. Chúng là những loại đá quý hiếm có và giá thành rất cao. Quả nhiên là thông tin gây chấn động, quảng cáo rầm rộ trước một tháng. Xem ra ảnh hưởng của “Lý Ngự Thành” ở nước ngoài vẫn mạnh hơn “Cảnh Thụ” .

Bò bít tết được đưa đến, lúc giúp cô đặt đồ ăn, nhân viên phục vụ tiện tay đẩy tờ báo ra ngoài, tránh ảnh hưởng đến không gian ăn uống của cô.

Thiên Hạ cầm đĩa cắt bít tết, không biết vì không còn tâm trí hay vì vừa mới ngủ dậy mà mãi không cắt được, không cẩn thận, nước tương bắn ra, bắn vào mặt báo.

Trên bức ảnh, bộ quần áo của Khưu Lạc dính đầy nước tương.

Giống như phản xạ có điều kiện vậy, cô đặt đĩa xuống, lấy giấy ăn cẩn thận lau tờ báo mà quên rằng đó là giấy ướt, nước ngấm vào làm tấm ảnh ướt nhòe. Trái tim cô cũng như bị ngấm nước lạnh vậy, chân tay tê liệt, những giọt nước mắt chảy dài trên má.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy vẻ bất thường của cô, liền lại gần và hỏi có phải bít tết sống không?

Cô lắc đầu, đặt chiếc khăn ướt xuống bàn.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy tờ báo bị bẩn, mỉm cười và nói: “Cô đừng bận tâm, chúng tôi sẽ thay tờ báo mới”.

“Đừng vứt đi”, cô ngừng một lát rồi nói, “Nếu các anh không cần thì hãy đưa cho tôi”.

Người phục vụ hơi ngạc nhiên và nói: “Đương nhiên là được, vậy tôi không phiền cô dùng bữa nữa”.

Ánh mắt của cô dừng lại trên tấm ảnh của Khưu Lạc, do bức ảnh bị ướt nên màu da anh cũng nhòe thành màu nâu.

Thiên Hạ không có hứng ăn nữa cho nên cô gọi người phục vụ: “Phiền anh giúp tôi gói món này đem về”.

Cô lên lầu tìm máy sấy, cố gắng làm khô tờ báo bị ướt cho đến khi màu da anh trở lại màu trắng, lúc ấy trong lòng cô mới dễ chịu một chút, sau đó cô lại lặng lẽ ăn thức ăn đã nguội.

Thiên Hạ bỗng cảm thấy mình như đang tự ngược đãi bản thân, sau khi về nhà lại ăn sườn bò lạnh chính là vì muốn hong khô tờ báo kia. Ngay cả bản thân cô cũng cười vì hành động của mình, nhưng nếu làm như vậy cô mới khiến lòng mình thanh thản được.

Khi nhìn tờ báo cô mới phát hiện ra nhà triển lãm của “Lý Ngự Thành” rất gần với cửa hàng của “Cảnh Thụ”, thế nhưng mở vào ngày mười lăm tháng tư, chắc là sẽ chuẩn bị bố trí trước tầm mười ngày.

Thế nhưng Thiên Hạ đã nhầm.

Ngày hôm sau Thiên Hạ đến cửa hàng đang sửa chữa của “Cảnh Thụ”, lúc đi ngang qua nhà triển lãm của “Lý Ngự Thành” cô mới phát hiện ra ở đó đã chuẩn bị làm rồi, xung quanh có hàng rào chắn, nhân viên ra ra vào vào vận chuyển sơn và nguyên liệu trang trí.

Bên trong đám người đi lại không ngừng nghỉ ấy, có nhìn thấy một bóng người, mặc áo sơ mi xanh, áo ghi lê kiểu Tây và quần dài kẻ caro, anh thích nhất là ăn mặc theo kiểu công tử mà. Anh đứng cạnh hàng rào tự mình chỉ đạo công nhân sơn sửa và bố trí lại bức tường.

Thông thường các triển lãm đá quý chỉ cần làm lại các bức triển lãm, chưa thấy ai như anh đi sửa lại cả gian triển lãm cả, có thể thấy anh vô cùng chăm chút cho triển lãm đá quý lần này.

Bên kia con đường Thiên Hạ vẫn nhìn theo bóng anh, đột nhiên có một nụ cười tươi nở trên môi cô, đó là nụ cười mà ngày hôm qua cô đã dùng hết sức thể nhưng không thể có được.

Thời gian dần dần trôi, ánh mặt trời vụn vỡ chiếu rọi trên mỗi góc phố của thành Venice. Có chú hải âu đột ngột tung cánh lên cao bay lượn mấy vòng rồi kêu lên mấy tiếng.

Chiếc bóng dài đột nhiên quay lại, gió thổi bay mái tóc đen của anh... Thiên Hạ vội vã quay lưng lại tránh bốn mắt nhìn nhau, sau đó cô sải bước vào trong “Cảnh Thụ” thật nhanh.

Đã nói không gặp, đã nói sẽ không được nhìn mặt anh nữa, đã nói phải quên, đã nói không cho phép bản thân mình chìm đắm trong đau thương nữa.

Vì thế cô ra đi.

Bởi vì cô sợ hãi, sợ hãi có thể chỉ là sợ hãi ánh mắt của anh ấy, lý trí của cô sẽ băng hoại hết. Cô không muốn bản thân mình rơi một giọt lệ trước mặt anh.

Cửa chính của “Cảnh Thụ” đã được sửa xong, các kệ bày bên trong cũng đã sơn màu, nhân viên đến báo cáo tiến độ hoàn thành công việc.

Cô vừa nghe vừa gật đầu: “Các anh bảo người bên bộ phận giám định mang tất cả những hàng mẫu chuẩn bị bày thử ra một lượt cho tôi xem, tôi sẽ đến kiểm tra tất cả”.

Mấy hôm sau đó cô đều kiểm định đá quý ở khách sạn, tất cả đá quý cần kiểm định cũng ngón mắt mười ngày bận rộn của cô. Cô bận đến nỗi ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có nói gì đến thời gian nghỉ những chuyện khác.

Cả thế giới tập trung vô số tấn khoáng thạch có hàm lượng đá kim cương và chỉ thu được hai mươi sáu tấn đá kim cương, trong đó đạt đến đẳng cấp thì chưa đến một nửa. Quá trình mài gọt đá kim cương lại tiêu hao đi một nửa nữa, sản lượng thành phẩm năm nay không đến sáu tấn, chưa đạt đến một phần triệu trọng lượng khoáng sản.

Nói cách khác, phải khai thác mười mấy tấn khoáng sản mới có thể thu được một carat kim cương.

Khoáng sản đá kim cương được phá nổ, chất lên xe, vận chuyển, nghiền nát, lựa chọn cho đến khi gọt thành kim cương mới có thể đưa ra thị trường, còn các nhà giám định đá quý chỉ làm khâu cuối cùng, giám sát việc luyện và gia công, quyết định giá thành sản phẩm của viên kim cương, nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

Ngôn Thiên Hạ dùng mười ngày để chọn kim cương mẫu sau đó so sánh tỉ lệ phần mặt, các góc, so sánh tỉ độ sâu phần đáy, độ dày phần eo, kích thước lớn nhỏ, nhọn, độ phát sáng và độ đối xứng... quá trình gia công những viên kim cương tròn nhiều mặt này quan trọng nhất là khâu kiểm định các chỉ tiêu, cần phải tiến hành những thực nghiệm khoa học cẩn thận và dày đặc, không được phép lơ là.

Ba bữa cơm đều do phục vụ mang đến tận phòng cho cô. Một khi cô đã làm việc thì luôn chìm đắm trong đó.

Hôm nay, khi cô vừa đặt chiếc kính phóng đại mười lần sang một bên để chuẩn bị dùng cơm thì cô chạm phải một tấm thiệp mỏng.

Thiên Hạ dụi mắt và đưa tấm thiệp lại gần, trên vỏ ngoài tấm thiệp màu trắng có con biểu tượng in hoa của “Lý Ngự Thành”.

Thiên Hạ nháy mắt, đột nhiên cảm thấy tim mình không còn giữ được bình tĩnh nữa mà bắt đầu đập liên hồi. Quá rõ ràng, tấm thiệp này do “Lý Ngự Thành” cho người mang đến khách sạn, và do nhân viên khách sạn mang lên cho cô. Rõ ràng, anh ấy luôn biết cô ở đây.

Anh ấy muốn làm gì?

Cô ngáp ngừng suy nghĩ một hồi rồi mới bóc lớp giấy ra, bên trong là giấy mời tham dự triển lãm đá quý xa xỉ của “Lý Ngự Thành” vào ngày hai mươi lăm tháng ba. Trên tấm thiệp màu tím là nét chữ sơn dầu màu đen: Kính mời cô Ngôn Thiên Hạ đến tham dự buổi triển lãm đá quý của “Lý Ngự Thành”. Mời cô có mặt vào lúc ba giờ chiều ngày hai mươi lăm tháng ba.

Trong đầu cô đột nhiên trống rỗng một khoảng, sau cô lật mặt sau tấm thiệp lại.

Đó là một dòng chữ rất đẹp, đẹp và tự tin giống như người đó.

Nếu như em đồng ý, anh đợi em.

Cả thế giới dường như không còn âm thanh nào vang lên trong giây phút đó.

Đây là lần đầu tiên trong ba tháng nay, lần đầu tiên cô tiếp xúc với Khưu Lạc, tuy chỉ qua tấm thiệp mỏng manh, tuy chỉ là qua hàng chữ ngắn ngủi.

Cô cảm nhận được có một niềm vui lớn lao đang bùng nổ trong tim mình, nhẹ nhàng làm đau những mạch máu trong tim, men theo những huyết quản đi khắp cơ thể.

Đợi chút, Ngôn Thiên Hạ, mày đang vui mừng cái gì?

Trong đầu cô vang lên một giọng nói. Cô bắt đầu bình tĩnh lại, ngăn không cho bản thân bị tấm thiệp kia làm mê hoặc.

Đi gặp anh ấy, sau đó thì sao? Chẳng phải vẫn phải đối diện với Trần Giai Vân và đứa bé sao? Ba tháng trước cô không tìm được đường ra, ba tháng sau chắc không có kết quả tốt đẹp gì.

Thiên Hạ cảm thấy lạnh lẽo khi nhìn hàng chữ ấy. Lý trí của cô đã hoàn toàn trấn áp tình cảm, cô nén lòng xé tấm thiệp mời thành hai mảnh.

Ngày mùng một tháng ba “Cảnh Thụy” chính thức bắt đầu kinh doanh tại Venice.

Cửa hàng được bài trí trang nhã, ánh đèn ấm áp và dịu dàng, mỗi một quầy đều bày kiêu đá quý mới nhất được thiết kế đặc biệt tấn công thị trường châu Âu, nhân viên nhiệt tình giới thiệu cho khách thăm quan về chi tiết của các mẫu đá.

Nhiều đài báo đến tận nơi phỏng vấn, Thiên Hạ và các quây khác trên tầng đều được phỏng vấn. Phỏng vấn rất thuận lợi, Thiên Hạ cười rất ấm áp và tao nhã, nhìn bề ngoài cô giống như một phụ nữ mạnh mẽ và thành công.

Đột nhiên có người đi từ ngoài vào báo: “Tổng giám đốc Ngôn, bên ngoài có gửi người gửi tặng mười mấy giỏ hoa”.

“Giỏ hoa? Người gửi là ai?” Thiên Hạ hỏi nhân viên ở phòng đón khách.

“Không ký tên, chỉ có tấm thiệp màu tím kẹp trên giỏ hoa”.

Mắt cô khẽ nháy.

Thiên Hạ cười và nói: “Không sao, đặt giỏ hoa ở ngoài cửa đi”. Sau đó cô quay vào giải thích với phóng viên: “Không biết là người bạn thân nào làm việc này mà không để lại tên, kha kha”.

Buổi phỏng vấn tiếp tục được tiến hành.

“Xin hỏi cô Ngôn Thiên Hạ, cô thích loại đá quý nào nhất?” có phóng viên đặt câu hỏi.

“Trước đây tôi thích nhất là đá đỏ”. Không biết từ bao giờ cô đã không đeo đôi khuyên tai có viên Hạc Huyết Hồng nữa. “Bây giờ thì không đặc biệt thích loại nào hơn cả”.

“Tại sao thế?” Phóng viên tiếp tục hỏi.

Thiên Hạ suy nghĩ một hồi và nói: “Dưới kính phóng đại to gấp mười lần, viên đá đỏ luôn có những vết lõm nhỏ hoặc các vết rộp, những viên đá quý hoàn toàn trong suốt, không tì vết hoặc không có vết nứt thì quá hiếm gặp”. Giống như tình yêu cũng thế, tình yêu quá hoàn mỹ thì rất hiếm, giống như mười mấy tấn khoáng sản chỉ thu được một carat kim cương lại càng hiếm gặp. “Mỗi một loại đá quý đều có ý nghĩa tượng trưng và đặc trưng của nó, tôi đều thích, không thiên vị loại nào cả”.

Buổi phỏng vấn kết thúc, Thiên Hạ cho người tiễn phóng viên rời khỏi triển lãm.

Khi vừa ra đến cửa cô nhìn thấy mười mấy giỏ hoa xếp hai bên lối vào, từng bó hoa lớn khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời càng đẹp càng say đắm lòng người. Cô đi lên trước và cầm tấm thiệp màu tím lên xem.

Chẳng có gì điều gì trong đó cả, chỉ là một tấm thiệp màu tím mỏng manh.

Thiên Hạ lạnh lùng cười, anh thật là thông minh, thật giỏi chơi trò tình yêu, muốn trả lại cũng không biết trả về đâu.

Tuy vậy cô biết rõ ràng là ai tặng.

Khuu Lạc đến Venice rốt cuộc là để làm gì chứ?

42. Chương 42: Đùng Lừa Dối Em

Sau khi “Cảnh Thụy” chính thức mở cửa kinh doanh ở Venice ngày nào Thiên Hạ cũng ở cửa hàng kiểm tra, có lúc còn tư vấn cho khách hàng nên và không nên mua loại nào.

Hôm nay, cô ở cửa hàng cả buổi chiều, cảm thấy mệt mỏi nên cô quyết định về khách sạn nghỉ ngơi.

Trên đường về cô nhìn thấy gian triển lãm của “Lý Ngự Thành”, cô đưa mắt nhìn về bên đó.

Cửa chính đã sửa xong, tường sơn màu trắng, xung quanh là những dây tử đằng leo quanh, nhìn từ bên ngoài thì không nhận ra đó là triển lãm đá quý. Tư thế cây hoa quấn quanh nhau khiến Thiên Hạ cảm thấy hơi phản cảm, cô vội nhanh chân rời khỏi đó.

Về tới khách sạn cô đến nhà ăn dùng bữa.

Hôm nay bên cạnh Từ Sở lại không có ai, Thiên Hạ ngồi đối diện cô ấy, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Thiên Hạ khẽ cụp mắt xuống nhìn, cô phát hiện ra ngón giữa tay trái của Từ Sở có đeo một chiếc nhẫn platinum, kiểu rất đẹp, độ cong thanh thoát. Cô cười và nghĩ, cũng được, xem ra người có duyên sẽ thành đôi thành lứa, chiếc nhẫn trên ngón trỏ cũng nhanh thôi mà.

Sau bữa cơm cô về phòng tắm, cô muốn gội hết mệt mỏi trên người đi. Mái tóc ướt xỏa xuống vai, cô vào phòng tìm máy sấy. Mái tóc ướt còn chưa khô hẳn thì có người gõ cửa, cô mở cửa, nhân viên phục vụ đưa cho cô một hộp giấy và nói: “Khi giám đốc vừa đi thì có người đưa chuyển phát nhanh đến cửa hàng, tôi sợ cô có việc gấp nên mang đến đây cho cô”.

“Ừ, cảm ơn, cô cứ đặt trên bàn đi”. Thiên Hạ cười với cô ấy rồi tiếp tục sấy tóc.

Không lâu sau, cửa phòng đóng.

Thiên Hạ sấy khô tóc và đi đến bên bàn, cô thấy trên món đồ lại ghi tên Trần Giai Vân ở chỗ người gửi!

Cô ý thức bản thân mình không nên nghĩ nhiều, sau đó cô bóc lớp giấy mỏng ra và lấy ra một tấm thiệp mời màu đỏ có hai chữ hỉ.... dường như cô rơi vào bóng tối trong khoảnh khắc, đôi mắt chẳng nhìn thấy gì cả, ngón tay không cảm giác, tấm thiệp bay ra khỏi tay rơi xuống đất, rơi ngay dưới chân cô.

Thiên Hạ đứng yên ở đó, đầu óc trống rỗng.

Cho dù cô có chạy đến Venice, cũng không chạy thoát khỏi tấm thiệp cưới này sao?

Khuư Lạc cũng đến Venice, hai người nhất định phải bày tiệc cưới ngay trước mặt cô mới được sao?

Thiên Hạ rờ rẫm mái tóc vừa sấy khô, cảm thấy huyết Thái Dương đau nhói. Cô cúi người nhặt tấm thiệp và ném ngay vào thùng rác, coi như không nhìn thấy.

Cô càng cảm thấy mệt mỏi hơn, nằm trên giường đọc sách nhưng càng đọc càng tỉnh táo. Thậm chí lại còn hưng phấn, từng chuyện từng chuyện trong quá khứ bắt đầu hiện lên trong đầu cô, tái hiện lại tất cả.

Dáng vẻ ngoan ngoãn, ấm áp của anh khi vừa đến nhà họ Ngôn, lừa trái tim non nớt của cô rung động.

Dáng vẻ anh khi đến trường đại học đón cô, lừa cô gỡ bỏ sự phòng bị.

Sinh nhật cô anh đốt pháo hoa tỏ tình, lừa cô thề thốt bằng chính bản thân mình.

Sau ba năm ra đi anh lại trở về bên cô, lừa “Cảnh Thụy” chao đảo.

Sau khi anh lấy được viên Ánh Trăng và cho cô cảm giác ấm áp trong chốc lát, lại đột nhiên ra đi.

Khi anh lấy được bốn viên đá quý và nói với cô những lời ân tình ngọt ngào, vì cô mà mất tích dưới biển.

Khi anh xuất hiện trước mặt cô một lần nữa, cô đã là vợ chưa cưới của Châu Cẩn Du...

Hết lần này đến lần khác, rốt cuộc là ai lừa ai, ai tin ai?

Nhưng nếu không còn yêu nữa thì tại sao lại đau lòng vì anh ấy? Tấm thiệp đỏ như những vết máu, cuối cùng cô trở thành viên đá bày dưới hạnh phúc cả đời của người khác...

Thiên Hạ bỗng đứng dậy, cô cảm thấy những gì vừa nghĩ trong đầu giống như một cơn ác mộng, cô bật đèn, ánh sáng nhanh chóng xâm chiếm các góc ngách trong căn phòng.

Cô ngược mắt lên nhìn đồng hồ, đã là hai giờ ba mươi phút sáng. Thùng rác bên bàn đọc, ánh mắt cô đang nhìn về phía đó. Đột nhiên cô gạt chăn sang một bên và đến đó nhìn tấm thiệp cưới đang nằm lặng lẽ ở trong đó.

Cô thật là ngốc, dường như không nhìn tận mắt thấy nó thì cô không chịu bỏ cuộc vậy. Cô luôn không muốn chấp nhận sự thật này, chấp nhận sự thật cô đã đẩy Khuư Lạc về phía Giai Vân, vậy thì nhân cơ hội này mà chấp nhận triệt để đi.

Ngày mười lăm tháng ba hôn lễ của cô Trần Giai Vân và anh Frank, rất hân hạnh mời cô.

Frank? Thiên Hạ mở to mắt ngạc nhiên, mắt cô nhìn chăm chăm vào hàng chữ đó một lần nữa, ngày mười lăm tháng ba hôn lễ của cô Trần Giai Vân và anh Frank... không phải với Khuư Lạc sao?

Đôi môi cô mấp máy, trong mắt ánh lên niềm vui hạnh phúc. Niềm vui ấy dường như muốn nhấn chìm cô. Dợi chút... tại sao là Frank?

Thiên Hạ tạm thời giữ chặt niềm vui này trong lòng và bắt đầu phân tích mọi việc một cách tỉnh táo.

Đứa bé đó là con Khuru Lạc, chắc chắn là như thế. Là Frank tự quay lại tìm Trần Giai Vân sao? Mà Trần Giai Vân lại yêu đứa con, không yêu Khuru Lạc, thêm nữa là bản thân cô ấy luôn thiếu tự tin và cảm giác an toàn vì thế hôm đó mới gây chuyện trước cửa nhà cô, tuy rằng hơi có phần quá đáng...

Vậy thì bây giờ một mình Khuru Lạc nuôi con hay là giao cho Trần Giai Vân và Frank?

Tất cả mọi chuyện rối cuộc như thế nào đây? Cô muốn làm rõ mọi chuyện, cảm giác như có cái lồng mơ hồ đang bao trùm. Hôm nay là ngày mười ba tháng ba rồi, cô chuẩn bị hành lý, chỉ mang mấy bộ quần áo đơn giản sau đó lên mạng đặt vé về Trung Quốc trong ngày hôm nay.

Sau khi xuống máy bay Thiên Hạ đáp xe đến thẳng biệt thự nhà họ Lý nằm ở trung tâm thành phố.

Có thể do ngồi chuyến bay dài, tinh thần lại căng thẳng nên đầu cô ong ong. Thiên Hạ bóp hai bên huyệt Thái Dương rồi nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Cho đến khi lái xe hỏi cô đi vào trong khu nhà nhỏ thế nào cô mới mở mắt chỉ đường cho anh ấy, khi nào thấy một biệt thự kiểu Tây thì dừng lại.

Sau khi bấm chuông Frank ra mở cửa cho cô. Nhìn thấy Thiên Hạ anh ấy hơi ngạc nhiên sau đó hỏi cô bằng tiếng Anh: “Xin hỏi cô tìm ai?”

Thiên Hạ cười và đáp: “Tôi là bạn của Trần Giai Vân, khi cô ấy mang thai tôi đã đến thăm cô ấy, chúng ta đã gặp nhau phải không?”

Frank dường như đã nhớ lại điều gì đó, anh ấy vội cười và nói: “Mời vào, mời vào”.

Sau khi vào trong nhà cô mới phát hiện ra người giúp việc không có ai cả, cũng không thấy Trần Giai Vân, Thiên Hạ hơi lo lắng, cô hỏi: “Giai Vân vẫn sống ở đây chứ?”

“Ừ, cô ấy ở phòng ngủ”.

“Tôi muốn gặp cô ấy”.

Frank nghĩ một lúc rồi nói: “Được, đi theo tôi”.

Cánh cửa phòng ngủ mở rộng, Thiên Hạ hơi ngạc nhiên, tất cả đồ dùng gia đình đều đã thay đổi thì phải.

Ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào bên trong, ánh cả lên gương mặt xanh xao của người ngồi trên ghế, từng chấm từng chấm sáng lọt qua. Ánh mắt cô ấy đang hướng ra bên ngoài, dường như đang muốn đón ánh nắng tươi đẹp. Ánh mắt vô cùng bình thản, nhìn không biết là buồn hay vui. Mái tóc dài xõa xuống, mái tóc đen và cánh tay trắng tạo nên điểm tương phản. Cả người cô ấy gầy rộc đi.

“Giai Vân, tôi có chuyện muốn nói với chị”. Thực ra trong lòng Thiên Hạ cũng không nắm chắc được Giai Vân coi mình như thế nào.

Giai Vân đưa mắt nhìn về phía cửa, im lặng một lúc, và nói: “Được”.

Frank ra ngoài chuẩn bị nước hoa quả cho hai người. Thiên Hạ đến ghế sofa ngồi, điều chỉnh lại cảm xúc, không biết nên bắt đầu từ đâu. Không ngờ Giai Vân nói: “Cô sợ tôi?”

“Cái gì?” Thiên Hạ ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Giai Vân.

Giai Vân nói tiếp: “Lần trước đến cô ngồi cạnh giường tôi, lần này lại ngồi ra ghế, là sợ tôi sao?”

Có lẽ không phải là sợ, là vì trong tiềm thức cảm thấy rất xa cách. Xét cho cùng lần trước Giai Vân gây chuyện quá đáng ở nhà cô, xét cho cùng hai người đã từng là tình địch, đã từng giành nhau một người đàn ông.

“Xin lỗi”.

Giai Vân đột nhiên buông một câu khiến Thiên Hạ ngừng suy nghĩ trong một khoảng thời gian.

“Xin lỗi”, cô ấy tiếp tục nói, đôi mắt sụp xuống như muốn che giấu điều gì đó: “Lần trước tâm trạng tôi quá hỗn loạn, không phải tôi cố ý...”.

“Tôi hiểu, bởi vì chị rất quan tâm đến đứa bé, hy vọng bé có thể lớn lên trong một gia đình bình thường”. Thiên Hạ cười, mọi chuyện đã qua lâu lắm rồi, hướng hồ bản thân cô đâu phải là một người nhỏ nhen.

“Đứa bé...” dường như có nỗi đau nào đó đâm vào mắt Giai Vân, cô ấy cố gắng nhắm mắt vào và nhìn Thiên Hạ: “Cô đến một mình sao? Khuru Lạc không đi cùng cô?”

“Tôi muốn đến hỏi chị đây, không phải Khuru Lạc luôn ở bên chị sao? Tại sao thiệp mời cưới lại là chị và Frank?”

Thiên Hạ nhìn Giai Vân, Giai Vân cảm nhận được sự ngạc nhiên trong mắt Thiên Hạ, Giai Vân nói: “Ngôn Thiên Hạ, hóa ra cô không biết gì. Sao anh ấy không đến tìm cô nhỉ?” Câu cuối cùng như một lời tự vấn của Giai Vân.

“Biết cái gì? Có cái gì tôi không biết? Chị nói cho tôi được không?” dường như cô càng lúc càng gần ánh sáng, Thiên Hạ gấp gấp nhìn Giai Vân.

Giai Vân đột nhiên cười và nói: “Tôi không muốn cho cô biết”.

“Sao?” Tim cô dường như có thứ gì đó đè nặng, lạnh buốt.

“Thực ra...” Giai Vân ngập ngừng “Tôi luôn cho rằng cô không xứng với Khuru Lạc, Ngôn Thiên Hạ, cô thực sự không hiểu tình yêu, nhưng luôn yêu cầu được yêu. Cô không hiểu sự tin tưởng nhưng luôn yêu cầu sự chân thành. Tại sao Khuru Lạc lại thích kiểu con gái như cô chứ?” Giai Vân cười: “Chắc anh ấy và cô cùng mù mắt như nhau”.

“Đây là những điều cô muốn nói?”

“Tôi vẫn chưa nói xong”. Ánh mắt Giai Vân đã dịu dàng hơn một chút. “Tình yêu của Khuru Lạc được chôn vùi rất sâu, sâu đến mức cô nghĩ là nó không tồn tại. Ngôn Thiên Hạ, trên thế giới này không tìm được người ngốc hơn cô đâu”.

“Cảm ơn”. Cô đã hiểu ý Giai Vân muốn nói gì.

Đột nhiên, tất cả mọi chuyện lại rõ ràng đến thế, trong thế giới đen trắng lại chiếu rọi một vệt sáng.

Tại sao phải giày vò quá khứ, tại sao phải nghi ngờ đứa bé là con của ai, tại sao phải nghi ngờ về lời thề và sự phản bội?

Người đó, khi thuyền sắp chìm giữa biển đến nơi đã đẩy cô xuống thuyền cứu hộ, là Khuru Lạc đã nhảy xuống biển cứu cô khi ở bên bờ sông Nile.

Tại sao cô còn nghi ngờ tình cảm của Khuru Lạc? Cho dù anh ấy lừa cô thì đã sao?

Giai Vân nói đúng, cô không biết cách tin tưởng nhưng luôn muốn người khác phải chân thành. Cho dù anh ấy lỡ có con ngoài ý muốn với người khác thì cũng không nên nghi ngờ tình yêu của anh ấy.

Cô của ngày xưa, đã dễ dàng buông tay như thế.

Trần Giai Vân thu ánh mắt lại nhìn tấm chăn màu trắng trên giường và nói: “Nếu cô gặp anh ấy hãy giúp tôi nói một tiếng cảm ơn. Cũng không biết anh ấy có đến tham dự hôn lễ của chúng tôi không...”.

“Xin lỗi, chúng tôi đều không thể tham dự đám cưới của chị được. Có điều tôi sẽ giúp chị chuyển lời”. Thiên Hạ trả lời và cầm túi chuẩn bị đi về: “Ngày mười lăm tháng ba, ngày Valentine trắng, chúc cô đám cưới hạnh phúc. Còn tôi, đương nhiên sẽ không tiếp tục ngốc nghếch nữa”. Thiên Hạ nhìn Giai Vân và nở nụ cười thật ấm áp.

43. Chương 43: Suốt Đời Suốt Kiếp

Bước vào sân bay Venice, việc đầu tiên mà Thiên Hạ làm là ngược nhìn màn hình khổng lồ, trên đó có hiển thị ngày giờ, bảy giờ mười phút ngày mười lăm tháng ba năm 20XX.

Thiên Hạ kéo va li chậm rãi bước đi, không đi thuyền “Gondola” mà chọn cano, đến thẳng cuộc triển lãm đá quý đẳng cấp của “Lý Ngự Thành”.

Bầu trời trong xanh giống như nước Venice vậy, sâu và trong vắt. Chiếc cano lao rất nhanh, để lại bọt trắng xóa, các công trình kiến trúc bị bỏ lại phía sau, mờ nhạt giống như trong cõi mộng vậy.

Thiên Hạ đứng trên cano, nắm tay vào lan can.

Tim cô đập rộn ràng, cố gắng hít thở bao nhiêu lần cũng không thể ngăn được nhịp đập quá nhanh ấy.

Bất an, mơ màng, khao khát, mong chờ... tất cả những cảm xúc ấy đan xen với nhau, đột nhiên cô phát hiện mình đã ở vào trạng thái quá tải.

Có người nói với cô bằng tiếng Anh: “Trên boong gió lớn, cô vào trong khoang ngồi đi”.

Thiên Hạ nhìn lên phía trước một lúc rồi gật đầu, đi vào khoang.

Tuy chỉ là một chiếc cano thương mại nhưng bên trong đầy đủ thiết bị. Trong khoang có nhiều hành khách tiện đường đến quảng trường Saint Marco. Người da trắng, da đen, da vàng đủ cả, một số người tụ tập đánh bài, một số người tán gẫu, trên ghế sofa có một người đang cầm điều khiển bật tivi màn hình tinh thể lỏng.

Nhịp tim rộn ràng của Thiên Hạ lúc này bỗng chốc dịu lại, sau đó lại đập thành thịch, thình thịch liên hồi, Khuư Lạc ở trong ti vi, cuộc triển lãm đá quý của “Lý Ngự Thành” đã bắt đầu.

Cuộc triển lãm lần này chỉ có giới truyền thông của Ý và phóng viên của một số nước chính được phép tham gia phỏng vấn. Ống kính dần hướng vào trong, dưới “màn đêm” tối tăm là các loại đá quý được ngăn cách với rất nhiều loại kính ẩn hình, giống như những ngôi sao trên tường và trên sàn nhà. Phía giữa có một quầy lớn, viên đá quý khổng lồ đang phát sáng trong đêm tối. Mỗi sản phẩm đều được mài giũa tinh xảo, chắc chắn là được thiết kế đặc biệt, quả là độc đáo.

“A”, Thiên Hạ khẽ thốt lên, người cầm điều khiển ngồi trên ghế sofa chuyển sang kênh khác, cô nóng lòng nhưng không tiện nói gì, đành phải đến bên tường, khoanh tay trước ngực, chân trái hơi nhún xuống, nhìn chằm chằm vào những gợn nước trong xanh tung bọt trắng xóa.

Cô chưa bao giờ nóng lòng như thế, chưa bao giờ hoảng loạn như thế. Quen biết Khuư Lạc nhiều năm, cô đã học cách kiềm chế cảm xúc – cô thường không nhìn thấu Khuư Lạc, vì thế cũng không muốn bị anh ta nhìn thấu.

Bây giờ cô lại vứt bỏ lý trí, vứt bỏ tất cả sự phòng bị, mặc kệ cảm xúc của mình. Cô muốn đến trước mặt anh, muốn nhìn thấy anh, muốn gọi tên của anh...

Đến quảng trường Saint Marco, mọi người trong khoang đi ra ngoài, chỉ còn lại vài người.

Thiên Hạ đi ra boong, trạm tiếp theo là khu phố thương mại náo nhiệt, cuộc triển lãm của “Lý Ngự Thành” được tổ chức ở đó.

Cô nhìn thấy công trình kiến trúc màu đen ở phía xa, chiếc cano đổ vào bờ. Cô nhanh chóng chạy vào phòng triển lãm với tốc độ nhanh nhất.

Bảo vệ đang nói chuyện rộn rã với phóng viên và khách tham quan, không cho những người không được mời vào. Nhân viên tiếp tân mỉm cười và nói: “Xin chào, xin cô cho xem thiệp mời”.

Thiệp mời... đã bị cô xé rồi.

Thiên Hạ bình tĩnh, nghĩ cách đối phó với nhân viên tiếp tân. Tình hình này rất rõ ràng, không có thiệp mời không được vào trong. Nhất định Khuư Lạc đang chủ trì buổi triển lãm, huống hồ cô không muốn để anh nhìn thấy mình khốn cùng đến nỗi không thể vào trong được.

Khi nhân viên tiếp tân đưa cho cô một cốc nước, Thiên Hạ nhân cơ hội ấy vớt chiếc cốc cho nhân viên tiếp tân, xông thẳng vào.

Phòng triển lãm tối đen, cô lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng đi lại, tránh để bảo vệ phát hiện. So với những gì đã được nhìn thấy trên tivi lúc này, những trang sức đá quý trước mắt phát ra ánh sáng vĩnh hằng, những người không biết về đá quý đều say đắm ngắm nhìn không nói được lời nào, hướng hồ là một người giám định đá quý?

Cô quên việc muốn gặp Khưu Lạc, dán mắt vào từng “ngôi sao”, lưu luyến không rời, vô tình, ánh mắt của cô dừng lại ở viên “đá quý tuyệt thế” màu xanh ngọc.

Trong căn phòng tối om, ánh sáng chiếu vào đá quý, trở thành ánh sáng duy nhất phản chiếu khắp phòng, chiếu vào bóng người đan xen trong bóng tối và ánh sáng, chiếu vào đôi mắt xanh ấy.

Thiên Hạ dõi theo ánh sáng ấy.

Anh mỉm cười, giống như ngôi sao băng vụt qua trong đêm tối, sau đó, dáng người lại lẩn trong bóng tối.

Có ý gì vậy? Anh gửi thiệp mời cho cô, anh mời cô tới đây, vì sao lại quay người bước đi?

Đúng lúc Thiên Hạ thấy bức bối khó hiểu thì bỗng nhiên phía trước vụt sáng, ánh sáng chiếu vào người đàn ông trong bộ complet lịch thiệp.

Khưu Lạc trông thật nghiêm nghị và phong độ, mái tóc đã được vuốt keo bóng mượt, làm nổi bật những đường nét đẹp như tranh vẽ trên khuôn mặt. Khuôn mặt rạng ngời, đôi mắt trong xanh, giọng nói hoa mỹ vang lên qua chiếc micro: “Tôi rất vui vì các quý vị đã đến buổi triển lãm đá quý lần này, các vị đã nhìn thấy những viên đá quý của tập đoàn “Lý Ngự Thành”. Nhưng...” Anh mỉm cười dịu dàng, “vẫn còn một thứ quý giá nhất, không hề thua kém bất kỳ thứ nào treo trên tường”.

Ánh đèn chiếu sáng một khoảng sân khấu phía trước, để lộ một quầy trang sức dưới mảnh vải lụa.

Anh bước lên trước, ánh đèn dõi theo. Anh từ từ cầm mảnh lụa ấy, sau đó kéo nó lên.

Mọi người đều dán mắt vào nó, không chớp mắt, bên trong là một viên đá quý óng ánh lung linh. Dưới ánh đèn chói lóa dường như không nhìn thấy hình dáng của nó, chỉ tỏa ánh sáng ra khắp mọi nơi.

“Chiếc nhẫn kim cương hình rắn nổi tiếng thời Victoria, phía trên có nạm hạt kim cương hình giọt lệ lớn nhất thế giới, đồng thời cũng là hạt kim cương to nhất hiện nay”.

Khưu Lạc vừa nói dứt lời, Thiên Hạ cảm giác tim mình thất lại.

Ban đầu anh trải qua biết bao gian khổ đi khắp nơi tìm đá quý, cũng chỉ vì chiếc nhẫn này. Sau chuyến đi Ai Cập, anh liền từ bỏ kế hoạch tìm kiếm, vì sao bây giờ nó lại ở trong tay anh?

Bỗng nhiên Thiên Hạ cảm thấy có ánh sáng bao trùm lên người mình, chùm ánh sáng tỏa xuống người cô, cô và Khưu Lạc trở thành tiêu điểm của phòng triển lãm tối tăm.

Thiên Hạ nhìn về phía anh, không biết nói gì.

Khưu Lạc mỉm cười: “Thưa cô, có thể mời cô lên sân khấu không?”

Bước chân của cô bước về phía anh, đến bên cạnh anh, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở và ánh mắt ấm áp của anh.

Cửa kính của quầy trang sức tự động mở ra, vật báu có một không hai hiện lên trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Dường như tất cả mọi người đều nghiêng cổ lên đã có thể quan sát được viên kim cương lớn nhất thế giới ở khoảng cách gần nhất.

Anh đưa những ngón tay dài về phía chiếc nhẫn kim cương phát sáng, khẽ cầm nó lên, đặt vào lòng bàn tay của cô.

“Đây là chiếc nhẫn đính hôn nổi tiếng nhất thời Victoria. Trước đây em nói lời của những người làm đá quý không đáng tin nhưng đá quý sẽ không nói dối. Vì vậy hôm nay anh dùng nó để cầu hôn với em nhé”.

Khuê Lạc nói xong câu ấy, hội trường lập tức vang lên tiếng bàn tán vang dội, ống kính máy ảnh hướng về phía họ.

Thiên Hạ nhìn vào mắt anh, ánh mắt ấy quá ấm áp, quá chân thật, cô nhìn mà người run lên.

“Anh biết em đang lo không biết có phải anh lại lừa em không, lại đang tính toán điều gì...”

“Không”, Khuê Lạc chưa nói xong, Thiên Hạ đã không chờ được ngắt lời anh: “Em không nghĩ như vậy”.

Khuê Lạc dịu dàng nhìn vào mắt cô, “Từ nay về sau, dù xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ nói với em, sẽ không một mình đối mặt nữa, vì thế...” Anh mỉm cười, “Lấy anh nhé, Thiên Hạ”.

Có thứ gì đó nóng rát chảy ra từ khóe mắt của cô, cô mỉm cười: “Vậy thì bây giờ anh có thể nói anh yêu em không?”

Khuê Lạc ôm Thiên Hạ vào lòng, ghé vào tai cô và nói: “Ngôn Thiên Hạ, anh yêu em, mãi mãi yêu em”.

— —oOo— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-quy-khong-noi-doi>